

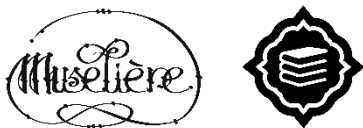

IRIS DAWN

L - Itt vagyok

Copyright © Oláh Zsuzsanna, 2024
Borító Ronnie W. A. ©, 2024
Szerkesztés: Ronnie W. A., Pálffy Gergő
Korrektúra: Tímár-Kerekes Zoltán
Felhasznált kép forrása:
Adobe Stock

Minden jog fenntartva!

ISBN: 9789635862641

Book Dreams Kiadó
info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része, semmilyen formában – akár elektronikus vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható!

IRIS DAWN

L - Itt vagyok

Muselière, Book Dreams, 2024.

Prológus

Ragyogó napsütés árad be a tetőtér ferde üvegfalán, árnyékot vetve a hófehér rajzlapra. A szürke, sötét napok után egy egészen új élmény a jelenség. El keze egy pillanatra megáll, majd leteszi a ceruzát, és megmozgatja az ujjait, miközben figyeli a lapra vetülő árnyék játékát, és annak pontosságát mozdulatlan keze alatt – mintha versenyre kelne a fénnel, hogy melyikük képes a precízebb körvonalazásra. Majd elmosolyodva, lehunytt szemmel az arcát a napfény felé emeli, és hátradől a nyikorgó széken. Mély lélegzetet vesz, de az reményvesztetten ki is fut a tüdejéből, mikor megérez maga mellett egy határozott jelenlétet. Lenéz a lapra, mely egyetlen pillanat alatt újra árnyékba borul, akárcsak a hangulata.

Festetlen körmeivel ingerülten dobol, miközben beletörődik a délutánjában bekövetkező változásba.

– Mit akar már megint? – dönti hátra a fejét, hogy lássa a mellette álló testőr arcát.

Jamal magas és szikár, fekete arca teljesen rezzenéstelen, tekintete szigorú és komoly – az ember mégis, önkéntelenül várna tőle egyfajta gyengédséget. Telt ajkainak érzéki vonala kelti ezt az illúziót, de épp azok is tépik szét a reményt az ember lányában. Hiszen amikor megszólal, a hangja kemény és érzelemmentes:

– Vigyelek el hozzá – feleli tömören.

Hát persze...

Jamal egyszerű utasítást kapott: csak vigye el hozzá Elt, de hogy miért, arról nem kell tudnia. Arról pedig, hogy esetleg történt-e valami, végképp nem számolhat be.

Ez valójában meg sem lepi. A helyzet szokatlan anomália, hiszen általában, amire Jamal eljön érte, ő már mindennel tisztában szokott lenni.

El gyomra összeugrik. Rossz érzés költözik a testébe, az idegességtől égnek állnak a szőrszálak az alkarján. Feszülten végigsimít rajta, ahogy megpróbálja elvenni a perc élet.

– Gyanítom, arra sincs idő, hogy kimossam magam a festékből... – emeli fel a kezét, melyeken valóban színes foltok tarkállanak.

Annak ellenére, hogy Jamal önkéntelenül vet egy futó pillantást a lány előtt lévő vázlatra, és a félbehagyott festményére a helyiség közepén, végül összevont szemöldökkel megfogja El csuklóját.

– Induljunk! – mondja, és komoly erő kifejtés nélkül vonja maga után őt.

Elt ugyan nem igazán rázza meg a külseje lehetséges állapotáról alkotott kép a fejében, egy ösztönös mozdulattal mégis végigsimít nyúzott, kantáros farmerjén. Annak zsebéből néhány ecset és kéztörölröngy kandikál ki, ezért, hogy ne vigye magával azokat, összemarkolja, és mentében az egyik asztalra dobja. Piros, fehér talpú tornacipője élénk zöld foltokat hagy a betonpadlón, de mire eléri a küszöböt, lassan lekopik a festék, és a háta mögött maradnak.

A dzsekijéért nyúlna, de Jamal ellenáll a mozdulatnak, és kihúzza őt a lakásból.

– Jamal! Odakint hűvös van, és mindenem abban van! – csattan fel El ingerülten. Felháborodva néz a másik

férfira, aki a folyosón csatlakozik hozzájuk, de az nem tesz semmit, csak szó nélkül követi őket.

– Az ajtó előtt parkolunk – feleli a testőr.

– Aha, hogyne... De odakint alig van tíz fok! Be fog fagyni a...

– Egy percet sem leszel a szabadban. Szedd a lábad! – fordul szembe vele Jamal hirtelen.

Pár lépcsőfokkal lejjebb áll, így szinte egymagas a lánnyal, és sokkal könnyebben hajol közel az arcához. El ösztönösen elhátrál, csuklóján erősödik a szorítás, pedig észébe sincs tiltakozni.

– Nagyon elegendem van! – sziszegi, állva a férfi pillantását.

– Nem az én dolgom.

Hát persze, hogy nem. Csakhogy téged épp annyira nem érdekel, mint azt, akinek nagyon is köze van ehhez a tényhez!

– Ha befagy a seggem – El most csak azért is befejezi korábbi gondolatát, mert ezzel a trágár kijelentéssel Jamalt hergeli –, azt szemrebbenés nélkül a nyakadba varrom, remélem, tudod!

– Egy vérbeli gettólakó vagy, nem holmi kis puhány! – Jamal hangja meg se rezdül. Mintha épp nem is sértegetné, ahogy valójában nem is teszi, mert egyszerű tényről közöl. Csakhogy úgy, ahogy korábban még sosem tette.

– Rohadj meg! – lép közelebb a lány, azonnal felszínre engedve azt az énjét, akit a férfi megidézett.

– Szívesen kimosnám a szádat...

– Próbáld meg!

– De most – Jamal határozottan felemeli a kezét, és a földszint felé mutat –, szállj be a kocsiba! Azonnal!

El kitépi a kezét a férfi hatalmas markából, és lerobog a lépcsőn. Erővel löki ki a súlyos fémaajtót, és a fekete terepjáró riasztója épp felcsipog, mikor kilép a járdára. Felrántja a hátsó ajtót, és felhúzza magát a párnázott ülés

közepére; utána a két férfi is beszáll. Jamal szűrő pillantása azonnal rátalál a visszapillantó tükörből:

– Kösd be magad!

El dacosan karba fonja a kezét, esze ágában sincs szót fogadni, még akkor sem, ha tulajdon józan esze is épp ezt követelné meg tőle.

– Ha kitöröd a nyakadat, azt mondom, öngyilkos lettél – közli a férfi, miközben beindítja a motort. Ez a flegma félmondat már szinte emlékeztet a mindennapi Jamal stílusára. És ez újra elgondolkodtatja Elt, hogy mégis, *mi az ördög történt?!*

Figyelembe véve, hogy milyen iramot diktálva szelik át a várost, valóban indokoltnak tűnik, hogy El bekösse magát, de ez most már elvi kérdés. Arról nem is beszélve, hogy legyen Jamal bármekkora seggfej, tudja róla, hogy minden körülmények között vigyázna rá, és nem hagyná, hogy baja essék.

El teljes bizalommal süpped az ülésbe, miközben az utcák és toronyházak elsuhannak mellettük.

Gyorsan kiderül, hogy kivételesen elhagyják a belvárost, de még a luxus apartmanok és lakóházak kerületét is. Keskenyebb utcákon hajtanak végig, ahol a házak zsúfoltabban állnak, majd a folyó felé veszik az irányt.

– Jamal... – El tekintete az immár teljesen ismeretlen háztömbökön cikázik. – Mégis hová megyünk? – A balsejtelem jószerivel alakot ölt a testében. Átveszi az uralmat, mert az ujjai ekkor már megfeszülnek, és belemarkolnak a puha bőrülésbe. Lábat is megmozdítja, és felismeri a reakciót: ha kell, bármikor kész kiugrani a száguldó kocsiból.

Üvölt a menekülési ösztöne, és ez teljesen összezavarja, hiszen két olyan ember mellett ül, akiket jól ismer, és nem egyszer az életét is megmentették már.

– Mindjárt ott vagyunk – feleli Jamal higgadtan, és jobban előredől, hogy belásson egy csalóka kereszteződést.

Ha egyenesen tovább hajtanának, egy-két perc múlva már látnák a folyót. A férfi azonban balra kanyarodik. Errefelé egyre több a gyalogos, akik közül többen felfigyelnek a fekete gépszörnyre. Számukra sosem jelentett jót, ha ilyesmi kocsik gurultak végig az utcákon, maguk mögött káoszt hagyva. El hirtelen újra átérzi ezt a felállást.

Szürke, ipari épületek között hajtanak be egy zsákutcába, melynek végét dróthálós kapu zárja le. Zörögve nyílik ki, és El számára a kapunál strázsáló őnök sem idegenek. Mikor kiszáll a kocsiból, visszanéz rájuk, és a kapu fölötti táblára, melyen a csatornázási művek neve áll. A levegőben a folyó áporodott, bemocskolt szaga érződik. A közelben semmi és senki sem mozdul.

Kivéve Jamalt, aki ekkor megfogja El felkarját, és az épület bejáratához vezeti. Ott elé lép, és végig előtte halad, míg a folyosókon és lépcsőkön át az alagsorba nem jutnak. Itt már emberi hangok hallatszódhatnak gépek zaja és a víz zúgása mellett. A fal hidegnek és vizesnek hat, mindent magába szív. A szavak tompák lesznek tőle, kivehetetlenek, El a távolban egy hangot mégis azonnal felismer.

Tekintete a folyosón várakozó három másik őrrre szegeződik, akiket valóban ismer, és egyikük még rá is köszön

– El! – biccent a katonás frizurájú, őszülőhalántékú Ramsom. Ő éberén, de kényelmesen a falnak dőlve

várákodik, és ezen még akkor sem változtat, mikor Jamal feltűnik, és kemény pillantásával próbálja fegyelmezni az őrt.

– Ramsom! – El az ujjaival belecsap a férfi enyhén felemelt kezébe, mikor gyorsít léptein. – Itt van?! – kérdezi tőle, mert úgy tűnik, valaki végre hajlandó vele kommunikálni.

– Bent – biccent a szélesebb ajtó felé, így El megnyújtva lépteit kikerüli Jamalt.

– El! – A mély morgás figyelmeztetés, de a lányt ezen a ponton már végképp nem érdekli semmi.

El kinyújtott karral ront az ajtóknak, és a két lengőszárnyat belöki maga előtt. Jamal és a társa sebesen követve őt besurrannak mögötte.

– Sajnálom, uram! – mondja a testőr, és tekintete immár játshi könnyedséggel ignorálja Elt. Egyenesen a főnökére néz. Ahogyan El is.

– Wallace! – fakad ki El forrongva. – Úgy tűnik, bár milliószor elbeszélgettünk a határokról, számodra azok abszolút nem léteznek! Kezd iszonyatosan elegendem lenni!

– Szép munka, Jamal! Épp időben érkeztek – érkezik a válasz a testőrnek. Mintha El meg sem szólalt volna.

El érzi, hogy vér szökik az arcába, és a dühtől kezd vöröset látni.

Úgy tőkön rúgnálak...

Jamal némán biccent, és megállnak a becsukott ajtó belső oldalán, kezük a testük előtt, tartásuk szálfá egyenes.

– Tristen! – kiáltja El immár minden türelmét elveszítve.

A férfi végre teljesen felé fordul. Hihetetlenül sötét szemei tiszták és higgadtak, de mindig jól fésült, barna haja most enyhén zilált. Egy gepárd kecsességével fordul szembe Ellel. Karcsú, izmos alakján ezúttal nem visel

zakót. Fehér inge ujját felhajtotta, nyakkendője és nadrágja makulátlan, csuklóján súlyos karóra. Éles vonású, szikár arca rezzenéstelen, tekintete teljesen higgadt, már-már nyugodt, ami megdöbbenő, hiszen a bal vállán véráztatta folt éktelenkedik.

Tristenre rálóttek.

Megsérült.

Ez egy morbid, alternatív valóság.

– Jesszusom, mi történt? Jól vagy? – El tekintete akaratlanul is végigcikázik a férfin, hogy felmérje az állapotát. Hiába az aggodalma, a férfi sziklaszilárdan áll előtte, és teljes mértékben uralja a teret. A jelenléte éppoly domináns és meghatározó, mint mindig.

– Meg akartak ölni, Picúr. De köszönöm kérdésed! – Szarkazmus, amitől a El dühét újra a rossz sejtelem váltja fel.

– Mi történt? – El ujjai ökölbe záródnak, hátán veríték gyöngyözik.

– Épp erre próbálunk választ kapni – feleli Tristen, és a szeme szinte játékosan csillan.

Elégedett diadal, ismeri fel El, és a gyomra kicsire zsugorodik. Próbálja megérteni, mi is történik, olvasni akar a férfi jól ismert vonásaiból, csakhogy Tristen ekkor a kezelőpulton megnyom egy gombot.

Egy berendezés zúgni kezd, és hangos vízcsobogás közepette, az egyik átfolyó medencéből egy férfi emelkedik ki. Láncon lóg, fejfelé, hangosan kapna levegő után, de egyszerre köhög és öklendezik. Víz zubog le összevert alakjáról. Tekintete kicsit sem tiszta, nem fókuszál, hisz majdnem megfulladt. *Ki tudja hányadszor...*

Sean...

Felismeri a megkínzott férfit.

Hogyne ismerném fel?!

– Mi az isten folyik itt?! – El követeli a választ, pedig a pánik vörös lámpával riadót fúj a tudatában.

– Megpróbált megölni – feleli Tristen, mintha mi sem lenne egyértelműbb.

Enyhén meggörnyeszi a hátát, lehajtja fejét, hogy jobban El arcába lásson. Ez egy ösztönös mozdulat, mely az eltelt idő alatt természetessé vált, és talán máig ez az egyetlen kivétel, mikor Tristen Wallace gerince enged szilárd, egyenes tartásából. Soha máskor nem hajt fejet, nem hajol meg...

Miért is tenné? Hiszen ő a város megkérdőjelezhetetlen, félve tisztelt ura.

Az ő keze az az erős marok, mely mindent összefog, és mely mindenek fölött rendelkezik...

Még az élet és halál fölött is.

Mások és a sajátja fölött is...

– Az kizárt! – El csak ennyit nyög ki végül, és nagyot nyel.

Komoly erőfeszítés árán elvonja tekintetét a megkínzott alakról, és újra Tristenre néz, akit valami morbid sorsfintor útján mára a barátjának, a bátyjának tekintett.

– Úgy véled? – kérdezi Tristen kíváncsian, és megdörzsöli erőteljes állkapcsát.

– Igen – feleli El habozás nélkül.

Mert úgy volt, hogy én öllek meg...

– Bízom benne, hogy számíthatok az ítélőképességedre és emberismeretedre – mondja Tristen könnyedén, mégis jeges rettegést oltva Elbe. A pillanat súlya és az események határozottan ellentmondanak ennek a fesztelenségnek.

– Ezért is hívtalak ide, Picúr...

– Hozattál.

– Mondj egyetlen egy okot, miért kellene életben hagynom ezt a nyomorult tetűt, azok után, hogy megpróbált szemtől szembe szíven lőni? – Talán az árulás súlyától, talán az egyszerű dühtől Tristen megemeli a hangját, melyet a rideg falak rémisztően tovább fokoznak.

– Nem... – ingatja a fejét El, mintha ezzel megcáfolhatná a tényeket.

Sean meg fog halni.

Másokat kevesebbért is *lefejeztetett*, hiszen Tristen kegyetlen, semmit sem néz el, és mindent megtorol.

– Rajta, Picúr! Csak egyetlen nyomós érv kell! – Tristen az asztalról felkap, és kibiztosít egy pisztolyt. Egyenesen Borrow összezúzott testét veszi célba, de végig El szemébe néz. Tekintete ekkor már nyíltan dühös és csalódott, szemei vérben forognak az indulattól. Karja megfeszül, ahogy Borrow-ra mutat.

Tristenben egyetlen pillanat alatt átszakad a gát – melyért ezidáig mindig hálát adhattak, mert rettegtek attól, ami mögötte volt elzárva.

Egyetlen érve marad, amitől El aligha remélhet megváltást, hisz azzal valószínűleg megpecsételi mindannyiuk sorsát. De ez az egyetlen ok, amit képes kimondani:

– Szeretem őt...

Első fejezet

- Két évvel korábban -

Tarak lakossága csaknem ötmillió fő – a hivatalos adatok szerint.

A város területe a terjeszkedéseknek köszönhetően minden eddigénél nagyobb méretet öltött.

Kerületekre és szintekre oszlik, megosztva így a társadalom különböző rétegeit is. Amit nem nehéz, hiszen abból mindössze kettő létezik: a mérhetetlenül gazdag, és a hihetetlenül szegény. És így nem nehéz kitalálni, kinek jut a város napfényes, tiszta és biztonságos része... És kinek jut élet a mélyben, a zsúfoltságban és állandó kiszolgáltatottságban.

A társadalom valójában semmiben sem mutat újdonságot: ez a felállás tapasztalható volt már korábban is. Olvasható a könyvekben, és megmutatták a filmek utópisztikus fantazmagóriái is. Nincs benne semmi meglepő. Egyenes út vezetett ide.

És ez baj.

Olyan időszak ez a múltó időnek, mikor a szegények belefáradtak már, hogy többre vágyjanak, a gazdagok pedig a mohóbbnál is mohóbbakká váltak.

És bár El a szegény oldalra született – *a nagyon csóróba...* – a megélhetését éppen az „elit” kapzsisága biztosítja.

Ezen a kora estén, szó szerint, a két fajta világ határán áll. Annak is egy tenyérnyi, semleges részén, melyre csodával határos módon egyik rivalizáló csoport sem tartott igényt.

A csatorna pedig itt nem csupán két kerületet, hanem két városrészt választ el egymástól. A parton állva a vizet figyelni, mely ezen a szakaszon még nem gyomorforgatóan mocskos. Olyan terület mentén fut végig, ahol a házak viszonylag jó állapotúak, és az utcák karbantartottak. Olyanok lakják, akik a kevéske híd egyikén átjárhatnak a csatorna túloldalára dolgozni. Na, nem pénzt keresni, az erősen túlzó állítás lenne. De ott megkereshetik a megélhetésükre valót, és rendes körülmények között robotolhatnak. Takarítanak, konyhákban segítenek ki, netalán parkolófiúk egy neves szálloda előtt. Előrelépési lehetőség nincs, a tehetség és képességek kibontakoztatása és jutalmának elnyerése lehetetlen. Még ma is, pedig az elmúlt években sok minden változott.

De ez nem így működik.

El ezt a tényt mégis készséggel félresöpri.

Szarak rá, hogy pontosak legyünk.

Újra végignéz a zöldes vízszalagon, majd az égen is, mert innen az is látszik. Ahol ő él, a napot látni kiváltság, így nem sűrűn találkoznak ők ketten.

El felemeli a kezeit, mert a napfény jólesően melegíti sápadt bőrét. Megmozgatja az ujjait, majd végigsimít lófarcokba kötött haján, melybe belekap az öböl felől száguldó, enyhén sós ízű, őszi szél.

Az öböl innen nem látszik, de a kikötő hosszan elnyúló területe, alacsonyodó épületei és a rakodódaruk oszlopai jól kivehetőek. El fejben újra végigfut az útvonalon, amin a tervei szerint estére épp odaér.

Arca elé húzza a maszkot, kezeit a baseballsapkájára simítja, és rugózva egyszer-kétszer a levegőbe szökken – akár a bokszoló –, ez elviszi a kis idegességet, ami a testében motoszkál.

Elindul a betonozott meder vonalán, és a keskeny szervizlépcsőn felkapaszkodik a partra. Az utolsó lépcsőfoknál lehajol, és begyűri sárga cipőfűzőjét fekete, magas szárú bakancsába. Fekete bomberdzsekije ujját feljebb gyűri, mert a napsütés aggasztóan jólesik a bőrének.

Az úton kevés kocsis jár, hisz arra itt se sokaknak telik. Gyalogos annál inkább akad, nyilván valamiféle esti műszakba tartanak. Ők engedéllyel rendelkeznek, hogy átlépjenek Blackmountainbe, Tarak legfényűzőbb városrészébe. Ez a város legnagyobb és legbefolyásosabb része, itt helyezkedik el a központja, mely nevét a fekete tornyokból álló centrumról kapta.

Igen kreatívan...

Aki nem rendelkezik a belépéshez szükséges kártyával, az akár lophat is egyet magának, de ennek is csak akkor lenne értelme, ha van kapcsolati rendszere és elég pénze feltöretni a kártyát.

Vagy választhatja a harmadik, legkockázatosabb módot is: a híd lábát.

Nem kellett sok idő hozzá, hogy a város újrafelosztása után, megmutatkozzanak a rendszer hiányosságai, és a hidak lábánál feltűnjenek az illegális beléptetőik – jobbára valamelyik gengsztercsoport felügyeletével, vagy épp a város valamely korrupt hivatalnoka által.

El ezúttal is a zűrösebb utat választja. Egy útfelújítás szedett-vedett munkaterülete takarást nyújt; sebesen átlendíti magát a korláton a külső peremre. A tartópillér tövéből leszökken egy fém keresztgerendára. Lábai nesztelenül dobbannak, majd azonnal fel is emelkedik. Ekkor érzi meg, hogy valaki más is érkezik mögötte. Az illető gyors és rutinos, de aligha észrevétlen, így El hirtelen és ingerülten pördül felé.

A másik egy fiatal lány, azonnal hátrál egy lépést, és ártatlanul felemeli a kezét. Meglepően tiszta és ápolt. Szürke ballonkabátot visel, aminek kapucnijával is elrejtí az arca egy szeletét. Ezüsthényű maszkja fölött világos szemek fénylenek, szürreálisan hosszú szempillákkal övezve, a többi részlet a homályba vész.

El lenéz a lány türkizszínű, irtózatosan magas sarkú cipőjére, melynek lehetetlenné kellene tennie ezt az akrobatamutatványt, ő mégis itt van.

– Szép cipő! – Végül csak ennyit mond, egészséges mértékű, női féltékenységgel.

– Köszí! – csillan fel a lány szeme büszkén, és furcsamód naivan. Talán valóban fogalma sincs róla, hogy El másodpercek alatt kitervelte, hogyan is szerezhetné meg azokat a cipőket, ha igazán akarná...

Egy mozdulattal maga elé tereli a lányt, mert ez nem ideális hely a cseverészésre, és kedve sincs hozzá. A világos szemű meglepődik az előzékenységen, majd a lány derűsen a híd vége felé pillant.

El a nyomában marad, kényelmes tempóban követi a hosszú lépteket. Nem kérdéses, hogy a lány rendszeresen jár erre. A ruháiból ítélve meg is éri neki ez a kockázat, mert jól megél az itt szerzett pénzből, amit, nem vitás, hogy a testével keres meg Blackmountain peremvidékén.

A lány lép először a kapuhoz, és minden tekintet rá szegeződik. Ez Elnek kapóra jön, hiszen így alig figyelnek rá, mikor ő is megfizeti a vámot. Egyszerűen átszisszan a kerítés ügyesen megnyitott részén, és már bent is van a Hegy gyomrában.

A csatorna ezen partján szorgalmi út fut, melyen még forgalom is van. Alig pár perc alatt eléri a megállót, és felszökken a kiszemelt buszjáratra.

Mind a nyolc utas kirévül az ablakon át a semmibe, és mind maszkkal takarják az arcukat. Ez arrafelé, ahol ők laknak, már szükségszerű – a vírusok és szagok miatt, és talán mert a zsúfoltságban az inkognitó vált az utolsó magánszférává. Arról nem is beszélve, hogy itt, annak idején kötelező volt a városrészen kívül élők számára, és ez valahogy mára sem szűnt meg.

El nem ül le. A hátsó ajtónál, az egyik kapaszkodórúdnak dől, és megveti a lábát, hogy biztosítsa az egyensúlyát. Kezeit a zsebébe rejti, fejét előre hajtja.

A kikötő felé tartva az idő estébe fordul, a levegő egyre hűvösebb. El a kapucniját is a fejére húzza, és három férfival együtt száll le a rakpart egyik hátsó kapujánál. A férfiak hangosan beszélgetnek, ketten a harmadikat heccelik. El nem figyel erre, csak a mozgásukra, és felzárkózik, mikor eléri a kiskaput. Az egyikük a terminálhoz érinti a kártyáját, és a zár berregve enged.

A férfiak nem kapkodnak, idő, mire a másik kettő is becsekkol, El pedig ezt használja ki. Mit sem törődve megkésett reakciójukkal, beiszkol a kikötő területére, és azonnal eltűnik a sikátorok sötétjében.

Ilyen helyeken mászkálva, nem árt, ha az ember észnél van, és nem téved el. Jól jön a rutin, és az, hogy El már megfordult itt párszor, mindenképp előnyére válik. Ismeri az elhagyatott raktárakat és irodaépületeket, az örök útvonalát. Figyeli a hangosbemondó információit, és tudja, hol számíthat nagyobb tömegre. De valójában akkora a nyüzsgés, hogy nem nehéz eltűnni szem elől. A nehézségek ott kezdődnek, ahol a rakpart véget ér, és a nyomorú képet felváltja a luxuskikötő csillogása. Itt könnyebben kiszúrhatják, mert a fény is több, és persze az örök is éberebbek.

El az árnyak közt settenkedik, kijátssza az őroket, majd figyelme megoszlik, mikor megtalálja a jachtot, amit keres.

A Medúza. A hófehér hajótest orrán egy aranyozott női alak ül, melynek haját stílszerűen kigyók alkotják.

El az ég felé emeli a szemét, és hátát az irodaház falának dönti. Későre jár, nincs nagy mozgás. Csak a parkolóban tűnnek fel sorra a vendégek, akik meghívást kaptak a jachton rendezett estélyre.

Ő kivárja, amíg az utolsók között érkezők közül valaki kénytelen megállni a parkoló szélénél. Nem habozik. Előszökken a sötétből, és azonnal a kocsi mellett terem. A sofőr már nyitja az ajtót, észrevétlenül benyúl, és a sokkolóját a férfi bivalynyakába nyomja. Tétlenkedés nélkül behúzódik a még remegő sofőr ölébe, és hátranyúlva a rémulően felsikoltó nőt is sokkolja.

– A francba... – morogja El az orra alatt, mert a sokkoló nyomot hagyott a nő bordó kisestélyién. De ezen nem mérgeződhet sokáig. Villámsebesen hátramászik, és arrébb tolja az eszméletlen nőt.

Oldalzsebes nadrágjából elővarázsol egy cipzáras vászonzsákot, és levetkőzve beletömi a holmiját. Aztán megszabadítja a nőt is a ruhájától, és azt veszi fel. A bordó ruha enyhén bő, de legalább nem túl hosszú. Hátul egy biztosítótűvel, belülről megtűzi, belebújik a cipőbe is, és az egyik gyémántos hajtűvel megtűzi a felcsavart, hevenyész kontyát.

Ránéz két pórul járt áldozatára, de azok stabilan eszméletlenek, és remélhetőleg ez így is marad egy darabig. Már majdnem kiszállna a puccos kis retiküllel a markában, mikor a sötétített ablakban észreveszi, hogy a maszk rajta maradt.

A megszokás nagy úr...

Letépi magáról a maszkot, és a táskába gyűri, majd a csomagját a parkolót körülvevő kőfal mögé dobja. Ahogy a járdára lép, végigsimít a száján, mert valami beteg módon meztelennek érzi magát.

Elhalad a kocsik sora előtt, és a csoportban beszélgető sofőrök mellett.

– Minden rendben? – lép elé hirtelen az egyikük, és gyanakvón összevont szemöldökkel a cellának használt kis limuzin felé néz.

– Sikoltást hallottam.

El nem torpan meg, és csak egy futó, lekicsinylő pillantást vet a sofőrre:

– Nem mintha köze lenne hozzá, de felfutott egy szem a harisnyámon...

Kihúzza magát, és enyhén megemeli a ruhája alját, hogy ne lépjen rá. Próbál nem tudomást venni a tényről, hogy a tekintetek rajta csüngnek, elismerően méregetik. Így néz végig rajta az az alak is, aki a hajóhídnál áll, és a meghívókat ellenőrzi. Ő azonban nem szól hozzá, csupán megkeresi a kocsiban ájultan fekvő nő bementett nevét a listáján, majd felengedi Elt a fényárban úszó hajóra.

A fedélzet valódi magamutogató gazdagságot hirdet, ahogy a résztvevők hivalkodó megjelenése is. Néhány tekintet El felé fordul, páran halványan biccentenek is, mintha ismernék egymást.

Színháték az egész.

De a megjátszás Eltől sem idegen, csak ideális szerepet kell választania. Azt pedig nem nehéz. Jó benne. Állandóan ezt gyakorolja, ez tartja életben.

Az egyik körbesétáló pincér tálcajáról felkap egy pezsgőspoharat, és nagyot kortyol belőle. A mozdulatától megcsillannak a rubinok a karkötőjén – csak úgy vonzza a tekinteteket. Poharával lassan kering a társaságban, felméri

a hangulatot, és hogy megtippelje, az este melyik szakaszában járnak.

A Medúza tulajdonosa csak pár napra érkezett a városba, hogy eladjon néhány egyedi, méregdrága ékszert. El megbízója ezen az aukción nem vehet részt – jó pár dolog megakadályozza ebben, ezek között egy olyan egyszerű dolog is, mint maga a csatorna. *Pedig annak már innesső oldalán él...*

El helyette jött el, hogy megszerezze, és elvigye neki a nyakéket, amelybe összesen hat darab, másfél centis drágakövet illesztettek. Újra kihúzza magát, hogy leperegjen róla a férfiak kéjsóvár pillantása. A korláton túl lenéz az öböl feketének ható vizére, mert ezt se sűrűn látja. A látóterében feltűnik egy új pezsgőspohár. Gondosan ápolt kéz nyújtja felé, mely egy középkorú férfihoz tartozik. A férfi várakozón emeli meg a szemöldökét, El pedig felnevet magában. Csípős szavak tódulnak a nyelvére, de a helyi nők ilyesmit biztos nem mondanának. Így inkább egyszerűen hátrébb lép, és faképnél hagyja a pasast... bár a poharát nem.

Azt is kiüssza, míg elsétál egy nyugodtabb részre. Ott szétnéz a kihalt folyosón, majd rátenyerel egy kilincsre, és erővel neki veti a vállát az ajtónak. Egy visszafogott riasztó szólal meg, de El nem zavartatja magát, elsiet a kabinok közti kis folyosón. Figyeli a fedélközből érkező öröket, majd forró nyomukon lesétál a lépcsőn. Belép a dupla szárnyú, míves faajtón a lakrész folyosójára.

A Medúza tulajdonosa nem jelenik meg a vendégei között. Sosem teszi. Csakis a liciten vesz részt, melyet mindig ő maga vezet le. A tekintélye megkérdőjelezhetetlen, titokzatossága rajongást kelt, ahogyan egyedi ékszerei is.

De El nem erre számított.

A nő a hatvanas éveiben jár. Rövid haja élénk lilára festve, apró, telt alakján drága tunika. Nyakában akkora gyémánt, mint egy kisgyermek ökle...

El erőt vesz magán, nem veszi el a hidegvérét, amikor meglátják egymást a nővel. Kezét a nyakára fekteti, és felemeli hat ujját. A nő tekintete egy ideig rajta függ, mérlegel, de egy kis idő múlva biccent, hogy kövesse őt vissza a szobába.

El magabiztosan lépi át a küszöböt, és húzódik balra, a fal mellé, hogy ne érhesse meglepetés. Persze aligha ártanának neki, elvégre a pénzt ő jelenti. A megbízója pedig várja a köveket, így ő sem követhet el ostobaságot.

A nő halvány mosollyal nyugtazza a bölcs óvatosságot, és egy széfhez lép, amit még csak el sem rejtettek. A belsejéből lapos faládikót vesz elő, felnyitva egy asztalkára teszi. Tekintetében most némi lekicsinylés kerül felszínre, miközben int, hogy El bátran nézze meg.

Nem tudhatja, hogy El valóban meg tudná állapítani a kövek tisztaságát, értékét és persze valódiságát. De El nem teszi meg, mert ez nem az ő dolga. Nem erre hatalmazták fel.

Ő csak biccent, majd a kis táskába rejtett csipogóval üzenetet küld. A nő az asztalán álló laptop-hoz lép, a monitort figyeli, és az utalást várja. Valamivel több idő telik el, mint amivel El számolt, de próbál nem idegességet mutatni. Mikor az ékszertervező arca felderül, és szó nélkül az ajtó felé biccent, El kikapja a nyakéket a ládikóból. A nő döbbszerű tekintete elárulja, hogy gyalázatot követ el, de nem törődik vele. Az ékszert a táskába teszi, és határozott léptekkel elhagyja a szobát.

A lépcsőn azért jut fel gond nélkül, mert a lefelé érkező testőrök egy néma parancsnak hála nem tartóztatják fel. Ők bevárják munkaadójukat, aki nem sokkal El után

szintén feltűnik a fedélzeten. Minden figyelem felé irányul, izgalom lesz úrrá a vendégeken, és türelmetlenül foglalják el helyeiket a székeken. Amíg ők az árverésre várnak, addig El feltűnés nélkül távozhat. Már a sofőrök sem tőrdönek vele, némelyikük a hajó ablakain át leskelődik, hogy megláthassák a Medúza titokzatos tulajdonosát.

El az autók mögött elhaladva, egy kiszámított pillanatban megkerüli a falat, és a takarásában sebesen átöltözik. A nyakláncot a nadrágja egyik belsőzsebébe süllyeszti, felveszi a maszkot, majd a kölcsönvett holmikat gondosan összekészíti. Nem kockáztat többet, azokat a fal egy félreeső részén hagyja. Kinyitja a kocsizárjait is, és a kulcsot is ott hagyja.

Majd újra eltűnik a sötétben.

Negyedórát vár, amíg ideális lehetőség nyílik a távozásra. Ezt azonban a jachtkikötő bejáratának közelében teszi meg, mert ott valahogy senki sem számít rá, hogy valaki át akarna mászni a kerítésen... El könnyedén felkapaszkodik, majd a túloldalon lemászik. A klub miatt errefelé sűrűn várakoznak taxik, neki csak találnia kell egyet, ami elviszi, mert anélkül azonban ezt a várost nem lenne egyszerű átszelni, nem is beszélve az időről. Itt is olyan kocsit keres, amibe a legkisebb feltűnéssel tud beszállni. Kezébe egy kisebb pénzgurigát forgat, mert az minden emberre motivációként hat. Vár és figyel, így észreveszi a halvány biccentést, mellyel az egyik sofőr jelez neki. El becsusszan az ülésre, és amennyire lehet, lehúzódik.

Amikor felnéz, hogy előre átadjon néhány bankjegyet, rádöbben, hogy ismerős neki a férfi. Az is érezkelheti, hogy ez nem először történik meg velük, de ezt végül egyikük sem teszi szóvá.

Bemondja a címet, a kocsit pedig kevésbé forgalmas utakat járva be, odahajt. Útközben, a peremrészen megállnak egy éjjel-nappali étteremnél, és El vesz egy kész pizzát a pultból.

– Itt álljon meg, és várjon!

– Épp itt? – kérdezi a férfi egy lényegesen keskenyebb, és szebben kiépített csatorna mellett elhajtva. Itt szabályosan ültetett fák sorakoznak, a parton pedig speciális utat építettek ki a futni vágyóknak. Padok és virágágyások, minden ápolat, de közel sem ez a városrész felkapottabb kerülete. Számukra mégis egy elérhetetlen világ.

– Itt. Öt perc, és itt vagyok – El újabb összeget nyújt át a biztonsági üveg nyílásán, a férfi pedig végül csak vállát vonva bólint. Félreáll az egyik kivilágítatlan parkolóban.

El a pizzásdobozzal együtt száll ki, és azonnal átsiet a közeli kis hídon a kertvárosba. Ott ideális helyet keres, ahol meghúzódhat, amíg egy speciális fogóval darabokra szedi a nyakéket.

Ő ugyanis, csak a kövekre kapott megbízást, a teljes nyakékről szó sem volt. Így minden aranydarabot a belső zsebébe rejt, a köveket pedig rászórja a pizzára. A dobozt a tenyerén tartva siet a megbízója házához.

Nem a megadott címre megy. El ezzel tökéletesen tisztában van, ahogy azzal is, hogy mindketten szeretnék megőrizni kilétük titkát. Csakhogy, amíg ő ezt valóban megteheti, addig a megbízója... csak áltatja magát, és pontosan ezt szeretné vele közölni – így biztosítja be magát.

Szabad kezét zsebre teszi, és felkocog a lépcsőn a hatalmas bejárati ajtóig. Errefelé még kerítés sincs, ami teljesen érthetetlen El számára, de hát már semmin sem kellene meglepődnie – ez valóban egy másik világ.

Az ajtóban egy feszes kontyot viselő házvezetőnő tűnik fel. Alakja szikár, tartása merev, letisztult, egyszerű fazonú ruhája makulátlan.

– Mr. Santarra pizzát rendelt extra feltéttel – mondja El derűsen, és felemeli a dobozt.

– Az kizárt dolog, rossz címre jött...

– Azt mondja, nem itt lakik Mr. Santarra?

– Nem. Az úr itt tartózkodik, de kizárt, hogy pizzát rendelt volna – szögezi le a nő tömény gyanakvással, amit igazán senki sem vethet a szemére. El sem veszi magára.

– Pedig higgye el nekem, éhes. Sürgősséggel kérte, mert arra a feltételre vágyott, amit csak tőlünk kaphat meg – El ekkor egy gyors mozdulattal felnyitja a doboztetőt, és szinte látja megcsillanni a köveket a nő elnyíló szeme tükrében.

– Ó, értem. Rendben. Adja csak át! – Már meg sem fordul a fejében csak úgy elhajtani őt. Mindketten felnéznek az ajtó figyelfő kamerára.

– Ne hagyja kihűlni! – kacsint El. – Tizenegy ötven lesz – nyújtja a kezét, mire a bejárónő arca megnyúlik a döbbenettől.

Ezt a pofát... nem lehet megenni!

– És ne sajnálja a jattot, ez a ház baromi messze van. Gondolhatja...

A nő egyértelműen nem akarja tovább a küszöbön látni, de még csak az utcában sem. Az előszoba komódjához lép, és a fiókból kikap néhány sima bankjegyet, és El kezébe nyomja. Nagy élvezettel lendíti be az ajtót, mikor a lány elégedetten hátrébb lép.

El szélesen elvigyorodik, és lekocog a lépcsőn. Szaporán lépked vissza a taxihoz, az elviszi őt a peremvidékre, ahol pedig szó nélkül elválnak útjaik.

Az utcák még jócskán nyüzsögnek, ez a városrész csak ritkán pihen. El magabiztosan és elégedetten tart hazafelé, még csak nem is siet igazán. A megbízás terhe alól szabadulva, minden feszültség elhagyja, tagjai könnyedebbé válnak, és mély lélegzetet vesz.

A lekoszlott magasvasúton teszi meg az utat hazáig. A peronra lépve ösztönösen felnéz az égre, de az persze nem látszik. Odafent irdatlan oszlopokon többsávos út fut. Épületek nyúlnak a magasba. És ahol az ég mégis kivillanhatna, ott elektromos kábelek rengetege szövi be a levegőt.

El nem is pazarol a nézelődésre sok időt, kikerüli a felszállókat, és leballag a lépcsőn. Két háztömbnyit sétál, és épp eléri a közeli éjjel-nappali fényeit, mikor egy kis alak válik ki a sötétből. El nem retten meg, pedig veszélyt jelenthetne egy támadó, különösen, ha többen lennének. Hisz a gettóban felnövő gyerekek korán megtanulnak túlélővé válni, és gyorsan megértik a világ szabályait, *és hozzák létre a sajátjaikat.*

– El! – A tizenkét éves fiú halkán szólítja meg, de határozottan a figyelmét követeli.

– Szia, Deniz! – El kinyújtja az öklét, a fiú pedig fölülről-alulról az övéhez koccintja a sajátját. – Mi történt?

– Vannak a lakásodban – közli, és úgy megdönti a fejét, hogy alig lát ki a kapucnija alól.

– Láttad őket? – El minden idegszála megfeszül, és aggódva méri végig a fiút. Hirtelen elfogja a rossz érzés, hogy talán valami baj érte.

– Öltönyösök, hárman. A kocsijuk Malek boltja mögött áll.

– Öltönyösök? – Ez még Elt is kizökkenti.

– Nem idevalósiak – rázza a fejét Deniz, mintha ezt a következtetést El nem vonná le magától is.

– Jól van – simítja a kezét a fiú fejére, és visszafordítja a sikátor sötétje felé. – Most menj P. J.-hez! Kérj tőle vacsorát! Nyomás!

– Te mit fogsz csinálni?

Elt meglepi, hogy Deniz visszafordul hozzá ezzel a kérdéssel. Soha máskor nem tenné, és nem aggódna érte. Ha helyi, piti tolvajok lennének, egyikük sem kerítene a dolognak nagy feneket. Azonban ezektől az idegenektől mindenki idege megfeszülne.

– Talán csak megvárom, hogy elmenjenek. Nincs nálam semmi, amit akarhatnának – feleli El meglepően nyugodtan, bár a csípőjének nyomódó aranydarabok emlékeztetik rá, hogy talán téved.

Bár aligha valószínű, hogy a betolakodók a ma esti megbízása miatt tűntek volna fel itt. És ez még inkább aggasztja Ezt.

– Menj!

– Vigyázz! – mondja még Deniz, mielőtt előrelendülve eltűnne a sikátor konténerei között.

El a fejére simítja két kezét, és a lábai elé bambul, míg megoldást keres. Mikor hátrahajtja a fejét, a bolt ajtajában meglátja Umot, Deniz nagybátyját. A férfi egy rongyban megtörli a kezét, arca kimelegedett, ami elárulja, hogy a kifőzdéből jön. A rongyot a vállára dobja, és összefonja karjait csontos mellkasán.

– Talán ma este nem kellene odamenned – tanácsolja.

– Az az én lakásom!

– Nézd a jó oldalát: Azt nem tudják elvinni. A várakozást pedig úgymint megunják majd.

– Az túl soká van...

– Túl türelmetlen vagy, El! – figyelmezteti Umot rászégezve az ujját, majd újra eltűnik.

El nagy levegőt véve átsiet az utcán. Kikerüli a lámpák fénytócsáit, és egy kerülővel először a kocsit nézi meg magának. Az egy hatalmas, golyóálló terepjáró, sötétített ablakokkal és akkora abroncsokkal, amik valószínűleg darabosra morzsolják az itteni utakat. Nem látni benne senkit, mégsem megy közelebb. Ahogy más sem, hisz senki se akkora bolond, hogy megtegye.

Ezért is hagyták csak úgy itt, minden őrizet nélkül.

Némi mérlegelés után visszább húzódik, és befordul a szomszéd ház hátsó ajtaján. A lift már évek óta nem működik, ezért feltalpal az ötödikre. Ott felkapaszkodik a rozoga fémlépcsőn a tetőre. Az esti levegő az arcába vág, és a homlokába fúj egy hajtincset. Hátralöki a kapucniját, és újragumizza a haját, amíg a saját házuk környezetét figyeli. A tető üres, az utcán a szokásos mozgás látszik. Még csak a bejárat közelében sem hagytak senkit, hogy jelezze, ha hazaérkezik.

Nagyon magabiztosak.

El egyre kíváncsibb.

Elhátrálva a tető peremétől, kiszámolja a lépteit. Visszahúzza fejére a kapucnit, ellenőrzi a bakancsba gyűrt nadrágját, hogy biztos ne zavarja a mozgásban, majd könnyedén előrelendül. Rutinos lépésekkel szeli át a métereket, és pontosan tudja, mekkora erővel lökje el magát a peremről, hogy az átvigye a házuk tetejére.

Lábai dobbannak a durva felületen, de ezt az utca szokásos háttérzajában aligha hallja meg bárki is. El a lendülettől továbbkocog, és közel az épület sarkánál áll meg. A lakása pontosan a lába alatt van. A ferde, üvegtáblákból álló fal alatt mozgás sejlik, bár fényt nem gyűjtöttak bent.

El továbbsétál a fél ferde tető gerincén, a hálósobája tetőablakához.

Azon alig esik be fény a sötét szobába, mégis látszik, hogy egy férfi ül az ágya szélén. Merő egyszerűséggel, teljes nyugalommal, előredől és a térdére könyököl.

Mi a faszt képzelsz magadról?!

El egyetlen pillanat leforgása alatt felhúzza magát. A tény, hogy betörték hozzá, az ő területére léptek, mindenén túlmegy. Azt senkinek sem nézi el...

De kurvára nem!

A környéken aligha akadna bárki is, aki erre vetemedne, vagy ilyen ostoba lenne. Az ilyen arrogáns öltönyösök pedig sosem merészkednek ebbe a kerületbe, hiszen semmi közük hozzá, a létezése is hidegen hagyja őket. De még itt is keresztültiporják mások jogait.

Csakhogy itt más szabályok érvényesek. El is itt nőtt fel, itt az ő szabályai élnek. Ideje, hogy ezek is megértsenek valamit, ha már átmerészkedtek a csatorna túl partjáról Rightownba.

Kifűzi, és leveszi a bakancsait, ledobja a dzsekijét, és a sapkáját. Visszamegy az üvegezett féltetőhöz, és mivel már nem érzel lent mozgást, óvatosan leereszkedik annak mentén, az egyetlen ablakként nyíló üvegtáblához. Ez a lakás legnagyobb szobája, mégis szinte üresen áll, ezért nem találtak benne semmi érdekeset. A két férfi kiment, de az ajtót résnyire nyitva hagyták.

El hangtalanul lép a kőpadlóra. Az egyik fal mentén nagy méretű festővásznak sorakoznak. Ő a másodikhoz lép, óvatosan megdönti, és besiklik mögé, hisz az egy átjárót takar. Végigsétál a fürdőszoba mögött futó kis folyosón, és nesztelenül átlép az azt lezáró lepel túloldalára. Ez egy ruhásszekrény belseje. Leguggolva elhajol a felakasztott ruhák alatt, és lelép a szőnyegre. Kinézve a régimódi öltözködő paraván résein továbbra sem érzel mozgást. Csak a konyha felőli neszeket.

A férfi továbbra is az ágy szélén ül, valamit tart a kezében. De El ezzel sem törődik, hisz az ő kezében már egy kis pillangókés van. Nem habozik, egyetlen pillanat alatt mögé térdel, és a nyakára fekteti a pengét.

– Nem ártana vigyáznod, lopásért errefelé akár a kezedet is levágják – suttogja magabiztosan, mire a széles hát megfeszül a mellkasa alatt.

Az egészen rövidre nyírt, sötét haj El arcához ér, ahogy a férfi ösztönösen megemeli a fejét, hogy távolabb kerüljön a pengétől. A lány orrát megtölti a méregdrága parfüm fás illata. Ujjai az egyedileg varratott öltöny anyagába mélyednek, ahogy megragadja az erős vállat.

Az alak minden részletében szürreálisan hat itt, a gettó mélyén.

És minden részletében szívdöglesztő...

El megállja, hogy elfordítva arcát, végighúzza ajkát a szép ívű fülön. De ez nem könnyű, mert ekkor a kimért, de bársonyos hang megszólal:

– Azt mondd? – kérdezi a férfi, és mintha csöppet elmerengene ezen. Majd hirtelen, szemmel alig követhető mozdulattal megragadja El kést tartó kezét.

El szeme elnyílik a döbbenettől és a fájdalomtól. Hiszen a férfi szépen ápolt ujjai satuként kulcsolódnak a csuklójára, és gondolkodás nélkül elhúzza fegyvert tartó kezét. A penge így is végigfut a bőrén, de nem törődik vele, mintha az nem is tehetne benne kárt.

El teste hirtelen elemelkedik a matracról, a férfi egyszerűen átveti őt a válla fölött. Egész súlyával csapódik a padlónak, a gerince megrázkódik, a vállába fájdalom hasít. Mire feleszmél, az idegen mellette guggol, a kése a kezében, melyet már az ő csuklójára fektet. Egymás szemébe néznek és El azonnal felismeri őt.

Tristen Wallace... A francba!

– Kösz a tanácsot, mert már egy órája azon rágódom, hogyan lakolj meg, kis szaros! – morogja a férfi, és sötét szeméit a lányra kapja, aki egyetlen pillanatig sem kétli, hogy most valóban elvesztheti a kezét.

A penge a bőrének feszül, de ez csak még inkább arra emlékezteti, hogy miért is van itt, és miért nem hallgatott Umutra.

Aki mellelleg éppen erre az eshetőségre figyelmeztetett...

– Nem voltak kistestvéreid, mi? – feleli El azonnal, és megragadva a férfi alkarját közelebb löki magát, és gondolkodás nélkül beleharap az inas csuklóba.

Nehéz eldönteni, mi döbrenti meg jobban a betolakodót: a fájdalom, vagy a pusztító tény, hogy tényleg képes volt a húsába mélyeszteni a fogait.

El reflexei jók, és gyors is. Azonnal kirántja a kezét, és feltámaszkodva két lábbal megrúgja a magas alakot. Egy átsuhanó pillanatig látja, hogy a férfi nyaka vérzik, ahogy az ő csuklója is, de ez az apróság valahogy mindkettejüket hidegen hagyja. Támadója választékosan elkáromkodja magát, mire a szobába becsörtet az egyik gorillája.

El azonban hozzá képest még kisebb, és még fürgébb. Kikerüli a támadó mozdulatait, és kilendül az ajtón. A konyhában még egy alak tűnik fel, elállja az útját, így ő előrelendülve a földre veti magát, és a csempén át a konyha másik felébe csúszik.

– Kapjátok már el, a picsába is!

El a konyhapultba kapaszkodva sebesen elrúgja a konyhaasztalt. Az a másik, szikárabb fazonnak csapódik. Mikor az meggörnyedve az egyensúlyát veszti, a lány a feje után kap, és az asztallaphoz csapja.

– Azt ajánlom, állj meg, szaros! – mutat rá a sötét szemű alak, kinek vonásai a konyha enyhe fényében már kezdenek körvonalazódni.

El azonban ennek ellenére sem óhajt hallgatni rá. Mivel kettejük között nem tudna elmenekülni, így felpattan a félig eszméletlen fickó mellé, és az asztalról egyszerűen a másik testőrré veti magát. Térdei a széles mellkasba csapódnak, kibillentve a hatalmas testet az egyensúlyából. Igaz, hogy így mindketten a földre zuhannak, keresztül a kanapén, de legalább nem találnak rajta fogást. Előnyt szerez, hiszen jobban ismeri a lakása adottságait, ám egy hosszú kar így is eléri. Hátról megragadja a trikóját, és visszarántja. El akár egy rongybaba, visszatántorodik, majd egy ököl a lapockái közé súlyt. A földön találja magát, állába fájdalom hasít, amitől milliónyi szikra villan fel a szeme előtt.

Az egyetlen szerencséje, hogy a kétajtós szekrény méretű testőr teljesen amatőr módon felrántja, és hátról leszorítja. El az alapokkal tökéletesen célt ér: hátrafejel, gyomorszájba könyököl, és sípcsontba rúg. A kombináció ezt a férfit is meglepi. Van ideje megpördülni, és egy kecses, de erős mozdulattal tökön rúgja. Egyszer, majd még egyszer.

A férfi felüvölt, ahogy dühében a főnöke is.

– Cseszd meg, Hugo! Ne legyél már ilyen baromi amatőr!

El az ajtó felé lendül, ám azt két hatalmas kéz vissza is csapja a helyére. Közvetlenül az arca mellett sújtanak le, tisztán látja oldalra fordulva az egyik vérző csuklót, a másikon pedig a méregdrága karórát. A szíve félredobban.

Majd újra, mikor a kezek megragadják, és akár egy egyszerű tárgyat, visszadobják a nappali közepére. Ő ismét a földnek csapódik. A csípőjébe hasító fájdalomtól felkiált, levegő után kapkodva a hátára gördül, így találja szemben magát egy pisztoly csövével.

– Ne tetézd a bajt, szaros, mert neked annyi! – közli a férfi egyenesen a lány szemébe nézve.

Tristen Wallace makulátlan öltönye immár gyűrött és véres; arcvonásai kicsit sem nyugodtak. A változás egyetlen pillanat alatt következett be. A pillanatban, amikor azt hitte, valaki fölé kerekedik. És a tekintete újra megváltozik, mikor rádöbben, hogy akit közrefog, az egy fiatal lány.

– Basszus! – mutat Elre a pisztollyal. Teljesen kiborult.
– Miattad cserélhetem le a két legjobb emberemet!

– Főnök... – szólna közbe a szikár, aki ugyan a fejére szorítja a kezét, de a tekintete egészen tisztának tűnik.

– Kussolsz! – mutat most őrá a pisztollyal.

– Elnézést, főnök...

– Megölhetett volna, baszod! – A férfi látszólag gondolkodás nélkül elsüti a pisztolyt, pedig tökéletesen céloz: A golyó éppen csak súrolja az embere arcát.

– Ennyin múlt, világos?! A francba is! Mégis miért fizetlek, te nyomorult?! Te meg kelj már fel! – fordul a másikhoz, aki továbbra is padlón kuporog, arca verítékben úszik. – Idiótákkal vagyok körülvéve, és közülük a legtökösebb egy szaros tizenéves! – mutat újra Elre a pisztollyal.

El teljesen ösztönösen húzódik hátrébb, pedig tudja, hogy semmi értelme. A távolság nem segít, és nincs az a fedezék, ami megmentheti. Kapkodja a levegőt, minden porcikája fáj. Fények villannak fel a látótere periferiáján, de le nem venné a szemét a férfiről.

Az most ingerülten végigsimít rövid haján, majd megérinti a vérző nyakát:

– Cseszd meg! – morogja az orra alatt, majd elfordítja levegőben tartott kezét, hogy megnézze a csuklóján lévő sebet. – Mondd, hogy nem vagy veszett... – Úgy tűnik,

ennek a kijelentésnek épp úgy nincs célja, mint az iménti káromkodásnak, El mégis felel:

– Rontana bármit is a jelenlegi állapotodon?

A férfi szívfacsaróan dögös félmosolyt villant El felé.

Nincs agyrázkódás, ami lehetetlenné tenné ennek a látványnak a befogadását... A picsába!

– Kurva zabos vagyok – ismeri el a férfi, majd az egyik embere felé fordul. – Kötözd meg!

A szikár felrántja Elt a földről, a háta mögött összefogja a kezeit, csak utána löki a kanapéra.

Gyorskötöző? Ez most komoly?!

El felsóhajtva a plafon felé emeli a pillantását.

– Talán untatlak?! – kérdezi a bársonyos hang.

Egyikük lámpát kapcsol a konyhában, annak fénye El háta mögül érkezik, de így beborítja a birtokháborító sármos vonásait. Makulátlan, borotvált arca enyhén vöröslök a dühtől, ahogy sötét szemének is izzást ad.

Egyszerűen leül a kis asztalkára Ellel szemben. Nem tart tőle.

Miért is tenné?

Kinyújtja a kezét, és a szikár a kezébe adja a tárgyat, amit a hálószobában is nézegetett.

– Ez az enyém, szaros! – emeli El arca elé a méregdrága, titánvázas, bőrszíjas karórát.

– Aki kapja, marja! – hajol előre El, mintha bizalmasan akarná megosztani ezt aényt. A könnyed mozdulattól a férfi szinte elmosolyodik.

– Pimasz vagy, és ezért megtudnálak nyúzni – közli. – Hol a többi?!

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Nem kaphattál akkora ütést arra a helyes buksidra, hogy elfelejtsd, ki vagyok! – közli egyszerűen, és a lány nem is cáfolja meg.

Ez is örök érvényű tény.
Mindenhol, mindenkre igaz.
Mindenki hallott már Tristen Wallace-ról.

Második fejezet

- Még három évvel korábban -

El alig múlt húszéves, de élete egyik legnagyobb fizetségéért dolgozott. Késő éjszaka volt, és a reptér magánhangárjai közelében várakozott. Egy kis bőröndöt kellett a megbeszeltek szerint elemelni és elvinnie a megbízójához. A kisgép körül sokan nyüzögtek, egy teljes család, két gyerekkel. A szülők lejtőn elinduló milliomosok, akiknek a tartozása egyre tetőződött, de ezt próbálták szigorúan leplezni a nyilvánosság előtt. A kis táskában az adósságukat hurcolták, melyet Elnak kellett a legnagyobb titoktartás mellett átadnia a tulajdonosának. Testőrök és reptéri dolgozók vették őket körül, de ő megszerezte azt. A kezében szorongatta, nem nyitotta ki. Már itt sem kellene lennie, ám ekkor egy másik gép is leszállt.

A kifutóról a legszélső hangár elé gurult, melyben egy másik gép is pihent.

Mert Tristen Wallace, azt vallja, hogy egy semmiből sem elég.

Miért is lenne az?

A férfi akkor a huszonnyolcadik évében járt, és nagyjából két éve vette át a hatalmat Blackmountain felett. Ő lett a város ura, ő birtokol mindent, ami csak számít valamit. A szava szent, mindenki tart tőle, hiszen ő döntötte meg az egykori Király uralmát.

Sokat eláruul, hogy Királynak hívatta magát, nem?

A Király kegyetlen volt, a nyugati régió maffiavezérei között az első. Ő nem csak Tarakot, de a környékét is uralta, az ország egyik legbefolyásosabb embereként. Kiszípolozott mindenkit, és a saját érdekében bármin és bárkin átgázolt. Csakis saját maga számított.

Nyílt titok, hogy bár Wallace-t a fiaként nevelte, nem volt a Király vér szerinti gyereke. A felesége félrelépéséből fogant, de mégis

csak fiú volt, és mivel több gyermekkel nem rendelkezett, fiaként nevelte fel. A Király felesége nem sokkal a szülés után, érdekes körülmények között meghalt, és a tény, hogy a Király szárnya alatt egy szabigyerek cseperedik, sokáig titok is maradt.

De egyszer minden titokra fény derül, erre is számítani lehetett.

Onnantól Wallace és az apja kapcsolata egyre feszültebbé, majd ellenségessé vált. Majd egyik napról a másikra Tristen Wallace és Sean Borrow szövetsége letaszította a Királyt a trónjáról. Felemelkedtek az árnyékából, fölé kerekedtek, és ezzel minden megváltozott. Megosztottak Tarakon és a környékén. Uralkodtak, akárcsak a Király, de megtisztították a várost, és új szabályokat állítottak fel. Azok sem voltak tökéletesek, de a város élhetőbb lett.

Hihetetlen, hogy ez az az élhetőbb, amiről szó van... Elképesztő, mi? És Tristen már akkor is dögös volt. Egek! Mennyire, hogy az volt!... És ott volt az az óra...

Wallace komótosan sétált le a repülő lépcsőjén. Fel sem nézett a telefonjáról. Az előtte haladó testőr tekintete ide-oda járt, hogy felmérje a környezetet, figyelme minden részleten ott függött. Az aszfalton még vagy fél tucat alak, akik biztosították a kocsit és a repülő környékét.

Wallace egy jellegzetes mozdulattal emelte fel a kezét, majd ránézett az órájára. Hiába volt ott a telefon a kezében, ő a limitált gyártású karórájára nézett le. És ezt El ilyen távolságból is észrevette.

Ohyan sóvárgás fogta el az óra után, mint korábban soha semmiért. Pedig mindig, mindig vágyott valamire. Mindig volt valami, amit meg akart szerezni, mindig hajtott a valami cél.

És ekkor, minden eddiginél nagyobb kockázatot képes lett volna vállalni, csakbogy megszerezze azt az órát Tristen Wallace csuklójáról...

* * * * *

El emiatt az óra miatt szegte meg először saját szabályait. Azok közül is a legfontosabbat: Messzire kerüld el Blackmountain tárnáit!

Hát ez pár éven át sikerült is. De úgy tűnt, ahogy El felnőtt, úgy a csábítások is egyre nagyobbak lettek.

Az első három alkalommal, mikor ilyen mélyre szökött Tristen Wallace birodalmába, csak azért ment, hogy megfigyelje őt. Kiismerje az utcákat, a környéket, a világot, amibe ez eddig nem sok köze volt. És csalódottan kellett rádőbennie, hogy ha meg akarja kaparintani azt az órát, azt mondhatni, egyenesen a férfi csuklójáról kell meglovasítania.

Bár több hasonló kaliberű óra is volt Wallace birtokában – nagyon úgy tűnt, ez a mániája –, ezt hordta a legsűrűbben, és csak nebezzen válik meg tőle. Rádásul egy olyan alkalomra volt szükség, amikor Wallace valamelyest megközelíthető. Na, és erre, talán még kisebb esély volt. A kettő metszete pedig nagyjából a lehetetlennel volt egyenértékű.

Kivéve...

Ha Wallace elmegy Joe Mortegához...

Mortega étterme Blackmountain szívében állt, felkapott, de nem túl puccos hely volt. Joe imádott enni, és egy vagyont fizetett a séfnek, hogy neki dolgozzon. És Joe kedvence a rák volt – legyen az bármilyen –, ő rávetette magát, és kézzel-lábbal falta.

Az aznap esti fogás pedig homár volt. Tristen elhúzta a száját, de a régi barátja tiszteletére – nyilván mivel nem sok barátja van... – ő is csatlakozott. Levette a zakóját, az óráját, és felgyúrte ingujját.

Beszélgettek és boroztak. El sokáig figyelte őket, mert Wallace valóban jól érezte magát. Joe ugyan Wallace apja lehetne, mégis jól megértették egymást. Talán a férfi úgy tekintett Mortegára, mint egy nagybácsira...

Ostoba, El! Édes vagy, hogy azt gondold, érzelmileg kötődött hozzá, hogy Wallace számára valóban fontos volt Joe Mortega...

Sok helyvel ellentétben Joe éttermének mosdói az emeleten helyezkedtek el, közel a szivarszobához, és a bérelhető különtermekhez. El arra várt, hogy a város ura felálljon, és elinduljon a lépcsőhöz. Ez azon kevés helyek egyike volt, ahová csupán egy testőr kísérte el, és az az előtérben várta meg őt.

El visszaszámolt, várta, hogy a konyhában kibontakozzon az enybe káosz. Ügyeskedett a mikroval, hogy az most szikrázva, zörögve életre keljen, akár egy tömegpusztító fegyver. Nagy lett a zaj és a káosz, a testőr pedig azonnal belökte az ajtót:

– Mr. Wallace! – A hangja szinte utasító volt, de megdöbbszerűen módon a kiskirály habozás nélkül feltűnt, és követte az emberét. Az óra a zsebében pihent.

El pedig azt a tehetségét használta ki, amit a legrégebben kamatoztatott.

A szivarteremből is ingerült alakok eredtek szélnek. El ekkor lépett elő elcsent felszolgálórubájában, és készségesen a lépcső felé terelte őket. Mire a testőr rávált, hogy hátrébb, El már ott sem volt. Még az ujjain érezte a drága szövemnadrág selymes puhaságát, de kezét ökölbe zárta, és mélyre süllyesztette zsebében az órát. A szíve hevesen vert, kivételesen az amatőrök elégedett mosolya játszott az arcán, ahogy felkapaszkodott a tetőre. Ott átöltözött, majd fűrgén leereszkedett a tűzlétrán.

A kisebb utcák felé indult volna el, a parkolóhoz közel. Épp kipillantott az épület sarkánál, a tuják takarásában, mikor elkapták.

Pontosabban Wallace elkapta...

Visszarántotta az árnyak közé, erős kezei megragadták a felkarját, és konkrétan elemelte a földtől a lányt. Háta az étterem falának csapódott. A férfi olyan magasan tartotta, hogy így szemtől szembe kerültek egymással.

– Beszárás, milyen ügyes vagy, szaros...

Már akkor is így hívta.

– Komolyan, le vagyok nyugőzve! – ismerte el, majd hangja minden átmenet nélkül lett kemény és számonkérő. – De tényleg azt bitted, nem veszem észre?!

El felemelte lábait, nem törődve a karjaiba hasító fájdalommal. Am Wallace nem kívánt semmilyen testi konfliktusba kerülni vele.

– Csibulj el azonnal, és akkor még van esélyed megúszni! – A férfi leengedte őt, El a földre csuklott, alig tudta megtartani magát. Ebben segített, hogy Wallace hatalmas tenyerével mellkason lökte őt, vissza a falhoz.

El nem sokszor bukott le, és az esetek többségében akkor is sikerült kijutnia a csávából. De ha előfordult ilyen, akkor mindig komoly meglepetést okozott a ténnyel, hogy lány és már aligha gyerek. Mivel szinte mindig maszkot vagy kendőt hordott, sapkával vagy kapucnival, így bárki lehetett. Csak egy a tömegből. Az, hogy többnyire fűnak nézték, egyfajta általánosításnak tudható be.

Hímsoviniizmusnak hívják.

Wallace az arcát takaró maszk felé nyúlt, azonban ekkor egy valamivel idősebb pasas tűnt fel. Talán a sofőrje.

– Uram?

– Nincs gond, Ramsom! Csak elcsevegtünk – Wallace ujjai végül intón megrándultak, ahogy az órát kérte.

El pedig átadta. Szó nélkül.

Ez volt az egyetlen esélye a szabadulásra.

– Mehetünk! – mondta a város ura egyszerűen, mintha mi sem történt volna.

Rá sem pillantott többet Elre, a létezése épp úgy nem érdekelte, mint annak előtte. Feledhető. Érdemtelen.

Ezt érezte a lánnyal – ahogy mindenki mással is –, és egyetlen bosszú pillanatig, sikerrel is járt. El egy senkinek érezte magát a nagy Tristen Wallace-szal szemben.

Az arrogáns, öntelt, seggfej Tristen Wallace-szal szemben!

El valóban elengedte volna a sóvárgást. Belátta volna, hogy nem járt sikerrel, és jobb nem ujjat húzni vele egy flancos óra miatt. Egy óra miatt nem...

De emiatt az érzés miatt, és mindazokért, akikre a férfi nagy ívben tett... Wallace megérdemelte, hogy El szálfka legyen a bőre alatt!

A sóvárgás elmúlt. És egy fogadalom váltotta fel.

El ezért mozdult utána. A kétségbeesett zsebtolvajok módszerét vetve be, előrevetette magát.

Wallace épp a csuklójára fektette a bőrszíjat, mikor a lány utolérte, kitépte a kezéből az órát, és úgy száguldott tovább, mintha rakétát kötöttek volna a hátára. Átvágott a kocsik közt, átvette magát a szomszédos tujasoron, és két pillanat alatt átmászott az étterem kerítésén.

A háta mögül dühödtt üvöltés, szitkok és utasítások kísérték, és mind szélesebb mosolyt vontak az arcára.

– Mozduljatok már utána, a szentségit!

– De rohadt gyors volt, basszus!

– Akkor ülj kocsiba, hogy utolérj egy ilyen mibaszná kis korcsot! – Zengett az ég Tristen Wallace haragjától, de El már nem hallott többet.

Ereje szakadtából rohant, kiszámíthatatlan útvonalon, úgy, hogy kocsival nehezen követhető legyen. A bejárt utakat kereste, ahol gyalog könnyen eltűnhet szem elől, hiszen a végtelenségig úgysem tudna rohanni.

A főút alatt futó szervizútnál lyukadt ki, ahol nagyobb volt ugyan a kocsiforgalom, de eltűnni is könnyebb volt. Itt nem számított meglepetésre.

A fekete kocszi mégis feltűnt a sikátorban, szembe hajtott Ellel, úgy, hogy az elit negyed lámpáinak fénye még utolérte a lányt. Az útra vetette az árnyékát, melyen a kocszi egyszerűen keresztülhajtott. Satuféket nyomott, az ajtaja kivágódott.

De El nem törődött a férfival – Ramsommal –, felszökken a csillogó motorháztetőre, és tovább robant eredeti célja felé.

– A fényezés, bassza meg! – A férfi hangja közelről érte el, hiszen a nyomában volt.

Hosszú lábaival sebesen beérte Elt, elkapta a dzsekeje hátulját, azonban El könnyen kibújt belőle. És míg a férfi a semmit markolta, ő kipördült az útjából, és hátulról lökött rajta egyet. A sofőr közel sem tűnt olyan elszántnak, mint a főnöke. El bízott benne, hogy ha csak kicsit is jól kerekedik, az elég lesz. Így a langaléta fazon hátára vetette magát, és egy fojtófogással a nyaka köré ívelte a karját.

Mindig a meglepetés a legnagyobb előnye, és ez most sem lett másként. Ramsomot váratlanul érte a hátbatámadás, és a legjobb, amit tehetett, hogy a ház falához hátrált. Odazorította Elt, többször is nekicsapta a falnak, de ő a férfi nyakába kapaszkodott, így ez patthelyzet lett.

– Oké... – hörögte vöröslő arccal a férfi. – Elég... – Ramsom megveregette El karját a megadás jeleként.

Am El nem bízott benne, így csak engedett a szorításon, hogy meghallja a férfi megkönnyebbült lélegzetét. De nem engedte el. Bolond lett volna.

A lábait is fejebb húzta, megszorította a férfi felsőtestét, aki így visszont előre tudott hajolni. A térdére támaszkodott, hogy kifújja magát.

– Tényleg... egy kis szaros... vagy... – erősítette meg Ramsom Wallace korábbi megállapítását, és oldalra fordítva a fejét a lányra nézett. – Lány létedre piszok jó a fogásod.

– Mondták már – felelte El félvállról. – Az a titka, hogy a fiúktól kell tanulni.

Ramsom recsegősen felnevetett.

– Mit akarsz azzal az órával? – kérdezte, mikor meglátta, hogy a lány a csuklóján viseli. El megrántotta a vállát.

– Nem tudod annyiért eladni, hogy megérje a kockázatot. Wallace-tól lopni pedig kész öngyilkosság. Így verőd se lesz rá – mondta a férfi, továbbra is előredőlve, hátán a lánnyal, mint valami kis koalával.

– Nem akarom eladni – felelte őszintén.

– Nem értelek – Ramsom igazi felnőtt módjára csóválta a fejét, és ez ingerültté tette Elt.

– Persze, hogy nem! – csattant fel, és elengedte a férfit, hogy lecsússzon a hátáról.

Ramsom automatikusan hátranyúlt, hogy segítsen, de El azonnal félreugrott, és ellökte a segítő kezét.

– Olyan különbségek választanak el minket, hogy akár két külön dimenzióban is élhetnénk! Wallace-ot is teljesen más szemmel látjuk! Neked ő a pénzes, csicskázató maffiavezér, aki folyton dirigál, de legalább jól megfizet! Számomra azonban egy szinte nem is létező, de annál beképzeltebb és arrogánsabb seggfej, aki túl sokat képzel magáról. A Királyt bírálta, pedig ő istent játszik! Igazad van, semmire sem megyek ezzel a szaros órával. De neki hiába áll felháborító hegyekben a pénze, még egy ilyet úgysem vehet magának, ezt akarja majd. Azt mondják, sosem izgatja magát, nem fáj a feje semmi miatt, mindenén azonnal túllép... Hát mostantól, én leszek Tristen Wallace minden álmatlan éjszakája!

El észre sem vette, mennyire kifakadt, míg Ramsom el nem vigyorodott.

– Most mi van?!

– Nem látjuk mi olyan másként Tristen Wallace-t... Talán más dimenzióban élünk, de ő az összesben egy seggfej. Ebben ne kételkedj! – nevetett fel a férfi, és megmasszírozta a nyakát.

– Akkor miért dolgozol neki?

– Itt mindenki neki dolgozik.

– De te miért... – El elharapta a mondatot, mert az ajkában éles fájdalmat érzett.

– Mi a baj?

Ő át sem gondolta, mit tesz, lebúzta arcáról a maszkot, hogy megérintse a fájó pontot.

– Vérczel – állapította meg a férfi, de mielőtt megérinthette volna a lány arcát, ő már el is húzódott. Ekkor döbrent rá, hogy hozzá képest is mennyire alacsony.

Ramsom nagyon magas volt, El a válláig sem ért. Hirtelen túl kicsinek érezte magát. A fájdalomtól is, mely ugyan szinte semmi volt, attól mégis hirtelen vigasztalásért nyüsztítő kislánynak érezte magát.

– Lefejeltél! – kapta fel dübösen a tekintetét.

– Fojtogattál! – mutatott Ramsom a falra, ahol még az imént álltak, ám ekkor a tekintetük találkozott.

– Egek, még gyerek vagy... – ez valamiért megrázkódtatásként érte.

– Csak kicsi. Húszéves... – javította ki a lány esetenül.

– Na, idefigyelj, te kicsi húszéves – lépett Ramsom egy hangyányit közelebb, és lenézett a lányra. – Én Wallace-nak dolgozom, többek közt azért, mert jól megfizet, ahogy arra te is rámutattál. De ez az én dolgom. Nekem nincs különösebb bajom a sráccal, de el tud vele szaladni a ló. És nem árt, ha valaki emlékezteti rá, hogy ő is balandó... nehogy a vesztébe rohanjon – mondta a férfi, és elindult a kocsija felé.

– Az olyan nagy baj lenne? – kérdezte El cinikusan.

– Hidd el: Az minden dimenzióban, nagy baj lenne!... Szóval te csak vigyázz arra az órára!

Harmadik fejezet

– Pontosan tudom, ki vagy – mondja El talán túl merészen. – De több mindenről szó lehet, szóval pontosítsd a kérdést...

Wallace szeme fenyegetően megvillan, mikor megérti a célzást. És bár mindketten tudják, hogy aligha tulajdoníthatott el mást is a férfitől, annak dühe azonnal fellobban:

– Vékony jégen jársz, taknyos! Azt ajánlom, kezdj el beszélni, mert...

– Bocs, főnök! – szakítja félbe Hugo, mire Wallace ingerülten megnyalja az ajkát, ahogy próbál uralkodni magán. Ezt segítvén elő, hátra se néz az emberére:

– Mi van?!

– Speak keres – mondja a hegyomlás jellegű testőr, és egyik virsli ujját a headsetjén tartja.

– A francba... – veti maga elé Wallace, de végül lassú kecsességgel feláll. – Maradsz! – int El felé az ujjával, akár egy engedelmes kutyanak, majd átveszi a felé nyújtott telefont.

A szikár kiment a folyosóra, arra az esetre, ha a dulakodás kíváncsiskodókat csalna El lakásához. A lányra néhány pillanatig nem figyel senki. Kihaszználja a lehetőséget, és az öve hátsó részébe akasztja az ujját, és a belső felén kitapintja a rejtett kis pengét, amit mindig magánál hord. Azzal elvágja a gyorskötözőt, majd a pengét visszacsúsztatja a helyére. Mikor feláll, automatikusan megdörzsöli a csuklóit, úgy sétál át a konyhába. Wallace arrébb húzódva, tömör mondatokkal kommunikál valakivel a vonal túlsó oldalán, Hugo pedig le sem veszi

róla a szemét, szinte kuncsorog egy utasításért, amit normálisan végrehajthat. El a fejét ingatva nevet az orra alatt.

Kinyitja a hűtőt, a két férfi pedig döbbsen néz rá. El felemelkedik a sárga műfnyben, és kivesz egy kólásüveget.

– Kérsz? – kérdezi, és az ajtó fölött a két öltönyösre néz. Azok szemei nagyra nyílnak a hitetlenségtől, de El türelmetlenül meglóbálja a palackot:

– Wallace, kérsz? – kérdezi, mintha a férfi abszolút gyengeelméjű lenne.

– Mi a pica... – Wallace értetlenül pislog rá, kezét leengedi, miközben a testőr kapcsol, és a lány felé indul. El azonban teljes nyugalommal kinyitja az üveget, és beleszik. Majd kivesz még egyet, csak utána löki be a hűtőajtót.

– Aha, kérek – érkezik végül a válasz, így Hugo döbbsen megtorpan, tekintete kettejük közt ingázik. Wallace lezárja a beszélgetést, a lány felé fordul, és jó reflexszel kapja el a felé dobott, tiszta rongyot.

– Vérzel – közli a lány a nyilvánvalót, és hogy ideje lenne a sebet ellátni.

– Megváltál, szaros. És tartozol nekem az órámmal! – dörgi Wallace, hogy visszanyerje lélekjelenlétét.

– Te is engem – emeli fel El a csuklóját. – És nem vigyáztál rá eléggé – tartja fel az órát, ami újra nála pihen. – Kvittek vagyunk – állapítja meg.

– Úgy véled? – Wallace nevetése nem őszinte, hanem hitetlen, alig fogja fel, ami történik.

– Ja, úgy. Plusz betörtetek hozzám. De ezt elnézem, mert a modorod durván átlagon aluli.

– Sokat szájalsz, ahhoz képest, hogy minden szavaddal bajt halmozol a fejedre...

– Látod te, hol élek? – A lány cinikus kacajától Wallace szemöldöke enyhén megemelkedik. Mentében átadja a telefont Hugónak, és a konyhába lép.

– Itt felkelni és lefeküdni is életveszélyes, már csak azért is, mert a szomszéd ház süllyed, és bármikor a nyakunkba szakadhat. Szóval te itt csak átmeneti kellemetlenség vagy.

Hugo előrenyomul, de a főnöke már-már hanyag mozdulattal a háttérben tartja. Wallace felkapja az egyik széket, és egyenes háttal, de kényelmesen helyet foglal a félrecsúszott asztalnál. Kinyitja a kikészített üveget, de a mozdulat közben megtorpan.

– Kristálypohárral nem szolgálhatok.

Wallace ezúttal szóra sem méltatja, kezével megtörli az üveg száját, majd néhány korttyal kiüssza a hideg üdítőt. Majd a palackot áthelyezi az asztal túloldalára, és int Elnek, hogy tüntesse el.

– Főnök... – figyelmezteti Hugo, attól tartva, hogy El azt is fegyverként használja fel.

Az ötlet se nem rossz, se nem teljesen elvetemült, de El már nem próbál kárt tenni a férfiban. Csak kívül akarja tudni az ajtón, így hangos csattanással a kukába ejti a palackot.

– Egy perced van, hogy visszaadd az óráimat. Ne rabold az időmet, mert az baromi sokba van neked már így is! – mondja Wallace teljes nyugalommal, és a véres rongyot az asztalra dobja.

El az asztal túloldalán kényelmesen a pultnak dől. Összefonja a mellkasán a kezeit, csuklóján ott csillan a titánium karóra. Csendben telik el a kiszabott egy perc.

– Na, jó! – dől előre Wallace, és az asztalra könyököl, ujjait egymásba fűzi. Klasszikus tárgyalópóz, de El nem bízza el magát. – Lásd, milyen vagyok...

– Nem vagyok rá kíváncsi – feleli El őszintén, mert csak húzzák az időt. Wallace szája újra féloldalas mosolyra húzódik. Merengve fordítja el a fejét, és a szeme sarkából néz újra rá.

– Igazat mondtam, tényleg le vagyok nyűgözve – ismeri el Wallace, és hátradől. – Három istenverte évembe telt rád találni, pedig itt laksz a csatorna túloldalán. Szép munka, szaros! Ahogy arra se sokan lennének képesek, hogy meglopjanak... Többször is... – Ettől a részlettől Wallace-ban újra felszínre bukik a düh, és a tekintete megkeményedik. Mégis ajánlatot tesz: – Állapodjunk meg...

– Csak te alkudozol...

– Már szoltam: Ne szájalj! – mutat rá Wallace, és lassan, vészjóslón felemelkedik.

– Megtarthatod azt az órát – bök a fejével a lány csuklója felé. – Ami többet ér, ennél az egész tetves lakótömbnél, de visszaadod a másik hármat!

– Ez komoly? – kérdezi El zavartan, és gyanakodva. – A saját felségterületed peremvidékére se mész, de most átjöttél ide, néhány vacak óra miatt?

– Mert nem tűröm, hogy meglopjanak! – dörgi Wallace hátralökve a székét, és szeme izzik a dühtől. Alakja mintha megnőne a kis helyiségben, pedig kezével az asztalra támaszkodik. Elt azonban nem hozza zavarba, rezzenéstelenül áll. Kíváncsian félredönti a fejét, úgy fürkészi a férfit.

– Miért olyan fontosak? – kérdezi.

– Senki sem úszhatja meg, ha...

– Miért? – kérdezi El újra. – Kegyet gyakorolnál, de engem az érdekel, hogy miért olyan fontosak neked ezek az órák?!

A lakásra csend ereszkedik, súlyos és várakozásteljes.

– Lelkizünk, szaros? – A kérdés tömény cinizmus.

– Szóval érzelmileg kötődsz hozzájuk – állapítja meg a lány halvány, gonosz mosollyal. – Ez meglep.

A férfi hirtelen megdermed, karjai megfeszülnek. Tekintetét egyetlen pillanatra elkapja, ezzel elárulva, hogy lelepleződött.

– Pedig ezek csak tárgyak, igen drága csecsebecsék... – El kockáztat, és újra odaszúr, ahol érzékeny pontot talált, pedig tudja, hogy az életével játszik.

– Ha megtudom, hogy eladtad őket, elevenen nyúzlak meg... – morogja oda Wallace vicsorítva, állatias hangon.

– Ja, már mondtad. – feleli El, mintha ez csak légből kapott fenyegetés lenne. Majd megrázza a fejét. – Mind itt van nálam. Szóval? Miért olyan iszonyatosan fontosak? – tagolja a kérdést, és állja a pengeélű pillantást.

Wallace kiegyenesedik, megdörzsöli markáns állát.

– Szóval, így játszunk? – kérdezi, és kilép az asztal mögül. El nem moccan, de lábát stabilan megveti a földön.

– Akkor halljam! Neked mi járt a fejedben, mikor elvitted azt! – Wallace hosszú, kecses ujjával a lányra mutat.

– Megtetszett – felel egy kurta vállrándítással.

– Nem – ingatja fejét a férfi. – Próbáld meg újra!

– Mi más okom volna? Ha pénz kell, egyszerűbb célpontot is találok.

Wallace újra megdermed, bár a lány észre sem vette, hogy mozgásban van. Pedig tényleg közelebb lépett hozzá, és most újra farkasszemet néznek egymással. A férfi belátja a lány igazát, El pedig azt, hogy most ő árulta el magát.

– Halljam! Miért loptad el?!

– Már mondtam: Pontosan tudom, ki vagy. – El leengedi a kezeit, és enyhén ő is közelebb lép, felemeli a fejét, hogy így is a férfi szemébe nézzen.

Wallace megnyalja az ajkát, mondana valamit, de van valami a lány szemében, ami nem hagyja nyugodni. Rengeteg minden kavarog a hatalmas, élénkbarna szemekben, ám ekkor egyetlen dolog felszínre kerül. Elnyom minden mást, ez az érzés dominál, ez vezérli a lányt, és ő meg akarja érteni, mi is az.

– Tristen Wallace, nem érdekel téged semmi és senki. Nincsenek álmatlan éjszakáid, kételyeid, fenntartásod. Sérthetetlen és kikezdzhetetlen vagy, és bármit felhasználsz, hogy ezt mindenki elhited! És bár ettől mindketten veszélyben vagyunk, de én vagyok a rés a pajzsodon!

Egy újabb pillanat, mely mindkettejüket meglepi, és váratlanul éri. Ugyanis Wallace hatalmas marka El torkára szorul. Dühösen néz a lány elnyílt, szép szemébe. Enyhén megemeli a nyakánál fogva, ahogy arrébb rántva a hűtőnek löki őt.

El megpróbál nagyot nyelni, ekkor érzi meg, milyen erővel is szorulnak a nyakára a hosszú ujjak. A tekintete mégsem rebben, azt rajta tartja a férfi beszédes vonásain, a szemein, melyekben érzések és gondolatok örvénylenek. El nem kér kegyelmet, nem érinti meg a megfeszülő kart, mely satuban tartja.

És ezzel Wallace is tisztában van. A lány bátran, félelem nélkül néz a szemébe. Tekintetében nincs gyűlölet, ítélet, sem esdeklés. A szemei tiszták és kíváncsiak, mintha még most is a kérdésére várná a választ. Ahelyett, hogy neki könyörögne kíméletért, ahogy ez idáig mindenki más tette, egy látszólag egyszerű kérdésen jár az esze. És ez egyszerre

zavarja össze és szurreális módon nyugtatja meg Wallace-t.

– Azt az órát, a nagyapámmal készítettem – mondja végül, és szorítása enyhül a lány nyakán. – Miatta szeretem az órákat.

– A festékesládában vannak – feleli a lány azonnal, pedig az őszinte felelet teljesen letaglózta.

A tüdejébe levegő árad, és a földre zuhan, ahogy Wallace elengedi őt. Egy gyors, határozott biccentéssel jelzi, hogy induljon a karórákéért. El kikerüli őt, átvág a nappalin, és onnét lép be az üvegtáblás, nagyszobába. A fal mellé tolt asztal mellett, néhány kósza kellék hever – haszontalanul, mert ezeréve nem festett már. Előhúzza a komód alól a művészládát, két oldalra kihajítja a tetejét, kiemeli az alját elzáró tárolót, és rámutat. Abban gondosan elzárva az átlátszó dobozokban hat óra pihen.

– Ez hat.

– Ezért a műveletért az iskolában biztos ötöst kaptál – jegyzi meg El.

Wallace válasz nélkül hagyja, és leguggolna, ám Hugo mellettük terem, és felveszi a ládát a földről. Azt a letakart komódra teszi, és a lány háta mögé lép, onnét tartja szemmel.

– Ez – emeli fel az egyik kis üvegdobozt Wallace. – A hajómról van!

– Igen, onnan.

– Beszarás... – Egy újabb céltalan dűnnyögés, és a férfi visszateszi a speciális bűvárórát a helyére.

– Vidd a ládát is. Azt grátisz adom – mondja a lány, és hátrébb lép. – És most tűnj a lakásomból!

Wallace halkán felnevet, és megdörzsöli ellazuló állát, ahogy újra a lányra néz.

– Egyszer bajt hoz rád az a nagy szád, szaros! – szögezi le Wallace, és int a fejével.

Hugo előrelép, bezárja a ládát, és magához veszi azt. Olyan komolysággal vonja a felügyelete alá, mintha atomrakéta indítókódokat tartalmazna.

Wallace megigazítja a zakóját, ahogy elindul, felhajtja a gallérját, hogy eltakarja a sebet a nyakán.

– És meg ne lássalak Blackmountainben! – veti át a vállán a fenyegetést, de El zsebre tett kézzel, teljes nyugalommal ugyanott áll, ahol eddig.

– Eddig sem volt másképp – szól utána El, de akkor sem vesz mély lélegzetet, mikor a lakás ajtaja becsapódik.

Vár pár másodpercet. Csak azután mozdul.

Kilendül az ablakon, felkapaszkodik a tetőre Deniz mellé, aki nem messze tőle a ház pereméről néz le a három öltönyösre. Együtt figyelik, ahogy beszállnak a terepjáróba, elhajtanak; az utcára lassan visszatér az élet.

– Minden oké? – kérdezi Deniz.

– Igen.

– Az nem komoly? – A kérdés nem konkrét, így El ingerülten felsóhajt, úgy néz a fiúra.

Deniz a vérző csuklóját figyeli, így ő felemeli azt, hogy szemügyre vegye.

– Nem, csak be kell kötni. Semmiség.

– Akkor jó! – bólint a fiú, és leszökken a ház pereméről a tetőre. – P.J. küldött vacsorát!

Deniz mentében felemel egy papírzacskót, melyből ínycsiklandozó illatok áradnak. El pedig azonnal elfeledkezik a sebéről, mert a gyomra hangosan megkordul.

* * * * *

El másnap a járda szélén állva körülnéz, majd átsiet az úttesten. Kezét a combjára szorítja, mert zsebének tartalma a lábának ütődik. Az üzlet kirakatát letapétázták, a felvezető három lépcsőfok már megkopott. Felnez a rejtett kamerába, így a csengőt sem kell megnyomnia, hogy a zár felzúgjon, és beengedjék. Nekifeszül a súlyos ajtónak, befordul rajta, de mielőtt a detektorkapu felsípolhatna, a falhoz simul, és a keskeny résen átpréselve magát kikerüli azt.

A boltban nincs senki más a pult mögött ücsörgő, unottan nyalókázó nőn kívül. El felemelt karokkal körbefordul, hogy mutassa ártalmatlanságát.

– Szia, El! – biccent a nő, és újra a szájába veszi a nyalókát. Feltupírozott haja és leopárdmintás szűk ruhája fiatalabbnak akarja mutatni, pedig nincs oka panaszra. Moniq szívós és csinos negyvenes, de nem ez a legfőbb oka, annak, hogy itt dolgozhat. Ő P. J. házörzője, akivel csak igen kevesen mernek szarozni. Mindig óvatos, mindig felkészült, még akkor is, ha Elről van szó. Keze a pult alatti, rejtett fegyveren pihen.

– Hello! – biccent ő is, és már a hátsó helyiség felé tart.
– Lent van?

– Hátul – javítja ki Moniq, és figyelmét visszafordítja egy csekkfüzetre, ami előtte hever.

– P? – szólítja El a férfit már a folyosóról.

– J! – kiáltja ő vissza, így El lassít, és benéz egy oldalsó helyiségbe, melyben kartondobozok halmozódtak fel.

– P?

– J! – kiáltja újra a férfi, és El végre beazonosítja a hang forrását. Átlavírozik az akadályok között, és belép egy hátsó raktárhelyiségbe, mely aránytalanul nagy a zaci elülső részéhez képest.

El lelassít, mert tudja, hogy P. J. nincs egyedül. Dolgozik, valószínűleg épp tárgyal, ő pedig nem akarja megzavarni. Amíg a férfi végez, ő a háttérben marad, és felül egy raklapon álló ládára. Nem néz a hangok irányába, türelmesen lóbálgatja a lábát. Sarka ütemesen a falaphoz koccan, ingerlő ritmust dobolva így a csendbe.

Pár perc telik el csupán, és P. J. feltűnik. Őszülő haját hanyag copfba kötötte, inge enyhén nyúzott, de akkurátus alapossággal a farmerjába tűrve, széles bőrvövel viseli. Inas alkarjáról felhajtotta az ingujjat, kezében jókora pénzköteggel.

– Jól ment? – kérdezi El.

– Elkapkodták – feleli P.J., majd tenyerét a lány fejére fekteti. – Ügyes volt, kölyök! – mondja elismerően, pedig az ő haja is majd kihullott a folyamatos háttérzajtól.

– Nem kellene egyedül tárgyalnod az ilyen alakokkal – mondja El komoran, és összevonja a szemöldökét.

– Nem voltam egyedül – dobja le a pénzt a lány mellé.

– Szia, Clau! – kiáltja El a semmibe.

– Szia, El! – Egy vörös tupír tűnik fel a polcok között, majd a tulajdonosa is. A hang és a hangsúly is épp olyan, mint ami a pult előtt már fogadta Elt.

Ez Moniq fő előnye: Kettő van belőle.

Clau bőrnadrágjának derekába egy pisztoly feszül, kezében egy körömrészelt forgat, azzal mutat a folyosó felé.

– Rájuk nézek a kamerán – mondja, és két hosszú lépéssel kint terem. P.J. maximálisan megbízik az ikrekben, rájuk hagyatkozik.

P. J. eközben lemarkolja El fejéről a baseballsapkát, és lehúzza az arcáról a kendőt is.

– Minden rendben?

– Aham! – bólint El, és a férfi világos szemébe néz. Azok körül a ráncok mélysége nem túl biztató üzenetet hordoznak. – Mi a baj?

– Itt semmi. Deniz mondta, hogy idegenek voltak a lakásodban. – Az öreg még mindig az arcát fürkészi, mert azon a hazugság mindig nyomot hagy.

– Eltévesztették a házszámot – feleli El. – Semmi komoly.

A férfi nem hisz neki, de ráhagyja. Időpazarlás faggatni Elt, ha valamiről nem akar beszélni. Ha tudnia kell róla, El úgymégy megkeresi. Addig pedig nem kell aggódnia.

Ismerik egymást. Túl jól. Elt P. J., az anyja unokabátyja fogadta be és gondoskodott róla, amikor egyedül maradt. El már akkor neki dolgozott. Azt mondta, ő a legjobb zsebmetszője, és sokat hoz a konyhára. El erre büszkén emlékszik vissza, de egyértelmű, hogy a férfi ezt másképp látja, hiszen évek teltek el, mire El rájött, hogy nemcsak ő P. J. legjobb zsebese, de az egyetlen is. A férfi tisztán játszott. Előfordult, hogy ha El valami túl kockázatos dolgot csent el, akkor azt ő maga juttatta vissza a tulajdonosnak.

– Tessék! – El nosztalgikus hangulatban nyúl a zsebébe. Azon belül a rejtett hasítékon át kihúzza a kis textilbatyut az arannyal.

– Most váltsam be? – kérdezi P. J., és a zsákmány súlyát méregetve megmozgatja azt a markában.

– Túl tudsz adni rajta? – El leszökken a padlóra, és követi a férfit.

– Gyűjtök egy nagyobb cserére – bólint P. J., és a folyosó végén az irodájába sétál, nyomában a lánnyal.

– Akkor legyen a tiéd – bólint El, és becsukja maguk után az ajtót.

P.J. felhajtja a laminált padló egy részét, kinyitja az alatta feltűnő széfet, és az új pénzgurigát beleejti az arannyal együtt. Majd kivesz néhány összeszalagozott, rendezett pénzköteget, és átnyújtja Elnek. Ő azonban nem veszi át, nem számolja meg. Belöki a széfajtót, és a padlódarabot is visszafekteti, míg a férfi automatikusan a padló egy másik részéhez lép. Újabb rejtekhelyet nyit ki, és ebbe valamivel kevésbé hanyagul dobja be a lány pénzét. El mellé lépve lenéz a fekete páncélverembe, és elégedetten bólint.

– Kell valamennyi? – kérdezi P.J., mikor El megszorítja a vállát.

– Nem. Megvagyok. De adj egy csokit! – ragyog fel El arca, és bár az édességet azonnal megkapja, a férfi csak egy pillanatnyi habozás után engedi át azt neki.

– Túl édessájú vagy, kölyök! És ez rossz befektetés, mondtam már – bök az állával a kis szelet csokira, melynek csomagolását El már fel is tépte. El teli szájjal vigyorodik el, úgyhogy semmi értelme nem lenne tiltakoznia az állítás ellen.

– Igazad van – ennyit mond alig artikuláltan. – Megyek.

– Hol leszel? – szól utána P.J., miközben visszazárja a lány spórolt pénzét.

– Colinnál! – szól vissza El, és elégedetten kiszökken a zaci előterébe.

Moniq egy kuncsafttal foglalkozik, Clau mellette egy széken ül, lábai a magas sarkújában a pulton pihen.

Int nekik, aztán lelép.

* * * * *

El a kerület egyetlen buszjáratáról száll le. A megtépázott, rozsdáette jármű sosem látott jobb időket.

Csak annak idején más útvonalon közlekedett, pontosan egy utcával arrébb, az egykori sugárúton. Az elmúlt évek alatt azonban, ez az út veszélyes határvonal lett. Nem olyan kézzelfogható, mint a túlsó oldalon a csatorna, de talán még annál is elrettentőbb. Hacsak nem muszáj, nincs az a bolond, aki átkeljen rajta, így nem szükséges tényleges falat emelni a két világ közé.

A sugárút melletti tömbök több okból kifolyólag is jószerivel lakatlanok. Egyrészt Rightown lakói aligha tudnák megfizetni a lakások fenntartását. Másrészt pedig mindenki igyekszik magát távol tartani azoktól a radikális barmoktól, akik *csak azért is* alapon itt maradtak, hogy a határ túloldalán uralkodó bandával fenntartsák a feszültséget.

Mert, hogy nekik ne dirigáljon senki... ebből is látszik, hogy az evolúció nem mindig a legintelligensebb egyedeket tartja fenn...

El lesiet a földalatti állomására. Ott egy szerelvény épp továbbgördül. Emberek iparkodnak a felszínre, senki sem foglalkozik vele. Ő is épphogy körbenéz, amikor átlépi a biztonsági sávot, és besétál a sötét járatba. Alig pár méter után átkapaszkodik a túloldalra, ahonnét egy szervizajtó nyílik. Belép, és a csövektől szükös folyosón a lépcsőhöz megy, amelynek aljában nyílik a dróthálós kapu. Ketten strázsálnak mögötte. Az egyik, a sörhasú, bőrmellényes fickó méri végig a túloldalról, és nyitja ki előtte a kaput. El sebesen belép a nyitott résen, és azonnal a felé nyúló, hájas marokba nyomja a vámot, nem húzza az időt.

A köpcös társa figyelmeztetően emeli fel a kezét, miközben a kijárat kémlelőnyílásán át a túloldalra tartja a szemét. Mikor ideálisnak érzi az alkalmat, hirtelen kinyitja az ajtót, El pedig átsurran a másik metrójáratba. Egy régi jegypénztár bódéja mellett találja magát, melyet már

rutinosan kerül ki. Itt sem sok utas van, és ezek sem törődnek vele. Úgy tesz, mintha egy lenne közülük.

Felszáll a következő szerelvényre, mert az útdíjat is jócskán megfizette a vámnál. Nem kapaszkodik meg, hiszen az itteni metró lényegesen újabb, szinte nem is érzi, hogy utazik.

Szinte ez is élménynek számít...

Hat megállóval arrébb száll le, és felkocog a felszínre, vissza a napfényre. Ebben a városrészben lényegesen több hozzá hasonló megfordul, mint Blackmountainben, és ezt sokkal nagyobb nyugalommal tehetik meg. Itt még a maszkot sem viseli mindenki, de a megszokás nagy úr, és sosem árt óvatosnak lenni.

Korán van, az utcák nyüzsgönek, mindenki a dolgára igyekszik. Autóktól, teherautóktól, motoroktól zajos minden. Ez a városrész kész ellentmondás. Leftside olyan, mint egy túlnőtt kisváros. Rengeteg ember él jómódban, de mindenki sokat is dolgozik a pénzéért. Leftside-nak nincs akkora toronyházas városközpontja, bár az elit negyed itt is létezik. Az valamivel odébb van, és Elnek ott se sok keresnivalója van.

Sean Borrow, Tarak másik ura, Leftside feje, valaha egy egyszerű motorosbanda vezére volt. Akkor is több hatalma volt már, mint egészséges egy ekkora egóval bíró pasasnál, de stabilan őrzi helyét és tekintélyét a megkaparintott városrészben. Azóta itt az ő szava számít, mindenki neki engedelmeskedik, mindenki hozzá hűséges. El még sosem találkozott vele, és ez jól is van így.

Colin, El egy régi barátja, akit nagyjából tíz éve ismer, azonban igen. Colinnak nem voltak nagyratörő álmai, sem eget rengető ambíciói, csak ki akart jutni a nyomorból, amiben felnőtt, és a lehető legtávolabb kerülni tőle. És addig ügyeskedett, helyezkedett, amíg ezt el nem érte.

Azóta viszonylagos nyugalomban éli világát Leftsideban, és vezeti régimódi, klasszikus borbély szalonját.

El megáll egy utcai árusnál, ahol vesz két rántottás, sült baconös szendvicset. Extra majonézt kér, és salátát, cserébe jó kis jattot hagy. Bár továbbra is korán van, a szalont nem szemből közelíti meg. A hátsó sikátorba sétál be, ahová a többi üzlet hátsó- és raktárajtaja is nyílik. És önkéntelenül is megtorpan, hiszen eszébe jut, hogy nem messze innét, működik egy virágbolt.

Virágok...

El még ma is szánalmasnak érzi magát, amiért ennyire elvarázsolja ez a tény. Az egyszintes téglalapú épületek között ott áll a világoskék, kis dobozos kocsí, melynek hátuljából éppen kipakolják a frissen hozott virágokat. Egy barnahajú, telt arcú lány felügyeli a kirakodást, aki ekkor egyenesen Elre pillant. Ez hozza vissza őt a valóságba.

Lehajtja a fejét, és határozott léptekkel a tömör faajtóhoz lép, és gyors, de határozott mozdulattal bekopog rajta.

– Jó reggelt, El... – köszön Colin, mikor El egy szó nélkül átlép kinyújtott karja alatt. A férfi leengedi a karját, és visszacsukja a nehéz ajtót. – Bal lábbal keltél fel? – kérdezi a lány nyomában haladva, majd előrenyúlva kilök előtte egy másik ajtót. Ez egy kisebb, belső helyiségbe vezet, melyet egyfajta konyhaként használnak.

El leejti a szendvicses zacskót az asztalra, ami gyanúsan reggelit rejt.

– Semmi bajom, csak ma különösen nem villanyoz fel, hogy itt vagyok.

– Szóval bal lábbal keltél fel – hagyja jóvá Colin a megállapítását, és figyel, ahogy El a csaphoz lépve kezdet mos. Mikor végre felé fordul, és felnéz rá, elmosolyodik:

– Szia, El!

– Szia! – köszön végül a lány is, és arcán mintha mosoly sejlene. De hogy erről megbizonyosodjon, Colin óvatosan lehúzza a maszkot a szája elől.

– Mindjárt más! – A férfi látványosan megnyugszik, mert El is így tesz.

El valójában csak magát hibáztathatja...

Hát persze...

Ha tíz perccel később érne ide, épp elkerülné a virágbolt hajnali árufeltöltését, és akkor nem kellene látnia a színekavalkádot, és éreznie az illatok édes egyvelegét. Ő mégis, minden alkalommal pontosan ilyenkor érkezik. Annak ellenére, hogy ez egyszerre okoz örömet és kínokat.

És ma még a nap is süt, a francia is!

– Szomjas vagyok – közli El, mire Colin a hűtőre mutat. Így míg a férfi a tányérokat készít ki, addig ő előveszi a tejesüveget, és tölt a poharakba.

Csendben reggeliznek meg, ezt a szertartást semmi sem törli meg. Ahogy soha senki nem tűnik fel, míg El itt van.

Reggeli után Colin átül egy fakarfás fotelbe, El pedig a férfi ruhásszekrényéhez lép. A keskeny fémajtó zörög, ahogy kinyitja, és becsukja azt, a csendet csak ez törli meg. Az előkészület neszei kellemesen veszik körbe őket, miközben élvezzi a megszokott rutint, az ismerős mozdulatokat. Kikészíti Colin saját borotválkozó készletét. Mert bár a férfi a városrész legfelkapottabb borbélyja, őt mégis mindig El nyírja meg.

A lány leül vele szemben egy kis gurulós székre, és felméri a férfi dús, barna szakállát, mely enyhén fazonját vesztette, és a haja is túl hosszú már. Azt legutóbb alig igazították.

– Ez is mehet? – kérdezi, és ujjával beleszánt az enyhén hullámos tincsekbe.

– Amit csak jónak látsz – biccent Colin bizalommal, és visszadől a helyére.

– Biztos? Van egy ötletem...

– Rajta! – biccent, El pedig elmosolyodik.

Lassan gördülnek el a percek, pedig El izgatott. Nem is tagadja, mennyire élvezi, amit csinál. Elvégzi a nagyolást, és mikor kezében felzúg a borotva, még lenéz Colinra egy utolsó engedélyért. És mivel a férfi bólint, El dolgozni kezd.

Újra felnyírja Colin haját, megkurtítja a szakállát. Ollóval igazít a fazonon, majd újra gépre váltva még formáz rajta. Majd egy kisebb ollót választ, és ez alkalommal a férfi bajuszának nagyobb figyelmet szentel. Mikor újra hátrébb lép, hogy szemügyre vegye a munkáját, Colin megszólal:

– Nagyon koncentrálsz – állapítja meg, és ösztönösen felnyúlna, hogy megérintse frissen igazított szakállát, azonban El a kezére üt. Colin elvagyorodik.

Az utolsó simításoknál El az ujjával újra beletúr az elől hosszabbra hagyott hajtincsekbe, majd megsodorja Colin bajuszának két végét. Elégedetten bólint, ahogy lerántja róla a vékony takarót.

– Hm? – csak ennyit kérdez, mire a férfi feláll.

Colin az ajtó melletti tükörhöz lép, és több szögből is szemrevételezi az eredményt. Felemeli tetoválásokkal teli kezét, és tenyereivel éppen csak megérinti felnyírt haját, majd ő is megsodorja kackiás kis bajuszát, ami jól illik rövidebbre nyírt szakállához.

– Hát ez nagyon baba! – Az elismerése őszinte, és El is elégedett. – Már nagyon rám fért, kösz! – Colin a tenyerébe veszi a lány arcát, és arcon csókolja őt. És ismerős megszokottsággal egyikük sem tulajdonít

figyelmet a rezdülésnek, amivel El ösztönösen elhúzódná. Még tőle is.

Azonban a kintről beszűrődő zajokra mindketten látványosan felfigyelnek. Igaz, hogy a szalon közben kinyitott, ez a nyüzsgés azonban szokatlan.

– Az a tiéd – mutat Colin egy hátizsákra, amit El azonnal magára is vesz. Ahogy a sapkájával és a maszkjával is így tesz. A copfját is gondosan betűri a sapka alá.

Colin kilép a folyosóra, mindkét irányba szétnéz. Jobb felől azonban megragadja valami a figyelmét, amitől komor ráncok jelennek meg a homlokán. Két szemöldöke között is baljóslatú barázda képződik, ahogy ismét El felé fordul.

– Mi az? – kérdezi a lány rosszat sejtve.

– Itt van Borrow – feleli Colin, és bár hangjában nincs pánik, ingerült elégedetlenség annál inkább.

El a kis ablakra pillant, ahol ő simán kereket oldhatna, de a férfi határozottan a fejét rázza:

– Őrszem a hátsó ajtónál. Elöl mész ki, mint *bárki más*, nem kell a feltűnés. De maradj a sarkamban! – mondja Colin, és mivel ez az ő terepe, El habozás nélkül hallgat rá.

Amint a férfi kilép a folyosóra, követi őt, mint akinek a jelenléte teljesen természetes. Még csak le sem hajtja a fejét, így látja a két másik borbélyt, akik közül egy már dolgozik is. Ahogy azt is, hogy valaki engedély nélkül elfoglalta Colin székét, mely a többitől távolabb áll, a szalon hátsó részében.

Először a bakancsos lábat látja meg, melyet a férfi pofátlan módon a tükrös asztalnak feszített. Ide-oda forgatja magát a barna bőrfotelben, fejét kényelmesen hátradöntötte, karjai a karfán pihennek, ujjai enyhe türelmetlenséget mutatva zongoráznak.

Bakancs, kopott farmer, gyűrűk, rengeteg tetoválás:
tipikus motoros.

Körülötte néma csend és feszültség.

A városrész kikezdhethetlen ura.

Borrow.

A férfi ekkor felemeli fejét. Szőke haja hevenyész kontyban, szakálla dús és hosszú, melyben kirajzolódik egy széles mosoly.

– Késtél, Col! – tömör szemrehányás, melyet Borrow képes derűsen Colin felé vetni.

– Itt voltam – feleli a szalon tulajdonosa rezzenéstelen arccal. Ez Elt nem lepi meg, az azonban annál inkább, hogy Colin odáig merészkedik, hogy megragadja Borrow bakancsos lábát, és lelöki a földre. – Tiszteld a tulajdonomat! – tanácsolja, és a szigort hallva Borrow felemeli a kezét, és még bólint is.

– Azt mondták, nem zavarhatnak – mondja a város feje, és újra ide-oda forgatja a súlyos széket, ahogy felnéz Colin komoly arcára.

– Nem tudtam, hogy jössz. – El újra Colinra néz, hiszen a férfi hangja kioktató.

– Zabos vagy rám?

– Kivételesen nem – feleli Colin, miközben a szükséges kellékeket készíti elő. – Ilyen, amikor kedvellek.

– Akkor ezért olyan furcsa ez... – Borrow merengve figyeli Colint.

– Azt hittem, tényleg dolgozod van. Miközben csak kiglancoltak?

– Megborotválokztam. Mi ebben az érdekes? – Colin irányba fordítja Borrow alatt a széket, és a pedállal fixálja azt.

– Hát ő! – A gyűrűs kéz ekkor vakon Elre mutat, aki szerencsére már az ajtóhoz ért.

– Semmi köze hozzá – mondja Colin higgadtan.

– Dehogynem.

– Loboncokkal úgysem foglalkozom – mondja El, mintha a kinyitott ajtó a gondolatainak is szabad utat engedne.

Colin megállja, hogy utána pillantson, és megbizonyosodjon róla, valóban El száját hagyták-e el a szavak, vagy csak képzelődött.

Borrow egyik embere visszacsukná El előtt az ajtót, de a lány még épp ki tud surranni, és rutinosan beleolvad az utca forgatagába.

Negyedik fejezet

Két nappal később, a kerületükre egyszerre telepszik rá az átmeneti szürkület és a csend.

– Mi a franc folyik itt? – kérdezi El halkán, ahogy visszaérve a negyedükbe felfigyel a csoportosulásra. Az egyik lakótömb ajtajában egy kíváncsi asszony áll kisgyerekekkel a karjában. Tőlük távolabb egy csoport a sarkon túlra leskelődik, ahonnet nagyobb tömeg zúgolódása hallatszik.

– Umut. – A nő csak ennyit mond, és amikor egy kocsi behajt az utcába, úgy dönt, eltűnik szem elől. Behúzódik a házba, anélkül hogy bármi mást mondana.

A fenébe!

El megkerüli a nézelődő csoportot, tekintete követi a kocsit, mely előregördülve szétoszlatja a népet. Az emberek szétrebbennek, utat engednek neki, így El meglátja a látványosság okát.

Öt férfi veszi körbe az összevert, aszfalton heverő Umutot.

A kocsiból pedig Isaac Stanford, a Milliomos Törpe száll ki. Elégedett, dölyfös pillantást vet a közönségére, miközben túl mesterkéltné mozdulatokkal begombolja élenkkék zakóját.

El újra körbenéz, így látja meg a fegyvereseket, akik ugyan semmit sem tesznek, de az emberek már a jelenlétüktől is összehúzódnak. Ezt várják tőlük, nem ez az első alkalom, hogy valamelyik kis gengszterfőnök a negyed szeme láttára tart leszámoltatást.

El azonban elképzelni sem tudja, mit művelhetett Umut, amiért így végezte. De nem is tud ezen

gondolkodni, mert Stanford enyhén magas hangon parancsot ad, amit lánccsörgés követ. Umut felnyög, néhányan a tömegből elszörnyedt hangot adnak ki magukból, miközben rettegve próbálnak csendben maradni. El közelebb megy, tekintetét körbehordozza.

Adja az ég, hogy Deniz ne legyen ott a nézők közt!

Stanford vontatott monológba kezd a tiszteletlenségről és bűnről. Úgy prédikál, mintha nem ő lenne a környék legjelentősebb bűnözője. Megfélemlíti a negyedet, hiszen erre van szüksége ahhoz, hogy komolyan vegyék, hogy tartsanak tőle. Különben semmi tekintélye nem lenne.

El alig figyel rá, mert ekkor észreveszi Denizt a tömegben. Ügyesen oson egyre közelebb, a legtöbben fel sem figyelnek rá. El követi őt, majd mögé kerül, és megragadja a vállát, hiszen semmiképp sem mehet közelebb.

Ezt nem lenne szabad látnia!

Három férfi a láncot egy kocsihoz rögzíti, és Umutot egyetlen kíméletlen lendülettel felhúzzák egy villanyoszlopra. A lánc körbefut az egyik karján, és áthurkolja a mellkasát. Napokra otthagyják majd. Kínozzák, és nem végzik ki.

El szorosabban fogja Denizt, hiszen a fiú egész testében megfeszül. De egyetlen hangot sem ad ki.

Stanford újabb kiselőadásba kezd arról, hogy meglopták. És hogy Umutnak ebben segítőtársa is volt, hiszen egy felnőtt férfi nem lett volna képes bejutni a szellőzőn át az irodájába...

El újra megszorítja Deniz vállát, keze hozzáér a fiú nyirkos bőréhez, megérzi, milyen hevesen ver a szíve. Lassan néz le rá, mert bajsejtelem bontakozik ki a mellkasában, és retteg, hogy a belé villanó gondolat igaz. Tenyerét Deniz álla alá simítja, és felemeli a fejét, hogy a

szemébe nézzen. A fiú rémült tekintete egyértelmű választ ad.

– Istenem! – suttogja El, majd leengedi a kezét, és feltűnés nélkül körbenéz. Egy-egy tekintet rájuk talál, mintha ők is ugyanarra gondolnának. Ettől Deniz hihetetlen veszélybe kerül, hiszen ha Stanfordnak nem szolgáltatják ki Umut cinkosát, akkor az egész negyed meglakolhat.

A tömegben a suttogás hullámot vet, ahogy Stanford ultimátuma végére ér.

El ekkor kézen fogja a fiút, és ugyanúgy, mint sokan mások kereket old. Olyan hely kell, ahol Deniz biztonságban lesz, hiszen, haza nem viheti, és P. J.-t sem akarja veszélybe sodorni.

Így egy semleges, teljesen érdemtelen helyet keres. Eszébe jut a régi rejtekhely, melyet jó ideje nem használt már, azonban végszükség esetén jól szokott jönni. Arrafelé senki sem jár, ott senki sem fogja keresni a fiút.

Deniz javára írható, hogy nem tiltakozik. Tartja a látszatot, hogy csak egyszerűen Elhez tartanak. Majd mikor a lány megszaporázza a lépteit, és elkerülő utakon eltávolodik a környéküktől, akkor is követi őt.

Nem retten meg az elhagyatott épülettől, sem a kiegészített szobáktól, amiken átvágnak. Tekintete ide-oda cikázik, és meglepetés mutatkozik a szemében, mikor El egyszerűen elővesz a zsebéből egy kulcsot, és kinyitja az egyik lakást, mintha csak haza jönne.

Belépnek, de El visszarántja Denizt, ugyanis a padló középső része hiányzik. Az egyik falon riasztó repedés fut végig, de az épület évek óta így áll itt, és El nem aggódik. Denizt betereli a szobából nyíló kisebb helyiségbe, ami egykor talán gardrób lehetett. Magukra csukja az ajtót, és meggyújtja a falon csüngő kempinglámpát.

– Jól van – simít végig a fején, majd silttel hátrafelé fordítja a sapkáját, mielőtt leguggol a fiú elé.

– Halljam! Mit művelt Umot?!

– Hallott valamit, és biztos tervet dolgozott ki. Azt hitte, nem bukkhatunk le, ha betörünk és elhozunk egy táskát a Törpétől.

– Mi volt a táskában? – követeli El szigorú hangon a választ.

– Nem mondom meg! – közli a fiú határozottan.

– Deniz, ez nem játék!

– Épp ezért nem mondom meg!

– Nem tudom, mekkora a baj, amíg nem árulod el. Így nem tudok segíteni...

– Hál’ istennek! – mondja Deniz makacsul. – Ha tudnád, azonnal vissza akarnád vinni, de nem sikerülne!

– Deniz... – El mély lélegzetet vesz, és megnedvesíti az ajkát, hogy lágyabban tudjon megszólalni. – Hidd el, amit elvittetek, az már Stanfordnál van. Ha Umot megtalálta, akkor a cuccot is! Amikor idejött nem azt akarta visszakapni, hanem az elkövetőt! Érted jött!

A fiú elsápad, ahogy még jobban megrémül. Nagyot nyel, így El végigsimít a vékony karokon. A válasz hirtelen jelentőségét veszti, hisz ez a tény ekkor a lányban is tudatosul. Mindegy, mivel próbálkozott Umot. Valaki, vagy mindenki lakolni fog érte. Stanford nem fog felejteni...

– Figyelj rám, Deniz! – El a két kezébe fogja a fiú arcát, és sűrű szempilláktól övezett sötét szeméibe néz. – Most itt maradsz, míg vissza nem jövök! Itt hagyom a táskámat, azt fogod őrizni! Egy hangot sem adsz ki! Holnap visszajövök érted!

– És akkor mi történik majd? – kérdezi a fiú most már suttogva, csendben.

– Hazamegyünk.

– Veszélyben leszel...

– Megoldom, hogy minden rendben legyen – állítja El határozottan. Elszánta magát, és fontos, hogy a fiú is higgyen neki. – De ígérd meg, hogy nem mész innen sehova! – Szüksége van erre az ígéretre a fiútól, hiszen tisztában van vele, hogy Deniznek talán két percébe se telne feltörni a zárat, és kereket oldania.

– Ígérem! – bólint habozva a fiú, de El hisz neki, hiszen a szavát a becsülete kötelezi.

– Jól van!

A polcokon kutatva előveszi a hálósákok, talál két müzliszeletet.

Egy nap. Egyetlen napra kell Denizt itt hagynia...

Nem akarom...

El egy pillanatra a polcra fektetett karjára dönti a homlokát. Ujjai idegesen remegnek, ahogy a megoldáson töpreng.

– Itt maradok, L! Ígérem! – mondja a fiú, immár a jól ismert, komoly hangján. – De ígérd meg, visszajössz!

– Itt leszek, ne aggódj! – El felé fordul, és összeborzolja a göndör tincseket. – Elvégre az öltönyösöket is kisöpörtem innét, nem igaz? – Finoman belemarkol Deniz hajába, hogy az felnézzen rá.

– Az se tetszett nekem – húzza el a száját a fiú.

– Tíz év, és tiéd lesz ez a megtiszteltetés, rendben? – emeli fel El az öklét. A fiú felsóhajt, és két irányból összeöklöz vele. De még megállítja őt, mikor kilépne az ajtón:

– Azért nem mondod meg, hová mész, amiért én nem mondom el, mi volt a táskában?

El lenéz a markában tartott kulcsra, nem fordul vissza a fiúhoz.

– Zárd be utánam az ajtót! – mondja, és így mindketten azt teszik, amiben a legjobbak.

* * * * *

El az oldalzsebéből kihúzza a rövid kis láncon függő kulcsot, és kinyitja a ház ajtaját. Kora este van, ezért gyanítja, hogy P. J. otthon van, hát hangosan köszön. Válasz azonban nem érkezik, ezért önállósítva magát felbaktat az emeletre, és benyit a férfi irodájába, mintha ő is otthon lenne. A kétajtós szekrény kulcsának is tudja a helyét, így pillanatok alatt szemrevételezi annak tartalmát. De ezzel még sincs előbbre.

– P.J.! – sóhajtja, és hátradönti a fejét. – P.J.! – kiáltja egy idő után, és kisétál a szobából. Halk, elégedetlen morgást hall, így vonakodva a hálósoba irányába indul.

– P.J.! – alapos mérlegelés után bátorságot gyűjt, és belöki a hálósobaajtót.

Újabb, immár hangos morgás a válasz, ami nem csoda, hiszen a férfi valószínűleg ez ideig mélyen aludt. Közre fogva Clau és Moniq párosával. El csak a fejét ingatja, és az ég felé emeli a szemét.

– Paul John! Meg akarok szerezni valamit a Milliomos Törpe otthoni páncélszekrényéből. Mivel nyissam ki?

Erkezik valamiféle válasz, de El nem érti a párnába dűnnyögött, feltehetőleg alig szívélyes szavakat.

– P...

– Középső polc, bal széle – dűnnyögi Clau, és álmatagon átfordul a másik oldalára.

– Kösz! – fordul ki El, de hálából még visszalép, behúzza a sötétítőfüggönyt, hogy kizárja az alacsonyan járó napsugarakat.

– Köszí, El... – ásítja Moniq, aki meztelen lábát átvetve P. J.-n még a lány felé is int.

Alig két óra múlva El már Stanford irodájában áll. Egy átlagos széfet nem nehéz feltörni, így idegeskedés nélkül nyitja ki az ajtaját.

A P. J.-vel töltött évek után legalábbis, nem számított kihívásnak még a házba bejutni sem. A Törpe környezete, és az őt körülvevő komolytalan alakok tiszta majomparádét alkotnak. De gondolkodás nélkül ölnek, ez az eszközük a félelemkeltésre...

A résnyire visszacsukott teraszajtón túlról El neszeket hall, gyanús. Sebesen kikapja a kis, tabletméretű táskát, és áttúrja a zsebeit. Egy külső meghajtót talál benne, ami jó, mert elfér a zsebében. Mindent elpakol maga után, még a teraszajtót is becsukja. Átlép a még mindig kiterült örn, visszakapaszkodik a tetőre, áttornázza magát a dupla garázsra, onnét átkapaszkodik a kamera nélküli teniszpálya kerítésére...

* * * * *

El az ágyára dobja a laptopját, míg a megnyitott programra vár. És bár az egy speciális audió- és videótároló program, nem kér semmiféle belépőkódot. El tekintete végigfut a fájlok nevein, és találomra megnyit egy videót. Nem kell sokat várnia, hogy értelmezni tudja a látottakat. Azonnal felismeri az ország egyik miniszterét, akit nemrég rejtélyes körülmények között kivégeztek. Ahogy felismeri a vele szemben álló, pisztolyt tartó férfit is.

Wallace...

– A picsába! – káromkodja el magát hangosan, és ujjjaival szorosán összefogott hajába túr. Ellöki magát az ágyról, és szitkozódva dobbant egyet.

Bármi más lehetne rajta! Miért épp ez?

Ellazítja a kezét, majd ökölbe zárja az ujjait, és addig ismétli ezt a mozdulatsort, ameddig tépelődik, majd újra végignézi a fájlokon, és keres egy másik videót. Mindháromat megnyitja, amit talál, és az egyikén ugyanúgy Wallace-t látja pisztolyt tartva egy lőtér biztonsági felvételén egy hosszú teremben állva. Egy másik felvételen pedig újra a minisztert a székben, de ekkor egy nő áll vele szemben...

– Hohó! – vigyorodik el El, és diadallal szökken fel. És már a levegőbe bokszolna örömeiben, mikor eszébe jut, hogy ezzel alig lett közelebb a megoldáshoz. Hiszen a sikertől – mint megtudta –, Tristen Wallace választja el...

– Ó, a fenébe! – hajtja le a fejét csüggedten.

* * * * *

El kapkodva érkezik meg a bárba; már későre jár. Stanford napi programját már megismerte, hiszen szüksége volt rá, hogy bejusson a házába. A kis gengszter diadalt ünnepel, és a buli már igencsak elharapódzott.

Ám El szerencséjére Stanford odébbállni készül. A férfi által kiszemelt lány még kimegy a mosdóba, mielőtt csatlakozna a férfihez a limuzinba, El pedig gondoskodik róla, hogy egyhamar ne jusson ki a fürkéből. Majd ő vág át a nő helyett a bárón, és az ajtónál álló testőrhez lép. Az végignézi rövid, piros koktéluháján, sokpántos szandálján.

– Az a liba kidobta a rókabőrt a mosdóban – húzza el a száját El undorral, majd csillogó szemmel elmosolyodik. – De én szívesen átveszem a helyét, hogy Mr. Stanford jól mulasson ma este...

El már-már kiábrándultan ül a bőrülésen.

Ez túl egyszerűen ment...

Stanford már túl van jó néhány italon, így fikarcnyit sem érdekelte a csere. Egyszerűen végignézett El lábain, majd szabadon hagyott nyakáról a tekintete a dekoltázsára siklott. El megállta, hogy elfintorodjon, hiszen ez volt a célja, épp ezért választotta ezt a ruhát. Azért sem húz be egyet Stanfornak, mikor az a kezét egész úton fedetlen combján tartja.

Csak némán, türelmetlenül várja, hogy elérjék az úti céljukat Blackmountainben.

Mikor a kocsi behajt egy klub parkolójába, El felsóhajt. Kinyúl, és kiveszi Stanford kezéből a poharat, és ő issza ki belőle a vodkát. A férfi és a szemben ülő két testőr is felnevet a mohóságán, de ez sem érdekli. Lelkesen megragadja a kis gengszter kezét, mikor az kihúzza a limuzinból. Nem udvariasságból teszi persze, egyszerűen csak minden lehetőséget megragad, hogy a lányon tartsa a kezét. És ez egészen addig rendben is van, míg át nem lépik a küszöböt.

Bár Stanford nem szerepel a listán, némi alkudozás után mégis beengedik a zárt körű partira. Nem volt véletlen az úti céljuk, ahová mindenáron be akart jutni. Hiszen a partit Wallace tartja, és Stanford megragadja a lehetőséget, hogy személyesen láthassa, ahogy Blackmountain ura utoljára pózol a trónján, mielőtt letaszítja őt onnét.

El nevet magában, mígnem eszébe jut, tényleg a siker küszöbén áll a kis Törpe...

Pár perc kellemetlen várakozás után egy ideális pillanatban egyszerűen otthagyja a Törpét, és tesz egy kört a klubban. Sok generációs milliomosok és újgazdagok szórakoznak és iszogatnak, egymást folyvást túlszárnyalva. Műmosolyok és felszínes beszélgetések gyűrűjében, a tánctéren valóban önfeledten szórakozó fiatalok buliznak.

El egy ideig figyeli őket, majd végignéz a magánbokszon is. Azonban Wallace-t sehol sem látja.

Hol vagy már?!

Körbefordul, más irányból tesz egy kört, így bukkan rá a férfitra. Elegáns, enyhén ezüsthéjú öltönyben, fekete ingben pompázik, és egy platina karóra csillan meg a csuklóján. Egyik kezével épp belefojtja a szót partnerébe, míg a másikat lezseren a zsebében tartja. Bár úgy hat, barátilag beszélget a két alakkal, körülötte a légkör mégis dermedt, és senki sem mer a kétméteres körzetébe lépni. Kivéve a pincért.

El úgy siklik át az emberek között, hogy senkihez se érjen hozzá, bár tudja, hogy itt aligha lehet észrevétlen. A tekintetek megakadnak rajta, és ettől több mint, feszültté válik. Próbál megfélekezni erről, és rutinos mozdulattal a pincér mögé lép. Mielőtt elfordul a pincér, utolsó pillanatban elvesz két poharat a tálcáról. Enyhén megemeli azokat, hogy senkire se borítsa rá, és mentében visszafordul. Tekintete találkozik a pincér riadt arcával, és Wallace döbbsen, mégis kihívó tekintetével.

El arcátlanul még bele is iszik az italba, és elégedetten lenyalja azt rúzsos ajkáról.

Csekély húsz perccel később, El körbesétál a vezetői irodában. Wallace-t várja, aki bizonyára hamarosan feltűnik, hiszen sosem bírta fél óránál tovább az emberek társaságát. Még azokat is kerüli, akik miatta jöttek el ide. Általában ennyi idő elég ahhoz, hogy mindenki felfigyeljen rá, és ő ráunjon az emberekre, majd mielőtt megpróbálnák még többen megkönyékezni, eltűnik szem elől. Minimum egy ital erejéig marad távol, hogy feltűnjön a hiánya. Az emberek lelkesen visszavárják.

El szarkasztikusan felhorkant, és unottan ledobja magát az egyik kemény, szögletes fotelbe. Jól ismeri ezt a

menetrendet, hiszen épp eleget figyelte Wallace-t az elmúlt években, hogy mindent tudjon róla.

Nem csalódik. Az ajtó nyílik, és halkan becsapódik, ahogy Wallace hanyagul belöki azt maga után.

– Kétszínű nyomorultak... – morogja az orra alatt minden cél nélkül. A bárpulthoz lép, és tölt magának egy italt. Így fordul szembe a lánnyal, aki piros ruhájában még a félhomályban is élénk jelenség. Wallace szemöldöke magasra szalad, mikor felismeri őt. Tekintete körberekben, mintha így rájöhetne, hogy jutott be ide.

– Beszélünk kell.

– Elnézést akarsz kérni? – Wallace belekortyol az italába, miközben tekintete követi a mozdulatot, ahogy El keresztbe tett lábát újra a földre teszi, és feláll.

– Legutóbb is ezt vártad tőlem, akkor sem történt meg.

A pohár hangosan koccan a pulton.

– Dögös vagy, szaros! – veti oda Wallace, és leplezetlenül végigméri Elt.

– Alkut ajánlok – állja a férfi pillantását El, tudomást sem véve a megjegyzésről.

– Nocsak, fordult a kocka? – Wallace újra tölti a poharát, de ezúttal Elnek is tölt.

El meglepve látja, hogy felé tolja a szögletes poharat.

– Hogy jutottál be ide?

– Mennyire leszel ideges, ha azt mondom, tulajdonképpen az embereid engedtek be?

– Kurvára – ismeri be Wallace. – De alig hibáztatom őket. – Újra végignézi az apró, formásan izmos lányon. Magassarkús lábának látványától képtelenség szabadulni. – Mit akarsz? – veti oda türelmetlenül, és kinyújtott karjaival megtámaszkodik a pulton.

– Úgy alakult, hogy jó lenne, ha Isaac Stanford eltűnne a környékünkről – mondja El immár habozás nélkül, Wallace pedig felnevet:

– Ez nem újdonság. Rég a pokolban kellene rohadnia, ha engem kérdezel!

Kiüssza a poharát, és mivel El visszalöki felé a sajátját, azt is nagy korttyal ledönti a torkán.

– Jogos – bólint a lány. – De rejtegetek előle valakit, és sanszos, hogy rövidtávon mindkettőnket megölhet, ezért azt gondoltam, elébe mennék a dolgoknak.

Wallace arca megmerevedik, ahogy a szemében gunyoros fény gyúl.

– Azt akarod, hogy érted intézzem el? Senki vagy te ahhoz, szaros! Még ebben a ruhában sem győzől meg! – böki a lány felé poharat tartó kezével.

– Miattad, zsenikém! – javítja ki El rezzenéstelen arccal, és a kis maroktáskájából előkapja a külső merevlemez. Éppen úgy tolja Wallace felé, ahogy a férfi tolta felé az italt alig egy perce.

– Ez mi a franc?

– Stanfordnál volt. Van rajta egy hibátlan felvétel arról, ahogy kivégzed D. Brian Churchöt.

– A minisztert? Sosem találkoztunk, semmi közöm a halálához.

– Még én is tudom, hogy konfliktusotok volt néhány üzleti lehetőség miatt, aminek nem adott egyenes utat. Van indítékod, és Stanford bizonyítani fogja, hogy te voltál. A rendőrség pedig örömmel kap majd a lehetőség után...

Wallace megragadja a winchestert, és az asztalához ül. El némán várakozik.

– A személtáda... – dűnnyögi Wallace. – Bízd rám, majd elintézem – veti oda végül Elnek csakúgy, félvállról.

– Nem – rázza a fejét El, és az asztal másik oldalához lép. Most ő támaszkodik annak a lapjára, hogy közelebb hajoljon a férfihoz. – Nem majd. Ma!

– Mégis mit vársz tőlem?! Mit gondolsz, hogy lehet valakit tönkretenni anélkül, hogy azonnal sirtre vágnának?!

– Nem kételkedem abban, hogy megoldod!

– Túl feszíted a húrt, szaros...

– A program rögzítette az elkészített másolatokat. Egyetlen egy létezik, az pedig úton van a főkapitányságra.

– Blöffölsz! – sziszegi.

– Bár én küldtem volna el, de Stanford volt. Tőle tudom, hiszen vele jöttem ide – mondja a lány elégedetten, hiszen tudja, hogy Wallace kezéből ezzel kicsúszik a gyepelő. A férfi felpattan, és villámokat szóró tekintettel fölé magasodik. Farkasszemet néznek egymással.

– Alig egy órád lehet, míg odaér. Nem tétlenkednék.

– Zsarolsz engem, szaros?

– Cserét ajánlok – feleli a lány ártatlanul.

– Miért?

– Stanford villanypóznára húzta Umotot, mert ellopta ez a vackot – bök El az asztalra. – Az unokaöccse, Deniz, segített neki... Nem hagyom, hogy Stanford megöljön egy kisgyereket!

– Lelkizünk, szaros?

– Wallace... Te el tudod őt tüntetni ennyi idő alatt, én pedig megmenthetem a seggedet. Szerintem ez jó üzlet!

Wallace megkerüli az asztalt, de csak akkor veszi le pillantását a lányról, mikor elhalad mellette.

– Mit képzelsz rólam! – morogja, és feltépi az irodaajtót, azonban mégsem megy ki.

El nem hallja, mit mond. Figyeli, ahogy visszasétál, és újabb italt tölt. Most elfogadja tőle a poharat, amit felé nyújt, és egy hajtásra kiissza.

Nem várnak sokat, és a nyitott ajtóban, két testőr kíséretében feltűnik a Törpe.

– Már azt hittem, Tristen Wallace ma sem vegyül a köznéppel. Mit akarsz... – Stanford nem fejezheti be gúnyos megjegyzését, mert ekkor Wallace kikapja a tokjából Ramsom pisztolyát, és golyót ereszt a fejébe.

El összerándul, és ösztönösen hátrébb lép. Elnyílt szemmel néz Wallace-ra, aki teljesen nyugodt arccal fordul felé, és széttárt karokkal reagál a döbbenetére:

– Azt mondtad, gyorsan intézzem! – mondja már-már szemrehányóan, mintha El nem hagyott volna számára más lehetőséget.

A lány egészen addig nem eszmél fel, míg Ramsom el nem veszi Wallace-tól a pisztolyt, tőle pedig a poharat.

– John, a csigás fülű a 46-oson tart a fővárosi kapitányságra – mondja El, de alig talál a hangjára. Azért vonja el a pillantását Stanford holttestéről, mert Ramsom elé áll, és eltakarja előle a látványt.

Hugo telefonál, és átadja a készüléket Wallace-nak, aki egy fővárosi kapcsolatnak dirigál le néhány utasítást, hogy az egykori birkózó semmiképp se érjen célba.

El lába még remeg, miközben visszasétál az asztala mögé. Újranézi a felvételt Ramsom társaságában.

– Nem semmi. Profi munka – ismeri el a férfi. – Bár amennyire utálnak téged, kétlem, hogy sok energiát fektettek volna a felvétel eredetiségvizsgálatába.

– Kussolj! – veti oda Wallace Ramsomnak, aki csak a vállát vonva hagyja ott őt.

– Ki csinálhatta ezt? – kérdezi Wallace, így Ramsom visszafordul. Ám a választ nem tőle, hanem Eltől várja.

A lány hitetlenkedve kap levegő után:

– Mégis honnan tudhatnám?! – tárja szét most ő a karját.

– Valahonnét biztosan, szaros – Wallace már a túl ismerős, gunyoros pillantásával állítja a lányt kihívás elé.

El megnedvesíti az ajkát, mielőtt túl hirtelen felelne. Elfordítja a pillantását, és egyik kezét a csípőjére téve nyeli le a mérgét. De ez valóban egyszerű feladat a számára, még csak nem is próbatétel.

– Jól van, a francba is, kiderítem! – emeli az égre a szemét, és hátat fordít a két férfinak.

– Hé! – kiált utána Ramsom, és hosszú lépteivel a lány után indul. – Elvigyelek egy darabon, kicsi húszéves?

– Elfelejtetd, hogy van odakint egy gazdátlan limuzin – feleli El, és kikerüli Stanford holttestét.

– Te meg azt, hogy ebben a ruhában biztos nem engednek ki olyan könnyen ebből a lebujból – feleli Ramsom.

– Vigyázz a szádra, a klubomról beszélsz! – szól utánuk Wallace. – És itt maradsz, a picsába is!

Ramsom megtorpan, olyan beszédes tekintetet vet Wallace-ra, amire senki más nem vetemedne.

– Ha bemerészkedni volt mersze, ki is tud jutni – veti oda Wallace félvállról.

– Mekkora seggfej vagy... – feleli Ramsom az ajtóból, majd a lány felé fordul, de El már nincs sehol.

– Látod? Mondtam – sejlik fel egy szinte büszke mosoly Wallace arcán, El tisztán látja a sötét folyosó végéről.

Ötödik fejezet

El figyel, ahogy Moniq egy nyúzott trikóban és bugyiban sűrög-forog a konyhában. Totál káosz uralkodik, kizárt, hogy bárminek is van bevett, állandó helye. Az edényeket se tudatosan választja ki, egyszerűen felkapja, ami a keze ügyébe kerül. Azonban a főzés, mintha meglepően rutinosan menne neki – egy fémlapon szalonnát süt, egy lábasban a rántottát forgatja. Mikor az olaj ráfröccsen, halkán szitkozódik, és száját a csuklójára szorítja. Majd fellöki a kenyeresdoboz elejét, és egy zacskós veknit az asztalra dob. El a szokásos helyén ül, így megállítja a lezuhanni készülő csomagot, és rajta is felejtí a kezét. Felnéz a belépő Claura. A nő mentében még jobban felborzolja a haját, majd lelöki El székkarfán átvetett lábát.

Erről a mozdulatról Elnek eszébe jut Borrow és Colin, így hangosan fúj egyet, és az asztalra könyököl.

Basszus, Colin, minden rendben?

Két kezét lehajtott fejére szorítja, ahogy a férfira gondol, hiszen ő azon kevesek közé tartozik, akiket a barátjának tekint. És mivel ez ritka adomány mostanság, meg kell becsülnie.

Rá kellene néznie a férfira...

– Ha nehéz a fejed, ne gondolkodj tovább! – mondja P.J., és a kapucnijánál fogva hátrahúzza a lányt.

A férfi rácsap Moniq fenekére, és elvesz tőle egy tányért. El felé löki az asztalon, Clau pedig rámutat:

– Egyél!

És ő így tesz.

– Köszönöm! – mondja teli szájjal, és a villájával a kódtörőre bök, amit kölcsönvett a férfitől.

– Nincs mit – rázza a fejét P.J., és egy szelet kenyeret is El felé dob. Ő is enni kezd, és még csak meg sem kérdezi, mit csinált El előző este. Sosem szokta.

El mohón lapátolja magába a falatokat, majd a szelet kenyérral kitörli a tányért. A kenyéren rágódva lép a mosogatóhoz, hogy rendet tegyen maga után.

– Milyen rendes kismalac vagy! – fogja meg Moniq a lány állát, majd a tenyerével, minden finomkodás nélkül megtörli a száját. El grimaszolva elfordítja az arcát, de a reggelit megköszöni.

– Nincs nekem semmi? – kérdezi P. J., és az ölébe húzza Moniqot, aki elé tesz egy csésze kávé.

– Nincs – fordul vissza El a hátsó ajtó küszöbéről.

– Nincs? – emeli meg P.J. a szemöldökét meglepetten.

– Csereüzlet volt.

– Ja, oké – bólint a férfi.

– De P. J.! – kap észbe El, és újra visszafordul a teraszról.

– Hm? – pillant fel a férfi.

– Ha a Törpe hamis, digitális bizonyítékot akarna kreáltatni, kit keresne meg? – kérdezi egyszerűen, azonban P. J. könnyed lezsersége elillan egy pillanatra. Hosszan figyel a lányt, mintha hirtelen magyarázatot akarna, amivel El nem szolgál magától. – Ki a második legjobb a régióban? – mosolyodik el a lány szinte már behízeltgően.

Nem aggódik, nem ideges, ezt P. J. is látja, ezért a férfi végül elvgyorodik. Kinyúl, letépi egy újság sarkát, és a Clautól átvett tollal lefirkant valamit. Összegyűri, és Elnék dobja.

– Kösz!

El maga sem érti a kényszert, mégis újra kifizeti a vámot a metró alatt, és átmegy Leftsideba. Valamiért idegeskedik Colin miatt, pedig nagyon úgy tűnt, hogy a borbély tudja kezelni Borrow-t.

Borrow...

A lány korábban sosem rágódott Leftside urán, a létezése teljesen hidegen hagyta. Fikarcnyi köze sem volt hozzá, most mégis egyetlen találkozással belevéste magát a tudatába. A jelenlegi tervei között nem szerepelt, hogy miatta is idegeskedjen. Tökéletesen megvolt nélküle, és maximálisan elégedett volt így. Ám minden kezd kitérni az eredeti irányból, és neki épp elég, hogy Wallace-hoz ennyivel több köze lett.

Azt is jó lenne mielőbb felszámolni...

El mély levegőt vesz, és felemeli fejét a napfényben. Talpa a tető széles peremének belső élén billeg, kezét a nadrágja zsebébe süllyeszti. Hallgatja a forgalmat, a beszédfoszlányokat, és a halk csengőszót, ami valamelyik bolt bejárata felől éri el őt. Újra és újra. Valakinek ma jó forgalma van.

Az utcán, két saroknyira, az egyik kocsmá előtt két motor áll. Ebben semmi szokatlan nincs, teljesen hétköznapi jelenség. Ellenben az a másik, amelyik már jó ideje a szomszédos utcában parkol. A lekopott kis tér közepén nem működő szökőkút áll, és egy rég nem működő újságosstand. A padok egyikén a motoros ül – természetesen a támlán –, és a könyökére támaszkodva vizslatja a környéket. Unatkozik.

El egy másikat is látott, a borbély szalonon túli utcában.

Ez nem jó... nagyon nem jó... Figyelik Colint.

Nem valószínű, hogy ő hozta a bajt a fejére, de a rossz érzése nem múlik. Látta a férfit, bent van a szalonban, és

már jó ideje dolgozik. Úgy tűnik, jól van, és Elnök fogalma sincs, miért aggódott azon, hogy Borrow talán ártott neki.

El fúj egy utolsó lufit a sárgadinnyés rágójából, majd abba egy papírgalacsint is belenyom. A nadrágzsebéből előkapja Deniz csúzliját, és célba veszi a borbélyszalon makulátlanul tiszta kirakatüvegét. Nem biztos a lövés erejében, de a rágóüzenet végül feltapad az üvegre, ő pedig elvigyorodik. Alig egy perc múlva feltűnik Colin, és félhangosan szitkozódva megpucolja az ablakot. Látszik, hogy gyanús neki a vandáلكodás módja, de végül eltűnik a boltjában. El valahogy mégis biztos benne, hogy tudni fogja, miért nem jön errefelé a közeljövőben. Ahogy azt is megüzente neki, hogy találja meg őt, ha szükséges.

Megkönnyebbülve fordul meg, és szökken le a tetőre. Újra lenéz a túloldali motorosra, és a kisördög megszólal a vállán. A tenyere bizsereg a csúzli nyelén, és nyilvánvaló, hogy teljesen mebolondult...

Szarak rá... de élvezem...

Körbenéz, és felkap néhány jól kiválasztott törmelékdarabot. Mindegyikkel célba veszi a motoros sisakját, amit a kormányra akasztott. Tudja, hogy veszélyes játékot űz, mert Borrow emberei szentül óvják a járgányaikat. Ez a védjegyük, a személyiségük része. De talán épp ezért kelt zavart épp ezzel.

Háromszor céloz, és mindig pontosan betalál, a sisakon koppannak a kemény darabkák. A motoros már a másodiknál káromkodva felpattan. Megragadja a sisakját, hogy lássa semmi baja nem lett, így El a harmadik törmelékdarabbal úgy találja azt telibe, hogy még a férfi kezében van. Az idegesen fordul körbe, az elkövetőt vadászva, és valamiért észébe se jut, hogy az odafentről pécázta ki magának.

Mert az emberek a legritkábban esetben néznek felfelé...

Ahogy El újra tisztán látja a mellkasát, a rágógumijába is kavicsot csomagol, majd kilövi. Az nem olyan nagy, hogy komoly sérülést okozzon, de elég nagy, hogy garantáltan célt érjen. Az odahallatszó káromkodással egyidőben vigyorodik el; felpattan, majd elhagyja Leftsideot.

* * * * *

El nem találja Denizt a szokásos helyeken. Bejárja azokat az utcákat, ahol a fiú tekeregni szokott, de mintha a föld nyelte volna el. Így belekapaszkodik az utolsó reménysugarba, és felkeresi Umut nővérét, Deniz nagynénjét, abban bízva, hogy otthon van. Ő vette magához Denizt Umut halála után. Mert hiába siettek a segítségére, a férfi végül nem élte túl a Törpe bosszúját.

A nő alig engedí át a lakás küszöbén. Odabent többen nyüzsögnek, mint ami egy ekkora életterben egészséges, pedig a család csupán négy tagú. Deniz a kanapé mellett ül, egy összehajtogatott pléden és egy vékony párnán. Épp egy „új” cipőfűzőt bújtat egyedi módon az edzőcipőjébe.

El bár megkönnyebbülhetne, amiért rábukkant a kölyökre, az érzés mégsem érkezik.

Deniz éppen csak felpillant Elre, annyira koncentrál...

– Mi újság, Deniz? – El leguggol elé, és a gyapjas tincsek közé túr. Ám Deniz most sem néz fel. A fal felé húzódik, ő pedig automatikusan ugyanígy tesz. Ebből megérti, hogy a fiú láb alatt van. Feltehetőleg a kanapé mellett is alszik, és a jelenléte terhet jelent a nagynénje számára.

Alig megtűrt kolonc, a fenébe is!

– Minden oké!

Tömény hazugság, ami pontosan az ellentettjét jelenti. Ha nem ismerné majd tíz éve, akkor is tudná, hogy így van. Deniz sosem panaszkodik. A jég hátán is megél, és kihozza belőle a legjobbat, de az nem sok, főképp azért, mert még gyerek.

El ökölbe zárja a kezét, ahogy újra ezen az igazságon rágódik. A térdén könyökölve körbenéz, majd újra le a fiúra, aki továbbra is a rojtos fűzővel kínlódik.

Képtelen ezt tovább elviselni, így kiköti a cipőjét, és kihúzza belőle a fekete-fehér cirmos fűzőt. Deniznek adja, aki némán figyeli, ahogy El a két nyúzott zsineget félredobja.

– Tarts ki, rendben? – néz a fiú szemébe, melynek élénk fényét megtörte Umut halála. – Pár nap, és megoldom...

– Mindig ezt mondd...

– *És?*

– És meg is oldod. Mint mindig.

– Így van. Ő a legközelebbi rokonod, így rá ruházzák át a gyámságot, de beszélek vele. Csak előtte elmegyek P. J.-hez. Oké? – tartja fel El az öklét, amihez Deniz odakoccintja az övét. El búcsúzóul két kézzel a fiú hajába túr, és az arcát egy hosszú pillanatra belefúrja a göndör tincsek közé.

* * * * *

Tristen Wallace birtokán jár, pontosabban *kicsesztett nagy háza külsőjében!*

Wallace háza a város azon részén áll, mely a legtávolabb fekszik El világától. Látszik innen az öblön átívelő híd, és a tenger azon része, amit nem szennyezett be az ipar. Az egykori ligetes dombokat mára beépítették, hiszen innét valódi kilátás nyílik a város kevésbé zsúfolt részére. A

házhöz magánút vezet fel, a birtok pedig magánterületként a domboldal jelentős részét elfoglalja, tökéletesen elszigetelve és elzárva Wallace-t a környezetétől. Nem akárcsak lakhat ezen a részen, így a házak is ritkásan állnak.

És órákba telt ide eljutni, a francba is!

El nem igazán nézelődik a szinteltolósos házban. Már a birtokhoz érve látta a kinti és a benti medencét, az üvegfalú squashpályát; a ház belsejét jellemző rongyrázós luxus már nem kellene meglepje, de a férfi olyan mértékben esik túlzásokba, hogy az több mint szurreális. Semmire sem sajnálja a pénzt, és miért is tenné?

Az ór, aki beengedte, vált pár szót egy kosztümös nővel, aki feltehetőleg Wallace környezetét igazgatja. Alig vet rá egyetlen pillantást, majd három szóval elmagyarazza Elnék merre is menjen. És ő el is indul arra. Egészen az első lépcsőig, mert azután egy másik folyosón folytatja az útját. Biccent a konyhában dolgozó, maszkos nőnek, aki vissza is köszön neki.

Egy újabb falfelület mellett sétál el, tiszta üvegben túl közelről csillan a medence felszíne. Megrázza a fejét, és a konyha felől befordul egy hosszú folyosóra, majd onnan egy kis előtérbe. Zene szűrődik ki az edzőteremből, ahol Wallace épp a maga bő százkilencvencentijét szálkásítja.

Ez a ház egyik legeldugottabb része, a folyosó végét mégis figyeli egy kamera. Ezt a szárnyat El csak úgy tudja majd elhagyni, hogy legalább két emberrel találkozik közben. Nem tud elrejtőzni, csak álcázni magát.

És úgy tűnik, ez nem véletlen. Wallace számára ez egy olyan övezet, ahol tökéletesen biztonságban érzi magát.

Meg sem fordul a fejében, hogy valami veszélyeztetné...

A férfi rutinosan, profin dolgozik, látszik rajta, hogy összhangban van a testével. Uralja, parancsol neki, pedig nyilvánvaló, hogy nem átlagos erőfeszítéseknek teszi ki

valamennyi izmát. Nem figyel másra, csakis a mozdulataira, a légzésére és a zenére.

El megengedi magának, hogy egy ideig rajta legeltesse a szemét, mert bolond lenne nem így tenni. Wallace verítékben úszó mellkasa halványbarna, és a bőre makulátlan. Az izmai úgy mozognak alatta, mintha eleven lények lennének, és Elnek eszébe jut, hogy már évekkorábban is, milyen könnyedén szögezte őt a falnak. Az emléktől libabőr fut végig a testén, majd a gyomra összerándul, és ettől hirtelen feleszmél. Elszakítja magát a hormonokat megőrzítő látványtól.

Wallace épp egy rúdról lógva gyötri a hasizmait, szabályosan lélegzik, és a zene ritmusára olykor hirtelen ütemet vált.

El körbenéz, mindent alaposan szemügyre vesz, tekintete hosszan elidőzik a súlyzók állványán, majd az asztalon sorakozó palackok, poharak, törölközők kompozícióján. Belép a sallangoktól mentes terembe, és a közepén álló tornaszerhez lép. Meglepve húzza végig a kezét a ló hátán, melynek kápái igencsak használnak tűnek. Határozottan kilóg a többi gép sorából, és a lány úgy dönt, ez tetszik neki. Kíváncsiságot fedez fel magában, tudni akarja, mit keres ez a régiség az ultramodern vityillóban.

Tristen Wallace több mint érdekes.

Fellendíti magát rá, és közepén törökülésbe ül, ott várja meg, míg a férfi végez.

Wallace azonban nem fejezi be a feladatsort, hanem egyszerűen megáll, mert végül észreveszi őt. Nyugodt, csak a mozgásra fókuszáló gondolatai azonnal a környezetére összpontosítanak. Tekintete megkeményedik. Egyértelmű, hogy egyszerre lesz

iszonyatosan dühös El jelenlététől, miközben az le is nyűgözi, hogy a lány észrevétlenül surrant be.

El egy pillanatra elbizonytalanodik, hogy talán mégsem kellett volna megvárnia, míg Wallace megáll és szemtől szembe kerülnek egymással. Végül hallgat az ösztöneire, és megnyugszik. Nem restell megejteni egy büszke mosolyt, és várakozón megemeli az egyik szemöldökét.

Wallace végül a földre lendíti magát, ellazítja a karjait és verejtéktől csatakos hátát.

– Hogy jutottál be, szaros?

– Azt mondtam az öröknek, hogy a cipőidet jöttem rendbe rakni – feleli a lány, a férfi arca pedig meg se rezzen. Szó nélkül egy törölközőért nyúl, hogy megtörölje az arcát és a nyakát. El elnyílt szemmel fordul utána. – Ne már! Te frankón tartasz valakit külön erre a melóra? – nevet fel valódi jókedvvel, amitől libabőr fut végig a férfi hátán.

El tudja, hogy a tekintete újra elkalandozik, de hát nem hibáztathatja magát, hiszen Wallace átkozottul jól néz ki. Mesterien megformált teste láttán nehéz lélegeznie az ember lányának.

Wallace nem reagál, nagy kortyokban vizet iszik egy palackból. El feláll a két kápa közé, onnét néz le rá.

– Egek! Esküszöm valami hajmeresztővel akartam előállni, hogy lássam, mit reagálnak. Erre ők csak közölték, hogy késtem – nevet tovább. – Ez még tőled is túlzás!

– Szállj le onnét! – szól rá a férfi, és palackot tartó kezével Elre mutat.

– Most komoly? – engedi le a karját a lány, miközben kis terpeszben továbbra is odafenn áll. – A finnyás seggedet gúnyolom, téged pedig az zavar, hogy összekoszolom...

El a mondat végére sem ér, Wallace egyszer csak előtte terem. Két hatalmas marka elkapja a combjait, és leemeli onnét őt. El szeme riadtan elnyílik, és automatikusan lenyúl, hogy megkapaszkodjon a férfi erős karjaiban. Húsába enyhe fájdalom hasít a szorítástól, de nem törődik vele, mert a sötét szemekben felfedezett tiszta komolyságot vizsgálja. Ekkor azonban a tudatába hasít a tény is, hogy a férfi arca milyen közel van fedetlen hasához. És a teste...

Túl-túl közel van...

– Sajnálom! – mondja zavartan, mert szabadulni szeretne a lehető leghamarabb. Körmei a karokba mélyednek.

– Semmiért sem szólok kétszer!

– Jól van – bólint El elfogadóan, mire a férfi habozás nélkül elengedi őt.

El teste súrolja az övét, ahogy földet ér, és csak alig vesztí el az egyensúlyát, mert még kapaszkodik a férfi vállába. Teste kusza reakciókat produkál a közelségére, és érzi, hogy az arcába vér szökik a maszk alatt. Fellélegzik, mikor a férfi eltűnik egy oldalsó helyiségben. De szinte azonnal vissza is tér, és egy csomag fertőtlenítőkendőt dob felé:

– Töröld le!

– És én még a magán cipőpucolódon akadtam ki... – morogja az orra alatt El.

És lehet, hogy semmire sem utasít kétszer senkit, *mert kérni ugyebár nem tud...*

El nem hajlandó azonnal engedelmeskedni, ezért a csomagot félreteszi, és újra felkapaszkodik.

– Szaros! – szól rá Wallace, de ő már meg is támaszkodott, és kézenállásba emelte magát.

A férfi döbbsen figyel, ahogy remegés nélkül, hibátlanul függőlegesen tartja meg magát. Lábait terpeszbe engedi, majd vissza. Karjait behajlítja, majd újra kitolja magát. És egy fordulattal lendíti magát a szőnyegre.

Egyenesen Wallace szemébe néz, tudva, mennyire kizökkentette a tettével. Csend uralkodik a teremben még akkor is, amikor El hibátlan alaposággal letörli a ló hátát.

Ezzel újra meglepetést okoz.

– Velem ne kekeckedj! – mutat rá a férfi, és azonnal semlegesíti a vonásait átrajzoló érdeklődést. Szinte közömbös arccal figyelmezteti a lányt, aki a hangsúly ellenére kihívást érez a szavakban. Ezért El leveti fehér, suhogós dzsekijét, és félredobja azt. Majd fél térdre ereszkedve, felváltva nadrágja mindkét alját felhajtja.

– Szóval így állunk? – Wallace arcán váratlanul feltűnik egy féloldalas mosoly, és a szemében a fény izgatottan megcsillan. Pár lépést hátrál ahhoz a rúdra, ahol korábban hasizmozott.

El leveszi a maszkját is, és a dzsekijére dobja – nem kerül el a figyelmét, ahogy a férfi tekintete követi a hanyag mozdulatot. Pontosan tudja, mennyire idegesíti őt a birodalmában bekövetkező anomália, nem beszélve a kialakuló rendtelenségről. Ám Wallace tekintete újra rávillan, és szemét kis mosollyal megkérdezi:

– Segítsek? – pillant fel a rúdra, mely valóban túl magasan van a lány számára.

– Csak a szád jár.

– Akkor lássuk! – mondja a férfi komolyan. El nem válaszol, helyette előrelendül, és nekifutásból a levegőbe ugrik, majd elkapja a rudat, melyen már a férfi is ott kapaszkodik.

– Egy laza ötven? Mit szólsz, szaros?

– Azt, hogy lemaradtál...

Telnek a percek, El izmai égnek, de a karjai dolgoznak. Újra és újra felhúzódik, vállalta a kihívást, és nem áll szándékában feladni. Ahhoz ennél sokkal több kell. Három másodperccel Wallace után ő is a földre szökken.

A férfi szemében mintha elégedettség fénylene. Izgatottan megnyalja az alsó ajkát, ahogy végignézi Elen. A lány szabályosan lélegzik, a fehér trikó enyhén átnedvesedett a testén. Kilátszik fénylő hasa a csomóra kötött anyag alól.

– Nem rossz... – Wallace elharapja a mondatot, mintha a kedvenc, lányt illető jelzőjét ezúttal visszanyelte volna.

– Te se panaszkodhatsz – veti oda El hanyagul, miközben végigsimít szoros copfba kötött haján.

A férfi felnevet, és újra az asztalhoz lép, melyen a vizespalackok sorakoznak. Egyet El felé dob.

– Ezzel kompenzálod, hogy ilyen kis cuki vagy? – dől az asztal szélének Wallace, és hosszú karját összefonja izmos mellkasán.

– Evolúciós reakció arra, ha az ember lepra helyen lakik – feleli El, és kinyitja az üveget. Nagyokat kortyolva kiissza azt, és a férfi kivárja ezt a néhány pillanatot.

– Nem értelek – közli aztán, és tekintetét leplezetlenül végighordozza a lány melegítőnadrágos alakján. Tekintete elidőzik a fehér, magas szárú tornacipőn is, mintha hiányolná a sokpántos túsarkút.

– Nem is kértelek rá – feleli El, és visszadobja az üres palackot. Anélkül öltözik fel, hogy többet mondana. Bezárkózott, ezért tökéletesen képes figyelmen kívül hagyni a férfi jelenlétét.

Wallace újra megszólal:

– A te képességeiddel máshogy is élhetnél...

– Fogalmad sincs az életemről – közli El vele, és a zsebéből egy összegyűrt újságpapírdarabot tesz az asztalra.

– És ezzel kvittek vagyunk – mondja, és elindul az ajtó felé.

– Hé, szaros! Hogy hívnak? – szól utána Wallace, csupán egyetlen pillantást vetve a papíron szereplő információra. De a lány nem felel, egyszerűen faképnél hagyja őt.

Hatodik fejezet

Végre visszaállnak a megszokott mindennapok. El a várost járja, elvállal néhány egyszerűbb, de jól fizető megbízást. Olykor ránéz Denizre, aki továbbra is a nagynénjénél húzza meg magát, bár többször feltűnik P. J.-nél és nála is.

Bár ez az utolsó megbízás egyszerű volt, mégis úgy érezte, megérdemel egy kis jutalmat. Új ecsetek lapulnak begyűrt szárú, bő farmere mély zsebében, és minden lépésnél a lábához simulnak. Ujjatlan garbóban, széldzsekiben és magas szárú bakancsban beleolvad a tömegbe. Haját vékony cérnasapka alá rejtette. Táskák szerint nincs nála.

– Hé, kicsi húszéves!

A férfi nem kiált rá, egyszerűen felhívja magára a figyelmét, mielőtt El fellépne a házba vezető lépcsőre. A lány mégis az ajtóhoz lép, mintha még mérlegelné, hogy megforduljon-e egyáltalán.

Ramsom egy régi Shelby mellett áll zsebre tett kézzel, és bár nem visel zakót, mégis túl feltűnő ezen a környéken. Már attól kitűnik a többiek közül, hogy a szemében nem csak pislákol az élet és túl egészséges.

El villámgyorsan felméri, kik járnak az utcán, majd leszökken a lépcsőn:

– Ugye tudod, hogy mostanra az egész kerület tudja, hogy itt szobrozol a házunk előtt?!

– Szóval be sem hívsz? – vigyorodik el Ramsom. Csábító mosollyal a lány arcához hajol, de szemében játékos szikrák gyúlnak.

– Menj innen! – szól rá El, és újra a ház felé indul.

– Velem kell jönnöd – szól utána a férfi, és a hangja egyetlen pillanat alatt veszít a derűjéből.

El figyelmeztetően felemeli a kezét, ahogy megfordul, majd a férfira mutat:

– Aha, biztos, hogy nem!

– Kérlek! – mondja a férfi, hogy megpuhítsa, és elkerüljenek egy mindkettejük számára kényelmetlen jelenetet.

– Kétlem, hogy ő kiejtette ezt a száján! – mutat El Blackmountain felé, hisz egyértelmű, hogy Ramsom miért is jött ide.

A férfi felnevet.

– Az én dolgomat könnyítsd meg azzal, hogy beszállsz! – kéri, és jelzésképpen kinyitja az anyósülés ajtaját. A fejével még biccent is, amitől már-már baráti szolidaritást mutat.

– Fogalmam sincs, miért tennék ilyet – vonja meg a vállát El, és oldalra lökve a csípőjét karba fonja a kezét.

– Kapsz ingyen vacsit, és tízre hazahozlak, ígérem! – vigyorodik el a férfi, és megkerüli a kocsit, immár teljesen biztosra véve, hogy a lány beadja a derekát.

– Ettől az anyukám is biztos megnyugodna... – mondja a lány tömény szarkazmussal, ennek ellenére közelebb lép.

– Még a randijaimon sem vagyok ennyire gáláns – tárja szét a karját Ramsom.

– Engem nem versz át! És hazafelé bemegyünk a StepPepbe!

– Egye fene... – sóhajt fel a férfi, miközben beszáll a kocsijába. – Kösd be magad!

El az ég felé emeli a szemét, de szót fogad.

* * * * *

Blackmountain kristálypalotái aransárgán fénylenek a lemenő nap fényében. El felnéz a távolban ragyogó csoportjukra, de mikor Ramsom becsukja az ajtót, megtöri a varázst, és követve a férfit, kiszáll az autóból.

– Tutira nem vagyok a helyhez öltözve – közli a lány felnézve a hiperelegáns étterem homlokzatára.

– Ha megkérlek, átöltöztél volna? – kérdezi Ramsom, és int az ajtónállónak, hogy maradjon a helyén. Ő nyitja ki az ajtót, és belülről tartja meg a lánynak.

– Nem – közli El.

Ramsom megáll az egyik asztalnál, ami mögött egy nyakig feketébe öltözött, bajszos alak ül. Ő fogadja a vendégeket, kezeli a foglalásokat, és úgy általában azt, hogy minden rendben legyen. Feláll, és Ramsomról a lányra veti lenéző pillantását, olyan rutinosan, mintha ezért is fizetnék. El nem jön zavarba. Bakancsos lábait megveti, és a kezét lazán a zsebébe süllyeszti.

– Kicsi húszéves... – sóhajtja Ramsom, mire El a szemét forgatva lehúzza a sapkát a fejről, mintha ettől a megjelenése elfogadhatóbbá válna a bajszos számára.

Ramsom még mond valamit a férfinak, majd El felé biccent, hogy kövesse őt.

Az étterem letisztult, a tökéletes minimalizmusnak hódol. A falakon hatalmas absztrakt festmények, de azokon is csak olykor fedezhető fel egy-egy túl élénk színfolt.

El követi Ramsomot az rombuszalakú asztalok között, fel az emeletre. A lépcsősor a falból nyúlik a semmibe, nincs korlátja, ahogy az emeleti galériának sincs. Felérve oda Ramsom keze hirtelen El hasához ér, hogy visszatartsa. Egyedül lép az egyik sarokban álló asztalhoz, melyet két oldalról fekete bőrrrel vont sarokülő övez.

Az asztalnál Wallace vacsorázik. Ami persze nem éri váratlanul a Elt, mégis azonnal minden idegszála felszikkázik...

Az idegeimre megy a pasas!

Wallace még arra sem veszi a fáradságot, hogy felnézzen rá. Ramsom az, aki újra felé fordul, és magukhoz inti őt. Még egy széket is kihúz El számára, de a lány fittyet hány erre. Becsúszik a bőrülésre, szinte Blackmountain urának közvetlen közelébe.

Ramsom az égre emeli a szemét, majd pár lépést eltávolodik, és megáll a fal mellett.

Wallace kezében az evőeszközök megállnak. Rideg szemmel néz fel El rezzenéstelen arcára, majd a pillantása a lány lábára siklik, ahogy kényelmesen felteszi a kihúzott székre. El keresztbe teszi a lábát, és hátradől.

A férfi egy szót sem szól, bár az állkapcsa megfeszül. Leteszi a villát, és a vizespoharáért nyúl. Iszik pár kortyot, hogy csillapítsa az ingerületét.

– Ez egy háromcsillagos étterem, szaros!

El felsóhajt, leveszi a maszkot – elvégre maszkosoknak itt az ég egy adta világon semmi keresnivalója, még a konyhán sem –, majd kihúzza a gumit szétcsúsztott kontyából. Az ujjaival átfésüli a sötét tincseket, majd karba fonja a kezét. Türelmetlenül megemeli a szemöldökét, azt kérdezve ezzel, hogy a férfi elégedett-e?

– Alig rémes – bólint Wallace, de ennek ellentmond azzal, hogy egy pillanattal tovább ottfelejteti tekintetét El arcán. Sosem néz senkire túl sokáig, csak ha a célja azt szolgálja, hogy kérlelhetetlen, hideg pillantásával lelki terrort eszközöljön áldozatán. El feltáruuló arcát kedvére szemügyre veszi, pedig látta már. Valahogy mégis úgy tűnik, önkéntelenül elraktározza ezt az újabb élményt.

Elt ez nem kicsit zavarja. Az élete nagy részét úgy élte, hogy maszk takarta az arcát. A teljes lénye részévé vált, nélküle meztelennek érzi magát. Az különösen nem segít, hogy anélkül sokan megbámulják. Teljesen az anyjára ütött, dús, göndör, fekete hajával – amit alapos előkészülettel szokott egyenesre vasalni –, apró, de telt ajkával, és kerek, dús szempilláktól övezett szemeivel. Szép arcával feltűnést kelt, így különleges igyekezettel olvad bele a hétköznapi tömegbe. Minél egyszerűbben néz ki, annál könnyebb. Erre mindig figyel, és ma már kimondottan ügyes benne, este pedig jószérivel láthatatlanná válik az utcákon. Ezért is végzi olyan jól a munkáját.

– Hogy az istenbe nézhettelek annak idején fiúnak?

– Ingyen vacsoráról volt szó... – vág a szavába a lány, elengedve a füle mellett a férfi szavait.

Wallace ingerülten megnyalja az ajkát, és számonkérően felnéz Ramsomra. A férfi a falnak dőlve várakozik, és az orra alatt somolyog. Egy röpke intésre, pincér lép az asztalhoz egy étlappal. Am El utána se nyúlhat, hiszen Wallace máris diktálja a rendelést, amit azonnal teljesítenek is.

– Ez hihetetlen! – dől hátra El, karba font kézzel.

– Hidd el, fogalmad sincs, mit akarsz itt enni! Vedd le a lábadat!

– Mit akarsz tőlem?

– Hogy vedd le a lábadat! – tagolja a követelését a férfi, mire El felsóhajt.

Wallace tovább eszik, majd pár perc múlva megérkezik egy szinte hibátlanul gömbölyű tálka, valamiféle krémlevessele, aminek ínycsiklandozóan ropogós sajtsipsz van a tetején. El csalódottan veszi tudomásul, hogy a gyomra morogva összerándul. Farkaséhes.

Csak akkor teszi a földre a lábait, ahogy a tányér fölé hajol. Két ujjával megfogja a lyukacsos, aranybarna ropogóst, mire meghallja oldalról az elégedetlen morgást. De nem törődik vele, ettől csak még nagyobb élvezettel ropogtatja el.

– Farkasok közt nevelkedtél? – Wallace teljesen kiborul, visszafogott ingerültsége a felszínre tör.

Az összetaposott sporteszköz, és a szétdobált ruha, úgy tűnik, még a határ túloldalán volt, most azonban elpattan nála a cérna. Felkapja a lány szalvétáját, és megragadja a kezét is. Határozottan megtörli El ujjait, mint valami malackodó gyereknek. Mintha ez idáig magára erőltetett toleranciája egyetlen pillanat alatt lenne semmivé, és helyét átveszi egy eddig elfojtott, de mindennél erősebb inger.

El annyira megdöbben, hogy még tiltakozni is képtelen. A szája is tátva marad, ahogy azt figyeli, hogy Wallace tökéletes mániákussággal a kezét tisztítja.

– Azt a mindenit... – csak ennyit mond, mikor a férfi megkönnyebbülve hátradől.

Az asztalra dobja a szalvétát, és elfordítja a tekintetét. Szép metszésű ornyerge kipirosodott, orrlyukai egyre tágulnak, hiszen erővel rántja magába a levegőkortyokat. Egyértelmű, hogy elvesztette az önkontrollt. Feltehetőleg soha senkinek nem árulta el, hogy micsoda kényszerek képesek eluralkodni rajta, de az is lehet, hogy még magának sem vallotta be soha.

El lassan újra a tányérjára néz, mikor rájön, hogy olyasminek volt szemtanúja, aminek korábban még talán senki sem. Egy újabb gyenge pontnak. Ráadásul maga Wallace mutatott rá arra.

Egyetlen szó nélkül esznek tovább. A második fogás egy mennyei bárányborda, de ezzel El már nem küzd meg.

A levest sem ette meg, és így is hamar elérkezik a pont, amikor nem megy le több falat a torkán.

Leteszi az evőeszközöket, így a pincér azonnal mellette terem. Wallace azonban felemelt kézzel megállítja.

– Nem ízlik?

– Elég volt.

– Elég volt? – ismétli a férfi hitetlenkedve, és már-már rosszallóan néz a lányra.

– Igen – mondja El, és utálja, hogy zavarba jön ennek igazságától. Wallace újra őt fürkészi, képtelen megszabadulni ettől a pillantástól. Arca átforrósodik, és nagyon szeretné, ha a férfi valami másra fordítaná a figyelmét, így inkább felel a fel sem tett kérdésre, hiszen úgymint megkérdezné. Nem bírná ki. – Általában nem éhezem, de odaát másképp mennek a dolgok. Elég volt ennyi.

Wallace keze újra megrezdül, így a pincér elviszi a tányért, de helyette hoz egy másikat. Egy kis szelet torta, öntettel és eperdíszítéssel.

El önkéntelenül felnevet.

– Ez csak édesség – közli a férfi.

El maga sem tudja, mit talál szórakoztatóbbnak. Azt hogy még desszertet is rendelt neki, vagy azt, hogy ő tényleg tökéletesen jól lakott már, vagy épp azt, hogy:

– Allergiás vagyok az eperre.

– Szórakozol velem?! – Wallace teljesen kijön a béketűrésből, de hogy miért is, azt nehéz megmondani.

– Csalódott vagy. Pedig képtelen, hogy le akartál volna nyűgözni. – A lány eltolja magától a tányért.

A pincér újra feltűnik, ő azonban gyorsabb. A süteményt egy villával együtt Ramsom felé nyújtja.

Wallace szeme elnyílik, majd elsötétül a haragtól, de Ramsom gyermeki lelkesedéssel veszi el a desszertet, és alig három falattal eltünteti.

– Köszönöm! – mosolyodik el Ramsom, a lány pedig felemelt arccal vizionozza a pillantását. Még el is mosolyodik, amitől Wallace teljesen kitér a hitéből.

– Ezt is tüntesse el! – förmed a pincérre, aki szó nélkül elviszi a terítéket.

– Most elmondod, mit... – fordul újra felé El, ám ekkor odalentről feszült mozgólódás hallatszódik.

Ramsom a galéria széléhez lép, és int a lentieknek, hogy jöjjenek fel.

Hugo halad az élen, mögötte két alak egy lányt kísér fel. Az egyik még a felkarját is szorításban tarja, bár nem mutat ellenállást.

Alighogy megáll a díszkíséret, a lány oldalra fordul, és komoly erővel tökön rúgja a férfit. Mikor a karja felszabadul, ellépne a másik kettőtől, de ekkor hatalmas pofont kap az arcára. Az erejétől a földre zuhan, a szemüvege az asztal elé esik, és ettől El pedig automatikusan felpattan. Pipa lesz, mert egy védtelen lányt bántanak.

Maga sem tudja, kire vetné magát rá elsőként...

Ramsom olvas a testbeszédében, elkapja El derekát, és visszarántja.

– A szentség! – dördül fel Wallace, és ő is feláll. Ellentmondást nem tűrve int Elnak, hogy csillapodjon. El mordul, és nem hagyja magát, az ujjai görcsösen marnak Ramsom karjába.

– Segítsétek már fel, az istenit! – utasítja az embereit Wallace. A nagydarab felhúzza a lányt.

A lány szőke, kócos copfjából már több tincs elszabadult, azokon át néz most Wallace-ra, és

valószínűleg érzékeny a szája az ütéstől, mert nyelvével végigsimít felduzzadt ajkán.

A perc elhúzódik, Ramsom elunja, és intésére a három férfi távozik, El pedig ki tud szabadulni.

Előrelép, és lehajol a lány szemüvegéért, ami az ütéstől leesett az arcáról.

– Kösz... – nyúl érte a lány, ám El nem adja át neki.

Kezét az asztal fölött Wallace felé nyújtja. A férfi egy hosszú pillanatig töpreng, de végül a zsebéből előhúzza egy makulatlan rongyzsebkendőt. Azzal El akkurátusan megtörli a lencséket, mielőtt visszaadná a szemüveget. Majd ismét elfoglalja a helyét, Ramsom pedig rábírja az idegen lányt is, hogy leüljön. Ugyan szó szerint a székre kell nyomnia őt, de nem tiltakozik tovább. Tekintetét a garantált vesztesek közömbösségével tartja Wallace-on, de háta a támlához préselődik.

– Mit akar tőlem? – löki oda durván a kérdést.

– Stanforddal és a csigás fülűvel is lerendeztem már a dolgot...

– És most én vagyok soron?! – A lány dühösen a férfi szavába vág, enyhén előre is hajol, így Ramsom megragadva a vállát, visszább húzza őt. Wallace pedig ingerülten felemeli a kezét, hogy figyelmeztesse.

El tekintete a két férfi között ingázik, a reakciójukat elemzi, melyekkel minden értelemben megzabolázzák a lányt. A lányt igen, de őt nem...

– Igen, nekünk is van némi elintézni valónk – dől hátra a város kiskirálya, és intésére az asztalon álló palackból újra tölti a borospoharát a pincér.

El ekkor döbben rá, hogy ő Regan Nicols, a lány, aki a hamis bizonyítékot készítette. És El miatta van itt, ő vezette el hozzá Wallace-t...

– Ó, érzem magam kitüntetve, amiért a nagy Tristen Wallace maga végez velem?! – A fogoly hangja tocsog a szarkazmustól, amitől El arcára széles vigyor húzódik. Szimpatikus neki a lány.

Wallace a szeme sarkából vet rá egy intő pillantást, de semmi több. Egy ideig figyeli a még csak nem is leplezett mosolyt, majd újra az ügyre tereli a figyelmét.

– Ha meg akart volna ölni, azt nem itt tenné. És már túl lennétek rajta – mondja El komolyan, mire a két férfi meglepetten felé fordul. – Saját tapasztalat – nyújtja El az asztalra a majdnem begyógyult csuklóját.

Wallace tekintete odaszegeződik. Orrlyukai újra kitágulnak, és élesen szívja be a levegőt. Éppúgy int a kezéért, ahogy a pincéreket utasítja. El nem az embere, ezért El kapásból megtagadja az engedelmességet.

– Wallace, nem!

A férfi megnyalja az ajkát, hogy visszafogjon egy választ, és önuralmat tanúsítva elvonja a pillantását Elről. Újra a lányra néz, hiszen tőle pontosan tudja, mire számíton, őt teljesen az uralma alatt tartja. Épp olyan kiszámítható, mint mindenki más...

– Állandó munkát adok. Kapsz egy telefont, amit mindig felveszel, és egy bankszámlát, ami gyorsan marha vaskos lesz, ha tényleg olyan jó vagy, mint amilyennek tartod magad.

– Én biztos nem jövök ide! – közli a lány, amitől El újra elmosolyodna, de ezúttal valamiért lehajtja a fejét. Maga sem tudja, mi viszi rá, hiszen határozottan élvezi ezt a nagyszájúságot.

– Nem is mondtam ilyet. Tőlem ott élsz, ahol akarsz, de mától nekem dolgozol!

A lány ráharap sérült ajkára, és elfordítja a tekintetét. Megvetés csillan benne, mert nem elég ügyes, hogy bölcsen elrejtse.

– Most komolyan?! – nevet fel Wallace. – Attól, hogy nekem dolgozz erkölcsi aggályaid támadnak, azok után, hogy koholt bizonyítékokkal akartatok sirtre juttatni?

– Magának senki sem akar dolgozni, mert egy szar alak! – veti oda a lány. Ramsom felmordul a háttérben.

El döbbenten veszi észre a dühöt a szemében, ám Wallace pillantása megállásra készíti a férfit. Ez is érdekes, és nem hagyja nyugodni Elt.

– Kicseszettül nem kértem, hogy tisztelj, csak csináld meg, amit mondok, és cserébe rohadt jó életed lehet!

– De milyen áron?!

– A Törpe nem azért bérelt fel, hogy valamilyen bizonyítékot találj Wallace ellen. Hanem, hogy csinálj egyet. Vajon miért? – El önmagát is meglepi az érvelésével, fogalma sincs, mi ütött belé. Még Ramsom is döbbenten néz rá. Lazán megvonja a vállát, és karba font kézzel elhatárolódik a beszélgetés további részétől. Érzí, hogy a lány rajta tartja a tekintetét, de nem viszonzozza a pillantást.

Regan végül megadja magát.

– Jól van, a francba is! Legyen... De ha komoly melókkal akarsz megbízni, akkor egy-két dologra szükségem lesz! – Ügyes próbálkozás, Wallace-nak azonban a szeme sem rebben.

– Nem vagy alkupozícióban – közli, és egy intésére Ramsom újra megfogja a lány vállát.

Ramsom a lány kezébe nyom egy telefont, majd felállásra kényszeríti.

– Vigye haza valaki, és utána Hugo várjon meg az irodámban! – mondja Wallace, mire Ramsom bólint, és lekíséri a lányt.

El felsóhajt, felmarkolja a holmiját, ő is szedné a sátorfáját.

– Akkor végeztünk?

Válasz helyett azonban, Wallace elkapja a kezét, és maga felé rántja. El elveszti az egyensúlyát, szabad karjával a megcsörrenő evőeszközök között próbál megtámaszkodni. Tehetetlenül figyel, ahogy a férfi erős markával az asztal lapjához szorítja az alkarját.

– Tristen... – figyelmeztetné, és riadt tekintete a környezetüket kutatja. Felméri, hogy a férfi mivel árthat neki, és ő mivel védhetné meg magát. Tekintete körberekben az üres galérián, végigcikázik mindenben, amit fegyverként használhatna fel, de ezek közül a kétségbeesett gondolatok közül Wallace érintése visszarántja.

A férfi az egyik kezével teljes erővel szorítja, lehetetlenné téve minden ellenállást, miközben a másikkal a rózsaszín heghöz ér. Mutatóujját lágyan végighúzza rajta, amitől El karján libabőr fut végig. Teljesen összezavarodik, és tekintetét inkább a férfi rezzenéstelen arcán tartja.

– Fáj még? – kérdezi Wallace komolyan.

– Néha. Nyomásra egy kicsit, igen – feleli tömören, és őszintén, mert másnak semmi értelme nem lenne.

– Gyorsan gyógyul. – A férfi hangja rezzenéstelen, nyugodt és valamiért elégedett.

El azon töpreng, hogy ezzel vajon az irányításmániáját éli ki, mely nem tűri, hogy ellentmondjanak neki, vagy egyszerűen tényleg csak aggódott... Elt egyik sem nyugtatja meg igazán, de ha kellene, inkább az elsőt választaná.

– Rutinos sebellátó vagyok – feleli végül.

– És kibaszott szófogadatlan! – közli Wallace villámló tekintetét újra a lányra emelve.

El megkönnyebbül, mert a férfinak racionális igénye van. El megérti, hogy elnézi neki, ha szájal vele, de nem mindegy, milyen körülmények között teszi ezt. Mások előtt sosem lehet vele tiszteletlen, nem mondhat neki ellent.

El felengedi makacsul ökölbe záródó kezét, a férfi szorítása pedig enged.

– Majd odafigyelek – mondja, mire Wallace bólint, és elengedi a kezét.

Már kilépne az asztaltól, mikor a férfi intőn biccent egyet. De ez már nem a lánynak szól, hanem a lépcsőn feltűnő Ramsomnak.

– Gyere, kicsi húszéves! Hazaviszlek!

* * * * *

Ramsom leparkol a StepPep előtt. Ezen a környéken még akad kocsiforgalom, ezért olyan helyet keres, ahol viszonylag biztonságban érzi a Shelbyt a többi csotrogány gyenge képességű tulajdonosától. Egy kisebb csoport kíváncsian közelebb húzódik, de mikor Ramsom lassan kiszáll a kocsiból, valamennyien két métert hátrálnak.

El a szemét forgatva löki be maga után az ajtót, és hálás, amiért újra viseli a sapkát és a maszkot. Ő megy előre, és külön megnyugvás az is, hogy a férfi itt nem nyitja ki előtte az ajtót. Szóttalanul állják ki a sort, bár a napnál is világosabb, hogy Ramsom minden idegszála sisterereg. Feszélyezi a gyorsbüfé egésze, ami nem csoda, mert meglehetősen lepra egy hely, de még így is egy a jobbak közül. A pult túlsó végénél sorra adják ki a hamburgereket és sültkrumplikat.

– Enni tuti nem kérsz? – néz Ramsom a sorról a lányra.

– Itt? – kuncog El, hogy a férfi merevsége feloldódjon kissé. Mikor Ramsom is felnevet, El határozottan megrázza a fejét. Arrébb lép, mikor egy csoport mellettük vág keresztül az asztalokhoz, mert Ramsomot ösztönösen elkerülik.

El mielőtt sorra kerülnének, újra megfordul, és felnéz a listára, hogy válasszon valamit. Eltöpreng rajta, pedig tudja, hogy csokishaket akar, rengeteg tejszínhabbal. Ahogy felnéz, feje a férfi mellkasának dől.

– Mogyorós drazsét is kapok? – kérdezi, de a szemtelen vigyora nem látszik a fekete, fehérrel szegett maszktól.

– Szépen vacsoráztál – ismeri el a férfi.

– És tiéd lett a desszert! – emlékezteti El, mire Ramsom újra felnevet.

– Kapsz drazsét is! – löki előre Elt, aki így leadja a rendelését két csokipohárra és egy drazséra.

Arrébb húzódik, míg Ramsom a farzsebéből kimarkol némi készpénzt, és fizet.

– A francba... – sóhajtja, mikor a kasszás lány ahelyett, hogy elvenné a pénzt, bizonytalanul hátrébb lép.

El tekintete a bejáratra siklik, ahol három, nem túl bizalomgerjesztő alak tűnik fel. Ismerősök lehetnek itt, mert a pult mögött már azelőtt reagálnak rájuk, hogy azok elővennék a fegyverüket. El csak rutinos, ő is látott már ilyet, így mielőtt az utasítás elhangzana ő már a legközelebbi falhoz is áll. A szívószálon át nagyot kortyol a shake-jéből.

A falhoz szorulva látja, hogy az egyik rabló leüt egy szerencsétlen srácot, aki a használt tálcákat gyűjtötte össze. A társa határozott fellépésével mindenkit kussolásra bír, a kasszákból sorra elkezdene kipakolni, amit a harmadik alak kezd összegyűjteni. Mivel Ramsom pénze

még a pulton van, így azt is felmarkolja. Ha eddig nem lett volna egyértelmű, most a figyelem középpontjába kerülve világossá válik, hogy egyedül ő nem reagált a fenyegetésre.

El szívesen figyelmeztetné, hogy hagyja ennyiben a dolgot, és ne törődjön a pénzzel, ami az ő életében úgymint nyilván csak mellékes apró...

És hogy ezen a helyen az elvekről sem érdemes beszélni, nem még azokra másokat tanítani.

A rabló egy kiskaliberű pisztolyt tart a kezében, miközben a másik kezével a zsákba söpri a pultról a pénzt. A lány a túloldalon remegve lép közelebb, hogy belepakolja a napi forgalmat. El lehajtott arcáról néz újra rájuk, miközben a háttérben újabb fenyegető kiáltások hallatszódhatnak, pedig az emberek többsége igazán szófogadóan próbál kimaradni az eseményekből, és egyszerűen túlesni az egészen.

– Eltévedtél, faszikám? – nevet a zsákos pasas, és ettől a dolgok pár másodperc alatt rémesre fordulhatnak. El továbbra sem emeli fel a fejét, újra kortyol a shake-ből, nyelve a szívószállal játszik.

– Tiéd a fekete Shelby is, igaz? – nevet a rabló, és pisztolyt tartó kezével a parkoló felé mutat. – Ide a kulcsot is!

El reményvesztetten az égre emeli a szemét, és leengedi a poharat.

Három másodperc...

Ransom elkapja a pasas kinyújtott karját, a pulthoz csapja azt, amit azonnal követ a férfi feje is. Mire a társai eszmélhetnének, Ransom a kabátja alól előrántja a pisztolyát, és az ajtónál álló szószólót lábon lövi. A harmadik azonnal megadja a magát, a földre vetődik, és megpróbál kikúszni a büféből.

El felsóhajt, és a pulthoz sétál. Úgy néz a zsákba, mintha mi sem történt volna:

– Jatt is volt benne? – kérdezi Ramsomtól, aki egyszerűen csak bólint. Elteszi a fegyverét, és megigazítja a kabátját.

– A hölgy tejszínhabot is kért – mondja, így El visszaadja a poharát a bónuszért.

El elégedett vigyorral fordul ki a parkolóba. Odabentről, egy igen szemfüles srác felkapja a zsákot, és élve a lehetőséggel, egyszerűen elrohan vele.

Ramsom már kinyitotta a kocsiajtót, de a tekintete még követi az alkalom szülte tolvajt. Majd várakozón szétnéz:

– Mégis mennyi a reakcióidő?

– Ez a peremvidék – vonja meg a vállát El, és beül az ülésre. – Húsz percen belül talán kiérnek a zsaruk.

Hetedik fejezet

– L? – kiáltja Deniz, amint belép a lakásba.

Délelőtt tizenegy óra van. Odakint ragyogó a napsütés, mert a tegnapi szél az összes felhőt és az utcákat betakaró szmog nagy részét is magával vitte.

El az üvegtáblák alatt ül, az újonnan felállított festőállvány mellett.

– Denizzz... – nyomja meg az utolsó hangot, így a fiú megáll a szoba küszöbén. Mindketten tudják, hogy nem kellene itt lennie. Igaz, hogy sokat utazik oda-vissza, de Elnék nem kis munkájába került, hogy a fiú bejárhasson az egyik normális iskolába, az egyik jobb kerületben.

Amióta Umut meghalt, több napot is ellógott, El jogosan dühös.

– Mit csinálsz itt? – fordul felé a székkal, lábait az alsó peremen tartva.

– Nem láttad mostanában Jillyt? – kérdezi a fiú, és túl komoly, aggódó arccal beljebb sétál. Felnéz a készülő festményre, és az mintha egy pillanatra megnyugtatná.

– Miért keresed?

– Mert senki sem látta.

– Hogyhogy?

– Az anyja három napja keresi – közli Deniz.

– Tessék?! – El lecsúszik a székről, és a fiú göndör hajába túr, hogy jobb szögből vizsgálhassa meg az arcát. Deniz végre a szemébe néz.

Várható volt, hogy a Törpe halála után majd elharapódnak a dolgok a kerületükben, hiszen most senki sem uralkodik, és ilyen szabad időszak talán sosem volt. Területi harcokra számítani lehetett, de a magukat nagy

gengszternek tartó izompatkányokkal már másnap elszaladt a ló. El gyomra idegesen összeugrik, hiszen a dolgok valóban tényleg nagyon elfajulhatnak, és ebben az ő keze is benne volt...

– Nem ő az első. Bella és Lion is eltűnt – közli Deniz, és érzi, hogy a hajába szántó ujjak megfeszülnek.

– A szentség! – El felemeli a kezét, és végigsimít szorosra fogott copfján. Elfordul, tehetetlenül tesz egy kört a szobában, majd kinéz az ablakon, míg száguldó gondolatait próbálja megfékezni.

– L, mi történt a Törpével? Nagy szemét volt, de akkor legalább rend volt az utcán...

– Deniz... – ingatja elgyötörten El a fejét. Megállapodtak, hogy a kényes dolgokról nem beszélnek. Deniz újra megszólalna, azonban El rákapja szigorú pillantását. Nem fognak változtatni a bevált rendszeren. Nem kell mindent tudjon a fiú.

– Maradj itt! Ki ne mozdulj a lakásból! – utasítja El, és kisiet a szobából.

– Meddig? – háborodik fel Deniz, és utána csörtet az előszobába.

– Amíg nem szólok!

– Akár napokig is itt rohadhatok akkor!

– Jól látod – feleli El, felrántva magára a cipőjét. – Beszélek P. J.-vel.

– Ennyire nem lehet nagy gáz!

Oh, debogynem!

* * * * *

El még bízott benne, hogy téved, bár P. J. is belátta, hogy jogos a sejtése. Elég volt hozzá két nap, hogy megbizonyosodjon róla: Valóban nagy gáz van.

A kerületük egy árnyalatnyival nyugodtabb részén jár, ahol az utcák csendesek, és az emberek jelentős része Leftside-ba jár át dolgozni. A bérházak sora a lehetőségekhez képest jól karbantartott, még kis udvar is tartozik hozzájuk, melyekben sejlik némi élet.

A lakás előtt szintén kis kert, benne rengeteg virág és gaz tobzódik, melyből éppen csak kikandikál egy madáretető zsindeyes teteje.

Egy tejsokoládé bőrű lány, hatalmas göndör hajkoronájával heverészik a teraszon. Hosszú lábait átveti a korláton, karját a levegőbe emeli. Egyik kezében duplaszívószálas pohár, amiben megkoccannak a jégkockák.

– Nocsak, cicám! – ragyog fel Kelly arca. – Nem számítottunk rád – mondja, mikor El felballag a lépcsőn.

El fáradtan megfordul, és leül a barátnője ölébe. A karcsú vállra dönti a fejét, Kelly pedig azonnal az arcát kezdi cirógatni.

– Minden oké? – kérdezi immár halkán, aggódva.

– Eltűnt még egy fiú...

– Ismered?

– Nem... De szerintem a kerületünk lett York új vadászterülete. Mindenki tudja, hogy a vagyona jelentős részét illegális emberkereskedelemből gyűjtötte össze! Azért, mert senki sem mer beszélni róla, és senki sem tudta ezt bizonyítani, attól még így van! – löki ki magát El a megnyugtató ölelésből.

– Elia... – figyelmezteti Kelly, és vékony ujjait a lány kezére fonja.

– Deniznek igaza van – bólogat El, bár egy hosszú pillanatra lehunyja a szemét, hiszen nagyon régen nem szólította senki a teljes nevén. Még a homlokát is megmasszírozza, mintha a fejében sem lenne helye annak.

– Stanford egy tetű volt, de legalább egyedül terrorizálta a kerületet. Most meg a személtládák azon vannak, hogy mielőbb kimarkoljanak maguknak egy-egy részt... York sem merészkedett ez idáig ide, tiszteletben tartotta a Törpe területét, de most senki sincs, aki visszatartaná...

– El... ezt nem neked kell megoldani...

– Ja, vágom. A Törpe kispályás volt Yorkhoz képest...
– bólint El, elismerve, hogy túl nagy falat lenne számára szembeszállni vele. A korlátra könyököl, és némi irigységgel néz végig a már-már takaros házak során. – York maradni fog. És senkinek sem áll majd érdekében félreállítani őt. Nagy ívben tesznek ránk, senkit sem érdekel a nyomorunk.

– Ha szerencsénk van, akkor ez csak a befenyítő kör, és le fog állni, amint elfoglalta a helyét.

Kelly nem naiv, így ezek a szavak nagyon furcsán hangzanak a szájából. El önkéntelenül felnevet, ám a beszélgetést nem ez szakítja meg, hanem a szűnyogháló csapódása.

– Tudtam, hogy ismerős hangot hallok! – Cherry kerekded alakja tűnik fel a kis tornácon, és lelkesen hátradobja afrotincseit a vállai fölé.

– Gyere, bébi, ölelj meg! – tárja ki a karjait, és nem kell Elt noszogatni, megkönnyebbülve az ölelésébe simul.

– Épp ideje volt, hogy ideérj!

– Tudtad, hogy jön?! – háborodik fel Kelly. Olyan lendülettel áll fel, hogy a hatalmas karika fülbevalói csak úgy hintáznak a fülében.

– Hát persze! – vigyorog Cherry elégedetten, és betolja Elt a házba.

– A jövő hétre vártuk!

– Ne sápítozz, te liba! Vendége van, azért jött ide. A pasas hátul várja!

– Te beengedtél a házba egy férfit anélkül, hogy szóltál volna?!

– Ne legyél már úgy kétségbeesve, úgysem az eseted! De még csak Elé sem, szóval nem kell kiesni a bugyidból!

– szól rá Cherry.

El nevetve ingatja a fejét.

Végigsétál a szűk folyosón, a ház túlsó vége felé.

– Szia, Colin! – fordul be a sárga csempés konyhába, és ledobja a sapkáját és a maszkját.

– Késtél! – panaszolja a férfi, mégis örömmel áll meg El előtt, hogy megöleljék egymást.

– Annyira azért nem lehetett rossz! – nevet El, majd megrovón néz két barátnőjére, akik éhesen néznek végig Colinon. – Elég legyen! Disztingváljátok magatokat, az istenért!

Colint távolabb tolja, és elé áll, mintha éhes farkasoktól kellene megvédenie.

– Cherry szerint nem az eseted, akkor miért sajnálsz? – dönti oldalra a fejét Kelly, és végignyal telt ajkain. Tekintete Colinon függ.

– Mert a barátom! Világos?! – mondja szigorúan El.

Kelly leeresztett karral adja meg magát. Megértette, hogy El szavai mit jelentenek. A barátsága talán többet ér, minthogy eldobja.

Áttereli a férfit a szomszédos helyiségbe, a lányok fodrászatába. Vasárnap van, így ma nem dolgoznak. Évek óta ismeri és szereti őket. Ez egy biztonságos ház, és itt minden megvan, amire szükségük lehet. Ezért írta Colinnak, hogy itt találkozzanak, ha szüksége van valamire.

– Ez nagyon menő... – vigyorog a férfi. – Ha elengeded a gyeplőt, rám vetik magukat?

– Ahhoz elég elfordítanom a pillantásomat... – El egy székre mutat, és előveszi a szükséges eszközöket.

Colin eközben visszanéz a konyhába, ahonnét a két mohó tekintet még mindig rajta függ. Csak akkor rebbenek szét, mikor El szó nélkül feléjük dob egy csavarókkal teli kis zsákokat.

– Minden rendben van veled? – kérdezi Colin, mikor a lány már az utolsó simításokat végzi a szakállán. – Bízom benne, hogy sikerült elaltatni Borrow kíváncsiságát, de az emberei még mindig járőröznek a szalon körül.

– Ne törődj vele! Majd megunja – legyint El higgadtan.
– Csak játszik.

– Miattam van, ne haragudj.

– Azért van, mert a hapsi egy seggfej, ismerek pár ilyet... – feleli a lány, és újra maga alá húzza a széket. Közélről veszi szemügyre Colin bajuszát.

– Legyen olyan, mint legutóbb. Az bejött! – vigyorodik el a férfi.

El már rendet rak, Colin pedig régi megszokásból felsöpör. A házból átszűrődik Kelly elégedetlen hangja, ahogy Deniz a házon át beront a fodrászatba. Csontos alakja csupa veríték, kapkodja a levegőt, és a kezét a bordáira szorítja.

– Teljesen elment az eszed! Hányszor kell ezt megbeszelnünk?! – tűnik fel a nyomában Kelly dühösen, bár ennek ellent mond, hogy azonnal egy pohár vizet nyom a fiú kezébe.

– Mi történt? – kérdezi El egyszerre aggódva és dühösen, hiszen a fiú megint elhagyta a lakást.

– York emberei... a kosárpályán...

El riadt tekintetét a barátnőjére kapja.

– Ne nézz rám, én csak a fodrászod vagyok! – emeli fel a kezét Kelly, de a tekintete csupa aggodalom.

– A srácok a pályán játszanak... – mondja Deniz egy szuszra, és ezzel visszarántja El tekintetét magára.

– Jesszusom! – El előrendül. – Itt maradsz! – tolja a fiút Kellyhez, aki azonnal rá is bírja, hogy igyon. El kirohan a házból, és épp csak a szeme sarkából látja, hogy Colin is így tesz. Csak ő az ellenkező irányba megy.

* * * * *

Elnek majd kiszakad a tüdeje. A metrótól a pálya vagy öt háztömbnyire van, és ő minél előtt ott akar lenni. Bár fogalma sincs, mit is tehetne. Ebben Cherrynek igaza volt, mikor utána kiabálva próbálta megállítani.

Amikor eléri a több méter magas dróthálóval körülvett kosárlabda pályát, a pulzusa az egekbe ugrik. Ott vagy egy tucatnyi gyerek csoportosul, akiknek nagy részét ismeri, a többieknek pedig ismerős az arca.

Persze, hogy az, hiszen mind a környéken laknak!

A pálya másik oldalán, a két kapu között három férfi szobrozik. Valójában semmi gyanúsat nem csinálnak, a padok mellett beszélgetnek, az egyik egy labdát pattogtat. De nyilván történt valami, hiszen a gyerekek nem mernek mozdulni, és a tőlük legtávolabbi terület felé húzódnak.

El felkapaszkodik a kerítés sarkánál, és leszökken a túloldalon.

– El! – sikkantja egy maszatos arcú kislány, így mind felfigyelnek rá. Kivéve két nagyobb gyereket, akik a csoporttól távolabb vitába bonyolódtak.

Mind félnek, de mikor a két vitázó közül a kamaszlány, akit Bobby néven ismer, a férfiak felé indul, valamennyien halálra rémülnek. Valójában El is. Lefejti magáról a szorító karokat, és eltolja magától a kislányt.

– Itt maradtok! Nem mozdultok! – utasítja őket, és a kócos kis fejek egyszerre bólogatnak.

– Bobby! – szól a lány után, aki dühös léptekkel vág át a pályán.

A férfiak felfigyelnek mindkettejükre.

– Nem tarthatnak itt! Komolyan azt gondolják, hogy ezt simán megtehetik?! – fröcsögi Bobby.

El figyelmeztetően elkapja a karját, és visszarántja. Teljes erőből húzza távolabb a bajtót.

– Elment az eszed?! – förmed rá El, miközben a háttérből nevetés éri el őket.

– Mit keresel itt?! – támad vissza Bobby.

– Megmentem a felelőtlen seggedet, amíg van erre lehetőség! – Farkasszemet néznek egymással, hiszen a kamaszlány nagyon magas.

És jó kosaras. Egy másik világban, profi is lehetne...

– Azt hiszed, megakadályozhatod őket? – neveti ki Elt.

– El... – Az egyik kislány szinte esdekelve ejti ki a nevét. El a homlokára szorítja a kezét, mert igenis meg akarja oldani a helyzetet.

– Valamennyiünket berakhatnak egy furgonba, és senki sem akadályozná meg őket...

– Én itt vagyok – mondja El, és végigsimít egy fiú haján, aki teljesen megrémülve a csontos kis testével simul Elhez.

– Sokra megyünk veled! Téged is simán elcipelnek!

– Hé, te! – kiáltja az egyik férfi, és bár El tudja, hogy neki szól, mégsem fordul meg.

Int a gyerekeknek, hogy húzódjanak visszább oda, ahol korábban álltak.

– Menj te is! – morran oda Bobbynak. – Gyerünk!

– És te majd elbánsz velük?! – nevet a lány, és kikerülné Elt, de ő újra megragadja a karját:

– Nagy a szád és merész vagy, de ez most csak bajt hozhat a fejedre! – figyelmezteti Bobbyt.

– Akkor sem várom, míg elcipelnek innen, hogy aztán valami beteg milliomos kedvére megerőszakoljon!

– Ez nem történik meg! – szögezi le El elszántan, bár maga sem tudja, hogyan akadályozhatná ezt meg.

Hiszen York gondoskodik róla, hogy megtörténjen... ki tudja, hány lányt rabolt már el, és adta el annak, aki a legtöbbet ajánlotta értük? A legjobb esetben illegális ipari munkára adja tovább a gyerekeket, de El képtelen ebbe belegondolni.

A keze dühösen szorul meg a lány karján. Az őket körülvevő csend hirtelen fojtogatni kezdi. Csak távoli zajokat hall. Alig pár utcával arrébb a valóság normálisabbnak tűnik. Talán élhetőbb is.

De mire megyünk vele, ha az egészében semmibe vesz minket?

Csak pár háztömb, melynek takarásában bármi megtörténhet... és senkit sem érdekel.

El tudatát betölti a mély robaj, mely eltereli a figyelmét az *itt és most*ról, dühöt szít...

– Te is azt érzed, amit én! – tépi ki magát Bobby a fogságból, mert észreveszi, hogy El elbizonytalanodott.

– Baromira lelépek innen! – közli Ellel, és elszántan a kapu felé indul.

– Istenem, hogy lehetsz ennyire ostoba! – néz El az ég felé.

A fejére szorítja a kezeit, ahogy a lábain rugózik a tanácstalanságtól.

– Hé, te! – a kiáltás most már dühös. El hallja, hogy Bobby visszaszájál, majd odafújja a szél a káromkodását is.

Mikor feléjük pördül, a lányt már a földre nyomták. Vergődik, és újra felpattan, a férfi pedig visszalöki, felette állva nevet, ökle agresszíven összezáródik.

– Bobby, elég! – szól rá El.

– Te is kussolsz! Azt mondtam, visszakúszol és kussolsz! – mutat a férfi Elre.

Bobby kihasználná az alkalmat, elszaladna, de a férfi utána lendül. Egyszerűen elkapja, az sem érdeklő, miként ragadja meg, vagy mekkora fájdalmat okoz. Egyszerűen visszataszítja a foggal-körömmel nekieső lányt. El kettejük között terem.

– Ő csak egy gyerek! – kiáltja a férfinak, mintha ezzel megértethetné vele a legnagyobb vétkét.

– Te sem vagy több, *szaros!* – fröcsögi a férfi, immár két társa áll a háta mögött.

Szaros...

El forgatja magában a szót. Nem úgy, mintha először hallaná... hanem úgy, mint az első alkalmat, mikor igazán sértésnek hallja. Megnyalja az ajkát, de újra gondolja szavait, mielőtt megszólalna:

– Gondolod? Próbáld ki, te inkompetens barom, és meglátjuk! – El felemeli a fejét, farkasszemet néz a jó egy fejjel magasabb férfival. A pasi nem habozik, és a lány ezt is akarta, hisz így az ellenfele minden érzékével csak őrá fókuszál.

A heges kéz, mintha kőből lenne, olyan durvasággal csapódik El arcának. Megrándul tőle, de felkészült az ütésre, így ennél jobban nem rezdül meg tőle. A füle egy pillanatig cseng, de makacsul kitart, és továbbra is a primitív szempárba mered. Ahogy a csengés elmúlik, meghallja a saját, fújtató légzését, majd a háttérzaj is hangosabbá válik.

Majd egy mély hangú kiáltás átírja az eseményeket.

Férfiak lepik el a pálya betonját, kiáltások és dulakodások hangja visszhangzik a házak között. El először azt hiszi, a rendőrség érkezett meg, de aztán gondolatban képen röhögi magát...

Egek, de naiv vagy!

Vagy két tucat alak veszi körbe a két pasast, miközben a harmadikat, amelyik még mindig El fölé magasodik, valaki félre rántja.

El azonnal elhátrál, pontosan akkor, amikor egy ütés lesújt a férfi arcára. Belebotlik Bobbyba, aki el sem mozdult a háta mögül. Nem engedi, továbbra is maga mögött tartja őt, úgy hátrál a gyerekek csoportja felé.

Egy kicsi sírása hallatszik a háttérben.

– Gyere, gyere ide! – Egy kislány az, akit nem ismer. A gyerek mégis azonnal hozzá szalad, ő pedig felkapja, még akkor is, ha túl nehéz az ő karjainak. A kislány a nyakába fúrja az arcát, szörnyen remeg. Nem csoda, ha megrémült attól, ami történik.

És ő még nem is tudja, hogy a hirtelen segítség még nem biztos, hogy a megváltás. Talán csak az egyik rossz helyett egy másik...

– Te, kölyök! – érkezik újra a mély kiáltás, de annak célpontja most El.

Borrow!

El felismeri a leftside-i területek fejét. Hatalmas alakja a káosz közepén áll.

Pontosan úgy fest, ahogy azt egy motorosbanda vezetőjétől várná az ember. Barna bakancsban, kopott farmerben és szürke pólóban. Irtózatossággal felépített testét tetoválások borítják. Szőke hajú és hosszú szakállú...

Loboncos...

A férfi átható, kérlelhetetlen tekintete most rászegeződik, és választ vár.

El nagyot nyel, ahogy felé fordítja a pillantását.

– Forduljatok el! – mutat a gyerekcsoportosulásra Borrow.

El először mintha nem értené a férfi szavait. Tekintete elrebben a motorosok gyűrűjére, melynek a közepére most bevonszolják azt, aki megütötte őt és Bobbyt. Keze egyre a kislány hátát simogatja, miközben megérzi maga körül a szorosabbá váló gyerekgyűrűt.

– Azt mondtam, forduljatok el! Most! – A férfi hangja immár parancsoló, nem vár ellenállást.

És El bolond lenne nem hallgatni rá. Nincs olyan őrült, aki ne hallgatna rá.

Nehezen veszi rá a testét, hogy mozduljon. Besétál a gyerekek közé, mert azok vakon követik, de most rájuk szól, hogy csak őt nézzék.

Egy fájdalmas kiáltás szakítja át a pillanatnyi csendet. El tekintete a férfiakra rebben; a kislány erősebben szorítja a nyakát.

– Ne nézzétek! – szól a rémült gyerekekre, akik pontosan tudják, hogy valami borzalmas dolog történik a hátuk mögött.

Nem ostobák, csak kicsik!

A háttérben ütések záporoznak a három férfira, El szinte hallani véli a csontok törését. És ekkor egy mély hang újra York embereire olvassa:

– Gyerekek, az istenért! – Borrow dühe megremegetti a környező házakat is, a hangja nem is evilági.

Néhány kisebb gyerek felsír, összebújnak, El pedig a kíváncsi nagyobbakra újra rászól.

– Fogjátok be a fületeket! Gyerünk! – mondja, mikor egy kiáltás az ő tudatát is darabokra szaggatja. A lelke vergődik, elfordulhatna ő is, de képtelen így tenni.

Hiszen Borrow épp értük áll bosszút. Az egész környékkel megérteti, hogy Yorknak itt semmi keresnivalója. Hogy ő bármikor feltűnhet itt, és rendet tehet. Hogy a gyerekek közelébe senki sem mehet!

Ütések. Kiáltások. Ütések. Egyik férfi már eszméletlen lehet, mert elhallgatott.

– Lulu! – szólítja meg El az egyik nagyobbacska lányt, aki két kisfiút karol át.

– Hm? – A kislány összeszorítja a szemét, csak vonakodva hajlandó hunyorítani.

– Mi az a dal, amit anyukád szokott énekelni? – El ismeri. Tudja. De nem emlékszik rá. Képtelen felszínre rángatni a tudatában, melyben a képek véresek és szilánkosak.

– Mi? – nyitja ki a szemét Lulu. A kérdés váratlanul éri, teljesen kiszakítja az eseményekből.

Egy utcával arrébb, egy lakótömbben több fekete család alkot közösséget, olyanok, mint egy nagy, tradicionális törzs a betontengerben. És Lulu anyukája vigyáz a leggyakrabban a gyerekekre. Az asszony még akkor is énekel, ha épp a teregetéssel bajlódik, és közben a lurkók a lába körül vircsaftkodnak. Azt a dalt az egész utca ismeri...

– Soul of mountain – feleli a lány.

– Igen, az az!

Lulu tekintete végigfut a társain, majd hátrapillant a válla fölött. Végre megérti Elt, és halkán énekelni kezdi a régi népdalt.

– Bobby? – néz El a kamaszlányra, aki ugyan villámokat szóró szemmel pillant rá, de végül ő is énekelni kezd. Sorra mind énekelni kezdenek, elnyomva a háttérben végbemenő retorziót.

El hátrapillant, amikor elhalkul a háttér. Borrow megáll.

Háta vadul emelkedik a lélegzetektől, keze ökölbe zárul. Ám fejét ekkor enyhén hátrafordítja, a gyerekeket hallgatja. Még a karját is felemeli, hogy az emberei teljesen leálljanak. York két eszméleténél lévő bérence pedig erőtlenül a betonra folyik.

El azon kapja magát, hogy azért imádkozik, hogy legyen vége. Hogy Borrow álljon le, legyen ennyi elég, ne folytassa tovább.

Kérlek, fejezd be!

Magában esdekel, tekintetét a gyerekeken tartja, akik újra fel mernek nézni rá. És kénytelen bevallani magának, hogy ő is épp ilyen riadtnak érzi magát. Retteg. Még mindig retteg.

Akkor kapja fel újra a fejét, mikor a gyerekek felsikkantanak.

Borrow tart feléjük, és a gyerekek megriadva húzódnak távolabb, csak néhány nagyobb marad a helyén, El előtt.

– Kem! – szól rá El az egyik nyurga fiúra, a kosárpálya mindenkori urára. Ő az egyedüli, aki makacsul felszegi az állát, és Borrow szemébe nézve hátrál a lányhoz. – Kembal! – El előrébb lép, kezét a fiú fejére fekteti, úgy tereli be maga mögé. És valamiért ez az érintés jobban hat Kemre, mint a korábbi figyelmeztetés.

Ezt Borrow is látja.

– Jól vagytok? – A férfi megáll tőlük pár méterre, mert észreveszi, hogy a gyerekek tőle is tartanak. És ettől mintha másfajta ránc jelenne meg a szemöldöke között. Arca szinte büntudatos és aggódó. Próbálja elkapni a gyerekek pillantását, de ők még mindig egy korábbi parancsnak engedelmességeknek.

El nem akar belegondolni, hogy York emberei ezt mivel voltak képesek elérni...

– Semmi bajuk – feleli El. – Kérlek, engedd őket elmenni!

Maga sem tudja, hogy történik, de a visszatartott esdeklés azonnal utat tör a torkán. Mintha csak arra várt volna, hogy valaki valóban meghallja azt.

Borrow arca elkomorul a lány könnyöngését hallva. Ingerülten végigsimít egyik karján, mérhetetlenül felháborítja, hogy El épp úgy tart tőle, mint York embereitől.

– Haza tudnak menni egyedül? – A férfi szavai karcosak. Mintha a kiáltások és dühödt morgások után nehezen találna rá emberi hangjára.

– Amint átlépi a kaput, egy másodperc alatt eltűnnek szem elől...

– Jól van... – bólint Borrow, mintha szükségesnek érezné, hogy a gyerekek minél előbb megszabaduljanak a félelemtől, és kijussanak erről a helyről. Felemeli a karját, és gyűrűs kezével az egyik kapura mutat:

– Ott menjenek ki, egy csoportban, gyorsan – mondja, mire a hozzá legközelebb álló motoros int a többieknek. Azok hevenyészett sorfalat alkotnak, hogy eltakarják a három összevert alakot, és a vérrel borított betont.

– Most.

– El? – Lulu hangja remeg.

– Menjetek! – El lefejtí magáról a kislányt, akit Bobby vesz át tőle. – Vidd ki őket, gyerekek! – néz a kamaszlányra, aki korábban olyan elszántan akart távozni. És reméli, hogy most megmutatja, milyen gyorsan is megy ez neki.

– Te maradj! – szól rá Borrow, mikor El is a csoport után indul.

A lány tekintete követi a gyerekeket, akik valóban eltűnnek, sebesen, mintha ott se lettek volna, csak utána néz a férfinak, aki már megfordult, és az emberei felé tart:

– Ő velünk jön! – mutat Elre, akinek szeme elnyílik a döbbenettől:

– Hogy micsoda?!

Nyolcadik fejezet

Egy idősebb, szakállas pasas ültette Elt kocsiba, és egy társával együtt felügyelte, míg visszatértek Leftside-ba. Ő nyitja ki az ajtót, és inti ki őt az ülésről.

A férfi őszülő haja rövidre nyírt, bőre barna. Fekete mellényt és rengeteg gyűrűt visel.

Mintha egy kaptafára készülnének...

– Gyerünk! – mondja a férfi csakúgy egyszerűen, sűrgetően.

El szót fogad, aligha tehetne mást. A fejére simítja a kapucniját, mert a sapkája Kellyéknél maradt. Maszkja mindig akad a zsebében, így újra elrejtőzhetett a fekete textil takarásában. Összefonja maga előtt a karját, és végignéz a leparkolt motorokon, a tiszta utcán, a fákon és az üzletek során. A legtöbb egyszerű, kétszintes épület, szorosan egymás mellé építve. A kirakatok miatt mégis egyediek, nem olvadnak egymásba, külön-külön hívogatják Elt, akár egy kisváros bevásárlóutcája.

Ez fura...

Az utca másik vége felé mintha egy park is sejlene, és egy benzinkút. Egy fiú végigbiciklizik a járdán, és bekanyarodik egy kővel borított kis közbe.

– Gyerünk! – ismétli a férfi, és El újra felé fordul.

Követi a bárba. Hosszú, fából készült bárpult, barna bőrhuzatos székek és boksok mellett halad el, a háttér téglafal, alattuk kőpadló. Biliárdasztal és dartstábla teszi teljessé az érthetetlenül hétköznapi dizájnt.

Átsétálnak a majdnem kihalt termen, végig egy folyosón, ki a hátsó udvarra. Néhány asztal padokkal vesz körbe, egy irdatlan, már-már ipari méretű grillsütőt. Egy

szőke hajú nő ténykedik mellette, karjában egy üvegtál, melyet előrepácolt húskupaccal pakoltak meg. Pár szeletet a rácsra dob, a többit letakarva ott hagyja. Mentében bekapcsol egy magnót. Metál zene tölti be az udvart, majd a nő eltűnik a kocsma homályában.

Egy külső lépcsőn mennek fel az emeletre. Jobb kéz felől egy nyitott ajtón át alig használt lakásba látni be, mellette a következő ajtó egy irodába vezet. El kísérorje bekopog a matt üvegen, majd belöki az ajtót.

– Befelél! – biccent, de nagyon úgy tűnik, hogy neki nem áll szándékában belépni oda.

El magára marad.

Remek...

Épp csak annyira lép beljebb, hogy az ajtó becsukódhasson mögötte. A pulcsija zsebébe sülyeszti a kezét, és alaposan körülnéz. Jól elraktároz minden részletet. Fapadló, néhány könyvespolc és iratszekrény, egy jókora íróasztal. Itt is áll egy biliárdasztal, és azon túl, a sarokban egy tömörfa bárpult, és egy hatalmas, rozsdamentes hűtő.

Odakintről alig hallatszódik ide a zene, ahogy az utcáról is épp csak beszűrődnek a beszélgetések és a forgalom zaja.

El alig egy perc múlva megfogadja, hogy maximum fél percet ad még, és kísétál innen.

Tíz... kilenc... nyolc...

Léptek hangja szakítja félbe a számolást. Nincs menekvés. Kénytelen ingerülten felsóhajtani.

A léptek tulajdonosa azonban nem ember. Egy világosbarna, fehér mellkasú pitbull tűnik fel a szomszédos helyiségből. El nem fél a kutyáktól, de ez mégis csak egy húsz kilós izomkolosszus, ráadásul tele van hegekkel, és az egyik füle félig hiányzik. Egyértelműen a

kutyaviadalok császárával van dolga, ezért egész testében megfeszül. A gondolattól pedig, hogy ehhez az undorító, illegális világhoz Borrow-nak köze van, felfordul a gyomra.

Elkapja a tekintetét, ezek után már semmire sem kíváncsi a környezetéből, csak szeretne kijutni innen. Rezzenéstelenül tűri, hogy a kutya közelebb menjen hozzá, megszaglássza a lábszárát, fehér edzőcipőjének szűk orrát. Nem mozdul, pedig a pitbull körbejárja őt.

– Jafar!

A kutya azonnal felkapja a fejét, és visszaporoszkál a másik helyiségbe. Onnét most vízcsobogás hallatszódik és ajtócsukódás. De El ezt nem várja meg, keze már a kilincsen van.

– Nyilván nem távoznál köszönés nélkül... – simogatja végig a gerincét Borrow hangja.

El visszanéz rá. A férfi a másik szoba átjárójában áll, széles vállát a fakeretnek döntve. Kezeit a farmerja zsebébe sülyesztette, már-már közönyösen néz Elre, és nyilván nem számít ellentmondásra.

El azonban kinyitja az ajtót, és arcátlanul megemeli a szemöldökét.

Tényleg azt hitted?

– Csukd vissza! – Inkább jó tanácsnak hangzik, nincs benne parancs.

El ennek ellenére sem fogadja meg. Megáll a nyitott ajtóban, a nadrágja hátsó zsebébe csúsztatja a kezét, és várakozva néz Borrow-ra. Jafar ismét feltűnik, újabb kört tesz meg a lány körül, aki még csak le sem néz rá.

– Tiszta hidegvér – bólint a férfi elismerően, és beljebb lép az irodába. Megérti, hogy Elnek nincs dolga vele, így aligha fog megszólalni.

– Nem várok köszönetet, sem hálát, de értékelném, ha megosztanád velem, mégis mi az ördög történi odaát. – Borrow felemeli izmokból szőtt karját, és El kerülete felé mutat az ajtón túlra.

El nem akar beszélni, helyette Borrow pólóját bámulja. Az előzőt vérfoltok borították, a lányt valójában megkönnyebbüléssel tölti el a csere. Ám az érzés könnyen odalesz, hiszen a fekete anyag rásimul a férfi széles mellkasára, amivel jóformán szemmagasságban van. Így odalesz a viszolygás, mert a testében áruuló módra forró bizsergés árad szét.

Erőt vesz magán, és újra Borrow szemébe néz.

– Szóval rólam sem veszel tudomást? – mosolyodik el a férfi, de van ebben valami ördögi élvezet is, mintha a lány kihívást intézne felé. – Egy szót se szólsz... Rendben.

Borrow közelebb sétál, El pedig vakon tesz egy lépést a küszöb felé. Egyik keze a nadrágja derekához siklik, kitapintja a varrás alatt elrejtett kis pengét. Már alapvető önvédelemből tudja, hogy elég egyetlen jó vágás, és az ütőerén keresztül, pillanatok alatt több liter vér távozik a szervezetből.

Egyetlen mozdulat...

– Oké! – emeli fel hatalmas kezét a férfi, mintha ezzel elhitethetné, hogy ártalmatlan. – Akkor kezdjük másképp.

Borrow a helyére küldi a kutyát, majd ingerülten újra gumizza a haját. Valamiért ebben a mozdulatban mutatkozik meg a belső feszültsége. El figyelni kezd, mindig lenyűgözi a mélybe rejtett indulat.

– Stanford eltűnt a színről, így csak idő kérdése volt, hogy valaki rátegye a kezét a kerületetekre. És az, hogy ez épp York volt, nekem kapóra jött. Volt egy rendezetlen... ügyünk – mondja Borrow lassan, a szavakat keresgélve, de

nem igazán lenne elégedett vele. Megfeszülő ujjakkal simít végig a karján.

– Félresikerült egy üzlet? – kérdezi El cinikusan.

Borrow ingerülten kapja rá a pillantását.

– Nem. De baromi sok gondot okozott, úgyhogy ideje eltűnnie. Most pontot tehetünk a dolog végére. Régóta vártam az alkalmat.

– Nem tudni, hol van, és senki sem fog tanúskodni ellene. York nem tűnik el csak úgy – közli El merő szkepticizmussal, és úgy tűnik, a kételkedése gyenge pontot talál el, mert a férfi szeme lassan villámokat szór.

El valahogy mégsem hiszi, hogy rá haragszik. Rádöbben, hogy Borrow valóban bosszúból vetette magát York után. És ez inkább tűnik személyes ügynek, mint versengésből adódó konfliktusnak. Valójában El számára mindegy is...

Jó lenne, ha ezt nem a mi hátunkon intéznék el.

– Majd jön valaki más, most hogy York eltűnt – vonja meg a vállát. – Amíg te és Wallace nagyban osztozkodtok, addig a maradékon a piti gengszterek úgy marakodnak, akár a sakálok. Szóval bármennyire is értékelem, hogy eggyel kevesebb lett belőlük, a mi gondunk nem oldódott meg!

– Már értem, Colin miért aggódik úgy érted – jegyzi meg Borrow állva a lány dühös pillantását.

Elbe bennragad a szó, és érzi, hogy arcából minden vér kiszalad. De már jó ideje nem veszi el csak úgy a lélekjelenlétét.

– Hát szerintem pedig szerzett magának egy jó pontot, azzal hogy rámutatott a kínálkozó alkalomra. Szívességet tett neked. Így valójában nem kell itt legyek. – El már a küszöbre lép.

– Ó, dehogynem! – kacag fel Borrow, lenyűgözött hangon. El arra gondol, hogy talán ritkán látni ebben az irodában olyan nyugodt embert, mint ő. A férfinak meggyőzően félelmetes a kisugárzása. Az idegenek már azelőtt megtörhetnek, hogy Borrow megszólalna.

– Lehet, hogy az alakodat elrejtí a bő pulóver, de a gerinced biztosan acélból van – morogja Borrow olyan halkán, hogy El akár azt is hihetné, hogy hallucinált.

Meg kéne köszönnie. Borrow biztosan rájött már, hogy Colin nem féltette volna ennyire, ha csak egy suhancról lenne szó.

El egy ideig nem mozdul, nyíltan néz a férfi szemébe, és pillantása dacos, magabiztos és kíváncsi.

El látja, hogy immár kizárt, hogy Borrow engedje őt csakúgy elsétálni. A férfi felnevet mély, öblös, felszabadult hangon. Beleremeg a bensője, a vére felforrósodik tőle, és a keze ökölbe szorul a zsebében, ahogy ráparancsol a testére.

Elég legyen!

– Pontosan itt kell lenned! Épp itt volt az ideje!

– De miért? – kérdezi a lány nyomatékkal, teljesen türelmetlenül.

– Ma felhívott Colin – emeli fel a kezét Borrow, hogy rámutasson a lány igazságára, hisz a borbély azonnal jelentett York embereiről. – És mikor találkoztam vele a vasútnál, a pasas hibátlanra vágva tűnt fel! Alig hittem a szememnek, hisz jó ideje nem fordultál meg nála!

– Hogy mi?! – El teljesen összezavarodik.

– Ő a környék legjobbja, de a napnál is világosabb, hogy az ő borbélyja még jobb. Aki te vagy. Hetek óta vadászok rád, hogy...

– Tessék?! – El teljesen megdöbben, és azon kapja magát, hogy még a kezét is felemeli, hogy elnémítsa a

férfit. Borrow szemöldöke döbbenet szalad magasra, ahogy a levegőben tartott, apró kézre néz. – Ez nálad valami fétis, vagy mi a franc? – kérdezi megbotránkozva, de legbelül jól nevetve.

– Vigyázz a szádra...

El ezt a figyelmeztetést is ignorálja.

– El vagy tévedve, ha azt gondolod, hogy itt maradok, csakhogy megnyírjalak!

– Nem ismeresz engem – mondja a férfi, és arcán mosoly játszik. – Kikezdhetetlen érvrendszerem van...

– Valóban? – kérdezi a lány rezignáltan, és felemeli a fejét, mert a férfi túl közel lép hozzá.

Orrát eléri a férfi nyers, gyomorremegtető illata, melybe enyhe szappanillat keveredik. Ettől a tudatában hirtelen megjelenik a férfi képe, ahogy zuhany alatt áll, és a vízcseppektől nedves bőre... Hirtelen felötlik benne a kérdés, hogy a testét borító képek színe vajon elmélyül-e a forró víz hatására? És hogy a karjain túl, mi mindent borít még be a szépen kidolgozott tetoválások hálózata...

A francba!

El tudatosan kergeti szét ezeket a teljesen váratlan és egyértelműen őrült gondolatokat, ahogy a túlélőösztöne megoldást keres. Próbál Borrow előtt járni, és mindennel számolni. Átgondolja, ő mit is tenne ebben a helyzetben, és felkészül a legrosszabbra.

– Kikezdhetetlen érvrendszer... Hát remélem, az emberségedről is meg tudsz győzni, és békén hagyod Colint!

A gondolat, hogy Borrow a férfival tartsa őt sakkban, ráadásul egy ilyen ostobaság miatt, teljesen megrázza. Fogalma sem volt, mit várjon a Leftside fölött trónoló vezértől, de világos, hogy nem sokat.

És fogalma sincs, miért voltak illúziói Borrow-val szemben, mikor azokat Wallace-szal szemben sem őrizgetett. Most mégis dühöt és csalódottságot érez.

York ugyan eltűnt a színről, de Borrow nem lép majd a helyére, hisz azzal megszegné a megállapodását Wallace-szal. Szóval csak az ég tudja, mi szakad majd a mai nap után Elék nyakába.

De mégis feltűnt ma, és talán valóban felszámolja York territóriumát... Mi van, ha tényleg ők a kisebbik rossz? Mi lenne a várossal, ha nem ezek ketten tartanák rajta a kezűket?

El pillanatok alatt engedi el a reményt, hogy nyugtuk lehet, és talán még gyorsabban válik semmivé a bizsergő melegség, mely valahol a bensőjében bontakozott ki, amikor meghallotta Borrow-t nevetni. Mindez szertefoszlott abban a pillanatban, mikor a férfi a szavai hallatán utána kap. Megragadná őt, de El már kifordult az irodából. Ösztönösen menekül. Végigszalad a folyosón, kicsapja az ajtót, és a tetőkön át már el is tűnik Leftside-ből. Nem figyel a zenére, a nevetésre, a gyerekhangokra, sem a csendes utcára. Nem néz vissza, mert ez az egész hely egy álomszerű illúzió, melyet a racionalitása azonnal megsemmisítene.

* * * * *

El pár órára visszaugrott Kellyékhez, hogy megnyugtassa őket. Náluk rendes vacsorát is kapott. Neki sosincs türelme főzni, pedig megtehetné. Olykor, mikor Deniz nála van, akkor nekidurálja magát, hogy a fiú legalább rendesnek mondható otthoni kosztot kapjon, de egymagára kizárt, hogy főzőskézni kezdjen.

Az esti sötétben megy haza. Még beugrik pár zacskó kekszért, majd felkocog a lakásába. De amint becsukja

maga után az ajtót, észreveszi a változást. Pacsuliillatú aftershave illata terjeng a levegőben. És ha valamit könnyű kiszúrnia a saját otthonában, az a férfijelenlét, mert az abszurd és ritka anomália. Azonban meggyőződése, hogy már senki sincs a lakásban. Tesz egy kört, végigjárja a szobákat, de igazán csak akkor nyugszik meg, mikor az étkezőasztalon talál egy cetlit:

Mi a picca, Hugo új trükköt tanult?

El felhúzná magát, hiszen Hugo képes volt betörni a lakásába, csakhogy Wallace elsütött egy poént, így önkéntelenül felnevet.

Jézusom!

Egyik kezével eltakarja az arcát, mintha így elrejtethné a mosolyt a világ elől, hisz bevallani is gyalázat. Különösen úgy, hogy Wallace-nak nincs humorérzéke, és tényleg elégedett a testőre betörési teljesítményével.

El kinyitja a cetli alatti borítékot, és a tartalmát a tenyerébe csúsztatja. Egy szokatlan kis kapszula. Drog.

A lány jókedve azonnal semmivé lesz.

Ez ma már csak így van. Jön és megy. Ez a nap totál bangulatgyilkos.

El a mosogató fölötti lámpa alá tartja a kapszulát, mintha szemernyi esélye lenne rá, hogy így bármit is felismerjen, vagy megtudjon róla. Ingerülten felsóhajt, és megtámaszkodik a pult szélén. Kinyújtott karjai közé hajtja a fejét, hiszen Wallace-szal kvittek voltak.

Képes itt hagyni ezt a szart, és bele akar rángatni valami drogügybe! A hócipóm tele van ezzel az egészszel, legyen vége!

El tipródva a fejét ingatja. Az ujjai közt görgeti a kapszulát, és újra lenéz a másik kezében lévő borítékra. Kissé gyűrött, de azt is megfordítja, tudva, hogy attól sem lesz okosabb.

Csakhogy ezúttal téved.

„Mi a szar ez?! Nem akarok több ilyen meglátni a klubjaimban!!!”

Ez is Wallace kézírása. El pedig meglepetten megemeli a szemöldökét.

Miért van az, hogy ettől még totál seggfej vagy, mégis szinte már kedvellek? A francba...

Kilencedik fejezet

Blackmountainben még az este is másmilyen. Tiszta és csillogó – az éjjel itt születik meg, és a világnak csak a gyenge árnyéka jut. Az utak ragyognak, a kocsik fényesek, mintha a por se szállna rájuk. Az embereken meglátszik a jólét, vagyonokat érő cuccokban vonulnak végig az életükön, na és persze másokén is.

El csak pár pillanatig figyeli őket. Az elmúlt egy évben egyre sűrűbben fordult meg errefelé, és már immunissá vált. Nem tekint már az itteniekre úgy, mint újonnan felfedezett állatfajra. Képes tőlük elvonatkoztatni, és már könnyedén válik az ő árnyékukká is.

Hajnali egy óra van. A város urának fekete, sötétített ablakos limuzinja épp lelassít a kereszteződésben. A sofőr most nem Ramsom, ez óvatosabban közelíti meg a piros lámpát. Mellette Hugo ül, Wallace a hátsó ülésen. Ma hamarabb elunta magát, mint amire El eredetileg számított. Az este folyamán sokan nyüzsögtek körülötte, és bár így sem lett volna vészesen nehéz a közelébe jutni, Elnak nem volt kedve elkeveredni a smúzoló milliomosokkal, akik aranytól fénylő pezsgővel keringtek az estélyen.

Kivárja, míg a limuzin kellően lelassít, akkor kiszökken a járdára. Felkapaszkodik a kocsira, és besiklik a nyitott tetőablakon.

– Mi a fasz?!

És egy lövés.

A kettőt egyszerre hallja meg.

Nem hatja meg az üdvözlés; Wallace-szal szemben ül az ülésen, a férfi ölében egy ezüstszín koktélsruhát viselő

lány vonaglik. El döbbenten fordítja hátra a fejét, hisz a választófal a lövéstől pókhálószerűen felrepedt. Pontosan ott, ahol az előbb az ő feje volt.

– Basszus, Hugo rálőtt a golyóálló falra! – döbben meg, és méltatlankodva a lövésnyomra mutat.

– Javul a reakcióideje – közli Wallace, egyetlen pillanat alatt beletörődve, hogy El ismét feltűnt a semmiből.

– De mára sem lett okosabb.

– Mit keresel itt, szaros? – szegezi neki a kérdést rutinnal.

Ám Wallace ezúttal nem csak ingerült a ténytől, hogy az emberei rést hagytak a pajzsán. Hanem frusztrált is, elvégre egy karcsú test továbbra is hozzá simul, és ez Elt kicsit sem zavarja.

– Wallace, ő a húgod? – dünnyögi a lány Blackmountain urának fülébe, majd kéjesen végig is nyal azon.

A férfi döbbenten néz rá.

– Hogy a húgom-e? – kérdezi rezignáltan, mire El felnevet. – Jézusom... – dünnyögi maga elé, mintha nem hinné el, hogy ilyen ostoba ember van a környezetében.

Az mindig is idegesítette.

Ekkor türelmetlenül megragadja a vékony karokat, és eltolja magától a lányt, aki kénytelen a padlóra térdelni, de ez nem különösebben zavarja. Ahogy valójában az sem, hogy a férfi ezt főként azért tette, hogy egyenesen Elre nézhessen.

– Mit keresel itt?!

– Beszelnünk kell – feleli El, és kényelmesen keresztbe teszi a lábát, hogy elférjen a tekergő lány mellett.

– Nagyon ajánlom, hogy a gyógyszerügyről legyen szó!

Mivel El soha máskor nem keresi fel őt, csak akkor, ha épp valami megbízása van, Wallace felvetése jogos.

– Részben igen, majdnem – bólint El vigyorogva, mert azért ezekben az esetekben olykor van valami szórakoztató is. – Annak révén jutottam ma ide. És ez valójában egy nagyon vicces történet! De nem mesélem el, mert nincs humorod...

– Szaros... – figyelmezteti Wallace, és megmasszírozza az ornyergét. A kezét már levette a lányról, de az mégis lejjebb siklik a testén, hogy kioldja az övét.

– Jézusom... – emeli az égre a szemét El. – Egy percre csukva tudnád tartani a szádat?!

Wallace döbbenten figyeli, ahogy El előrenyúl, határozottan megragadja a kócos hajtömeget, és elhúzza az öléből. A lány méltatlankodva kapálózik, de mivel Wallace nem tesz semmit, csupán egy érdektelen pillantást vet rá, így nyugton marad.

– Szóval, mi volt olyan kicseszett fontos? – Wallace lezseren kinyújtja az egyik lábát, karját pedig a támlára fekteti. Teljesen Elre figyel. Eközben a kocsi továbbhalad, és legközelebb csak Wallace szállodájának mélygarázsában fog megállni.

– Á, igen! – mutat rá El szabad kezével, visszatérve eredeti gondolatához:

– Meg akarnak ölni.

– Mi a fasz?! – Wallace egy pillanatra sem gondolja, hogy szórakozna vele. Mással sem viccelne, különösen nem ilyesmivel. Ráadásul a szemében aggodalom sejlik fel, és ez újdonság.

– Bár az aktuális üggyel lassan haladok előre – húzza el a száját El. – Egy szállítmány útját tudtam követni ma délután. Nem igazán volt jelentősége, hisz...

– Szaros... – figyelmezteti Wallace, és előrekönyököl a térdeire.

– Jelentéktelennek tűnő mennyiség volt, de egy szokatlan alapanyagból. Hát gondoltam, utánezek, ha másfelé úgysem indulhatok el...

– El...

– Fura, hogy a Palm Resortba ment a srác...

– Az nem az én szállodám – rázza a fejét Wallace.

– Mit nem mondasz! – tettet ámulatot El, amitől a férfi szája sarka önkéntelenül megrándul. – Szóval, az egyik emeletet kibérelték egy külföldi cég részére.

– Melyiknek?

– IGC – vágja közbe El. – A srác az ő egyik szobájukba ment, ahol saját kis laborja van. Nem nagy, olyan átmeneti fajta, amit gyors munkára használnak.

– Mit csinált?

– Kövesd már a szavaimat! – El türelmetlen lesz, mert a lány megpróbál előrehajolni. Erősebben markol a hajába, ezáltal már ellenállásba is ütközik, hisz a drágaköves kezek a csuklójára szorúlnak.

– Eressz el... – sziszegi a lány.

– Meg akarnak mérgezni.

– Sosem eszem nyilvános helyen.

– Ezt ők is tudják. Ezt mindenki tudja. Épp ezért nem is kell megenned a mérget – magyarázza El, és egyértelműsítve a dolgot lemutat a lányra.

– Mi van?! – húzza ki magát a férfi, és villámló szemeivel néz az immár pánikoló túszra.

– Ó, kapizsgáld már! – vigyorog El, és a térdére csap.

– Összevissza beszél! Nehogy már elhidd, ezt a hülyeséget... Wallace, kérlek!

– Wallace, kérlek – ismétli El sztoikusán, mégis mosollyal az arcán.

A férfi elkapja a lány karját, és újra közelebb rántja magához, a lába mellé.

– Wallace... – a lány immár remeg, a lábaival a padlót kaparja, mintha kimenekülhetne a kocsiból. Az eközben eléri az utolsó kereszteződést, és lehajt a mélygarázs sorompójához.

El az ölébe kapja a fekete kis retikült, amit korábban az ülésre dobtak. Egyesével kirámolja belőle a leghétköznapibb dolgokat. Semmit sem találna benne, ha nem tudná, mit keres. Mikor rábukkan a kis tubus testápolóra, váratlan megkönnyebbülést érez.

Mi a fene? Ez újdonság...

A markába zárja. Valami idehozta ma este, valamiért itt van... Felnéz a férfi várakozó arcára, és a bizalomra a szemében. Egyik sötét szemöldöke ekkor megrándul.

– Egy tubus krém...

– Vanília illatú – bólint El a címkét olvasva. Wallace lassan lenéz a lányra, hiszen annak parfümillatába vanília is keveredik. Pillanatok alatt visszapörgeti fejben, hogy hol, hányszor és hogyan ért a lányhoz.

– Mikor kented be magad?! – mindkettejüket meglepi, hogy El szegezi neki a kérdést.

A lány ösztönös védekezésként a fejét rázza, még ha tudja is, hogy ezt már nem úszhatja meg. A kocsi motorja közben vészjóslóan leáll.

– Mielőtt elindultunk, kiment a mosdóba... – mondja Wallace, de a gondolatai közben száguldanak. El látja a szemében, hogy egyszerre milliónyi dolgot vesz számításba. A lány felsikkant, mert az ujjak szorítása fokozódik a karján.

– Tristen... – El kérdezne valamit, de az valahogy a nyelvén reked. Hirtelen nehezére esik végiggondolni, hogy a férfi szája vajon milyen mértékben járta be a lány bőrét. Wallace egyre a vonagló lányra mered, homloka enyhén fényessé válik.

El nem sokat töpreng, leengedi az elválasztófalat, és ráfordul Hugóra:

– Orvos kell, azonnal!

És Wallace nem tévedett, a férfi reakcióideje a maximumom teljesít. Telefont ragad, kivágódik a kocsiból, és feltépi a hátsó ajtót. Wallace El kezét ragadja meg, kihúzza maga után a kocsiból.

– Vigyétek őt Ramsomhoz! És szólj Speaknek és Regannek, hogy csinálják ki az IGC-t! – utasítja tombolva, mire Hugo bevágja az ajtót. Csak mikor a lifttel feltűnik a biztonsági szolgálat néhány embere, akkor száll vissza a kocsiba, hogy elhajtsanak innen a lánnyal.

– Tristen... – érinti meg El a férfi csuklóját. Azért figyelmeztetné, mert mérgében majd összeroppantja az ujjait. Ám mikor a szemébe néz, látja, hogy azok ijesztően véreerek, bőre pedig sebesen válik holtápadttá. A szorítással belé kapaszkodik. Wallace még ilyen állapotban is lenéz a kezükre, és azonnal felengedi az ujjait.

– Menjünk fel, gyerünk! – vonja őt maga után El, ám Wallace a lifthez közeledve, félúton, az emberei gyűrűjében telehányja a padlót.

– A szentség! – káromkodik El, mert Wallace az egyik utána kapó férfit félrelöki, és így a teljes, megroggyant testet ő tartja.

– Mi van az orvossal?! – esik neki El egy testőrnek, miközben végre bejutnak a liftbe.

– A szálloda orvosa már a lakosztályban van, és kértünk egy mentőt a magánklinikától!

– Három percük van ideérni! – feleli El keményen, mire a férfi azonnal telefonálni kezd.

– Szaros... – Wallace egész testében megremeg, kicsit sem néz ki jól. Megtámaszkodik a falnál, ujjai megmegrándulnak El kezén.

A lány ekkor közelebb lép hozzá, áttapogatja a zsebeit, és az egyikből kirántja a férfi elmaradhatatlan zsebkendőjét.

– Mutasd! – mondja, mire Wallace felemeli a kezét, amivel odalent megtörölte a száját.

– Kösz...

– Ezzel totál kiidegelsz... – közli El, de közben mégis teljes odafigyeléssel tisztítja meg a férfi szépen ápolt kezét és hosszú ujjait.

– Nem... jobban... mint magamat...

– Hé! Hé! – paskolja meg El a férfi arcát, mikor annak lecsuklik a feje. A testük összesimul, ahogy próbálja őt megtartani. Wallace átfogja a lány derekát, de felemeli róla a testének súlyát.

– A folyosó tiszta! – hallja El a háta mögül, mikor a lift szinte észrevétlen megáll.

Az örök gyűrűjében haladnak, a szoba ajtaja pedig kinyílik előttük. Ekkor Wallace már engedi, hogy ketten megtartsák, mert segítség kell hozzá, hogy ágyba fektessék. Nem sokkal utánuk megérkezik a mentő is, komoly felszereléssel, alig pár percen belül orvosi szobává alakítják át a luxuslakosztály apartman méretű hálósobáját.

El hallja és látja, ahogy Wallace újra öklendezik, ekkorra már szinte egyáltalán nem ura a testének.

– A szentségit, Tristen! Ne csináld ezt! – fakad ki El, mert ennek a pániknak az eredetét azonban nem találja magában.

Nem ezt kellene éreznie, de egyszerűen megszületik. Kifejlődik az aggodalomból, mely már a Palm Resort óta növekedett a mellkasában, és most odaszögezi őt a nappali padlójához. Szinte meg sem moccan, kezeit sapkás fejére simítja, ujjai feszülten zongoráznak, az idő körülötte örvénylik, miközben mégis valahogy minden megdermed.

– Szerencsére a dózis minimális volt. Gondoskodtunk róla, hogy kiürüljön a szervezetéből, és mérsékeljük a tüneteket. De szükség lesz pár napra, hogy Mr. Wallace teljesen rendbe jöjjön.

– Értem – bólint Ramsom, és azután az orvosi gárda elhagyja végre a hálósobát. – Köszönöm!

– Kérem! – biccent a klinika orvosa. – A szálloda orvosa időnként majd benéz.

– Vizszontlátásra, Mr. Polack!

A lakosztályra végre csend ereszkedik. A folyosó felől orvosi műszerek csipogása hallatszik. El a térdén könyököl, egyik lába feszülten rugózik, és most újra végigsimít a haján.

– Kicsi húszéves... – lép mellé Ramsom, de ő nem néz fel rá. – El... – a férfi nem érinti meg, de leül vele szemben a törtüvegéből készült dohányzóasztalra. – Tristen rendben lesz, mert időben érkezted. Pár nap, és talpra áll, te is tudod. Képtelen nyugton maradni hat óránál tovább, szóval amint magához tér, úgyis azon lesz, hogy mielőbb összeszedje magát.

El bólint, majd hogy távolabb kerüljön a férfi törődésétől, hátradől a fotelben és a lábait törökülésbe húzza. Mindketten tudják, mennyire kicsin múlt. Ő különösen tisztában van vele...

Valaki végezhetett volna vele...

– Figyelj... – ismeri fel Ramsom a menekülő mozdulatot. – Nem mondom el neki, hogy aggódtál. Oké?

El újra bólint. Ahogy a férfi arról is gondoskodik majd, hogy az ügy ne kerüljön napvilágra.

– Éhes vagy?

Újabb bólintás.

– PepStepes csoki?

El felpillant a férfi arcára, így Ramsom elvigyorodva int. Hugo társa pedig azonnal távozik.

– Rendes vacsorát is kapsz.

– Nem... – ingatja a fejét a lány.

– Enned kell valamit! – lép a férfi a telefonhoz.

– Mindjárt reggel van... – mondja El, és hangja olyan gyermekien csengő, hogy Ramsom aggodalmában újra lenéz rá. De nem láthatja az arcát igazán, hiszen még mindig rajta van a maszk.

– Akkor reggelit kapsz. Palacsinta? Bundás kenyér? Gondold meg, Wallace fizeti!

* * * * *

– Korán van, szaros – mondja Wallace, mikor El két nap múlva feltűnik az otthoni hálószobája ajtajában. Minden letisztult beton- és acélszürke, kevés sötét, fa bútorral kombinálva. Mintha a helyiség egyetlen funkciója valóban csak az alvás lenne, amit bármilyen környezeti tényező megzavarhat.

Wallace a fekete takaró alatt ül, hátát az alacsony támlának és a párnáknak dönti. Csupán egyetlen melegítőnadrágot visel, ennek a megkötője kivillan a takaró alól, felette szinte tökéletesen sima, hibátlan, izmos a hasfala és a mellkasa. Kékes fény vetül az ölében tartott laptopról; a takarón néhány papír gondos sorokban.

El nem számított rá, hogy a férfi már ébren van. Ez a látvány mégsem lepi meg, leszámítva azt az apróságot, hogy Wallace szemüveget visel. Egy kerek lencsés, vékony, fémkeretes szemüveget. Az enyhén ellágyítja arcának metszett vonásait. Szürreális, mégis észbontóan szexis

ellentétet mutat izmos, szikár alakjával, na és persze a kiállhatatlan modorával...

– Ó, te jó ég! Szinte halandónak tűnsz! Már-már esendő átlagembernek – gúnyolódik El, csupa olyan szót használva, amittől felborzolódnak a férfi idegszálai, akár fújó macska hátán a szőrszálak. Ám Wallace erre csupán annyival felel, hogy félreteszi a laptopot, és felhúzza az egyik térdét. Hátradőlve a térdére nyújtja a karját, hasának izmai így kirajzolódnak. – Egy pillanattig tartott, és elrontottad...

– Te pedig gyereknek látszol – dobja vissza a labdát Wallace, és kinyújtott kezével hanyagul az El vállain lefutó két fonatra mutat.

– Ha valakinek esetleg feltűnik, hogy itt vagyok, akkor az inkább nappal történjen meg – feleli a lány a korábbi megállapításra, ezt pedig teljesen figyelmen kívül hagyja.

– Szaros, szedd ki...

– Ó, a szentségit már! – hördül fel El. Kirántja a két hajgumit, és szétbontja a fonatokat. – Elégedett vagy?!

– Bárminek mutatod magad, az a nagy szád mindig elárul – veti oda Wallace, és felvesz egy köteg papírt. De csak addig figyel rá, míg El egy másikat nem nyújt felé a kabátja mélyéről előhúzva.

Wallace érdeklődve néz fel.

– Dr. Joel Carlson – mondja El, és tesz egy kört a szobában, kinéz a hatalmas ablakokon, melyek Blackmountain belvárosára néznek a magasból. – Az IGC múltkori lopása független volt tőle, de a gyógyszereket ő tünteti el a klinikák raktárából.

Wallace elégedetten bólint, majd némi zavart kíváncsisággal emeli fel a kapott papírokat:

– Ez micsoda?

– A rightowni St. Joseph klinika betegellátási statisztikája – feleli El, és lehajol, hogy a szőnyegről felvegyen egy gombot.

– Szaros...

A férfinak furcsán jólesik a lány mozdulata, miközben mégis bosszantja, hogy nem tér a lényegre. A türelmét vesztí, különösen, mert El ekkor eltűnik a gardróbban, és már vállfák súrlódnak a rúdon. El somolyog az ingek közt turkálva. Tudja, hogy ez kettős érzést vált ki Wallace-ból – biztosan szeretne felugrani, és visszaigazítani az ingeit az eredeti helyükre, miközben tudja, hogy a lány azt keresi, amiről a gomb hiányzik.

– Rightown nem hozzám tartozik – mondja fellélegezve, mikor El újra feltűnik a szobában, karján egy világoskék, hajszálcsíkos inggel.

– Nem – hagyja ennyiben a lány. – A klinika betegellátása az elmúlt pár hónapban megemelkedett. Nem túl feltűnően, feltehetőleg azért, mert óvatosságból a páciensek nagy részét, nem hivatalosan látják el.

– Mi közöm ehhez?

– Nyilvánvalóan semmi – ingatja a fejét El, és érzi szavaiban a bíráló szemrehányást. – Abban a kerületben nincs anyagi keret ennyi beteg ellátására, nem futja a kezelésekre. Dr. Carlson nekik juttatja el a Blackmountainból eltüntetett orvosi felszerelést és gyógyszereket...

Ha a lány szíve szerint felelősségre is vonná Wallace-t, nem teszi. Pedig a két városrész közötti különbség égbekiáltó, és ezt ő a saját bőrén tapasztalja nap, mint nap.

A férfi is észreveszi, ahogy El hangja megváltozik. Egyértelműen nem szívesen, félve adja át az információt, mert félti Dr. Carlson.

És talán jó lenne, ha bebizonyítanád, hogy mégis akkora személtáda vagy, mint, hittem...

– Szép munka – mondja Wallace, és félredobja a papírt. Újra az előző köteget veszi fel.

A férfi sosem avatja be a következményekbe, El pedig sosem kérdezősködik, azután sem, hogy elvégezte a rábízott feladatot. És ekkor döbben rá, hogy ez idáig nem is idegeskedett emiatt. Nem kételkedett benne, hogy Wallace helyesen jár el. Ha ártott is valakinek, mint mondjuk a droglabor felszámolásakor, akkor Elben sem támadtak aggályok. Most azonban aggódik, mert bár az orvos szándéka jó, akkor is meglopja Wallace-t. És ez határozottan nem fér bele a túréstartományába.

– Ennyi? – kérdezi meglepetten, óvatosan puhatólódzna.

– Igen – feleli Wallace anélkül, hogy felnézne.

– Dr. Carlson...

– Amíg ilyen diszkrétan jár el, nem érdekel, mit csinál – mondja a férfi rezzenéstelen hangon, és a nevét ráfirkantja néhány papírra.

– Én ezt nem értem – lép El újra az ágy végéhez, és a füle mögé söpri a haját.

Wallace ingerülten felsóhajt. A lencsék mögött hosszú szempillái még jobban kirajzolódnak. Szemei ettől még sötétebbnek, tekintete súlyosabbnak tűnik.

– Nem áll módomban azt a városrészt összekaparni, és érdekem sem fűződik hozzá. De néhány kisebb, klinikai szállítmány nem vág földhöz, ő pedig gyógyít vele, a francba is... – legyint a távol felé, és újabb köteget papírt vesz maga elé.

Még szép, hogy nem tűrte, hogy meglopják. Még ha nem is közvetlenül, és számára semmit mondó mértékben,

akkor sem nyelhetette le csak úgy a dolgot. De tudva, hogy ki, és miért teszi ezt...

Ennyi elég neki?

– Ne nézz így rám, szaros!

– Hogy vagy? – vált témát a lány, és eltünteti a halvány mosolyt az arcáról.

A férfi vakon kinyúl, és némán, de egy panaszos mozdulattal megrántja az infúzió csövét.

– Ha ez a legnagyobb gondod – állapítja meg El cinikusan –, rémes napod lehet.

– Az van – mondja Wallace továbbra is előrehajolva. – De csak holnapig tart. Akkor jelenésem van, és te velem jössz. – közli csak így.

– Nem – El a fejét rázza, és kiséta a szobából. Az odavezető közlekedő falát könyvespolcok borítják, melyek nagy részét megdöbentő módon különféle lexikonok foglalják el.

– Mivel likvidáltad Aprylt, akit magammal vittem volna, kénytelen leszel helyettesíteni őt. – A férfi még csak meg sem emeli a hangját, a lány pedig el sem hiszi, hogy jól hallja őt. Döbenten lép vissza a szobába:

– Biztos, hogy nem! – böki a férfi felé a kezében tartott könyvvel. – Őt ti likvidáltatok, én az életedet mentettem! Mellesleg erősen kétlem, hogy gondot okozna számodra egy nap alatt leakasztani egy másik riherongyot!

– Ágyban fekvő beteg vagyok – jegyzi meg a férfi, amivel komolytalanul kér együttérzést a lánytól. Aki ezt jelezvén csak felhorkant. – Velem jössz, szaros, és kész! – közli Wallace, amitől El minden idegszála megfeszül, és szeretne toporzékolva felvisítani.

– Leszáradna a nyelved, ha valaha megkérnél valamire? – őrlí a szavakat a fogai között El, és az ágyhoz lép. A férfi arcán így megjelenik a féloldalas mosoly, ajkán már egy

arrogáns válasz, ám El ekkor az ölébe ejti a súlyos szinonimaszótárt, aztán hátat fordít.

– Unom, Tristen. Keress másik becenevet! – közli, és a férfi azonnal megérti, hogy a kérés hiánya pillanatok alatt szertefoszlott.

– Hová mész, szaros?

– Ruhát venni – feleli a lány mentében, és Wallace is feláll.

– Mégis velem jössz, kölyök? – kérdezi, mire El megpördül.

A férfi tanulmányozva végigméri őt, és megrázza a fejét. Még rajta van a szemüvege, egyik kezében a szótár, a másikkal az infúziós állványt húzza maga után.

El az ég felé emeli a szemét, és újra elindul. A haját is elkezdi visszafonni.

– Azt se tudod, hová megyünk, csöpi!

– A természetvédelmet szorgalmazó nagyvállalatok éves találkozója lesz a múzeumparkban.

– Mindig meglepsz – Egy kósza gondolat, amire El nem fordul meg.

– Fleur – néz szét a konyhában, ahol a bejárónő már a reggelit készíti Wallace-nak.

– Jó reggelt, El! – a nő mosolya nem látszik a maszktól, de így is egyértelmű, hogy az azonnal eltűnik, amint meglátja a munkaadóját.

– Visszavarná majd ezt a gombot? – fekteti El a pultra a kék inget, a gombot pedig gondosan ráhelyezi.

Ramsom a pult túlsó végénél ül, rántottával tömi a fejét, ám ekkor meglepve felnéz. Figyeli, ahogy El összegumizza az egyik fonata végét. Tekintete a lányról az ingre, majd Wallace-ra rebben. Majd fel az órára.

Ezt veszi észre a lány, mire lesújtó pillantással felel.

– Ez még egy kamasztól is gyors lett volna – bólínt rá Ramsom, és nem számít a narancsra, ami a vállának csapódik.

– Hé! – rándul hátra Ramsom felháborodva, a lány gyilkos pillantásának célkeresztjében.

– Szaros! – figyelmezteti Wallace, így El most rákapja dühös pillantását.

– Még nem találtam másikat – tárja szét karjait a férfi ártatlanul.

El ingerülten kiveti magából a levegőt, mielőtt felvinné a földre végiggurult gyümölcsöt.

– Elmegyek – közli.

– Fehéret vegyél! – utasítja Wallace a lány hátának, aki mentében csak bemutat neki.

– Elfenekeljem helyetted, főnök? – kérdezi Ramsom belekortyolva a kávéjába.

– Kussolj! – hallja mentében El a könyv súlyos koppanását a pulton, majd azt, hogy Wallace visszaindul a szobába. – Szólj az orvosnak, hogy tüntesse el ezt a szart! – A konyha csendjében éles hangon karistol az infúziós állvány kereke.

– Már hívom is... – feleli Ramsom, de hangosan rágyva folytatja az evést, és hagyja Wallace-t mániákusan visszacsörtetni a szobába.

Ez a végszó, El elhagyja a férfi palotáját.

* * * * *

El ruhája fekete.

Haja szögegyenesen, frissen vasalva omlik le arca bal oldalán, jobb oldalon teljesen eltűzte. Ékszert nem visel, csak az egyik fülében egy ezüstszín, nyílvesző jellegű függőt. Hála a magas sarkú cipőnek, jó tizenöt centivel

magasabb a megszokottnál, ahogy a lába feszültsége sem természetes. Kilép a hatalmas csarnokból, a parkba vezető széles teraszra.

Az este meglepően meleg, a virágkompozíciók és szökőkutak közé mégis speciális fűtőtesteket rejtettek el.

Melyek nyilván nem hagynak ökológiai lábnyomot...

Zenekar játszik a széles gyalogúton felállított színpadon, előtte a tánctéren már most is párokat látni. Mécsesekkel világított, sötét abroszos asztalok fénylenek a teraszon és a lépcső aljában, mintha csak az éjszakai ég is beköszönt volna a rendezvényre. A bárpultokat a gyalogút innerső végéhez állították fel, azok is enyhe magasításon kaptak helyet.

De erre nem lenne szükség, ahhoz hogy észrevegye Wallace magas alakját. Ő most is a környezete fölé emelkedik, kitérnek közülük, pedig ő is sima fekete öltönyt, és fehér inget visel.

El lassan lépked lefelé, olyannyira, hogy végül a férfi az, aki felé indul. Gond nélkül otthagyja a csoportot, akikkel ez idáig beszélgetett, és tekintetével végigkíséri őt a lépcsőn.

– Már értem az asztalomra került vaskos számlát – jegyzi meg Wallace köszönés helyett.

A lány arcátlan elégedettséggel, szélesen elmosolyodik, amit a férfi is halványan viszonz.

– De nem fehér – mondja szigorúan.

– De, egy kicsit – mond ellent El.

A váll nélküli, szívdékoltású ruhája hátul majdnem bokáig, elől azonban térd fölé ér. Több réteg szoknya alkotja, és az alsók fehérek. Ahogy enyhén megemeli a térdét, azok épp csak felvillannak.

Wallace szinte felnevet, de végül csak bólogat egy sort. A lány ezt figyelve veszi észre, hogy a csokornyakkendője enyhén ferdén áll.

– Mi az? – kérdezi a férfi, észrevéve, hogy El figyelme elterelődt, ráadásul őrá.

– A... – El nem tudja, szóljon-e, hiszen a férfi talán észre sem venné.

– El? – Wallace enyhén feszengő mozdulattal simít végig a mellkasán, ahogy fóbiái azonnal teret követelnek maguknak.

– A nyakkendőd. Ha utólag vennéd észre, megbolondulnál. Megigazítsam?

Válaszul csak bólint, El pedig átadja neki a kis táskáját, és lelép az alsó lépcsőfokra. Így sem magasabb a férfinál, aki enyhén megemeli az állát, míg ő eligazítja a nyakkendőt.

– Köszönöm!

– Szívesen!

Ez olyan természetesen történik, hogy mindketten meglepődnek. Arra azonban egyikük sem figyel fel, hogy teljesen egyszerre fordulnak a társaság felé.

– Miért vagyunk itt? – kérdezi a lány, a kisebb tömeget figyelve.

Próbál alkalmazkodni hozzájuk, mert bár teljesen úgy néz ki, mint ők, mégis kilóg a sorból. Rég feszengett ennyire, és érezte úgy, nincs helye a környezetében. Kicsit megkönnyebbül, mikor Wallace felé emeli a karját, amiben ő megkapaszkodhat. A férfi így teszi zsebre a kezét, ahogy teljes közömbösséget mutat a többi vendég iránt.

– Környezettudatos cégeim vannak.

– Kettő – emlékezteti El. – A tucatból.

– A többi a nagyvállalat vonalat erősíti – közli a férfi semleges hangon. – Almeida is itt van.

Előrelép, és miközben elindulnak, egy bronzbőrű, rövid hajú férfi felé bök a fejével.

– Már több üzletből is kifúrt. Regan sejtí, hogy információkat lop a vállalatomtól, ezért tud állandóan kijátszani. Arról nem beszélve, hogy adatokat hamisít, hogy besározzon.

– Nem vagytok jóban? – kérdezi El mellékesen, és elemel egy pezsgőspoharat az arra járó pincértől. Épp belekortyol, mikor a férfi lapos pillantást vet rá.

Wallace elveszi azt a lánytól, a bárpultnál megszabadul tőle, és leadja a rendelést egy pohár jó évjáratú fehérborra. Azt adja át Elnék.

– És mégis mit vársz ettől az estétől?

– Almeida átutazóban van, holnap reggelig marad. Nem árthat, ha rajta tartjuk a szemünket – Wallace a pultra fekteti a kezét, ahogy semlegesen körülnéz. Ám ujjai elfehérednek a kifejtett erőttől.

– Minden rendben? – kérdezi El halkán.

– Jól vagyok... – feleli, és viszonozza a lány pillantását, ám ekkor két férfi lép hozzájuk.

Üzleti dolgokról esik szó, így egy idő után El félrehúzódik, és tesz egy kört az estében. Elnézelődik a közeli szökőkútnál, de a fűre nem lép, aligha alkalmas a cipője arra a terepre. Külső szemlélőként figyelheti a környezetét, mert nem vesznek róla tudomást, hiszen mindenkinek nagyon fontos megbeszélőnivalója van, kapcsolatokat erősítenek meg, vagy újakra tesznek szert. El borral a kezében kering, és hallgatja őket. Eltelik egy óra.

Újra a bárhoz lép, ahol a pultos már automatikusan emeli a borosüveget.

– Köszönöm!

– Jó ízlése van.

El egy könnyed mozdulattal közelebb húzza magához a poharát. Ujjai annak talpán pihennek, miközben a mellette álló idegenhez fordul. Halványan elmosolyodik, és egy kevés büntudatot mutat:

– Ritkán iszom, de akkor csakis a legjobbat.

– Ez tetszik – bólint a férfi, és szakállas arcában most felragyog hibátlan, hófehér fogsora. – Tudja, mi az oka annak, hogy ezt az évjáratot szinte aranyárban mérik?

– Ne ábrándítson ki, hogy ez is csak mesterséges manipuláció – kérdezi El egy bájos mosollyal.

– Nem az – biztosítja a férfi.

Sokáig beszélgetnek. El érdeklődést mutat, amit valójában nem is igazán kell megjátszania. Elsétálnak a bártól, de távol maradnak az asztaloktól is, ahol a legtöbben nyüzsögnek. Egy nyugodtabb részre vonulnak vissza, ahonnét azonban a zenekar és a táncolók tisztán látszódnak. El nem veszi észre, hogy rajtuk felejtí a pillantását, míg a férfi meg nem kérdezi:

– Van kedve táncolni?

A lány tekintete zavartan rebben a férfi arcára, majd vissza. Újra belehasít az érzés, hogy mennyire nem tartozik ide. És mivel egy idegennel áll szemben, ő megvallja az igazat:

– Mondanám, hogy pocsék táncos vagyok, de valójában csak nem szoktam táncolni.

– Ismeri ezt a darabot? – biccent a férfi a zenekar felé, El pedig megrázza a fejét.

– A nyitány után, a zongora magában játszik, az egy lány dallam. Tetszeni fog önnek – a férfi hívogatón felé nyújtja a kezét.

El néhány pillanatig eltöpreng, majd habozva, de megfogja a férfi kezét.

Kényelmesen felsétálnak a többi táncoló közé. És El kénytelen belátni, hogy a férfinak igaza volt. A zene kellemes és könnyed, ők csak lassan ringanak rá. Partnere olykor körbeforgatja, vagy néhány nyújtott lépéssel átvezeti őt a zene dallamán. Könnyű követni, mert hihetetlenül jó táncos, magabiztosan vezet. El hagyatkozik rá, megfélekedzik az erőlködésről, hogy megfeleljen, és egyszerűen átadja magát a zenének.

A csillagos ég alatt könnyű átérezni ezt a szokatlan könnyedséget, ám ezt egyetlen pillantás azonnal szilánkosra töri.

Ramsom a táncter túloldalán áll az árnyak között. Arcára alig esik fény, tekintetében mégis világos az üzenet. És nem kell, hogy a múzeum felé biccentsen, hogy El megértse.

A gyomra összeugrik, és bőre alá visszaköltözik a feszültség, mely rászorul a bensőjére, mintha csak egy túl szűk ruha kötné gúzsba. Mégis megvárja a zene végét, majd visszatérve a gyalogútra elnézést kér, és kimentti magát.

Mikor elindul a lépcsőn, Ramsom pár méter után beéri őt. A teraszon balra fordul, így El is arra indul el. A felső balkont oszlopok tartják, és felül magukba zárnak egy sötét négyszöget, mely elnyeli Wallace sötét alakját is.

– Elmondanád nekem, hogy mi a faszt csinálsz?! – dördül rá Wallace a lányra minden bevezetés nélkül. Tekintete izzik az indulattól, vonásai megkeményednek, és alakja, ha lehetséges, még nagyobbra nő. El fölé tornyosul, de ő meg sem retten tőle. Egyszerűen a kőkorlátra dobja a táskáját, és ujjaival átfésüli a haját.

– Te elfoglalt voltál. Mit kellett volna csinálnom? – kérdezi ártatlanul, mire Ramsom a háttérben halkán köhint egyet. A lányt figyelmezteti, hiszen Wallace dühe

valamennyi józan gondolatát felőrölte, és ilyenkor jobb óvatosnak lenni vele.

– Tartsd magad távol Almeidától! – dörgi Wallace, és csak alig fogja vissza a hangját.

Az estély valamivel távolabb zajlik, de még így is könnyen felfigyelhetett valaki rájuk.

– Ő volt az? A közelébe se mentem. A bárnál futottunk össze...

– Azóta figyelt, hogy elmozdultál mellőlem! Nem csoda, hogy megkörnyékezett!

– Fogalma sincs arról, hogy bármi közünk lenne egymáshoz! – El önuralma végéhez közeledik, és ösztönösen megemeli a hangját.

– És csak addig vagy biztonságban, a szentségit! – csattan fel Wallace, és a lány valamiért mégis ebben a pillanatban fedez fel a szemében először valódi aggodalmat. A férfi elfordul, egyik keze erővel végigsimít a halántékán, ujjai megszorulnak a tarkóján.

– Gondoltam, nem árthat, ha táncolunk egyet... még sosem kértek fel... – mondja El, és egy pillanatra lesüti a pillantását. Wallace épp akkor fordul vissza, mikor ő elhátrál. – De mostantól elkerülöm – teszi hozzá már szinte engedelmesen. – Kimegyek a mosdóba, és jövök...

Wallace figyel, ahogy a lány elcsendesedve, megadón elsétál.

Ramsom pillantása találkozik Elével, mert a lány az ő szemébe viszont nyíltan belenéz.

– Ne csináld... – kéri a férfi halkán, hiszen a lány röpke, ártatlan pillantása azonnal eltűnik, amint hátat fordít Wallace-nak.

El valóban megkeresi a mosdót. Mikor a tükörhöz lép, megmossa a kezét, és a haján is végigsimít, minden tincset

áthúz a válla felett. Rádöbben, hogy nincs nála a táskája – ott felejtette a korláton.

Remek...

Fáradtan felsóhajt, és visszaindul a teraszra, hogy megkeresse. Kilép a folyosóra, de nem siet, mert a kövek túl fényesek. Lassan, de magabiztos léptekkel indul a csarnok felé, és szinte azonnal egy férfi lép elé.

Csak ezt ne!

– Ez érdekes... – A mély bariton alig töri meg a folyosó nyugalmit, Elben azonban mindent összezavar, a tarkóját borító pihék felborzolódnak.

Borrow, az isten verjen meg! Jó volt nekem egy évig nélküled!

A lány jószérivel rá sem néz, határozott léptekkel elhalad mellette, teljesen figyelmen kívül hagyva őt. De a férfit mintha ez nem lepné meg, egyszerűen felzárkózik mellé, és könnyedén tartva a tempót vele tart. Amint kilépnek az épületből, El körbepillant. Erősen kétféle, hogy le tudná rázni Borrow-t, ezért a legegyszerűbbnek azt tartja, ha azonnal Wallace-hoz indul. Csakhogy a férfit sehol sem látja.

Tekintete a színes, csillogó tömeget pásztázza. Szinte megrázza az élmény, hogy segítségben bízik. Tudja, hogy Wallace teljesen kifordul majd magából, ha meglátja őket együtt, így muszáj, hogy ő találja meg a férfit előbb.

– Tényleg kíváncsi vagyok – mondja Borrow derűsen, de világos, hogy valami komolyan foglalkoztatja. – Minek is voltam tanúja? Mert azt hiszem, képzelődtem...

– Akkor ne igyál többet – vág a szavába El, a férfi pedig halkán felnevet.

– Nem vagyok nagy táncos, de miért is ne! – mondja Borrow fennhangon, mikor egy csoport elsétál mellettük. Nem engedi félresöpörni a kérdést, sem a lányt elmenekülni.

Mire El eszmél, már meg is ragadta a kezét, és a lépcső felé vonja őt. És mivel nem akar megkockáztatni egy bokatorést, így kénytelen követni őt lefelé a lépcsőn. A férfi alig vesz tudomást arról, hogy ő milyen cipősarkakon zárkózik fel hozzá. Mintha nem is tartana attól, hogy a nyakát szegheti. Erősen, stabilan tartja a kezét, karjuk egymásnak feszül, ahogy leérnek az asztalokhoz.

El dönthetne úgy, hogy kitépi magát a szorításból, de az nem csak fájdalommal járna, hanem komoly feltűnéssel is. Kínos helyzetbe hozná magukat, és Wallace valószínűleg nyilvános tombolásba kezdene.

A franca... A franca... A franca!

– De most komolyan! Az, hogy Tristen Wallace féltékeny, olyan ritka jelenség, mint az üstökös, ami százévente tűnik fel az égen.

– Száztizenkettő, és az a Taurus – feleli El automatikusan, de erre ő sem talál magyarázatot. Még a férfi is meglepve néz le rá.

Mikor valóban megindulnak a zenekar felé, ő már riadtan néz körbe, és megkönnyebbülve veszi észre Ramsom teljesen sokkolódott alakját. El esdeklő pillantást vet rá, és lelassítva felhívja a figyelmet a kezére kulcsolódó vasmarokra. Ám ekkor kénytelen arrébb lépni, hiszen Borrow a háta mögé vonja, ahogy elvezeti két csoport között. Mikor újra felnéz, Ramsomot már sehol sem látja.

– Akkor száztizenkettő. Az még valószínűleg így is gyakoribb, mint az, hogy Wallace kötődést mutat valaki felé. Erről mesélned kell!

– Ha érzelmet láttál az arcán, az az eszeveszett düh volt – feleli a lány őszintén, minek hatására a férfi hirtelen megáll, és szembe fordul vele.

Világos szemei felfénylenek, akár az üvegen futó napfény. Homloka komor ráncokba szalad, szája

ingerülten megfeszül. Határozottan bosszúsán néz körbe, majd újra a lány arcát fürkészi.

– Értem nem kell aggódnod – mondja El, mikor felismeri a férfiban munkálkodó érzést. – Nem rám haragszik.

Úgy tűnik, Borrow hisz neki, mert vállai felengednek, mintha egész testében megkönnyebbülne.

– Igazából rád lesz nagyon pipa – vonja meg a vállát El, és a férfi pillantása a karcsú vállak mozdulatára rebben, mielőtt őszintén felnevetne.

Hátrálva indul meg:

– Az igen valószínű, de nem egyedi eset. Rám mindig zabos – mondja megdöbbenő elégedettséggel, mint aki szívesen fenn is tartja ezt az állapotot.

– Hát ez remek, de én megyek vele haza innét... – jegyzi meg El, de át sem gondolja szavait. Újra szemben találja magát Borrow irdatlan mellkasával. És csak azért, mert azt most öltöny takarja, kicsit sem tűnik jelentéktelenebbnek. Valójában El most figyel fel rá igazán, hogy...

Ez a férfi hatalmas...

Nem csak egyszerűen magas és izmos...

Egy kolosszus...

El ebben a cipőben talán el tudna nézni a válla fölött, de ez is kétséges. A férfi felkarja majdnem olyan vastag, mint az ő combja. Kezei pedig akkorák, hogy a kettővel körbeérné a derekát...

Ez a gondolat, akár egy villámcsapás, hasít végig a lányon. A hasa megrándul, mintha már érezné is a két tenyér bilincset a bordái alatt. És ezen az érzésen nem segít a férfi elsötétülő pillantása sem.

Kicsúszik alóla a talaj, a gondolatai teljesen szétszóródnak. Hosszú idő után, most először kénytelen

sodródni az árral, mert képtelen a helyzet fölé kerekedni. Azon kapja magát, hogy felemeli szabad kezét. Táncoló párok veszik körbe őket, és a zene elkezdődik, ők pedig nem állhatnak itt mozdulatlanul.

– Nem engedne haza taxival – mondja bizakodva, de a férfi még ettől sem enyhül meg.

Keze mereven siklik a lány derekára. Ujjai külön-külön érnek hozzá, El mindegyiket forró billognak érzi. A bőre úgy is felizzik a férfi érintése alatt, hogy azt nem érzi közvetlenül magán.

– Miért veszekedtetek?

– Ehhez semmi közöd! – feleli El, és kezét feljebb teszi a férfi felkarján, a helyét keresi. Legalábbis ezt beszéli be magának, miközben elnyomja az ingert, hogy érintésével bejárja a férfi alig emberi testét. Nem néz fel rá. Az emberek ritkán néznek egymás szemébe, most mégis fél, hogy a szeméi, vagy a tekintete elárulja. Fél, hogy Borrow felismeri őt.

Ami persze nevetséges, hiszen eltelt egy év, és ő teljesen jelentéktelen volt a férfi mindennapjaiban.

Miért akarna emlékezni rám?

Elt váratlanul éri a csalódottság, amit érez. És a hirtelen vágy, hogy szeretné, ha Borrow igenis emlékezne...

– Tristen sosem jön el ezekre az estélyekre. Ha mégis, akkor mindig egy nevesincs lánnyal tűnik fel, akire nagyjából háromszor néz rá az este alatt.

– Én sem vagyok más.

– Dehogynem! – nevet fel Borrow, és finoman megszorítja a lány kezét, hogy az felemelje a tekintetét. – Folyamatosan rajtad tartja a szemét.

– Nem. Érdeke itt lenni, nem velem foglalkozik – rázza a fejét El, és cinikus pillantást vet a férfi arcára. Szakálla

ápolat és rendezett, de ugyanúgy túl hosszú, mint rég. Haját egyszerűen összefogta a tarkóján.

– Jobban ismerem őt, hidd el nekem – mondja Borrow komolyan. A bárpult felé biccent, és meg is forgatja Elt, hogy a lány is arra nézhessen.

Jézusom...

El lehunyja a szemét, ahogy visszafordul Borrow karjába.

Wallace távolról figyeli őket, de idáig érződik, hogy szikrázik körülötte a levegő. Karjai határozottan megfeszülnek, miközben a kezei ökölbe záródnak a zsebében.

– Ne idegeskedj! Ha valóban ölni tudna a tekintetével, akkor már évekkal ezelőtt végzett volna velem.

– Nehéz elhinni, hogy mindig ilyen feszült a kapcsolatotok, elvégre szövetségesek vagytok.

– Akkor is így nézett rám, amikor barátok voltunk – feleli Borrow. El rákapja a pillantását, de amint így tesz, a férfi megszakítja a kapcsolatot. Tekintete a környezetén fut végig, majd újra Tristenre néz.

Barátok... hogy mi van?!

– Ha olyan régóta tart ez az állapot, akkor nyomós okkal haragszik? – kérdezi El, mert a kíváncsisága nem csitul. A férfi arcát fürkészi, mert most megteheti.

Borrow nem felel, de halványan mégis bólint. Vonásai megváltoznak, tekintete merengő, mindenre ráebben, valahogy mégsem néz rá semmire. Ujjai mozgolódnak a lány kezén, tenyere feljebb siklik a lapockája alá, így hozzáér meztelen bőréhez.

El nem tudja, ez szándékos-e, de a teste egy pillanatra megfeszül, mint az új idege. A forróság viharként rombol végig a testén, a szívdobbanásai szinte egymást érik, a vére sebesen áramlik, újfajta életre keltve valamennyi

porcikáját. Érzi, hogy levegő után kap, és erre az apró neszre Borrow felfigyel.

Ez viszi rá, hogy újra lenézzen rá. Tekintetük találkozik egy hosszú, túlhevülő pillanatra, de azt végül El szakítja meg. Menekülve az érintés keltette érzésektől előremozdul, de teste így a férfiéhoz ér. Borrow tenyere átforrósodik a hátán, ahogy mély lélegzetet vesz. Egy pillanatra lejjebb hajtja a fejét, El érzi a lélegzetét fedetlen vállán.

– Borrow... – fogalma sincs, mit mondana, de jobbnak tűnik figyelmeztetni a férfit, kinek keze megszorul az övében. Mindkét karja megfeszül, és El ekkor rádöbben, hogy Borrow tudja, hogy a zene a végére ér. El kellene engedje, de mintha nem akaródzna ezt megtennie.

Így ő zúzza össze a semmiből érkező, zavaros érzésektől teli percet:

– Mennem kell! – lép hátrébb El, de döbbenetére Borrow azonnal követi. Végig mögötte marad, pedig egyenesen Wallace-hoz tartanak.

Wallace tekintete akkor szegeződik rájuk, mikor El fellép a gyalogútról az alsó teraszra.

– Ramsom hozza a kocsit, várj meg a bejáratnál! – morogja oda Wallace Elnek rezzenéstelen hangon, de egyértelmű követelésként. El nem is száll vitába. Egyszerűen bólint, és megállja, hogy visszanézzen a két férfira, kik között a légkör azonnal megváltozik. Háborog, és nehézzé válik, mintha csak két ellentétes gravitációs mező kerülne szembe egymással, és ő egyetlen pillanatig épp a kettő határán sétál át.

* * * * *

Követ néhány távozó párt és kisebb csoportot, de a rendezvény még nem ért véget, így kevesen hagyják ott az estélyt. Ramsomnak mégis kell egy kis idő, míg a kocsijukat előhossa, és a főbejárat elé hajt vele.

El végignéz a szobor körül ívelő úton, melyen feltűnik egy klasszikus, elegáns kis limuzin.

– Ugye nem hagyták magára? – érkezik az ismerős hang, és Almeida áll meg mellette.

El felnéz rá, majd a háta mögé. Wallace-t azonban még sehol sem látja, ahogy Ramsom sem tűnik fel az úton. Tépelődvé az ajkába harap, a tenyere bizseregni kezd, mint mindig, ha kínálkozó lehetőséget szimatol. Még sosem tévedett, ha hallgatott az ilyen megérzéseire, ez ma mégsem tűnik jó ötletnek.

Tristen baromi ideges lesz...

És talán a kihívás gondolata, vagy a morbid megszokás, hogy segítsen a férfinak, viszi rá a teljesen őrült válaszra:

– Talán később érek haza, mint azt terveztem – vonja meg a vállát, mint aki tehetetlenül várakozik, és csak bizakodik, hogy hazajut.

– A belvárosba tartunk, de szívesen hazaviszem...

– Sarah – nyújtja a kezét a lány egy alaposan elbűvölő mosollyal.

– Carlos. – A férfi tenyere puha és meleg, a kézrázása bizalomgerjesztő. El annak érzi, pedig tudja, hogy véletlenül sem hiheti el ezt. Valamiért a tény, hogy Almeida Wallace vetélytársa, ösztönösen ellenséggé kategorizálja őt.

– Merre lakik? – kérdezi a férfi, mikor kinyitja a lánynak a kocsiajtót.

– A Golden Garden parkban – feleli beülve az ülésre, és a sofőrre pillant, aki azonnal bólint.

El az ujjával körbesimítja az oldtimer faburkalatú bensőjén.

– Kedveli a klasszikusokat? – kérdezi.

Almeida büszkén elmosolyodik:

– Igen, mondhatjuk. Nekik még volt egyfajta ősi, eredendő méltóságuk.

– Elegancia volt a tekintélyükben – ért egyet El.

– Tarthatják rongyrázásnak, de az autómhoz és a sofőrömhöz akkor is ragaszkodom, ha elutazom – mondja komolyan, majd az első ülések közötti konzolhoz hajol, és felpattintja a rekeszt. Egy igen testes üveg whiskyt húz elő onnan.

– Egy italt?

– Az egyik kedvence? – kérdezi El, miközben a sofőr behajt a késő esti forgalomba.

– Igen, jól sejti.

– Akkor elfogadom, köszönöm!

Meglepetésére Almeida nem sokat beszél, teljesen úriember látszatát kelti, ahogy mellette ül. Egyszer megcsörren a telefonja, de azt kinyomja, mert épp Elt hallgatja. De aztán elnézést kér, és egy oldalsó, ügyesen rejtett rekeszből kivesz egy hártavékony táblagépet. El figyelme azonnal ráfókuszál. Különösen azért, mert a férfi belenéz a kamerába, és a hüvelykujját is beolvastatja a képernyővel. Csak így jut be a rendszerbe.

A lány egyszerre lesz kíváncsi és izgatott. A tenyere újra bizseregni kezd.

A kocsiközben az elkerülő útra hajt, hogy így közelítse meg a puccos lakóparkot. Úgy tűnik, tényleg hajlandóak hazavinni...

A fenébe... Nem lehetnél legalább egy kicsit szatír, hogy ne legyen akkora büntudatom?

Elnek kell az a tablet. Minden kell, ami benne van, és ennél közelebb biztos nem kerülhetne hozzá.

– Melyik szállodában szállt meg? – kérdezi ártatlanul, és ujjai végigfutnak a férfihoz közelebbi combján. És bár Almeida tekintete követi a mozdulatot, a válasza kiábrándító:

– Nincs időm kalandokra.

– Ezt szomorúan hallom. – El lassan a haján is végigsimít, ujjai a dekoltázsa felé siklanak, és a férfi tekintete éhes. Egy hosszú pillanatra csend ereszkedik rájuk. Almeida megnyalja telt ajkát, ahogy tekintete a lány alakján fut végig, de végül megcsóválja a fejét.

– Ebben a városban biztosan nem... – mondja, de mintha megbánná a választ, mert azonnal hozzáteszi: – A gépem hajnalban indul, nincs szükségem társaságra.

Persze, mert itt van mitől félned!

– Hát az nagy kár... – sóhajtja El, és kinézve az ablakon felméri, merre is járnak. Majd a markába csempészett fülbevalójára szorítja az ujjait. Balkezevel hirtelen kikapcsolja a férfi biztonsági övét, a jobbal pedig a combjába vágja a hegyes kis fémet.

Az nem okoz nagy sérülést, de Almeida felkiált, és dühösen felé fordul. El ezt a pillanatot használja ki, és megragadva a férfi fejét, azt először az előtte lévő üléshez csapja, majd oldalra az ablaknak. A sofőr üvölt vele, megpróbál hátra nézni rá, és egyik kezében már pisztolyt tart.

A picsába!

El alig tud elhajolni. A férfi vezetés közben nem tud célozni, így először az ülésbe, majd a hátsó ablakba lő. El újra felkapja a fülbevalóját, és azt most a sofőr karjába mélyesztí. Az felüvöltve félrerántja a kormányt, de El épp erre számított. Ösztönösen védi a fejét, ahogy az autó

becsapódik a szalagkorlátba. A kocsi hangosan törik össze, üveg robban be, majd kétszer körbefordul, és kisodródik egy kanyarban.

* * * * *

El fájdalmat érez a mellkasában, a fejében és a karjában. Az este végkimenetelét másképp is el tudta volna képzelni, de hálás érte, hogy az ilyen atombiztos limuzinok ára méltán vetekszik egy kisváros éves költségeivel.

– Basszus! – nyögi, és tenyerét vérző homlokára szorítja, miközben kinyitja a szemét. Lába között a földre néz, enyhén szédül, de az érzés nem vesztes. Mikor felméri, hogy lélegzik, és minden tagja mozog, ránéz a két eszméletlen férfira. – Hála istennek!

Motorzúgást hall, annak ellenére az úton nincs nagy a forgalom. Nem törődik vele, szándékában áll két percen belül eltűnni innét.

Kiköti magát, majd felkapja a leejtett táblagépet. Az ölébe fekteti, majd fölé húzza Almeida fejét. Erővel szétnyitja az egyik szemét, és másodsorra a szkener fel is ismeri. Az ujját is végiggördíti a leolvasón, így a képernyő az azonosítás után azonnal életre kel.

– Zseniális, imádom! – mosolyodik el, és lelkesen néz bele a csúcstechnológias gép rendszerébe.

Akarok egy ihyet!

Majd előkotorja a telefont is, az is ujjlenyomatra reagál. Beüti Regan Nicols számát.

– Helló, itt El...

– Jól vagy? – Ez a szőke lány első kérdése, ami egy éves ismeretségük után ma már alig lepi meg őt.

– Igen. Mondd, mi kell ahhoz, hogy be tudj lépni Almeida tabletjébe, ami itt van feloldva az ölemben!

– Ó, nem sok! – csattan fel a lány nevetve, és azonnal darálni kezdi a rövid utasításokat, amiket El azonnal végre is hajt.

Alig telik bele egy-két perc, – bár lehet több, mert a szédülés nem csitul, és túl sűrűn kell lehunynia a szemét – , és a kijelzőn feltűnik egy idegen ablak, melyen programsorok futnak végig.

– Kellek még ehhez?

– Nem, de vigyázz a gépre! – mondja határozottan Regan.

– Nem gond – bólint, de alig öt másodperc múlva járművek állnak meg a kisodródott kocsí mögött. – A francba... mennem kell...

– El? El! Hol vagy?!

El azonban félredobja a telefont, ahogy hátranézve meglátja a két motorost.

Fekete bőrdzsekis férfiak tűnnek fel, és teszik félre a bukósisakjukat. Ezzel egyidőben pedig Elt valaki hátulról megragadja, és kihúzza a kocsiból.

Felkiált, és minden erejével ellenáll. A testi épségével alig törődik, ujjai birtoklón a gépre szorulnak. De azokban sem lehet sok erő, mert az óriási kéz simán kitépi a kezéből, miközben a másik kar konkrétan a levegőben tartja őt.

– Csillapodj már le! – bömböli Borrow a lány füle mellett, mert El a karjába mélyeszti a körmeit.

– Eressz el! Add azt vissza! – El sípcsonton találja a férfit, de az meg sem rezdül. Így megpróbálja magát előrevetni, hogy lába a földet érje, de ez csak egy fele ekkora férfival működne.

Csak azért állhat a lábára, mert Borrow le akarja tenni. Azonban a karját nem engedi el, egyszerűen távolabb penderíti magától, hogy ránézhesen a tablet képernyőjére.

Elben talán ilyen félkába állapotban dolgozik a leginkább a túlélőösztön. Szabad tenyere tövével ütést mér a férfi gyomorszájára, de Borrow épp csak meggörnyed, és az is inkább a meglepetés eredménye, de ez is elég ahhoz, hogy a következő ütést már a férfi orrára mérje.

– Basszus! – hördül fel Borrow. Majd alig egyetlen pillanat, míg elengedi a kezét, átkarolja a derekát, és egyszerűen a földre veti Elt. A lányból kiszalad a levegő, a szeme előtt milliányi fény sziporkázik.

– Mi a francot keresel Almeidával?! – dörgi a férfi irritálóan számonkérő stílusban. – Most is azért van itt, hogy Wallace-t fúrja meg...

– Épp... ezt akadályozom... meg... – El lassan, túl lassan tudja az arcához emelni a kezét.

– Mi? – döbben meg Borrow, majd a lány fölé hajol. Kezét végighúzza az arcán, letörölve róla a vért, mielőtt az a szemébe csurogna.

– Hagy... üljek fel...

– Az most nem jó ötlet!

El érzi az erős tenyeret a mellkasán, mely finoman, de eréllyel a földnek szegezi. Újra kinyitja a szemét, és mivel megpróbál Borrow-ra nézni, és csakis őrá, így egy rövid ideig úgy hat, nem is forog a világ körülötte olyan iszonyatosan sebesen.

A férfi arcára ráesik a kocszi lámpájának fénye, világos szemei egészen zöldnek hatnak, így a lány csak ebbe a meseszép, megnyugtató látványba kapaszkodik. Borrow mond valamit, de El nem érti, csak azt látja, hogy lány vonalú ajkai mozognak. A tekintete újra végigsiklik a férfi szakállas arcán.

– Még... mindig... loboncos...

Tizedik fejezet

El nem érzi tulajdon testét, mikor felébred. Mégis meghallja saját nyöszörgését, mikor megmozdítja a karját. Fogalma sincs, hol van és mennyi idő telt el.

Szerencsére a szobában nem túl erős a fény, kinyitja a szemét. Hason fekszik, arca puha párnán pihen. Sötétbarna takarót lát maga körül, és kék-fehér csíkos párnákat. Ahogy fókuszál a szeme, ki tudja venni az éjjeliszekrény körvonalait; régi, gyümölcsös rekesznek tűnik, aminek festett logója már régen megkopott. A funkcióját ellátja. Egy egyszerű kis lámpa, egy kaktusz, és egy pohár víz pihen a tetején.

Istenem... víz!

Iszonyatosan szomjasnak érzi magát, szája kiszáradt, még az ajkait sem tudja megnedvesíteni. Feltámaszkodna, de ettől a karjába és a fejébe is fájdalom hasít.

– Basszus! – nyög fel, és visszazuhan a párnára.

Kezét a fejére szorítja, mintha így megszüntethetné a petárdarobbanáshoz hasonló hangokkal járó fájdalomSOROZatot. Mikor fokozatosan elcsendesül a fejében a háború, újra megkockáztatja a mozgást, és óvatosan a könyökeire támaszkodik. Lehunyt szemmel vár egy kicsit, majd az éppel tűnő keze segítségével felül. Eléri a poharat. Azonnal megragadná, de idő kell hozzá, hogy meg tudja annyira szorítani, hogy felemelhesse. De amint ez sikerül, nagy kortyokkal azonnal kiissza azt.

Mindennél jobban esik.

Felhúzza a térdeit, és ráhajtja a fejét. Felsőhajt, mikor újra lehunyja a szemét. Hallgatózik a homályos szobában. Neszeket fülel, de szinte semmi sem hallatszódik. A

fájdalom hullámot vet a fejében; homloka ráncba szalad, ezért, hogy csillapítsa, rászorítja a kezét. Ekkor néz le az alkarjára; vaskos lila zúzódás húzódik rajta. Tökéletesen érzi a folt minden fájó négyzetcentiméterét. Ehhez hasonló fájdalmat érez a mellkasán is. A homlokán azonban más a fájdalom, túl erős, mintha nyílt seb lenne. Újra megérinti. Felszisszenve kapja el a kezét a két összehúzó tapasz alatti vágásról.

– A francba!

Hirtelen felvillan minden kép arról, ahogy ezeket a sérüléseket elszenvedte. A tudata üzembe helyezi magát, és óvóösztöne még érzékenyebb lesz a környezetére.

Körbenéz a szobában. A két hatalmas ablak előtt sötétbarna függönyök, a padlón – ami eredeti fa – fehér, bolyhos szőnyeg. Fémvázás, fa könyvespolc, tölgyfakomód, azon nagy képernyős tévé. Az ablakokhoz közeli sarokban több cserépnyi növény. A másik falnál hatalmas párnák fekszenek a földön, az mellett egy ajtó nyílik a fürdőszobába. A két vakolt falat fehérre festették, kettőt vörös téglával borítottak. Minden világosnak és melegnek hat, otthonosnak, és ez valamiért meglepi.

A csendben felfigyel a halk zenére, ami talán több helyiséggel távolabbról érkezik, és olykor tisztán kivehető belőle egy természetes, női hang. És olykor talán valami edénycsörgés.

Mikor újra körülnéz, a komódon észreveszi a tabletet. A tudata vészjelzést küld, azonnal meg kell kaparintania. Így lelöki magáról a takarót, félredöntött fejjel próbálja leküzdeni a fejfájást, és közben lesiklani a hatalmas ágyról. De ez kétségbeejtően lassan megy, teste minden mozdulatot megtagad.

Újabb hangokra lesz figyelmes. Ezek közelebbiek és hangosabbak. Ismerős, szapora lépteket hall, és gyanúsan

sok láb zaját. A teste egyszerre kap sokkot, és ugrik ki a bőréből. Két csaholó, acsargó pitbull ront be a résnyire nyitva lévő ajtón.

El szinte természetfeletti sebességgel – feltehetőleg adrenalintól és réműlettől hajtottan – húzódik az ágy háttámlájához. Fentről néz le a két egymással birkózó, ugató kutyára, melyek a játék hevében a matracon is keresztülvetik magukat. El lába lecsúszik a párnákról, miközben a szoba sebesen elfordul körülötte.

Kiáltást hall. A két kutya ugyan megdermed a határozott parancsra, de ez csak arra jó, hogy felfigyeljenek a lányra. Az ágy körül kezdenek körözni. El nyirkos jobbja a falnak feszül, a szabad tenyerét a homlokára szorítja. A fájdalom ott dübörög, de nem hunyhatja le a szemét; a két fenevadat figyeli, miközben megtalálják a hozzá legközelebb eső helyet.

– Jafar! Chloé! – dördül egy mély hang, amitől a két kutya azonnal meghátrál, de újra felé ugatnak. – Marad!

El azon kapja magát, hogy szófogadón bólint, pedig az utasítás nem neki szól. De kétségbeesetten kapaszkodik a reménybe, hogy a hang megmenti.

– Kifelé! – érkezik az újabb parancs, de attól csak a világos kutya poroszkál át a másikhöz, a szobát nem hagyják el.

– Semmi baj! – A hang immár csendes és lágy, Elhez beszél. – Csak rád kíváncsiak. Mindjárt kimennek... – El elfogadóan bólint, de ettől újra megszedül, ezért összeszorítja a szemét. – Hé... óvatosan...

A hang tulajdonosa megérinti a kezét, amit ő automatikusan elránt, és tekintetét még a rosszullét ellenére is a férfirra kapja. Felismeri Borrow-t. Pillantása az ismerős kutyára is rásiklik, majd újra megállapodik a magabiztos arcon.

– Semmi baj! – nyugtatja a férfi, és a kezét nyújtja. – Segíték...

– Szédülök... – El alig ismeri fel a hangját, az egy gyerekére emlékezteti.

Valami nagyon nincs rendben.

A pulzusa túl sebes iramot diktál, kapkodja a levegőt.

– Megtartalak – biztosítja Borrow, és egyik lábával fellép az ágy széles keretére, ahonnan könnyedén eléri Elt.

A lány megtámaszkodik Borrow karján, csak utána lép felé. A lába remeg, képtelen felemelni a fejét; szörnyen hálás, amiért a férfi megtartja őt. A szoba száznyolcvan fokok fordulatot vesz. Le kell hunyja a szemét.

– Oké, várunk kicsit... – Borrow karja átfogja a derekát.

El érzi, ahogy a stabil testnek dől, és támaszt talál.

– Képtelen vagyok megmozdulni – ismeri be El, és még erősebben szorítja a férfit, mert a lábai alig tartják meg.

– Nem is kell, tartalak. – Borrow finoman megszorítja Elt, hogy érezze, valóban így van. Majd egyszerűen, mintha súlya sem lenne, leemeli őt a földre.

Továbbra sem engedi el. Egyik karja a derekán pihen, a másik kezével a lány ujjait szorítja. El egészen hozzápréselődik, mert amint lába a földet éri, a két kutya mellettük terem. Tekeregnek, köröznek és szaglászni, miközben az idegen jelenlétet ellenőrzik a házban.

– Csak ismerkednek, semmi baj! – dörmögi Borrow a lány fülébe, hiszen El önkéntelenül megfeszül a karjában.

El konkrétan szeretne beleolvadni a sziklakeménységű testbe. Nem nyitja ki a szemét, csak kapaszkodik, arcát a mellkasba temeti, és közben magába szívja a friss illatot. Csak erre fókuszál, mégis összerándul, mikor az egyik karmos mancs a lábfejére nehezedik. Önkéntelenül arrébb

húzódik, hogy a férfi másik karja is körülfogja, de Borrow csak megszorítja a kezét:

– Jafar felismert.

Valóban így lehet, mert a kutya ekkor bocsánatkérően végignyal a lány lábfejen.

– Jesszus! – El felkapja a fejét; maga sem tudja, hogy sikolt vagy nevet.

– Jafar, kifelé! – szól rá a férfi, a kutya pedig végre kikocog a szobából.

– Minden oké? – kérdezi egy nő az ajtóból. El kíváncsi, de nincs ereje felnézni.

– Persze. Csak teljesen megbokrosodtak. Söpörd ki őket az udvarra!

Éles füttyszó hallatszik, majd a nő kiáltása:

– Jafar, Chloé! Spuri kifelé, gyönyörűim!

Határozottan más az ízlésünk, mert a sátán két korcsát aligha lehet gyönyörűnek nevezni...

El mély lélegzetet vesz. Érzy, hogy még mindig kapaszkodik a férfi kezébe, de szüksége van erre, hogy végre a háta mögé nézhessen. Ketten maradtak a szobában.

– Feküdj vissza – tanácsolja Borrow, és egy könnyed mozdulattal a karjába kapja, majd az ágyra ülteti, és ráhúzza a takarót.

– Széthasad a fejem... – hajtja El a tenyerébe a homlokát.

– Rád férne még egy fájdalomcsillapító – Borrow megkocogtatja az éjjeliszekrényt. A pohár mellett egy tabletta fekszik. Nem vette észre, amikor mohón inni kezdett.

– Nagyon szomjas voltam...

– Nem csoda, majdnem tizenkét órát aludtál. Enyhe agyrázkódásod van. Nem komoly. Néhány zúzódás, de semmi sem tört el.

El a felhúzott térdeire dől, és a karjára fekteti a homlokát.

– Fáj a fejem... – mondja teljesen letörten.

Borrow leguggol az ágy mellé, hogy a szemébe tudjon nézni. Kinyújtja hatalmas markát, és kisöpri El arcából a hajtincseket.

– Feküdj vissza, hozok vizet!

El bólint, és újra lehunyja a szemét.

* * * * *

Nyilván bevette a fájdalomcsillapítót, mert amikor ismét felébred, nem akarja szétzúzni a kín. Narancsos fény siklik be a függöny résein, és úgy tűnik, egyedül van.

Körbenéz, hogy meggyőződjön róla, valóban így van-e. Valamiért csalódásként éri. Túl gyenge, nehezen tud kihúzódni az ágy szélére. Fedetlen lábai remegnek, mintha nagyon régen használta volna őket. Libabőr fut végig a combján a megrázkódtatástól, hogy nem tud azonnal felállni.

Dühítő és rémisztő, hogy ilyen tehetetlen; sosem érezte ezt korábban. Nem érzi magát biztonságban, bizonytalan káosz örvénylik a mellkasában. Megpróbálja felidézni, milyen az, mikor ez nincs így. És ezért ismeri fel, hogy kis időre akkor is megszűnt, amikor Borrow feltűnt. Saját erős testével vette körbe, és magabiztosságával őt is egyben tartotta. El vágyik erre a támaszra és biztonságra. A váratlan sóvárgástól megremeg a gyomra.

Erőt gyűjtve végül feláll, és kimegy a fürdőszobába. Az is meglepően tágas, de nem tölti meg a késő délutáni nap

fénye. Legalábbis El úgy véli, hogy közelednek az estéhez, de hogy melyik nap végéhez, arról fogalma sincsen.

Pisil, majd a mosdóhoz lép. Megnyitja a csapot, és remegő kezeit a víz alá tartja. Megmossa az arcát. Többször is, mert...

Ez jó...

Félve néz a tükörbe, de a rá visszatekintő arc, nem is olyan vészes. Bár a szemei alatt halvány árnyak látszanak, és a homlokán lévő seb sem szép látvány, összességében nem olyan drámai a helyzet. Kétszer is iszik az egyik polcon lévő pohárból.

Majd a hajkefére pillantva elfogja a vágy. Gondolkodás nélkül nyúl érte, azonban csak kínkeservesen sikerül felemelnie a karjait. Makacsul elszánja magát, összeszorított fogakkal, de megfésülködik. Majd felkapja az egyik hajgumit a hatalmas tükör előtti pultról. De erre fájdalommal küzdő teste képtelen, nem tudja annyira felemelni a karját, hogy a haját összefogja. Egy jelentéktelen feladat, ő mégis képtelen rá. És saját magát hozta ilyen helyzetbe.

Mégis mi ütött belém?!

Sikítani tudna kínjában.

– Ez egy baromira szar ötlet volt! – korholja magát, miközben megtámaszkodik a pult szélén. Erőt kell gyűjtsön, hogy képes legyen visszamenni az ágyba. Nagyon szeretne lefeküdni.

– Igen, az – hallja meg Borrow kicsit aggodalmaskodó hangját az ajtóból. – De vigyázz a szádra!

El nagy nehezen kihúzza magát, és a férfi felé fordul. Mondana valamit, de ahhoz sincs ereje.

– Gyere! – Borrow felé nyújtja a kezét.

El a tekintetével úgy kapaszkodik belé, akár egy mentőövbe, mégse nyúl utána.

– Na, gyere! Segítetek! – A férfi azonban nem mozdul a küszöbről, mint a nem tudná eldönteni, hogy mennyire rémiszti meg ezzel a lányt. Bizonytalanul fürkészi El arcát, melyen elgyötört, halvány mosoly tűnik fel a beismeréstől.

– Ez nem fog menni – fintorodik mosolyra El.

Borrow megérti, így végül mégis belép a fehér járólapra.

– Tartalak – mondja.

El bízik benne, a pult helyett, átkapaszkodik a férfi vállába. Felhúzza a lábait, ahogy Borrow a karjába emeli, és szinte teljesen elfér a férfi mellkasán.

– Ez vajaz pirítós? – kérdezi, mert a szobában finom, langyos illat terjeng. Reggeli illat.

– Igen. És baracklekvár. Az orvos szerint jobb, ha kezdetben valami egyszerűbbet eszel.

– Találkoztam veled? – El összevonja a szemöldökét. Borrow leteszi az ágyra, úgy néz le rá:

– Igen, de nem emlékezhetsz, mert elvesztetted az eszméletedet.

– Miért nem kerültem kórházba? – El gyanakvón hátrébb húzódik. Mivel a feje már nem fáj, teret kap az óvatossága és a józan bizalmatlansága.

– Az orvos idejött, és úgy ítélte meg, nincs súlyos sérülésed, így egyszerűbbnek tűnt, ha nem viszünk be. Az este kissé zűrésre sikerült, és Almeida emberei még kereshetnek.

El bólint, neki sem hiányoztak volna a kérdések.

Pedig azokból lebetett néhány...

– Miért nem vittél haza?

– Az hol van? – Borrow félredöntött fejjel várja a választ, tudva, hogy a lány ehhez még túl zavart. El belátón újra bólint. Bár erre a válasz talán máskor sem egyszerű... És a férfi különben sem tudhatja meg.

– Mi történt...

– Letartóztatták, a sofőrje pedig kórházban van. A jelentés szerint nem tudni, ki volt még a kocsiban.

– Tristen...

El várja, hogy a férfi most is kitalálja a gondolatát, de Borrow nem mond többet. Viszont elé teszi a tálcát.

– Szólnom kell neki arról, hol vagyok. Tuti kiborult, mert azt hiszi egyedül jöttem el...

– Szerintem már a sírba kergetted. Tudja, hogy Almeidával mentél el, és még nem értél haza – pontosít Borrow szenvtelen hangon.

– Jézusom! – dörzsöli meg a homlokát El. – Fel kell hívnom.

– Nem.

– Nem?! – A lány döbbenten kapja fel a fejét.

Borrow az ágy végében áll. Szűk farmere egy magas szárú bakancsba gyűrve. Fehér, hosszú ujjú pólója hátul hosszabb, és enyhén gyűrött, az ujjait felgyűrte, így látszódnak a karkötők kivarrt karján. Teljesen hétköznapi látványt nyújt, jelenléte mégis megtölti a szobát, és a lány tudatát.

– Előtte még több mindent kellene tisztáznunk a tegnapi estével kapcsolatban...

– Nem tartozom neked magyarázattal!

– Ó, dehogynem! – közli Borrow kérlelhetetlen pillantással. – Almeida nem csak Wallace-nak volt túska a bőre alatt! Nagyon sokan próbálták már félreállítani, és csak neked sikerült a közelébe kerülnöd, hogy bejuss a védvonala mögé...

– És akkor, mi van? A probléma megoldva, ez a fő!

– Belehalhattál volna – közli az egyszerű tény, és El elképzelni sem tudja, hogy a férfit miért épp ez foglalkoztatja a leginkább a történetekkel kapcsolatban.

– Nem pont így terveztem – ismeri be. – De az alkalom adta magát.

El megvonja a vállát, majd előrenyúlva magához húzná a tálcát, de azt Borrow hirtelen visszatartja. A baracklekváros piritós felett találkozik a tekintetük.

– Ez nagyon nincs rendben! Wallace esze tán elment, hogy ilyesmivel bíz meg?! Számára alig vannak határok, és azokat is átlépi, de ez...

– Ezzel most nem ő bízott meg – vág a szavába a lány. Borrow továbbra sem engedi el a tálcát.

– Most?

– Olykor szívességet teszek neki, ha el kell intézni valamit. Ebbe nem akart belekeverni, ezért is vesztünk össze. Nem tetszett neki, hogy már az estélyen is megpróbáltam segíteni neki.

– Szóval mégis féltékeny volt.

– Nem! – mondja El határozottan. – És ne rugózz már ezen, a francba is!

– Nem szólok még egyszer! – emeli fel a kezét Borrow.

Ez a szigor valamiért Tristenre emlékezteti a lányt. El a nyelvébe harap, hogy visszatartson egy szitkokkal teli, szemtelen választ, mert akarja azt a tálcát. Farkasszemet néznek egymással, majd szinte egyszerre emelik fel a kezüket. El lezártnak érezve a témát, újra előveszi a hajgumit.

– Majd én – mondja Borrow, mikor a lány hiába próbálja felemelni a karját, és az arca megvonaglik a fájdalomtól.

El megpróbál felülkerekedni saját tehetetlenségén, és lassan felsóhajtva a férfira bízva a feladatot. Borrow egyik lábával mögé térdel az ágyra, majd finoman a hajába markol, ezzel kényszerítve arra, hogy hátrébb döntse a fejét. Erős ujjai lágyan, de gyakorlottan szántják a haját,

gyűjtik össze a tincseit, majd ügyesen gumizza össze egy feszes copfba.

– Ejha! Nem hiába vagy olyan rutinos.

– Ne szájalj! Egyéll! – mutat a férfi a tálcára, és elhagyja a szobát.

* * * * *

Sötét van, talán éjfél felé járhat. El teste kín helyett a zsibbadással küzd. Felül, és végigsimít a bőrén, mert a szoba levegője meglepően lehűlt. A hűvös belecsíp a homlokán lévő sebbe is. Forrón lüktet a szemöldöke felett, és ahogy megérinti, érzi, hogy véres.

– A fenébe... – suttogja, és lassan feláll.

A mosdóban azonban nem talál semmit, amivel a sebet kezelhetné. Lehúzza a bőréről az egyik leoldódott tapaszt, és a mosdónál letörli a friss vért. Rászoríthatná a törölközőt, míg el nem múlik a vérzés, de zsigogó válla miatt lehetetlen feladatnak érzi.

Egy hosszú pillanatig habozik a szoba ajtajában állva, de aztán megcsóválja a fejét. Ostobának érzi magát, hiszen tudja, hogy nincs mitől tartania. Ezt is az ösztöne súgja, és mivel a fejében a gondolatok olykor köddé válnak az agyrázkódástól, inkább a megérzéseire hagyatkozik. Hagyja, hogy a fájdalom Borrow felé irányítsa, mert a férfi eddig is megfelelően csillapította a fájdalmát.

A ház meglepően nagy, de nem olyan, mint Wallace-é, ahol mindent a minimalista, méregdrága luxus és a sterilitás jellemez. Ezen valahogy látszik, hogy élnek benne. Praktikusnak tűnik, rengeteg szobával és kényelmes bútorokkal. Egészében otthonos.

Egy folyosóról széles lépcső vezet felfelé, és innen nyílik a nappalival egybenyitott konyha, amit fél szinttel

lejjebb talál meg. El innen hall halk neszeket, így azokat követi.

Borrow ténykedik odalent. Bedobozolt ételeket pakol a hűtőbe, majd helyet keres egy tál friss salátának is a szűkös polcokon. Elöblít egy poharat, a csepegtetőre teszi, majd megtörli a kezét. Mikor az asztalhoz lép a tányérjáért, akkor veszi észre Elt.

El a lépcső tetején áll. Még azt a pólót viseli, amit tegnap éjjel ráadtak, de az olyan nagy rá, hogy majdnem a térdéig ér, az ujjá pedig a könyöke alá. Nem túl hosszú, de izmos lábai vannak, melyen Borrow tekintete komótosan lesiklik, majd megállapodik az apró lábfejeken.

– Tudom, hogy amióta itt vagyok csak panaszkodom – dűnnyögi El, és egyik lábával a másik lábfejére támaszkodik. – De fázom, és a homlokom újra vérzik.

Borrow az átfagyott, de szívdöglesztő lábakról azonnal a lány arcára kapja a pillantását. Homlokán aggodalmas ráncok jelennek meg.

– Gyere! – hívja magához a férfi, és a lány ösztönösen hallgat rá.

Borrow kilép elé a konyhasziget mögül.

– Mutasd! – mondja, és elkapva a lány derekát, felülteti a pultra a lámpák alá.

Finoman megérinti El homlokát, körbetapogatja a sebet, és lehúzza a másik tapaszt is. El felszisszen az éles kis fájdalomtól, és ösztönösen elüti a férfi kezét.

– Fáj!

– Ne nyafogj! – vág vissza Borrow, de szemében derűs fény csillan, ahogy ellép előle.

El megérzi a túl hűvös, esti levegőt. A combján a bőr megfeszül; végig kell simítson rajtuk.

Talán zavarban kellene éreznie magát, hisz a bugyiján kívül, csak egyetlen pólót visel, és az is a férfié. De nem

érez így, pedig van ebben valamiféle bensőséges és személyes. Ízlelgeti magában az érzést, próbálja felismerni, de mivel ez nem sikerül, inkább a felmerülő gondolatait önti szavakba:

– Akarom tudni, hogy került rám a pólód?

– Lu adta rád. Itt volt reggel, ő főzött ránk.

Borrow fertőtlenítőt és ragtapaszt hoz. Komoly arccal, nagy koncentrációval hajol a seb fölé. El azonban megfeszül, mert újra túl közel kerülnek egymáshoz. A férfi a lábai közé lép, és enyhén hátradönti a fejét, hogy tisztán lássa a sebet.

El kénytelen az arcára nézni. Közelről látja a férfi szeme sarkában a halvány szarkalábakat, és a szeplőket határozott ornyergén.

– Sajnálom, hogy orrba vágtalak.

A férfi keze megdermed, meglepetten néz le rá.

– Azért kérsz elnézést, mert arcon suhintottál?

– Nem, hanem azért mert jól irányzottan orrba vágtalak.

– Ártalmatlan szárnycsapásnak tűnt.

El szeme elnyílik a felháborodástól.

– Ugyan már! Te is tudod, hogy jó ütés volt, de egy inkorrekt küzdelemben!

– Inkorrekt, mi? – dűnnyögi Borrow, és feltépi a tapasz papírját. Kevésbé finom mozdulattal húzza össze a sebet, és ahogy leragasztja, emlékezteti őt a balesetre a kis fájdalommal, amit okozott.

El összeszorítja az állkapcsát, és tekintete villámokat szór, ahogy újra a férfi szemébe néz:

– Az – erősíti meg az állítását. – Más körülmények között nem lett volna ilyen könnyű dolgod.

– Dühös kis fúria voltál. Vérré menő küzdelmet folytattál egy tablettért...

– Hogy micsoda?! – El nem hisz a fülének. De a férfi, hogy igazolja szavait, felemeli a karjait, melyet rengeteg karmolásnyom borít, nem beszélve a lila foltról a sípcsontján, melyről most felhúzza a melegítője szárát.

– Mondtam: inkorrekt küzdelem volt – ismétli magát a lány meggyőződéssel. – Mégis mit vártál?

Borrow újra közelebb lép, hosszú karjaival a pultra támaszkodik El két oldalán.

– Kimentettelek egy összetört kocsiból, te pedig nekem estél.

– Kirángattál egy összetört kocsiból. És azzal vádoltál, hogy elárulom Tristent!

– Sss... – nyugtatja Borrow, bár egyértelmű, hogy még a lányt is meglepi, milyen hévvel fakadt ki belőle a sérelem.

– Ez még az inkorrekt küzdelemnél is jobban dühít?

– Majdnem... – feleli El, és ez mintha megzavarná a férfit.

Borrow megnedvesíti az ajkát, majd felegyenesedve végigsimít a karján. Hirtelen válik feszültté, El pedig összefűzi maga előtt a karjait.

– Akárhogy is nézzük, amilyen izomkolosszus vagy, ez mindenhogy inkorrekt küzdelem lenne. – El leszökken a padlóra, és visszaindul a szobába. – De bármilyen más helyzetben, elbírnék veled...

Még be sem fejezi a gondolatot, Borrow karja hirtelen köré fonódik. Szinte pont úgy ragadja meg a derekát, mint előző éjjel, de ez alkalommal a lány védekezőösztöne működik, és a teste sincs teljes sokk hatása alatt. És bár az elemelkedik a földtől, a könyöke betalál a férfi gyomrába. Borrow meggörnyed, El feje eltalálja az arcát, majd kifordulva előle mér rúgást a lábára. De ehhez akkora lendületre van szüksége, hogy ő is elveszti az egyensúlyát.

Szerencsére Borrow-nak jók a reflexei, és maga felé rántja Elt, így a lány a férfira esik, nem pedig a kemény padlóra.

El hallja, ahogy Borrow tüdejéből kiszalad a levegő, összerándul a férfi fölött, ahogy a hátán fájdalom szánkázik végig. Borrow elnémulva tartja Elt a derekánál; a lány felsőtestén terül el. Nagyon kicsinek érzi magát a férfihoz képest, és örül, hogy nem ő került alulra.

– Látod? Mondtam – olvassa rá El elégedetten, és megtámaszkodik ép karján. A másik a férfi mellkasán fekszik.

– A karod – figyel fel rá Borrow.

– Semmi baja – feleli El, és kinyújtja az ujjait, hogy ellenőrizze mindene mozog-e. A tekintete szabadon bejárja a férfi mellkasát, melyet csak egy fekete trikó takar. Határozottan tudatában van az alatta elterülő meleg, kemény testnek, és már képtelen a férfi szemébe nézni.

– Azért másodjára már ütött – emeli fel a kezét Borrow, és az ujjai közé csippenti az ornyergét.

– Semmi baja – ismétli El, és elhessenti a férfi kezét. Enyhén megemeli magát, hogy közelebről lássa Borrow arcát, de sérülésnek még csak nyoma sincs.

– Megnyugtat, hogy nem vagy totál védtelen – mondja Borrow, és visszafekteti El sérült karját a mellkasára.

– Ha épp nem közúti balesetet idézek elő, akkor nem esik bajom. Tudok vigyázni magamra.

– Ahogy a kosárpályán is?

Borrow érzi, ahogy az apró, de csöppet sem törékeny test megfeszül az övé fölött. A lány automatikusan elfordítja az arcát, mintha így elhitethetné, hogy a férfi téved és összekeveri valakivel.

– Senki sem vetne rám olyan szemtelen és magabiztos pillantást, mint te. És senki más nem hívna loboncosnak.

– Mert loboncos vagy.

A férfi felnevet, mélyen zengőn, vibrál tőle a mellkasa, El a tenyerén érzi, és ettől a gyomra is beleremeg, hiszen Borrow arca ellágyul és valódi vidámságot sugároz.

Elmúlik a pillanat. El meghallja a folyosón feléjük szaladó két kutyát. Egész testében összerándul.

Borrow azonnal feléjük nyújtja a karját:

– Chloé, maradj! – mondja határozottan, de nem emeli meg a hangját.

A kutya ugyan még menne, de megtorpan és engedelmesen leül.

El feszülten fel akar tápászkodni, Borrow érezheti a szándékát, ezért megtartva őt felül. El a mellkasának dől, sérült keze a férfi trikójába mar.

– Tarthatnál barátságosabb házi kedvenceket is... – morogja El, azután, hogy a konyha gyér fényében újra látta az állat nyakát borító régi hegeket.

– Mert őket általában küzdelemre tartják? – kérdez vissza Borrow, és hangja keményé és vádlóvá válik. El zavarba jön, mégis bólint.

– Ők még nem küzdöttek. Hat hónaposak sem voltak, amikor felszámoltuk az illegális küzdőteret, ahol két almot is találtunk. Chloének egy nagyjából a testsúlyánál nehezebb lánc volt a nyakában. Ő valamivel sérültebb, de sose ártana senkinek.

– Ez biztos? – kérdezi El halkán.

– Annyira megtörték, hogy egy ugató kutyától is meghátrál. A hozzá hasonló példányokat adrenalinnal és fájdalommal tüzelik fel a harcra. Védekezésből küzdenek. Ebből a szempontból szerencse, hogy ennyire kicsik voltak.

– Sajnálom...

– Nem a te hibád – Borrow keze ösztönösen simít végig a lány hátán, ahogy nyugtatná. Elnek tetszik az érzés.

– Egy évvel ezelőtt, azt hittem, te küldöd harcba őket – vallja be, de nem tudja, miért érzi úgy, fontos, hogy Borrow tudja: Ítélezett, de bántja önnön tévedése.

A férfi egy ideig őt figyeli, az arcát fürkészi, és El állja a pillantását. Elhúzódhatna, de nem teszi. Mert végre nem fázik, és nem remeg.

– Miért hagytad, hogy megüssön? – kérdezi Borrow.

– Kicsoda?

– York embere a pályán.

– Mert addig is rám figyelt, nem a gyerekekre – feleli El azonnal, mert ezen egy pillanatig sem kell gondolkodnia.

Borrow először halványan elmosolyodik, majd komor gondolatoktól övezve összevonja két szemöldökét. Úgy érinti meg a lány arcát, mintha az még most is piros lenne az egykori pofon erejétől.

– Miért nem jött senki a Törpe és York helyére? – kérdezi El az elhúzódó csendben.

Nem egyszer gondolkozott el ezen, hiszen Leftside-nak sem áll érdekében foglalkozni Rightownnal, ennek ellenére mégis viszonylagos nyugalom van. El tudni akarja a választ. Rá akar ébredni, hogy miben tévedhetett még. Tudni akarja, hogy miért tartanak ott, ahol.

Mindent tudnom kell rólad!

Borrow nem felel. Enyhén hátradől, és megtámaszkodik kinyújtott karjain. Újra Chloéra néz.

– Azóta nem kaptunk egyetlen figyelmeztetést sem, nem lógnak az emberek az oszlopokról, a gyerekek is biztonságban érzik magukat – magyarázza El, de a férfi továbbra sem felel. – Borrow!

– Csak hagyjuk ezt – mondja végül szigorúan, mégis kérsnek hangzik. El ezért bólint.

Csak most engedi fel az ujjait a trikó anyagán, Borrow pedig lenéz a mozdulatra. Mintha nem akarná, hogy a lány

elhúzódjon. Mintha pont annyira jólesne neki a közelsége, a teste lágysága, mint Elnék a férfié. A férfi úgy néz rá, ahogy senki más.

– Ha te sem tudsz aludni, most megnyírhatlak.

El önmagát is meglepi az ajánlattal, nem még a férfit. Borrow először döbbsen kapja rá a pillantását, majd szeméi elsötétednek, és sóvárgó vágy lobban bennük. Hirtelen nem tudja, hogy a biztonságot választva inkább kioltaná ezt a tüzet, vagy vállalva minden kockázatot csak még jobban felszítaná azt.

– A fejed? A kezed? – Borrow a kérdésekkel egyidőben megérinti El arcát és kezét is.

– Értem aggódsz, vagy a megbízhatóságomat vonod kétségbe?

– Érted aggódom – feleli a férfi, és ez teljesen váratlanul éri a lányt.

A bensője bizseregni kezd, a bőre felhevül ott, ahol a férfi korábban megérintette, és most még több után sóvárog. A szíve hatalmasat dobban, ahogy a világos szemekbe néz, és már biztosan tudja: ez a tűz felemészti majd...

– Ülj egy székbe! – mondja végül, és csak egy túl józan gondolattal képes felállni az öléből.

* * * * *

Borrow a fürdőszobából magával hoz egy fából készült, nyitott, régi szerszámosládát. A rekeszeiben minden ott van, amire Elnék szüksége lehet.

El az asztal mellől kifordít egy széket, és középre tolja, a férfi pedig eközben felkapcsolja a lámpákat. Majd feljebb húzva térdein a nadrágot leül:

– És most?

– Ne beszélj! – El kibontja a férfi haját, és a csuklójára húzza a hajgumit.

Merengve figyeli őt, bár pontosan tudja, mit szeretne tenni. Már egy évvel ezelőtt is tudta.

Csak hogy az akkor más volt... más érzés...

Elmerengve néz a férfi élénk szemébe, ahogy vár. Önmagát is meglepi a bizakodás és remény, hogy a férfi valóban neki adja a bizalmát. Tekintetük hosszan találkozik, kívárra, hogy a férfi még egyszer mérlegre tegye az elhatározását. A pillanatnak súlya, jelentősége van, és El tudni akarja, mit eredményezhet ez.

Akarom Sean Borrow bizalmát!

A férfi végül enyhén lejjebb csúszik, kényelembe helyezi magát, és hátradönti a fejét, hogy újra egyenesen a lány szemébe nézzen.

– Akkor beleszólásom sincs?

– Nincs.

Borrow elvigyorodik, és hagyja, hogy El a hajába túrjon. Úgy tűnik, érzéki villám cikázik át a testén, amikor az apró kéz a hajába túr. Ösztönösen oldalra dönti a fejét, hogy El elhúzhassa a mozdulatot.

El élvezettel túrja a *loboncot*, majd egy fésűvel körben választékos képez abban a magasságban, amit jónak ítél. Ekkor újra gumizza a férfi haját, és az elektromos borotvával az oldalához lép. Ahogy a gép felzúg a kezében, Borrow még felnéz rá, de ő egy szó nélkül, határozott mozdulattal oldalra dönti a férfi fejét, és dolgozni kezd.

A férfi csak annyi időre állhat fel, míg elmegy leöblíteni a fejét, és vizes hajjal tér vissza. El ollóval esik neki a hosszú, világos tincseknek. Élvezi az érintésüket, ezért néhányszor végighúzza az ujjai között.

– Elbizonytalanodtál? – kérdezi Borrow évődve, mikor El töprengve az alsó ajkába harap. Közvetlenül előtte áll, szétvetett, kényelmesen kinyújtott lábai között.

– Ne szívd a vérét annak, akinél az olló van – figyelmezteti El, és újra beletúr a tincsekbe, tudva, hogy ettől Borrow elhallgat majd. A férfi mellkasa a cirógatásra lassan megtelik levegővel, ahogy mély lélegzetet vesz, és ahogy kiengedi azt, a levegő megremegetteti a lány pólóját, csiklandozva a bőrét, ingerelve a melleit.

Jobbnak tűnik újra távolabb lépni, így döntésre jut.

Borrow gyorsan behúzza a lábát, de a lány azt vakon is ügyesen átlépi. Kecsesen lépked ide-oda, keze fürgén és igen magabiztosan jár. Majd félreteszi a fésűt és az ollót, és egy szó nélkül ott hagyja őt. A férfi hiába kérdezi, hová megy, nem felel. Jobb, ha nem esik szó köztük.

A hajszárítóval tér vissza, aminek zsinórját a földön húzza. Kecses, világos bőrű lábaival kapkodás nélkül sétál végig a folyosón, és teljes természetességgel lépked le a lépcsőn. Amikor elsétál Borrow mellett, a férfi elkapja a zsinórt, és figyelmeztetően utána füttyent. Visszább húzza magához, és kinyúl a pult felé. Megnyomja annak egy adott pontját, és a felpattanó fedél alatti konnektorra mutat.

El a szárítással nem sokat vesződik, de közben ellenőrzi a tincsek hosszát.

– Kész. Jöhet az arcod! – int, így Borrow feláll, és elveszi a felé nyújtott hajgumit.

El a szeme sarkából figyel, a megszokott, természetes mozdulatot, ahogy a férfi a hajába szánt, és összefogja azt. Bár a mozdulaton érződik, hogy felméri, mennyivel rövidebb lett... Futólag, még a teljesen megkopaszított halántékán is végigsimít. A lány eközben már a helyére tette a széket, és megbillent egy bárszéket a pult mellett. Maga után húzná, de Borrow kikapja a kezéből, és

könnyedén maga alá fordítja. Hatalmas, meztelen lábát felteszi az alsó peremre. A lány ezalatt mozdulatlanává válik, tekintete a konyhát járja be, a gondolatai elterelődnek. És Borrow újra magának akarja a lány figyelmét.

– Mi az? – kérdezi.

– A csend – mondja El.

Korábban is észrevette már, de most valahogy újra felfigyel az őket körülvevő békére, melyet alig zavarnak meg neszek vagy távoli zajok.

– Megvannak az előnyei a kertvárosnak – feleli Borrow, és mikor El két vékony szemöldöke között megjelenik egy kis ránc, ő is elkomolyodik. – Miért zavar?

– Mifelénk sosincs csend. Ha mégis, az sosem jelent jót.

– Miért? – Borrow halk hangja arról árulkodik, nem akarja eltorzítani a békés hangulatot, de a lányt foglalkoztatja egy gondolat, egy érzés, és a férfi a faggatózásával, meg akarja tudni, mi az.

– Ha valami rossz történik. – El a lábszárát kocogtatja az ujjával, de mikor észreveszi ezt az ideges mozdulatot, inkább a combjához szorítja az öklét. – Annak mindig híre megy, végigfut a negyeden, akár egy hullám. Mindenki izgatott lesz, az emberek beszélni kezdenek. Majd a légkör feszültté válik, ahogy idegessé válnak, és félni kezdenek. Aztán, amikor a baj beüt, begördül egy gyanús kocsis az utcába, vagy találunk egy holttestet a hajnali járdán, észrevesszük az első lángokat... A csendet szinte vágni lehet, az emberek talán nem is lélegeznek, nem alszanak...

El elcsendesedik, és lehajtja a fejét, mintha most is ilyesmitől tartana, mintha lesütött pillantással próbálná eldönteni, látni akarja-e, ami történik.

– Te sem? – kérdezi végül, még ha tudja is a választ.

El látja a szeme sarkából, hogy Borrow az általa használt többszámából, és a pályán történekekből is tudja: ő mindig ott van, mindig tisztán látja, mi történik körülötte. A férfi keze akaratlanul is ökölbe zárul, és biztosan nem bánja, hogy végleg eltűntették Yorkot, és ezáltal az egész kerületnek üzenetet küldtek.

– Én máig nem tudtam, milyen mélyen és sokáig aludni – feleli El őszintén. – Ahhoz kell egy kis plusz...

– Micsoda? – Borrow hangjában csendül a kíváncsiság, de a lány elszántan lezárja a témát. Megvonja a vállát, és újra felkapja az ollót.

– Mindegy.

A férfi pedig engedi, hogy a lány gondolatai visszaterelődjenek ide, órá.

– És most? – kérdezi egy halvány mosollyal.

– Ne beszélj! – néz El pimaszul Borrow arcára, a hangsúlytól a férfi is elmosolyodik.

El először ollóval, majd géppel dolgozik. Nagyol, kontúroz, formáz. Borrow tekintete ide-oda rebben, ahogy a lány hol az egyik oldalán, hol a másikon tűnik fel. Majd hosszan figyel koncentráció arcát, mikor szembe áll vele, és úgy veszi szemügyre a munkáját. Élvezi, ahogy a könnyed érintés újra és újra megérinti. Még attól is felbizserog a bőre, mikor a lány átfésüli rövidebbre nyírt szakállát.

El lassan lélegzik, mert a tüdejét újra és újra megtölti a férfi természetes, tiszta, mégis vérpezsdítő illata. Csak futólag érinti meg, mert ujjbegyei azonnal felforrósodnak, amint a bőrét érik. Csak a munkájára koncentráció, mert Borrow tekintete rajta függ, őt figyel. Nem veszi észre, hogy egyre közelebb és közelebb lép hozzá. Hogy önkéntelenül, indokolatlanul szűkíti a kettejük közötti távolságot, mintha csak az irdatlan test vonzaná magához,

és ő képtelen lenne ellenállni. És azon kapja magát, hogy nem is akar. Még a csontjai is felizzanak, amikor a combja a férfi combjához ér. A forróság belülről sugárzik kifelé; összesűrűsödik a hasa aljában, a bőren mintha feszültség sziporkázna. Sóvárgón vágyik rá, hogy a férfi végighúzza rajta hatalmas tenyerét, és felülírja ezt az izgatott érzést, és csitítsa a testéből mindhiába áramló energiát.

Kivételesen nem a tudata reagál a környezetére, nem az figyel fel a részletekre. Hanem a teste válik elevenné, minden rezdülést magába iszik. Érzékel minden finom érintést, illatfoszlányt, megrebbező pillantást. El megéli teste reakcióit, a benne motoszkáló érzéseket, mert újak keverednek el az ismertekkel. Rég tapasztalta már őket, és még régebben engedte át magát nekik.

– Kész! – mondja az utolsó fésűt is a helyére rakva, majd lekapcsolja a nagy lámpát.

Újra csak a pultszíget fölötti fények esnek rájuk, és El szinte menekülve indul el a szoba felé. Kísérletet téve egy utolsó, józan döntésre. Borrow azonban az útját állja.

– Biztos? – kérdezi kételkedve, bár világos, hogy a lány magabiztosságát nem tudja megingatni.

– Igen. – El nem retten meg, közvetlenül Borrow előtt áll meg.

Nem tehet róla, a vonzás hat rá.

Felemeli két kezét, és tenyerével megérinti a férfi állának vonalát, a szakálla éles kontúrját. Borrow mozdul vele, felemeli a fejét, és mindkét oldalról megmutatja az eredményt. A mozdulattól El ujjai a férfi nyakára simulnak. Az ujjbegyei azonnal áthevülnek, és a forróság végigsugárzik a karjain, majd az érzés lebukik a teste mélyére.

Ezt Borrow is észreveszi, kiszagolja a vonzalmat, és kihasználva ezt, végigsimít a két karcsú karon. Lágyan, de

határozottan megfogja El könyökét, és közelebb vonja magához. A lány vékony ujjai Borrow nyakára simulnak.

– És jó is lett? – kérdezi Borrow elmélyülő, érdes hangon, ami arról árulkodik, hogy a teste elemi szinten reagál a sugárzó, női test közelségére.

– Volt már rosszabb is – feleli El szentelően, és két kezével végigsimít a férfi halántékán. Tudja, hogy a válasz és a mozdulat is felingerli majd Borrow-t.

A férfi felmordul az érzéstől, a széles mellkas El előtt rezonál. Ráfektetni a tenyerét, eredetileg azért, hogy eltolja magát, de egyetlen pillanat elég hozzá, hogy rádöbbenjen: végzetes hibát követett el.

Hibát, a francokat!

Ujjai újra a fekete trikóba marnak, ahogy rádöbben, nem akar eltávolodni. Az élénkzöld szemekbe néz, melyek mélyén vad tűz ég. A súlyos lélegzet ritmusa megváltozik a vágtyól, El érzi a keze alatt.

A tudata fel sem fogja, mit tesz, mert ő a teste üzeneteit és vágyait követi. Egyiket sem fékezi meg, pedig józan ésszel felmérhetné, hogy ez talán valóban rémes ötlet. De nem érdekli. Ha ennyire akarja és vágyik rá, kizárt, hogy utólag túlságosan megbánja.

Megtámaszkodik a kemény mellkason, és szabad kezével könnyedén letolja magáról a bugyit. Majd megragadja a férfi erős tarkóját, és gondolkodás nélkül megcsókolja őt. Borrow belemorog a szájába, és egyetlen pillanatig sem habozik. Viszonozza a csókot, mélyre hatol a lány szájába, és El mélyen szívja magába a levegőt az orrán át. Egyszerre érzi a férfi ízét és illatát, és ez teljesen megrészesíti.

Borrow két keze végigsiklik a derekán, le a csípőjén, majd a feneke alá nyúl, és könnyedén felemeli őt. A csókjuk megszakad arra a pillanatra, míg El átemeli a lábát,

és az ölébe ül. Egy másodperc csak, és Borrow szájára veti magát, kezeit pedig végighúzza a férfi karjain, úgy, ahogy azt már az estélyen szerette volna megtenni. Ujjai komótosan fedeznek fel minden megfeszülő izomköteget.

A férfi a fenekébe markol, majd erővel végigsimít a combjain, melyek megszorítják a csípőjét. Keze visszasiklik, be a bő póló alá, végig a selymes, finom bőron. Ujjait végighúzza El gerincén. A férfi ujjai alatt El érzi, ahogy libabőr fut végig a testén. Szinte a szájából ragadja el a levegőt, ahogy újra mély lélegzetet vesz az élvezettől.

Borrow a másik kezére tekeri a fekete copfot, oldalra dönti a lány fejét, hogy belecsókoljon a nyakába. El nagyot nyel, és élvezettel felnyög. Nem vesztegeti az idejét, a körmeivel végigszánt a férfi bicepszén, de mikor az alkarjához ér, azon csak végigsimít, így Borrow mosolyra húzza a száját a nyakán. Érzi, és ég alatta a bőre.

– Már nem fáj... – nevet halkán a lány bőrébe.

El anélkül hogy eltávolodna a férfi mellkasától, lenéz a köré ívelődő karokra.

– Az jó... mert nem ígérem, hogy nem lesz több...

– Oda se neki... – mordul fel Borrow, mire El megragadja a trikó alját, és lerántja róla. Azt azonnal követi a saját pólója is.

Most a férfi igázza le az ő száját, El érzi maga alatt a hihetetlen keménységet, melyre hirtelen a tudata és a teste is egyszerre próbál felkészülni. Borrow kezei újra végigsimítanak a bordáin, megmarkolják a melleit. Végigsiklanak a kettő közti völgyön, de olyan váratlan gyengédséggel, ami egy pillanatra kizökkenti Elt. Lenéz a cirógató mozdulatra, így látja meg a biztonsági öv okozta horzsolást és halványlila foltot.

– Most már jobb... – mosolyodik el, mire Borrow lágy simogatása végigsiklik a szegycsontján, le a hasán a szeméremdombjára és a combjára. Azokat hirtelen, egy határozott mozdulattal még jobban széttárja, El pedig ösztönösen szorosabban nyomja hozzá a csípőjét. A kéz végigcikázik a testén, és leplezetlenül felnyög.

Borrow újra a nyakába csókol. Fogával belecsíp a bőrébe, nyelve besiklik a kulcscsontja alatti árokba. Magához szorítja őt, El mellét ingerlik a férfi mellkasát borító, világos szőrszálak. Majd lágy-érdes szakálla is, mikor Borrow megemeli őt. Kezei újra a könyökére szorulnak, annál fogva tartja meg őt, és átkarolja a csípőjét. Erősen megszívja az egyik mellét, majd nyelve békítően járja körbe az ágaskodó bimbót. El egész testében megremeg; meg kell kapaszkodnia Borrow széles vállában. Lábai erősebben szorítják őt, miközben ölet a férfi hasához dörzsöli.

– Borrow... – kap levegő után, így az egyik kéz elengedi, majd megérzi, ahogy a széles makk a puncijához simul. Azonban a férfi nem tesz többet, ingerli, játszik vele, míg El ismerkedik a méretével, amíg úgy nem dönt, felkészült. Így ő a saját ritmusában ereszkedik le, miközben az erős kezek megtartják, és az ujjak a combjába mélyednek.

El leplezetlenül, jólesően nyöszörög, mikor már majdnem teljesen magába fogadta Borrow-t, akinek a nyögése szinte állati morgással ér fel. Lassan felemelkedik, és most még lassabban ereszkedik vissza, miközben egymáson sikló testük egyre hevül. Hibátlanul illeszkednek egymáshoz, a férfi tökéletesen kitölti, így El a következő mozdulatnál teljesen befogadja minden milliméterét.

Borrow a szenvedély hevében megragadja El tarkóját, és vadul megcsókolja. Birtokba veszi, miközben a lány

csípője egyre mozog, mindkettejüket a vágy hullámainak tetejére hajtva. El érzi magán a férfi kezeit, egyik marka újra a mellére borul, és ő látni akarja magán ezt a határozott, erős kezét, ezért megszakítja a csókot, és enyhén hátrébb dől. Borrow egészen a nyakától végigsimít rajta, El pedig imádja a mozdulatot, amivel feltérképezi őt. És azt, ahogy a hatalmas kéz, néhány gyengéd, de őrjítő mozdulattal megérinti ott, ahol testük eggyé válik. A lányban új erővel zubog fel a vágy. Hátraveti a fejét, megtámaszkodik a férfi térdein, ahogy az élvezet végigszánkázik a testén. Borrow a háta alá nyúl, megragadja a csípőjét, sebesebb tempót diktál, de erősen tartja őt, majd szinte egyszerre élveznek el.

El bőre fénylik a gyér fényben, Borrow kábultan simít végig rajta, majd óvatosan visszahúzza magához a lányt. Jólesőn terül el a széles mellkason. Szapora, mély lélegzeteket vesz, amitől a testük újra és újra összesimul. Egyik karjával átfogja Borrow nyakát, a másikat hátranyújtja a férfiéra, amivel a derekát öleli át.

– Fáj? – kérdezi a férfi, és megfogja a kezét. Elcsendesült, mély légzése elandalítja a lányt.

– Egy kicsit – ismeri be El, mire Borrow megcsókolja a vállát.

– És most biztos, hogy megfázol – állapítja meg.

Elnek jólesik hozzásimulni, és továbbra is magában érezni a mérhetetlen szilárdságot. Átadni magát ennek az erős, forró testnek, mely engedte, hogy számára minden megszűnjön, és csak az élvezet maradjon. A tudata és a teste is teljesen széthullhatott, hogy aztán másképp váljon ismét egésszé. És bár El még ismerkedik ezzel az énjével, kicsit sem bánja ezt a folyamatot.

– Nem fázom – mondja, és ajkát a férfi simára borotvált nyakára simítja. Lágyan cirógatja, végigfuttatja

rajta a nyelvét, gyengéden, akár egy kiscica. Majd a fogai közé szívja a borotvahabtól illatos, sós bőrt.

– Kapaszkodj! – mondja Borrow, és leteszi a lábait a földre. Lassan feláll.

– Eszedbe ne jusson letenni! – El körbekulcsolja a lábait a férfi dereka körül, és megkapaszkodva a nyakában néz le rá. Orruk összeér, El az ajkán érzi Borrow mosolyát.

Megtorpan, ajkával megcirógatja a lány állát.

– Hogy van a fejed? Szédülsz? – kérdezi komolyan, mire El elmosolyodik a törődést hallva.

– Szédülés akad egy kevés, és a pulzusom az egekben van, de szerintem ez normális. Mi több, ez az egészséges...

– Egészséges, mi? – nevet fel Borrow, és egyik keze a lány fenekére siklik. Követi annak szép, feszes ívét, míg el nem éri a pontot, ahol a farka eltemetkezik a forró, csábító mélységben.

El levegő után kap, a gyönyör abban a pontban összpontosul, ahol a férfi keze és farka találkozik a bőrén. Megcsókolja, megharapja Borrow alsó ajkát, majd lenéz a zöld szemekbe, mikor az erős karok enyhén megemelik, majd leengedik.

– Újra! – követeli, de elég néhány ilyen őrijtő, sikamló pillanat, és ő újra felsikolt. Ekkor a férfi néhány erőteljes mozdulattal jószerivel felnyársalja őt, majd az élvezete eddig nem ismert erővel robban a lányba.

Tizenegyedik fejezet

– Borrow... – figyelmezteti El.

El a hasán fekszik a barna takaró alatt, és a hátáról lesiklik a jóleső melegség. A matrac megmozdul alatta, és a férfi kísétál a szobából. Mikor visszatér, egy pohár koccan az éjjeliszekrényhez, ki kell nyitnia a szemét. Kávét helyett meglátja a friss víz mellett a fájdalomcsillapítót.

– Köszönöm! – dűnnyögi. – De nem fáj a... Basszus! – Alighogy felemeli a fejét, újra belehasít a kín, szinte csillagokat lát. A Kezét a homlokára szorítva mond újra köszöntetet.

Borrow leteszi a poharat, és visszafekszik mellé. Hátulról átfogja a derekát, és a mellkasához húzza a takaró alatt.

– Sean – mondja a férfit, és a hangjában kicsengő melegségtől El felé fordítja az arcát. Várakozón megemeli kecses szemöldökét.

– Ebben a házban senki sem hív Borrow-nak. Csak Seannak.

– Itt az ágyban tényleg inkább Seanos vagy – ért egyet El, és ujjával megcirógatja a férfi komoly, de álmos arcát, majd magára mutat: – El, mindenhol csak El – mondja. – De valójában Elia.

– Igazán örvendek! – nevet fel Borrow, és arcát a lány nyakához fúrja.

– Sean... – El a körmeivel végigcirógatja a férfi halántékát, amire szinte dorombolás a felelet. A férfi ezt az érzést is imádja, és azt is, ahogy a lány kiejti a nevét.

– Hm? – dűnnyögi a puha bőrbe.

– Azokat használod is? – néz El az ágy fölötti polcon sorakozó, legkülönbébb fényképezőgépekre.

– Mindent használok ebben a szobában... – feleli a férfi, és egyik lábát El combjai közé ékeli, mohó, duzzadt farkát pedig a lány gusza fenekéhez szorítja.

– Most komolyan. Csak gyűjtöd őket vagy fotózol is velük?

– Mindkettő – feleli Borrow, és újra kikel az ágyból.

* * * * *

– Tudtam, hogy rosszul jövök ki belőle, ha erőltetem a témát – mondja El félretolva a reggeliző tálcát. Visszahúzza magára a takarót, és hátát a párnáknak veti.

Borrow egy szürke, térdig érő rövidnadrágban szökken le az ágyról, kezében egy nagyon réginek tűnő géppel.

– Erre igazán figyelmeztethetél volna – panaszolja, amivel kivált a férfiből egy gonosz, ördögi mosolyt. – Mondd, hogy az olyan régi, hogy nem is működik.

El még bizakodik, de csak áztatja magát.

– Az a kinti vitrinben van. Ez annak az elvén készült, de új és használható. – Borrow lehajtja a fejét, és felülről néz a kamerába. Tesz pár lépést jobbra, ahogy tökéletes szöveget keresi.

– Akkor is megteszed, ha attól félek, ezzel ellopod a lelkemet?

– Szerintem emiatt kár aggódnod – feleli, és egy rántással kihúzza a függönyt. – Azt tegnap este kint hagytad a konyhában.

El gyors és jól céloz, a párna mellkason találja Borrow-t. A férfi felnevet, de a támadófegyvert inkább az ablak melletti fotelbe teszi. A lány ezt használja ki, és feláll az

ágyon. Lesimítja magán Borrow trikóját és az ágy széléhez sétál.

– Akkor sem tetszik, amit csinálsz.

– Az eredmény tetszeni fog... – lép közelebb Borrow, és ujjával végigsimít a lány egyik hajtincsén. A kamerát enyhén hátradönti, így El le tud nézni annak lencséjére.

– Nagyon magabiztos vagy.

– Te pedig gyönyörű! – feleli a férfi egyszerűen.

Borrow lágyan a füle mögé simítja az egyik hajtincsét, így ő megadja magát. Felsőhajtva a férfira néz.

– A kamerába nézz, kérlek – mosolyog rá Borrow, majd néhány nagyon hosszúnak tűnő pillanat után félreteszi a gépet. – Tökéletes lesz! – állapítja meg, és két kezével simít végig a lány arcán, és hátrasöpri a haját.

– Fáj a fejem, visszafekszem. – El megpihenve előredől, és homlokát a férfiénak dönti.

– Jól van. Én elintézek pár telefont – bólint Borrow, majd egy gyengéd csók után engedi, hogy a lány visszabújjon az ágyba.

* * * * *

Haza kell mennie.

Nem halogathatja tovább, mert fogalma sincs, mekkora felfordulást hagyott maga mögött.

Beszélnie kell Tristennel.

Az nem lesz egyszerű...

Ki kell jutnia Leftside-ból, de ebben a ruhában nem teheti meg észrevétlen. És kellene egy fuvar is, mert fogalma sincs, hol van pontosan.

Felhívhatná Ramsomot, de ha a férfi érte jön, és feltűnést kelt, annál az is jobb lenne, ha meztelenül sétálna haza.

El egy egész percig tépelődik a nappaliban állva. Tekintete a folyosó felé rebben, a háló felé, ahol Borrow alszik. A konyhában még az ebéd nyomai, de El azzal sem akart zörögni, nehogy felébressze.

Teljes káoszba fog hazaérkezni. Valószínűleg minden a feje tetejére állt, és ezt el kell rendeznie. Egyre győzködi magát.

Mindent helyre kell hozni... Mindent...

Borrow nem akarta, hogy beszéljen Wallace-szal, de nem tudhatja, hogy is vannak ők egymással...

Ő maga sem tudja. Abban biztos, hogy a férfi zabos lesz. Mert eltűnt, mert nem szólt előre, mert az utasítása ellenére cselekedett, és dühös lesz az aggodalom miatt, amit El miatt érez...

Borrow nem tudja, hogy ők... *barátok? Azok lennének? Ez mégis, mikor történt?!*

Elnék bűntudata van Wallace miatt, és szívesen elkerülne egy vitát Borrow-val is – márpedig a búcsújuk mindenképpen ahhoz vezetne. Különösen, mert a feje újra lüktet...

Beüti Colin számát. Mert csak egyetlen ember van, aki kiismeri itt magát, és aki segítene is neki...

– Igen? – El a férfi hangján túl többeket is hall, gépek zúgását, tehát épp dolgozik.

– Szia, El vagyok. Iszonyatosan jó lenne, ha eljönnél értem, amilyen gyorsan csak tudsz.

– Hol vagy? Baj van?

– Sean Borrow-nál... – préseli ki magából az igazságot, tudva, mi minden fog ettől átszáguldani a férfi fejében.

– Az baj, El! – figyelmezteti Colin. – Nagyjából tíz perc, és ott vagyok!

El leteszi a telefont, majd lábujjhegyen beoson a hálósobába. Az ajtó belsején ott lóg a ruhája, enyhén

megviselt állapotban, de nem túl gyűröten. Felmarkolja a cipőit is, és a nappaliban öltözik át. Olyan nehezen húzza le magáról a trikót, mintha a bőrét hántaná le magáról. Kínnal jár, és ő ellenáll. Mégis a kanapéra hajtja, és sebesen belebújik a ruhába. A cipőt a kezében tartja, ahogy a bejárati ajtó melletti ablakon át az utat figyeli.

Jafar átkocog a konyhán a kis közlekedőre, melynek végében El várakozik. El bizakodik benne, hogy a kutya majd nem csap nagy zajt.

Mikor Colin kocsija begördül a lejtős utcára, El kifordul a házból. Lesiet a lépcsőn, és könnyedén átkapaszkodik a nagykapun – még a ruhája sem akadályozza a szökésben. A férfi kilöki neki az ajtót, ő pedig sebesen beül.

– Borrow? – indítja be a kocsit Colin.

– Alszik – feleli a lány, és megérzi magán a cikázó, elemző pillantást. Colin karja megfeszül, ujjai elfehérednek a kormányon.

– Ezt nem ő csinálta! – csattan fel El türelmetlenül. – Elmesélem, csak induljunk már!

Bár Colin átviszi a határon, El pár utcára a házuktól akar kiszállni a kocsiból. Próbálja megnyugtani a férfit, hogy minden rendben lesz, elrendezi az ügyet Wallace-szal. De őt mintha a Borrow-val történetek jobban zavarnák: Colin állandóan zizeg, a tekintete nem is az úton függ, hanem egy elkerült problémát akar megfejtteni azzal, hogy El arcát elemezgeti.

– Emiatt tényleg ne idegeskedj! Minden rendben lesz. Egyiküktől sem tartok.

– Talán kellene – feleli a férfi, és amint leállítja a kocsit, hátranyúl az ülésre. Egy El számára ismerős sporttáskát ejt az ölébe. – Nadrág, pulcsi és egy cipő.

El belenyúl a táskába, kikap belőle egy új, fekete, horgolt orrú edzőcipőt. A talpára fekteti a tenyerét, hogy gyorsan felmérje a méretét, és érzi, hogy felragyog az arca. Tökéletes.

– Rajta, siess! – biccent Colin elégedetten.

– Ezért még tartozom, mindig utólag fizetsz – mondja El, és magára húzza a pulcsit.

– Ez most előleg – Colin általában a nyírásokat, és néhány egyéb apró elintéznivalót fizet meg egy-egy olyan cipővel, amire El aligha tudna szert tenni a saját kerületében. – Majd észben tartom.

A férfi végre elvigyorodik, így El is megkönnyebbülve rántja bele magát az enyhén nagy melegítőnadrágba.

– Ezeket legközelebb visszaadom! – biztosítja, és a cipőbe is belebújik. A ruhát lehúzza magáról, és belegyűri a táskába. Rádobja a két túsarkút is.

– Köszönöm! – nyom egy puszit Colin arcára, aki elkapja a csuklóját, mielőtt kiszállna:

– L, legyél óvatos! Azok, akik hatalmat akarnak, sosem tisztességesek.

– Lelépek, ha a helyzet ingatagga válik, te is tudod – nyugtatja El.

– Tudom, csak időben vedd majd észre a pillanatot.

El a hátán veti keresztbe a táskát, ahogy átszökken a házuk tetejére. Lesiklik az ablakhoz, belöki azt, és beszökken a lakásba. Ledobja a táskát, besiet a fürdőszobába. Túl van már egy gyors tusoláson, de valahogy szükségessé válik egy forró zuhany. Mintha az elmúlt napok hatását akarná lemosni magáról, hogy tovább tudjon lépni a valóságába. Vagy mert, az érzések látható bizonyítéknak tűnnek a bőrén, így azokat megpróbálja mélyre dörgölni, hogy valami módon megőrizze és eltitkolja őket a világ elől.

Megfésülködik, magas copfba fogja a haját, és felrántja a tükrös kisszekrény elejét. Benyúl a polcra, és leszámolja a tablettáit. Késő van, de felsóhajtva bekapja az egyik elmaradtat.

Lehet, hogy a gettóban élek, de nem a középkorban, és különösen nem cölibátusban...

Sokzsebes, fekete, kantáros nadrágot húz, alá pedig fehér-szürke csíkos, húzott ujjú pulcsit. Belebújik a fehér futócipőjébe, felhajtja a nadrág alját. A pótkulccsal zárja be a lakást, majd elindul a folyosón. A lépcsőn elkocog Jamal mellett. Nem volt kérdés, hogy Wallace figyelteti a házat, hátha ő előbukkan. De a lányt lenyűgözi, hogy a férfi észrevette, hogy már itthon van.

– Jövök! Mehetünk! – mondja haladtában, így hosszú léptekkel a férfi is követi.

Jamal egy szót se szól, de eréllyel vágja be a kocsiajtót El mögött, egyetlen mozdulattal tisztán kifejezve a szemrehányását. Valószínűleg azért, amiért itt kellett szobroznia, mint valami ponyvaregénybe illő magánnyomozónak, és talán azért is, mert El felhúzta Wallace-t, és nem kevés felfordulást okozott.

Jamal és a sofőr akkor sem méltatja szóra Elt, mikor a feltűnő kocsit maguk mögött hagyják Wallace mélygarázsban, és a lift felrepíti őket, az egyik fekete torony tetejére. Legalábbis majdnem odáig.

El teljes egyszerűséggel lépdel a nyomukban, bár a pulzusa egyre jobban megugrik, ahogy az elegáns hallon haladnak végig.

– Hol van Ramsom? – kérdezi El, mire Jamal társa visszamutat egy üvegfalú tárgyalóra:

– Megbeszélése van.

El sarkon fordul, és célba veszi azt az ajtót.

– A szentség! Itt maradsz! – szól rá Jamal, de a lány már befordult a helyiségbe.

Ramsom számított rá, ahogy a neki szegeződő kérdésre is.

– Képes voltál Jamalt küldeni értem? – El egy hanyag mozdulattal mutat az ajtóban megtorpant férfira. Az figyelmeztetően elkapja a kezét, de Ramsom intésére azonnal elengedi azt.

– Dolgom van.

– Ó, hát azt látom! De tudtad, hogy úgyis jövök, amint tudok!

– Ezt ne nekem mond! – feleli a férfi higgadtan, és továbbra is rezdületlenül áll az asztal végénél, szövetnadrágban és vékony, hosszú ujjú garbóban. El még sosem látta ilyennek, már-már üzletember látszatát kelti. Végignéz az asztal körül ülő, másik négy férfin.

– Mit csinálsz? – kérdezi kíváncsian, de ahogy összevonja a szemöldökét, kifejezi, mennyire nem tetszik neki a dolog.

– Rendet teszek, El – feleli Ramsom komoly hangon, majd egy pajkos félmosollyal újra a lányra néz. – Este egy vacsora?

– Hét óra.

– Nyolc – javítja ki a férfi.

– Fél nyolc – köti az ebet a karóhoz El, mert ez az a Ramsom, akit ismer.

– Fél nyolc. Az ajtó! – szól az azonnal távozó lány után, aki a szemét forgatva berántja maga után az üvegajtót.

Jamal bekopog az irodába, meg sem várja, amíg az asszisztens bejelenti őket. El pedig szinte mindkettejüket megelőzi. Kikerüli a férfit, és belöki az ajtót, és be is csukja azt Jamal előtt.

Wallace épp a hatalmas ablakfelület előtt áll és telefonál. El megáll az irodában, és mély lélegzetet vesz, mielőtt karba fonja a kezét. Némán vár, és nem kétli, hogy a férfi tökéletesen tisztában van a jelenlétével. Elt meg is lepi a higgadsága.

Meglepi és megrémiszi. Nem szereti a hallgatag Tristent. Mert az vészjósló és kiszámíthatatlan. Amíg ránéz és tombol, addig El képes benne olvasni. Ám ezt a hideg, zárkózott külsőt a külvilágnak tartogatja, és a világ sosem látta eddig olyannak, mint El.

Wallace befejezi a hívást, majd lassan visszasétál az asztalhoz, és ledobja a telefont.

– Hol a faszban voltál? – kérdezi teljesen nyugodt hangon, miközben aláír egy papírt.

Ám ez a kiszámított higgadság csupán addig tart, míg fel nem néz Elre. Akkor meglátja arcán a sebet, és alkarján a lila foltot. A másodperc tört része alatt fordul ki magából. Majdhogynem félrerántja az asztalt az útjából. A kevés tárgy, ami rajta van, megrázkódik, El pedig ösztönösen hátrébb lép. De ezt a mozdulatot tudatosan megfékezi, mikor a férfi föléje magasodik.

Wallace határozottan megragadja a karját, megnézi a zúzódást, majd tenyerébe fogja El arcát, és hosszú, ápoltság ujjjaival megérinti a seb körüli véraláfutást. Halovány az érintése, de a lány arca mégis megrándul a fájdalomtól.

– Az a kocsi kurvára totálkárosra tört! A sofőr majd egy napig eszméletlen volt! Látszott a roncsos, hogy valaki kimászott belőle. Elmondanád, hova a picsába tűntél két istenverte napra?!

Tristen mintha elfelejtené, hogy még mindig a tenyerében tartja El arcát, miközben dühöng, és másik kezével a semmi felé mutogat. A karja megfeszül, kezében erő van, a lánynak mégsem okoz fájdalmat.

– Tristen... – figyelmezteti Ramsom, mert úgy tűnik, az üvöltözés szükségszerűvé tette a feltűnését.

– Baromira ne szólj bele! Már két napja meg kellett volna találnod!

– Te is tudod, hogy ha nem akarja, szinte lehetetlen a nyomára bukkanni... – feleli a férfi, és nem mozdul az ajtó elől. Amikor meglátja a lány büszke mosolyát, halványan megrázza a fejét, mert ez most nem fér bele a helyzet komolyságába.

– Halott is lehetett volna, a szentségít! – üvölti Wallace, és kezével végigsimít a fején, ahogy tesz egy kört a hatalmas irodában.

Ettől a kijelentéstől, mely leplezetlenül elmélyül az aggodalomtól, mindketten megdöbbenve néznek rá.

– Meghalhattál volna a tetves kocsiban, vagy ha minden még jobban félrebaszódik, akkor Almeida öl meg!

– Meglepoően úriember volt – jegyzi meg El Ramsomnak, aki el sem hiszi, amit hall. Rezignáltan lehunyja a szemét, és a kiborulás határán erővel összecsapintja az ornyergét. Fogalma sincs, a lány miért fut a saját vesztébe.

– Kibaszott úriember... – dűnnyögi Wallace, az mégis háborgó ézengésnek hangzik. – Úgy csinált volna ki, hogy közben meg sem gyűrődik az öltönye, bassza meg! – Nyomatékosítva a szavait felkapja a füzetvastagságú laptopot az asztaláról, és keresztül hajtja a helyiségen.

– Tristen... – sétál hozzá El.

– El! – akadályozná meg Ramsom, de a lány tudja, hogy nincs mitől tartania.

Colinnak sem hazudott erről, valóban nem aggódik.

Wallace elé lép, és a csípőjével a helyére tolja az asztalt, hogy az teljesen párhuzamos legyen a fallal.

– Jól vagyok – mondja El csendesen, és a helyére húzza a kétfuratos, fém tolltartót, és felállítja a dizájner lámpát is. A rend segít a férfinak megnyugodni, ahogy az is, hogy itt áll a közelében. – Ez egy baromira szar ötlet volt, tudom. Ne haragudj! De adódott a lehetőség, és így segíthettem neked.

– De ha nem kértem... NE SEGÍTS NEKEM! – dörghi Wallace csendesen, mégis elemi erővel.

– De ha tudok? – néz fel El a férfi túl kemény, haragos arcára. Wallace vonásai már alig démoniak.

– Ha nem kérlek meg, az nem véletlen, Picúr! – El érzi, ahogy a szeme elnyílik a meglepettségtől. A férfi sose szólította így, ez új. – Ez megteszi, jobb mint a *szaros* – jegyzi meg a férfi mellékesen, és megmasszírozza az állát. A mozdulatban már immár lényegesen kevesebb erő van.

– Oké – vonja meg a vállát El, majd szétnéz. Felveszi a telefont, ellenőrzi, hogy működik e még. Azt is az asztalra teszi.

– Regan, kell egy új laptop Wallace-nak – hallják, ahogy Ramsom a háttérben intézkedik, hangja teljesen rezignált. – Nem vesztette el, ne aggódj, inkább azt mondanám: Megsemmisült.

El átsétál az asztal túloldalára. Ledobja magát az öblös, forgó, bőrfotelbe, és lábait feldobja az asztal szélére.

– Regan azt kérdezi, hol van Almeida gépe?

– Az is megsemmisült – feleli El farkasszemet nézve Wallace-szal, aki alig öt másodpercig tűr, aztán átnyúlva az üveglap fölött lelöki a lábát a földre. És ezzel a mozdulattal valami helyre billen, vissza a normál kerékvágásba.

– Minden rendben lesz? – kérdezi El, és ide-oda ringatja magát a hatalmas székben, melyről csak a lábujjhegye ér le a földre.

– Elintéztük Almeidát – bólint Wallace. – És a tisztességtelen piaci magatartása a legkevesebb...

– Príma! – ugrik fel a lány.

– Most hová mész?

– Hát haza!

Tristen ellentmondást nem tűrően megragadja a karját, és visszahúzza:

– Látott orvos?

– Látott, ott ahol garantáltan nem tesznek fel kérdéseket.

– Értékelnem kellene a díszkréciódat, mi?

– És még sok minden mást is... – bólint El faarccal.

– Azt lecsereljük! – mutat a lány homlokára, és egy oldalsó helyiség felé húzza őt.

El riadtan rásimítja a kezét a sebre, a karját pedig elszántan kirántja a férfi szorításából.

– Nem! Jól vagyok!

– Elfertőződhet! – mondja Wallace viszolyogva, és megkérdőjelezhetetlen bizonyossággal.

– Tök rendben van, és tudok magamról gondoskodni!

És ezt Borrow látta el utoljára...

– Erre tökéletes példát mutattál be!

– Tristen, nem! Ezt már nem azért csinálod, mert aggódsz! – A lány kijelentésétől a férfi arca megrándul, tekintete automatikus reakcióként válik hideggé. – A hipochondriád készletet rá! Úgyhogy, szállj le rólam!

El kirobog az irodából, és nagy ívben kikerülve Jamalt pattan be egy liftbe.

* * * * *

Ramsom alakja szinte természetfeletten olvad ki a sötétből, ahogy lassan sétál El felé. A lány az utolsó

kempingasztalon ül a StepPep oldalában. Már egy csokishaket kortyolgat, és Ramsom felé nyújt egy másikat.

– Hé, ez nem fair, kicsi húszéves – csóválja a fejét Ramsom.

– Ugye, tisztában vagy velem, hogy már huszonnégy vagyok?

– De még mindig nem látszik – közli Ramsom, és megigazítva elegáns nadrágját felül mellé. Félreteszi a műanyag fedelet, a szívószálat pedig a lánynak adja. El pedig lelkesen dugja bele a saját poharába, mert a duplával még nagyobb tud kortyolni.

– Biztos jól vagy? – kérdezi előrekönyökölve, igazi törődéssel, ahogy a lány a szemébe néz.

– Meghúztam magam, jobbnak tűnt nem szem előtt lenni, míg elül a por.

– Almeida embereit még megfigyeljük. – Ramsom egy bólintással értékeli, hogy ő valóban óvatos volt. – Üzenhettél volna.

– Elsodortak az események, és tudtam, hogy hamar jövök – vonja meg a vállát El.

– Vedd komolyabban, ha a biztonságodról van szó! Ha hívsz, segíték, ez sosem kérdés.

– Tristen mellett volt dolgod – védekezik El, mert ez egy jó kifogás.

– Bár nem látszik, azért nem teljesen magatehetetlen...
– jegyzi meg Ramsom tömény szarkazmussal, mire El felnevet.

– Hívlak, ha nagy gáz van. Nem ügy, Ramsom!

– Jól van! – bólint a férfi, de ennek ellentmondva, a zsebéből előhúzza egy telefont. Új, kicsi, fényes, remekül lehetne vele kacászni a tavon.

Ha lennének erre felé tavak.

– Nem! – tiltakozik El azonnal.

– El...

– Regannek van telefonja, nem nekem!

– És ég is a vonala állandóan...

– Mert az a dolga! Az enyém nem! Még csak nem is dolgozom nektek! – pattan fel El, és a pohár megroppan a kezében, ahogy leengedi fájó karját.

– Nem? – emeli meg egyik szemöldökét Ramsom kételkedve.

– Ezek amolyan... szívességek.

– Szívességek, mi? – A férfi még el is hinné, ha a lány szája nem rándulna mosolyra. – Azt ne mondd, hogy neked ilyen a szórakoztató időtöltés...

– Figyu, én jó vagyok ezekben. És megteszek ezt-azt neki, mert kedvem van hozzá – tárja szét a karját El. Nemtörődöm egyszerűséggel teszi ezt, félvállról, de Ramsom nem hisz neki.

– Aham, én is azért védem a seggét, mert ez a hobbim – feleli cinikusan, mert El is tudja, hogy bármily morbid is, de Ramsom a barátjának tartja Tristent. – Kérlek, gondold az idegeim nyugalma, és legyél óvatos! És ne cseszd fel őt, mert én vagyok vele állandóan.

– Sajnálom! – csattan fel El. – Tudtam, hogy ideges lesz, de...

– Aggódott – javítja ki Ramsom meggyőződéssel.

– A francokat! – vonja kétségbe El, majd a hüvelyk- és a mutatóujja között mutatja, mennyire aggódhatott érte Wallace, majd széttárja a karjait egy lényegesen nagyobb távolságra. – Inkább ennyire zavarta az, hogy a dolgok nem úgy alakultak, ahogy ő tervezte, és elvesztette az uralmát valami felett.

Ramsom a fejét ingatja. Leteszi a poharát, és a lány elé áll. Egyik kezével felemeli a garbója alját, a másikkal rámutat lapos hasára:

– Látod ezt?

El odapillant a régi, nem túl nagy, szabályos hegre. Látott már ilyet, Tristennek is van...

Jézusom!

A lány felkapja a fejét, a férfi szemébe mered a felismerés sokkjában.

– Mondtam, hogy megmentette az életemet, emlékszel? Egy darab a májából. Az egyetlen dolog, amit úgy adott, hogy nem fizetett érte, és nem kért érte semmit. Maximum annyit, hogy életben maradjak. És én itt vagyok, El...

Ramsom a kukába dobja a félig üres poharát, és a szalvétában megtörli tiszta kezét.

– Tristen Wallace képes aggódni. Ez is olyasmi, mint a főbiái. Elnyomja és küzd vele, mert retteg, hogy eluralkodhat rajta. Ezért úgy kezeljük, mint egy szellemlényt: Van rá esély, hogy létezik, de a többségünk inkább fantazmagóriának tartja; nem valóságos.

El egy szót se szól, próbálja felfogni a férfi szavait. Mikor belépett az irodába, ő is felkészült mindenre. Wallace haragjára főként, de arra a lehetőségre is, hogy esetleg féltette. És El épp úgy kezelte ezt, ahogy Ramsom is mondta: Látta, de félresöpörte, mert Wallace-nak így könnyebb. Egyszerűbb volt így továbblépni.

– Csak az én számom van benne. Elég, ha akkor használod, ha segítség kell – mondja Ramsom a telefonra mutatva. – Hozok valami kaját.

El bólint, és visszaül az asztalra.

– Mit művelsz? – kérdezi Ramsom alig pár perc múlva, mikor a papírdobozokkal a kocsira felé indul, és meglátja El kezében a telefont.

– A zenelistát töltöm – feleli El azonnal utána szökkenve.

– Szórakozol velem? – hűl el Ramsom, és a dobozokkal egyensúlyozva is képes kikapni a készüléket a lány kezéből.

– Kusza egy ízlésed van – görgeti végig a listát az ujjával.

– Úgy hívják: Eklektikus – világosítja fel El pimaszul, és visszaveszi a telefont, mielőtt a kocsitúloldalához menne.

– A dobozban van a fülhallgató is – mutat Ramsom az ülésre, így El azt az ölébe kapja, mikor beül.

– Hétfőn elutazunk pár napra.

– Most lesz a találkozó, de Tristen nem klántag – néz a férfitra értetlenül.

Ramsom kihajt a forgalomba.

– Csak a nyugati parti vezetők gyűlnek össze, és páran konferenciahívással vesznek részt. Tristent még úgy sem tűrik meg ott.

– Hihetetlen, hogy egy ilyen régi, bigott szövetségnek, ami még megszállottan hisz a vér szerinti öröklésben, még van létjogosultsága.

– Több száz éve uralják az országot, vagy a háttérből, vagy nyilvánosan. Erről nehéz lemondaniuk. Félrelökni őket pedig lehetetlen.

– Tristenéknek sikerült.

– Kiszorították őket a városból és a régióból – emlékezteti Ramsom. – És az ügy ma sincs igazán lezárva. A klánok tartanak tőlük, és Tristenék elhallgattatták őket azzal, hogy a Király fennhatóságának nagy részéről lemondtak. De egyikünk sem áltatja magát: Amíg a város és a régió nem jut vissza a klánhoz, sose lesz igazán nyugalom.

– Még csak nem is Tarak volt a Király székhelye... – ingatja a fejét El hitetlenkedve. – Vér szerinti örököse nem volt, így a klántagok csak marakodnának ezen a városon

is. Nem értem, hogy nem képesek félresöpörni Tristent és Borrow-t...

El valóban nem érti. Hihetetlennek tűnik, hogy a két férfi képes szemben állni az egész klánnal.

– Lehet, hogy lemondtak a Király territóriumának egy részéről, de jócskán van saját befolyásuk és hatalmuk. Erről a klán nem feledkezhet meg – vigyorodik el Ramsom, és játékosan meghúzza a lány copfját.

– Minek megy oda Tristen?

– Utána lesz egy találkozója. Van egy kapcsolata a klánon belül, olyan, aki belátja, hogy ugyan ez a két kiskirály nem elismert vezető, a nyugati part nagy részén mégis ők tartanak rendet.

– Ő megy oda, te mégis mindkettejükről beszélsz... – Elben zubog a kíváncsiság, éhesen kap az információmorzsák után, de hogy ezt leplezze, a telefont lecseréli az ételes dobozra.

Ramsom leparkol a csatorna partján, és kiszáll. El a motorháztetőre telepszik a dobozokkal.

– Wallace és Borrow között nagyjából minden kapcsolat megszakadt. De ha területet kell védeni, akkor még mindig egymás oldalán állnak. Ez a város ezért áll még. Jó lenne, ha ebben a pár napban te sem zúznád porig! – somolyog oldalra Ramsom, és elkapja a felé célzott hamburgert.

Tizenkettedik fejezet

El belátja, hogy Ramsomnak ismét igaza volt.

Valami rém idegesítő látnöki képességgel bír, ez biztos!

Két hét telt el, és neki Blackmountain kikötőjében volt dolga. Csak átadott egy csomagot – P. J. ügye volt, új programot küldött egy keleti szoftverfejlesztő cégnek.

Alig egy percig nézelődik az egyik magányos rakodódaru oszlopán. Az öböl zsúfolt, tele van fényes, kivilágított hajóval és jachtal, amitől szinte nappali világosság borul a vízre. Színek szóródnak szét a hullámokon, mert a víz áporodottsága ilyenkor nem látszódik. Nem siet sehová, hát kiélvezi látványt.

Ezen a részen nagy a csend, csak a távolból szűrődik ide az állandóan nyüzsgő kikötő zaja. A csend miatt figyel fel az egyik üzemen kívüli, ám ennek ellenére zúgva kinyíló kapura, amin egy fekete kocsi gurul be.

El lejjebb ereszkedik a fémszerkezeten, átkapaszkodik egy konténer tetejére, ahonnét belát a szélvédő üvegén át. Ismerős neki a sofőr, és ez baj.

Szívás... szívás... szívás...

A férfi ott volt, mikor jó egy éve felszámolták a Blackmountain peremvidékén működő droglabort. Más dolga se volt, csak résen lenni, és ha beüt a krach, akkor azonnal elvinni onnét a főnökét. És ezt sikerrel teljesítette, ezért lehetnek most itt.

Csak megnézem, hová mennek, nem ütöm bele az orrom. Aztán hívom Ramsomot. Pár perc az egész...

El leereszkedik a földre, és árnyakba olvadva követi a kocsit, az egyik félreeső, nem túl nagy raktárhoz. Valamivel távolabb két másik kocsi is parkol; nagyon úgy

tűnik, hogy a pasasnak társasága van. El felkapaszkodik a szomszédos raktár tetejére, így belát a másik épület belsejébe a hosszú, keskeny ablakokon át. Végigsétál a perem mögött, ösztönösen a homlokába simítja a fekete kapucnit, ahogy az emberek mozgását figyeli a kivilágítatlan teremben. Körbenéz, hogy megbecsülje, kik és hányan lehetnek itt. De ezt nehéz lenne megmondani, hiszen a sötétben, a raktárak fedezékében több testőr és verőember is elrejtőzhet.

El fejében jelez a vészcsengő, ezért csinál egy sebes hátraarcot. Ez határozottan nem az ő súlycsoportja, el kell tűnnie innen. Ám az épület sarkánál feltűnik egy fegyveres, aki szintén a környéket fürkészi. A lány megtorpan, és visszatartja a lélegzetét.

A szentségit!

Hangtalanul előreszökken, és beiszkol a szellőzők hatalmas fémkaszniái közé. Átsiet köztük, és kilépve a holdfényre olyan helyet keres, ahol a tűzlétra nélkül is le tud mászni. Ereszcsatorna, ablakpárkány, szigetelt elektromos vezetékek...

Megteszi.

Jobb híján, hát átlendíti magát a peremen, és amennyire lehet, észrevétlen leereszkedik az útra. Összedörzsöli a tenyereit, mert az egyik párkánynak repedezett volt az éle, és fájó, vörös csíkot hagyott az ujjain. Rászorítja a száját, hogy enyhítse az égő érzést, de már tovább is inal. Egy teremtett lélekkel sem találkozik, de odafigyel, hogy fentről se vegyék észre. Megpróbál a nyüzsgőbb részhez eljutni, mert ha arrafelé veszik észre, kimagyarázhatja magát, és egy jobb pillanatban bottal üthetik a nyomát.

Kutyákkal azonban nem számolt.

A szentségit!

A kocsiknál egy férfi sétál el, és az általa vezetett két rottweiler az, ami felfigyel Elre. Ő megdermed, hátha zajt csapott, és ha mozdulatlan, talán a kutyák elvesztik majd érdeklődésüket. Ám a férfi is észreveszi a reakciójukat, így arra indul, amerre a kutyák szimatja vezet. Egyenesen El felé.

A lány a targonca takarásában próbál a falba olvadni, de észre fogják venni, ez nem kérdés. Tekintetét elszakítja az őrről, és körbepasztázza a környezetét. A felfelé itt nem működik, mert az épületek túl messze vannak egymástól. Ki kell jutnia a kikötőből. De a kapu még messze van, és ott talán ki sem engedik.

Arra mozdul, amerről jött, ám a szomszédos hűtőházat most a másik irányból kerüli meg. Így valószínűleg észreveszik, de innen közelebb van a kerítés. El ujjai a telefonjára szorulnak, ahogy teljes erejéből rohanni kezd.

Parancsok hasítanak az éjszakába, és a kutyák habzó ugatása visszhangzik az épületek közt. A nyomában loholnak, pedig megpróbált gyorsabb lenni a szélnél is. A légzését szabályozza, de arra most a pánik van hatással, annak engedelmeskedik – pontosabban funkcióját veszti. Kiszámolná a lépteit, hogy minél magasabbra ugorhasson a kerítésre, de ez így nem fog sikerülni. Az izmai görcsbe rándulnak, mintha nem is saját lábai lennének. Beveti magát a fóliázott bálák közé, és még látja, hogy a két kutya szétválik. Nem látja őket, de ha szerencséje van, egyszerre csak egy éri utol. Mikor az oldalról beéri, ő megragadja a fóliát, megveti a lábát, és felhúzza magát a bálára, azonban mintha nem sikerült volna a kutyát teljesen leráznia. Fájdalom nyilall a lábába, pontosan akkor, amikor egy lövés dördül.

Rám löttek, bassza meg!

A hangtól összerándul, és elfeledkezik a fájdalomról. Tovább szalad, átugrik a következő áruköteg tetejére, ujjja a telefon képernyőjén rápréselődik a gyors tárcsázás ikonjára. Ramsom semmit sem bízott a véletlenre.

– El? – érkezik a férfi feszült hangja, de a telefon nincs El fülén.

Újra szökken, ám ez a bála messzebb van, a peremében kapaszkodik meg. Ösztönösen elengedi a telefont, hogy megkapaszkodjon, így az hangosan csattan a betonon.

– Az istenit! – káromkodja el magát, és a földre szökken. Felmarkolja a készüléket, melyből a férfi egyre az ő nevét kiabálja, és próbál magyarázatot követelni.

El hallani véli, hogy durván parancsokat is kiabál, de ő újra meghallja a kutyák ugatását, és a lövéseket.

– El, hol a picsában vagy?!

El tisztán hallja, mert feljebb emeli a készüléket, Ramsom eközben valahol beindítja kocsija súlyos motorját, visszhangzik a hangja a vonalban

– A kikötőnél! – feleli El futtában, és felkapaszkodik a kerítésen. A kerítés dárdái hasítják fel a nadrágja szárát, de sikerül elérnie a tüskés keresztpántot, melyen át tudja vetni magát. Felkiáltva szorítja kezét a bal térdére, mert rosszul ért földet. Amikor az emberi kiáltások hangosabbá válnak a fülében doboló pulzusánál, felkapja a világító telefont.

– El, beszélj hozzám! – üvölti Ramsom. – Megsérültél?

– Hát nem vagyok jól... – feleli cinizmussal, és az autópálya felhajtója felé rohan.

– Így nem bírod majd sokáig, el kell bújnod, El!

– Ez nem fog menni, bassza meg! – El meghallja a motorok zúgó hangját. Két fekete, könnyű motor farol ki egy oldalsó kis kapun, és száguldanak utána.

– Merre vagy?!

– A pályalehajtó alatt...

– Pontosabban? Ezek lövések voltak?!

El ujjai újra a telefonra szorulnak, nem törődik Ramsom egyre aggódóbb hangjával. Beveti magát a házak közé, az egyirányú utcákba. Késő van, a forgalom kicsi, szinte esélytelen, hogy elmeneküljön, hiszen a tüdeje így is majd kiszakad, a lábai percek múlva megadják magukat. Nem itt és így fog elpatkolni, ezért újra visszatér az útra. Nyílt terepet választ, mert ott Ramsoméék is hamarabb észrevehetik.

Önkéntelenül megtorpan, egy parkoló kocsinak sodródik, hogy abban kapaszkodjon meg. Tenyerét az oldalára szorítja, és valami újjáéledt túlélőösztöntől vezérelve veti magát a földre, mikor ismételen felcsendülnek a lövések. Vakolat pereg a járdára a ház faláról. Fedezéket keresve visszarohan egy sikátorba, bevesz két kanyart, majd felnézve, elszáguldo fekete kocsikra lesz figyelmes.

Ó, hála égnek!

A lábai erőn felül dolgoznak, tudatát megtölti a motorbiciklik zúgása, mert azok túl közel vannak. El kifut a nyílt utcára, a fekete kocsik után. Azok szinte azonnal satuféket nyomnak, így ő gyorsabban beéri őket. A boly közepén egy mattfekete sportkocsi vár, az a végső célja. Nem figyel a kivágódó ajtókra, sem a fegyveresekre, csak rohan tovább.

– Tristen! – kiáltja, talán mást is mond még, már nem is tudja, csak belecsapódik a férfi karjába.

Wallace a lendülettől felkapja, és maga mögé állítja, miközben a fegyverét előre tartva több lövést lead egy oldalról érkező kocsi sofőrjére. Ramsom oldalról száguldo elő, és elsodor egy harmadik motorost, akiről El még csak nem is tudott.

– Jézusom! – kapkod El levegő után, és a térdére támaszkodna, de Wallace egyik karja még tartja őt. Szeretne összecsuplani, mert az izmai feladják, úgy érzi, megfullad, remegő teste nem követ több utasítást.

– Picúr, a szentségit!

– Drogkartelek... tárgyalnak a 3F-ben... – lihegi El, és látja, ahogy a férfi intésére, három kocsi azonnal odébbáll. – Nem kapok levegőt...

– Oké, itt vagyok! – Wallace erősebben tartja, mert a lány végtagjai meg-megrándulnak a kimerültségtől. Félredobja a pisztolyát, és a másik karjával is átfogja a derekát. – Gyere!

Felemeli akár egy gyereket, El pedig megkönnyebbülve fonja a nyaka köré a karját.

– Koncentrálj! – utasítja a férfi, és végigsimít a hátán. – Beszívod, kifújod... Rajta, El!

A lány vakon engedelmeskedik, és csak a hátán végigfutó simításokra koncentrál, melyeket önkéntelenül követnek a lélegzetei. Azok egyre szabályosabbak és csendesebbek.

Wallace-nak minden engedelmeskedik.

– Ez az, jó kislány! – Erős keze megérinti a lány mindkét vállát, majd lecsúszik a lábára. Felméri az állapotát. – Már lábra tudsz állni?

A lány nem felel azonnal, csak fokozza a szorítását, mire Wallace sötéten felkacag:

– El!

A figyelmeztetésre végül elengedi őt, és lábra áll. Legalábbis majdnem. A térde és az alsó lábszára is fáj.

– Gyere, ülj le! – Ramsom már mellettük áll, és rámutat a kocsija anyósülésére.

– Ez meg? – Tristen kiszabadítja a lány markából a telefont.

A háttérben szirénázó rendőrautók száguldanak el a kikötő felé.

– Baj volt... – feleli a lány fáradtan, és leül. Ramsom elé guggol, és felhúzza a szakadt nadrág szárát. Szemügyre veszi a fogak hasított sebet.

– Nem túl mély, de egy oltás tuti nem árt.

– Az kutyaharapás?! – dördül fel Tristen, de nem kell, hogy válaszoljanak.

– Bassza meg! – morogja a férfi, aztán már keresztülcsörtet az aszfalton. A lány utána szólna, de tudja, hogy nem teheti meg. És felesleges is volna.

A hátramaradt emberei egy helyre húzzák a három motorost, és a kocsit sofőrjének holtestét. Ketten még élnek, így Wallace elkapja az egyik embere pisztolyát, és hibátlan lövést ereszt a motoros lábába. A férfi felüvölt. A biztonsági szolgálatos lerántja róla a bukósisakot, hogy Wallace a szemébe nézhessen.

Wallace leguggol, ujját a lött sebbe nyomja, a motoros pedig újra felüvölt.

– A pokolnak sok bugyra van, és csak most léptél be az elsőbe!

El felmordul, és Ramsom figyelmezteti egy pillantással, de segít neki felállni. Hitetlenkedve nézi, ahogy a lány a már feléjük tartó Wallace-hoz biceg. A pulcsija alól előhúzza a trikója alját, és azonnal a férfi keze után nyúl. Akkurátusan végigtörli az ujjait, azokat is, amik nem véresek.

– Köszönöm! – mondja El halkán, miközben a férfi kezét fogja, és futólag felnéz a sötét szemekbe, hogy tudja, Wallace hallotta-e őt.

– Bármikor! – A férfi csak ennyit mond. Majd kézen fogja őt, és a kocsija felé indul.

– Nem mehetek haza veled. Ezzel biztos nem! – veti meg El a fájós lábát. – Ezt már megbeszéltük.

– Wallace! – Ramsom feléjük dobja a slusszkulcsát, amit a férfi azonnal a markába zár.

– Ha baja lesz, kinyírlak! – mutat válaszul a sportkocsijára.

Feleslegesen gyilkos a pillantása.

* * * * *

– Mióta festesz? – kérdezi Wallace. A sötét szobában sétálva veszi szemügyre a keretre feszített vásznakat; hangjára El a konyhából a ferde tetejű műterembe lép. Az ajtónak dől, sérült lábát megtámasztja a másikon.

– Egy időre abba hagytam. Úgy egy éve kezdtem újra.

– Ő kicsoda? – mutat Wallace egy képre, ami Kellyt ábrázolja. A lány háttal, törökülésben ül, arcát hátrafordítja. Teljesen meztelen, éke a göndör hajkoronája, valamint a karcsú hátán és derekán végigfutó díszes aranylánc.

– Az egyik barátnőm.

– Nem tudtam, hogy vannak barátaid, Picúr. – Wallace leguggol, elfordítja a képet, hogy a gyér esti fény ráessen.

– Nincs sok, és nem is vágok fel velük.

– Rejtegeted őket? – húzódik fanyar mosolyra a férfi arca.

– Így talán nem esik bántódásuk miattam.

– El kellene költöznöd innen.

– Ezt megbeszéltük már...

El beljebb sétál, a kezében fogott vizespoharat a férfi felé nyújtja, úgy hogy ne érjen véletlenül se annak pereméhez.

Wallace feláll, és kiissza. Majd visszaadja a lánynak, aki bicegve újra kisétál.

– Mit kerestél a kikötőben?

– Megbízásom volt. Csak leadtam egy csomagot. Véletlen volt, hogy megláttam a kocsit, és felismertem a sofőrt. Megnéztem hányan vannak, és azonnal elhúztam.

– Mégsem időben.

– Nem számoltam a kutyákkal – ismeri be El, és felül a konyhapultra. Feltépi az előrecsomagolt gofri zacskóját.

– Ezt ne előttem! – figyelmezteti Wallace, aki a hosszú szavatosságú kajáktól jószerivel öklendezni kezd.

– Éhes vagyok.

– Várd meg, míg elmegyek!

– Miért vagy még itt?

– Nem sietek sehová.

– Mindig lenned kell valahol.

– Megveszem azt a képet – közli Wallace, és előveszi a telefonját.

– Aha, hát az minimum négy megbízás árában fájna, annyit pedig nem ér – feleli El, hátha eltántorítja a férfit.

– Adok érte ötöt. – Wallace egyre a telefonját pötyögi, annak hideg fénye éles vonalú arcára esik. – Ennyi.

– Mi? Mit csinálsz? – néz le a lány a telefonra, mert Wallace ekkor már mellette áll. Egyetlen mozdulattal a kukába hajítja a gofrit. Ezzel El nem is törődik, mert a kijelzőn meglátja a nevét.

– Elutaltam az árát.

– Mégis hogy, ha nincs számlám?! – csattan fel a lány ingerülten.

– Van számlád.

– Mégis mióta?!

– Amióta picسا olcsón dolgozol.

– Mindig kápéban fizetsz, így beszéltük meg.

– Az aprópénz, Picúr, te sem gondolhatod komolyan. Abban már nem is reménykedem, hogy legalább másoktól rendes gázsit kérsz el!

– Nyitottál nekem egy számlát, hogy túlfizethess? Mégis, hogy, ha nem is tudod az adataimat? Tulajdonképpen semmit sem tudsz rólam!

– Eleget tudok rólad, Elia Dawson. Többek közt azt is, hogy ez az egész koszfészek a te tulajdonodban van, ami elárulja, hogy semmi érzéked az ingatlanbefektetéshez. Legközelebb szólj előtte.

– Már azelőtt az enyém volt, hogy bármi közünk lett volna egymáshoz! – sziszegi El, miközben túl sebesen szívja be a levegőt.

Egyszerre érez felháborodottságot és döbbenetet. Naivnak érzi magát, amiért bele sem gondolt, hogy Wallace vajon milyen szinten nyomoztatott utána. Hirtelen nyirkos lesz a bőre, verítékcsepp gördül le a hátán. Nem néz a férfi szemébe, mert ha megtenné, az most talán mindent megtudna róla.

Az tényleg akkora baj lenne? Mégis mit kockáztatok?... Mindent!

– Ez a kerület egyetlen biztonságos háztömbje, az állandó lakóinak száma mégis minimális. Miért, Picúr?

– Mert innen mennek tovább. Innen módjuk van rá.

– Hová?

– Csak kicsit beljebb. Így van esélyük – feleli a lány komolyan, és újra a férfi szemébe néz. Wallace pedig bólint.

– És te miért maradsz?!

El nem felel, Wallace pedig egyszerűen hátralep, zsebre tett kézzel besétál a festményért, és haza indul.

– Pihenj! És cseréld a kötést! Pár napig a színedet se akarom látni!

El fülébe cseng a figyelmeztetés, amit szinte mindenki ráolvasott már az elmúlt hetekben. Valójában tényleg nincs jól. Legalábbis nem egészen.

Álmatlanul fekszik az ágyában. Ismét. A zajok, melyek korábban megszokottak és természetesek voltak, most zavarják. Nem csak az újakra figyel oda, hanem az összesre. Azokra is, melyeket ismer, melyek ártalmatlanok, egyszerű háttérzörejek. A teste fáradt és elgyötört, a tudata pedig képtelen a mélyebb álomra. Túlságosan éber. Ha mégis sikerül aludnia egy keveset, szinte biztos, hogy hamar felébred, és a takaróba gubódzva fordul a másik oldalára. Helyettesíti az óvó karokat...

Ez nevetséges!

El kivetí magát az ágyból, rugózó lábbal néz körbe. Ez az ő lakása, és ez idáig semmi gondja nem volt vele... Ám nagyon úgy tűnik, hogy a biztonságérzete csak illúzió volt. Bebeszélte magának, hogy ismeri az érzést. Hogy ez, itt, így rendben van, és nincs szüksége másra. Lehetett volna esélye másra, persze.

Tristen nem téved.

De itt nem lehet más élete. Ha pedig elmegy...

Márpedig jó messzire kellene...

Túl sok mindent hagyna hátra, még akkor is, ha valójában nem tesz itt túl sokat. Az ittenieket cserben hagyná. Azokat, akiket szeret. Itt él, mert megszokta, ide köti valami, itt számítanak rá. Önzőnek érzi magát, amikor többre vágyik...

Mint ma is. Mint két hete minden nap és éjjel.

Nem sokra, csak csendre, nyugalomra és biztonságra.

Csak?

El felkel, és Leftside-ba megy; Borrow házánál, a kert hátsófalánál toporog. A hátát a kőfalnak veti, amíg hezitál. Mély lélegzeteket vesz, a tenyere bizsereg. A férfi gondolatára libabőr fut végig a testén, így végigsimít fedetlen alkarján. A lába türelmetlenül rugózik, odabent akar lenni.

Hirtelen elszántsággal megfordul, felkapaszkodik a fára, és onnan át a fal tetejére. A tetején guggol, míg vár, mert hallotta a kutyákat kint csatangolni. Most nem a házban alszanak, és ez megnehezíti a dolgot. Jafar az első, aki feltűnik. Épp csak morog egy kicsit, majd a hátsó lábára emelkedik, hogy megszagolja a lány mozdulatlan cipőjét. Heves farokcsóválásba kezd, ezért El megnyugodva leszökken a kertbe, és néhány jutalomfalattal lekenyerezi a kutyát. Cinkostársakká válnak, és ahogy El megsimogatja a fejét, a kutya engedi megdöngönyözni a hátát. Együtt sétálnak a házhoz, ezért Chloé sem csap hűhót. Izgatottan körbejárja ő is, megszaglássza, de semmi több. Elkocog, és a konyhába nyíló terasz üvegfa előtt kezd cirkálni. Figyelmeztetni akarja a gazdáját; Borrow biztosan odabent van.

Elnek nem tetszik, hogy a férfi még ébren van. Bár nagyon úgy tűnt, hogy ő tipikus éjjeli bagoly. Hála Chloénak már akkor felfigyel a lányra, mikor Jafarral fellép a teraszra. És bár az üvegajtó túloldalán áll, El mégis bekopog azon, és bűnbánóan megvonja a vállát.

Borrow lassan eltolja az ajtót, karjait felemeli, és két oldalt megkapaszkodik.

El testén átszáguld a forróság, a csontjai mintha elolvadnának, kész csoda, hogy talpon tud maradni.

Tekintete végigrebben a csupasz mellkason, melyen ebben a tartásban megfeszülnek az izmok.

– Gondolod, van létjogosultsága a kopogásnak, miután behatoltál a birtokomra?

– Magánlaksértés, tudom – bólint El, és zsebre tett kézzel újra megvonja a vállát. Zavarában a sarkán billeg, elfordítja a pillantását, és az ajkába harap.

– Több, mint két hét telt el, köszönés nélkül mentél el, és azóta felém se néztél.

– Ez így nem igaz.

– Talán tévedek?

– Kétszer is láttam, hogy Colint nyúzkod friss infóért, pedig világos, hogy nem tud neked többet mondani.

A férfi minden izma megrándul, tekintete éberebb lesz.

– Amióta láttál nála, a biztonság kedvéért időnként ránézek – vallja be El, és érzi, hogy a rosszallása felszínre tör. – Hihetetlen, hogy még mindig vannak embereid a szalonja környékén!

– Azt ne mondd, hogy te cukkolod őket?!

El önkéntelenül felkacag, Borrow pedig döbbenten leengedi a karjait.

– Ne, már! Olyan véresen komolyan veszik a dolgukat! Arra kárhoztattad őket, hogy egy huszadrangú emberre várjanak, akit még csak nem is láttak soha, és aki kicsit sem érdeklő őket!

Borrow tekintete elsötétül, erős karja El dereka köré ívelődik, ahogy behúzza a házba.

– Nem vagy huszadrangú! – ragadja meg a lány egyik combját is, hogy felemelje. Szemmagasságba kerülnek egymással. – És magam intézném el őket, ha érdeklődnének irántad!

– Mondom én, hogy visszaélsz a hatalmaddal – feleli El, és a lábaival átfogja a férfi derekát. A hátán az üveg hidegét, míg mellkasán az ismerős forróságot érzi.

– A munkájukat végzik, és jól megfizetem őket. Nem hálnak bele egy kis őrködésbe. De könnyen dühbe jöhetnek, ha kiderül, hogy kavicsokkal dobálta őket egy láthatatlan csitri.

El kacagva simít végig Borrow nyüzött arcán, megcirógatja a füle körüli érzékeny bőrt.

– Mi történt? – kérdezi aggódva, hiszen a férfi nem tűnik éppen jó kedvűnek.

– Ezt épp te kérdezed? – komorul el Borrow pillantása, és megérinti a kötést El lábán, amin persze megint felgyűrte a melegítő alját. – Ez micsoda?!

Igen, immár követeli a választ. Még jobban az ablakhoz szoritja a lányt, hogy tudja, esélye sincs menekülni vagy kitérni a kérdés elől.

– A kikötőből lógtam meg, és nem szedtem elég gyorsan a lábam a kutyák elől – feleli El, és megrántja a vállát. Próbálja ezt könnyeden tálalni, a férfi mégis felmordul. Elrántja őt az ablaktól, és átvágva a konyhán felülteti a pultra.

Ez a helyzet nagyon ismerős.

– Tényleg nem komoly...

– Hallgass! – Borrow lelöki El cipőit, és felemeli sérült lábát. A talpát a mellkasára fekteti, és egy ollóval lebontja róla az enyhén nyüzött kötést. De mivel az alul steril, a seb pedig szépen gyógyul, így egy kicsit megnyugszik.

– A szentségit, kicsim! – dörmögi Borrow, és elengedve őt, a lány vállára dönti a fejét. – Mi az ördögöt kerestél a kikötőben?!

– Leadtam egy csomagot – veti ki magából El türelmetlenül, mert nagyon unja sokadjára mesélni ezt. –

De aztán megláttam valamit, amit nem kellett volna. Aztán jöttek a kutyák, a fegyveresek, a motorosok...

– Hogy mi van?!

– Rottweilerekkel cirkáltak, és fekete crossmotorokkal üldöztek. Gyűrődött, mint a papír, mikor Ramsom telibe találta az egyiket. – El a kezével is szemlélteti az esetet, ami visszatekintve már tök menőnek tűnik. Borrow arca azonban teljesen elborul.

– Ne beszélj róla úgy, mint egy francos akciófilmről!

– De hát, ha olyan volt! – próbálja enyhíteni a pillanatot El.

– Megsérültél, az istenit! – fakad ki Borrow, de azt azonnal megbánja, és lehajtott fejjel hátrébb lép. – Bajod esett, megint! Ehhez is köze volt Wallace-nak?

– Részben, de nem ő küldött oda. Ramsomot én hívtam, hogy baj van... – feleli azonnal, hogy ne Tristen legyen újra a bűnbak, de érzi, hogy ez sem segített. – Téged több okból sem hívhattalak... – mondja békítően.

– Nincs az a hely... – dörgi Borrow csendesen. – Ahová ne mennék el érted! Értesz engem?!

– Igen! – bólint El habozás nélkül.

– Az istenit! – morogja a férfi, és a két kezét összefűzi a tarkóján.

– Sean... – szólítja meg El, mert a férfi elfordul tőle, próbál lecsillapodni és visszanyerni az önuralmát.

Mivel nem reagál, El leszökken a pultról, és óvatosan hozzá lép. Kezét végigfuttatja a férfi hátán, le a derekáig, mielőtt magához húzná. Hosszú csókot ad a férfi izomkötegektől határolt gerincére, a tetoválásai alá.

– Ezért szólt, hogy figyeljünk a kartelekre?

El bólint, és mivel az ajka még a férfi bőréhez simul, Borrow érzi ezt.

– Csak néhány piti terjesztő maradt az utcákon, ők is eltűnnek majd áru hiányában – mondja a férfi, és El megkönnyebbülést érez ki a hangjából, amiért sikerült neki kisöpörnie a crossmotorosokat Leftside-ból.

Csend ereszkedik rájuk, sűrű, akár a kertre boruló éjsötét. El apró csókokat ad az egyenes gerince vonalára. Lábujjhegyre áll, teljesen a férfihoz simul. Karjait keresztbe teszi a mellkasán, hogy jobban magához szorítsa.

– Miért jöttél ide? – kérdezi a férfi komolyan, de továbbra sem érinti meg a lányt. A fejét sem emeli fel. Enyhén szétvetett lábakkal áll, a mellkasa még túl hevesen hullámozik a lélegzetektől.

– Nem tudtam aludni. Már két hete... – El ezt egy pillanatig sem tagadja. – Hiányzott a csend. És úgy tűnik, mióta tudom, milyen biztonságban lenni, ez az érzés is hiányzik...

Borrow mély lélegzetet vesz, megfogja a lány egyik karját, és maga elé húzza őt. A másik kezére csavarja a copfját, és finoman hátrahúzza azt, hogy a homlokához tudja dönteni a sajátját.

– Hiányoztál – suttogja El, de ezt a vallomást Borrow egy forró csókkal ragadja el az ajkáról.

* * * * *

Hajnalban ébred fel, a napfényt nem zárják ki a függönyök. El alatt megmozdul a matrac, de ma nem bánja, hogy felébred. Mikor kinyitja a szemét, látja, hogy Borrow átnyúlva felette, egy kulcsot tesz mellé a párnára.

– Jézusom, ez micsoda? – ad döbbenetének hangot El, és sebesen a hátára fordul, hogy a férfira nézhessen.

– Kapukulcs – emeli fel Borrow az egyiket, majd a karikán csüngő másikra néz. – Ajtókulcs. Nincs riasztó.

– Te vagy Leftside feje, és nincs riasztó a házadon? – El egyik döbbenetből a másikba esik, miközben Borrow a két melle közé fekteti a kulcsokat.

– Van, de nincs rá szükség, hogy használjam.

– Még én is simán bejutottam volna, Sean!

– Az, hogy te képes voltál rá, nem azt jelenti, hogy másnak is sikerülne.

– Fogalmad sincs, mennyire vagyok jó... – mondja El, de felmerül benne a gyanú, ami kicsit sem tetszik neki. Ez az arcán is meglátszik, mert Borrow előre mosolyog. – Ugye ezzel nem azt akarod mondani, hogy engedtek idáig jönni?!

– Szóltam nekik, hogy felbukkanhat egy apró szépség, kerek, kemény fenékkal, szóval a világért meg ne állítsák! – A férfi vigyorogva elkapja El felé suhintó kezét. De a lány ezt nem hisztérika reakciónak szánta, egyszerűen elterelte a figyelmét, hogy a másik kezével újra orrba vágghassa.

– A francba! – hördül fel Borrow, és megragadja őt. El hiába veti be a felháborodásból nyert energiáját, ő könnyedén fölé kerekedik. Átfogja a derekát, és hassal az ágyra kényszeríti.

– Eszedbe ne jusson erre rászokni! – szorítja az orrát a lány két lapockája közé.

– Dühös vagyok, eressz el!

– Dehogy vagy! Hisz épp bókoltam! – nevet fel a férfi, és újra leszorítja Elt, aki kis termete ellenére, egy óvatlan pillanatban képes felemelkedni.

– Sean!

– Ne haragudj, kicsim! De bújhatnál bármilyen ormóttan melegítőbe – Borrow leszorítja a felkarjait, és lejjebb ereszkedik a lányon –, ezeket nem tudod elrejtteni!

Alig gyengéden beleharap El fenekébe.

– Jézusom! – El már maga sem tudja, hogy dühöngjön vagy nevéssen, mert megrázza a tény, hogy ez tényleg tetszik neki. Megemeli a fenekét, Borrow érti a célzást, finoman a lány csípőjébe is beleharap; fogai karistolják a lány bőrt.

– A helyedben büszke lennék rá! – morogja a Borrow a feszes húsba, és az egyik kezét komótosan lefuttatja El hátán, le a becses testrészt. Megszorítja, megmasszírozza azt, majd hirtelen rácsap egyet.

El felszisszen, és ekkor megérzi az arca mellett a férfiét.

– Ajánlom, hogy használd azt a kulcsot! Ide nem kell besurrannod! – suttogja a fülébe, mégis utasításnak hallatszik.

– Én mindig óvatos vagyok – mondja El, hiszen maszkosként nincs itt keresnivalója. Ha mégis lenne, akkor se örülne, ha úton-útfélen felismernék.

– Elbújhatsz nálam, de akkor Leftside-ban rejtőzöl el. Itt mindenhol biztonságban vagy – mondja a férfi komolyan, mire a lány mély lélegzetet vesz. Próbálja ezt elhinni, és bizonytalanul bólint.

– Majd gyakoroljuk ezt az érzést... rendben? – kérdezi Borrow, El mosollyal válaszol.

Elfordítja a fejét, orrával megcirógatja a férfi arcát, mielőtt megcsókolná. Érzzi, ahogy Borrow a feneké ívét cirógatja, a feszes vágatot, majd a keze lejjebb siklik, és ujjai megmártóznak a nedvességben. El felnyög, és mivel a karjai felszabadulnak, nyújtózik egyet, akár egy macska. Az öle a férfi kezének nyomódik, aki mélyen felmordul a látványtól. Végigsimít El lábán, majd kicsit feljebb húzza,

hogy jobban hozzáférjen fényes-selymes puncijához. Ingerli, játszik vele, és határozott mozdulatokkal minden érzékeny pontját bejárja.

Ujjai be-besiklanak, amitől El elgyötörtén a párnába mar. Mert ez egyszerre istenien jó érzés, és mégsem elég... A férfi felé törleszkedik, de a ritmust Borrow diktálja, ő dönti el, mennyit kap a gyönyörből. Még akkor is, mikor hatalmas farkát végigfuttatja El fenekén, ágyéka nedvesen lágy redőin, majd lassan belé hatol. El a párnába fojtja a sikolyát. Érzzi, ahogy Borrow a combját és a csípőjét szorítja. Hatalmas keze erővel siklik végig a hátán, megragadja a vállát, hogy a saját ritmusára bírja őt. Lassan, gyöttrőn kijebb húzódik, majd egy határozott nyomással újra mélyre ágyazza magát. És mikor ezt megismétli, El tenyere az ágy támlájának feszül, és nem akarja soha többé elengedni.

– Sean! – szakad ki a tüdejéből, bár pontosan mit is követel, maga sem tudja. Többet, kevesebbet, lassabban, gyorsabban...

Mindent! Most! Istenem...

– Igen? – El érzi hátán a széles mellkast, neki feszíti a hátát, mert egyértelmű, hogy érintésből még szüksége van többre. – Mit szeretnél?

A férfi a fülébe duruzsol, beleharap a fülcimpájába, nyelvét végigfuttatja a fülkagylóján. Csókokkal járja be a tarkóját, majd finoman El vállába harap.

– Mélyebben... – El szinte nyöszörög, és levegő után kap, mikor a férfi teljesen belé nyomul. Kezeit végigfuttatja a karjain, ujjait a lány ujjai közé fúrja, ahogy egyre hevesebb, kíméletlenebb tempót diktál.

– Így! Igen! – El a párnára hajtja a fejét, teljes erővel a férfira tolja magát, mert úgy érzi, a gyönyör szétszaggatja a testét. A kéz felrobban a bensőjében, és ő zuhanni kezd.

A férfi kielégült teste jóleső súly az övé, mert a valóságban tartja, megvédi őt, amíg össze nem szedi magát.

– Istenem! – sóhajtja El, és homlokát a férfi karjának dönti.

Amikor Borrow halkan felkuncog, ő a vastag izmokba harap. Válaszul Borrow újra feltérdel, és magával rántja Elt is. Megemeli, és magára ülteti, azonnal felnyársalja. Elnék sikoltania kell az érzéstől. Előregörnyedve kapaszkodik az összegyűrt takaróba, mielőtt a férfi karjába marnak. Borrow vár, amíg ő igazodik, és megszokja ezt az újfajta mélységet, mely teljes egészében elnyeli továbbra is meredő farkát.

Elt forróság perzseli, érzi, hogy minden izma megfeszül, úgy szorítja a férfit, mintha sosem akarná elengedni. Lassan felegyenesedik, hátát Borrow mellkasának dönti.

– Jó így? – kérdezi a férfi halkán, a vágy hevében is gyengéden.

– Ühüm... – vesz mély levegőt El, és megmozgatja a csípőjét.

Borrow kihúzza El hajából a hajgumit; a sötét zuhatag beteríti a lány vállát.

Most El diktálja a ritmust, kiélvezi Borrow teljes hosszát, minden milliméterét. Őrjítően lassan mozog felle. A férfi keze felsiklik El melle alá, másik pedig a megragadja a combját, pontosan akkor, mikor a gyönyör újra felzubog El testében.

– Igen, ez az, kicsim! – morogja Borrow a lány vállába, és szinte azonnal kitör belőle egy visszafojtott kiáltás, és homlokát a lány tarkójának dönti, mikor El megpihenve újra előredől. De a férfi nem engedi eltávolodni, visszahúzza magához, hogy a mellkasán ernyedjen el.

Eltelik talán egy perc is. A kapcsolatot El szakítja meg, óvatosan mozdul, de csak annyira, hogy meg tudjon fordulni. Visszaül a férfi ölébe, testük újra összesimul, és hosszan megcsókolja őt. Kóstolgatja, harapdálja, ezt is komótosan, kapkodás nélkül élvezi ki.

Borrow magához szorítja, és hanyatt fekszik a párnákra, a lány testével takarva be magát. El a mellkasára fekszik, a légzése lassan elcsendesedik, de szíve még hevesen ver.

– Köszönöm a kulcsokat – mondja El csendes mosollyal.

– Szívesen! – Borrow halkan felnevet, és hosszú ujjával beleszánt a lány hajába.

* * * * *

El ébredtőre riad fel. Borrow megmoccan alatta, hogy kikapcsolja. Azonnal teljesen éber lesz, és finoman lecsúsztatja magáról a lányt. Ráhúzza a takarót, mielőtt felállna.

– Dolgod van? – kérdezi El álmosan.

– Igen. Csak egy óra az egész – rángat magára Borrow egy nadrágot és egy trikót.

Bár az ajtót becsukta maga után, nem telik el sok idő, neszek és beszédfoszlányok szűrődnek be az ajtó alatt. Jafarék is feltűnnek, hallja, ahogy mancsaik a szobaajtó előtt topognak. A ház megtelik étellel, El pedig kíváncsian felül, úgy fülel.

Felkel, felöltözik. Arcot mos, megfésülködik, és összefogja a haját. A küszöbön állva hallgatja a konyha felől szűrődő hangokat.

Gyerekek? Seannak gyereke van?!

Jafar végigkocog a folyosón, és leülve simogatást kér, és kap is. El leguggol, átfogja a fehér mellkasát, és beletúr a szőrébe.

– Mégiscsak ki kellene slisszolnom az egyik hátsó ablakon...

A kutya nem felel, és hogy információt gyűjtsön, óvatosan megközelíti a konyhát.

– Az eper nem passzol a salátába! – hallja meg Borrow-t.

– De én szeretem, és mindig teszünk bele! – érkezik egy kislány válasza.

El megtorpan.

– Tudom, de most tegyél csak a saját táladba – feleli a férfi.

– Ez fura – állapítja meg egy kisfiú. – Te is fura vagy ma!

El önkéntelenül elmosolyodik, és a szájára szorítja a kezét, nehogy felkuncogjon.

Ekkor egy harmadik gyerek tűnik fel. Leszáguld a lépcsőn, és megáll a konyha közepén. Bizonytalankodva emel fel egy cipőt, és félve szólal meg:

– Nem találom a párját...

A fiú bőre halvány kapucsínóbarna, korábban kopaszra nyírt fejcskáján sötét haj serken, csontos kis teste egy négyévesé, pedig már hat is van.

– Lion... – lehelí El. A felismerést a szíve valódi megrázkódtatásként éli meg. Belesajdul, mert alig hisz a szemének.

A fiú azonban ekkor felé fordul, hatalmas, sűrű pillákkal övezett szemével ránéz.

– L? – pattan ki a nyelvéről a lány neve, és ez olyan ismerős, annyira jólesik a lánynak, hogy könnybe lábad a

szeme. Alig bírja el a fiú örömtől felragyogó arcának látványát.

– Jézusom! – El letérdel, mert Lion eszeveszett tempóban szeli keresztül a pár métert, és ahogy beleszapódik az ölelésébe, csimpaszkodik, akár egy kis majom, és az sem zavarja, hogy a lány túl nagy erővel szorítja magához.

– El sem hiszem, hogy itt vagy! – suttogja El a fiú halántékának, és puszik sorával ostromolja őt.

– Sír? – kérdezi a kislány, akire eddig fel sem figyeltek. Borrow áll felette, és a szőke fürtökre fekteti a kezét, ezzel visszaterelve a kislányt a konyhába.

– Menj vissza reggelizni, mindjárt indultok.

El a világeért nem engedné el Liont, de a fiú sem mozdul, minden erejével kapaszkodik belé.

– Itt vagy... – suttogja Lion, és El a feje mellett figyeli, ahogy, Borrow megrendülten kapja újra rájuk a tekintetét.

– Sajnálom, hogy nem voltam ott! Anyyira sajnálom... – suttogja El, és végigsimít a fiú fején, aki a nyakához fúrja könnyes arcát.

El a túl vékony háton is végigfuttatja a kezét, és gyengéden lefejt magáról a karokat. Belenéz a sötétbarna, bonbonsokoládé színt idéző szemekbe. Tenyerével letörli a fiú arcát.

– Mi folyik itt, Lion? Halljam!

– Most itt lakom – mutat a fiú a mennyezetre, arra amerre a szobája lehet. – És most óvodába indulok. Lu visz el.

El némi gyanakvással fürkészi az apró arcot, majd Borrow-ra pillant, aki kurtán csak bólint.

– Jól van – El megkönnyebbülten, mégis összezavarodva bólint. – Akkor nyomás reggelizni!

– Oké! – bólint Lion szófogadóan, és visszatrappol a konyhába, de az ajtóból még visszafordul: – Itt leszel, mikor visszajövök? – kérdezi félve a választól, de El habozás nélkül bólint.

– Itt leszek, mikor hazaérsz.

Magukra maradnak, és El most határozottan érzi magán Borrow meleg érzelmektől zavaros tekintetének súlyát. Megtörli az arcát, majd leül a lépcső aljába, mert a férfi sem mozdul. Kell egy újabb perc, mire a folyosóra lép, és leül mellé.

– Számíthattam volna rá, hogy ismeritek egymást – bólint a férfi, és hosszan néz a konyha felé.

– Halálra aggódtuk magunkat miatta, Sean, és ő végig itt volt!

– Sajnálom! – fordítja a férfi felé a pillantását. – Mikor megtalálták az alagsort, ahol York tartotta bezárva őket, én is ott voltam. És ott voltam két évvel ezelőtt is.

Borrow elgyötörten végigsimít lehajtott fején, és a térdére könyököl. A lány elszörnyedve néz a konyha felé, a torkát elszorítja a sírás, mikor megérti: Ez volt Borrow lezáratlan ügye Yorkkal.

– Gyerekek, az istenit! – forran fel a férfi haragja, de véletlenül sem akarja, hogy a gyerekek meghallják, akik vidáman nyüzsgik körül az asztalt.

– Mikának és Margotnak nem volt hová mennie. Visszakerültek volna egy borzalmasan működő rendszerbe, mely bár gondoskodott volna róluk, mégis magára hagyja őket. Képtelen voltam őket otthagyni...

– Így örökbe fogadtad őket... – motyogja El, és leplezetlenül fürkészi az emlékektől kínlódó arcot. – De Sean, nem menthetsz meg...

– Ők már a gyerekeim, El! Erről nincs mit beszélni!

– Csak... – El lehajtja a fejét, állát megtámasztja a férfi rendíthetetlen vállán. – Szólnod kellett volna róluk – mondja lágyan.

És nagyon úgy tűnik, hogy Borrow félt attól, amit mondani fog, mert most látványosan megkönnyebbül. Megsimítja El arcát.

– Nem voltak itthon, mert a hétvégét a szüleimnél töltötték. És általában nem beszélek róluk a második randi előtt... – mondja évdőve.

– Ez még csak a második volt? – töpreng El, és karját a férfi vállára fekteti, most azon támasztja meg az állát. Lábait az ölébe teszi, hogy közelebb húzódhasson hozzá. Borrow homlokon csókolja.

– Többnek tűnik... Eddig csak a fanatikus rajongóim törték be hozzám az első találkozásunk után – jegyzi meg nevetve, mire El a térdére csap.

– Mondom, kellene az a riasztó... – Ez a válasz tetszik Borrow-nak, ahogy a lány következő mondata is:

– Komoly botrány lehet belőle, ha valaki itt talál az ágyadban.

– Rendben – mosolyodik el Borrow, és hosszan az ajkára vonja a lányt.

– Apa, mi legyen Lion cipőjével? – tűnik fel Mika a konyhai átjáróban, és egy pillanatra sem szeppen meg az elé táruló látványtól.

– Aggasszon, hogy még csak meg sem lepi ez? – El tapintatosan elhúzódik a férfitől.

– Mikát már nehéz meglepni – feleli Borrow, és feláll. – Keresünk másikat. Ti hogy álltok?

– Margot nagyon lassan eszik! – panaszolja türelmetlenül a fiú. Apró, kicsi, és türelmetlen; épphogy felér Borrow derekáig.

– Oké, szétcsapok köztetek – bólint a férfi, ám a fenyegetést egységes kacagás fogadja.

– Segítsek megkeresni a cipőt, míg elkészültök? – kérdezi El, és a férfi egy gyomorremegtető mosollyal néz vissza rá.

– Megköszönöm.

– Lion? – kiáltja El, mire szapora léptek trappolnak felé.

– Kutató expedíció indul. Hol kezdjük?

– A szobámban! – szökken a levegőbe Lion. – Itt van olyanom! – hajol közelebb a lányhoz, és a kijelentéstől El szíve összefacsarodik.

– Hadd lássam!

El már a mosogatógépbe pakol be, mikor a gyerekek megszállva az előszobát a cipőikbe bújnak bele. A bejárati ajtó óvatos körültekintéssel nyílik ki, mintha a belépő nő számítana erre.

– Napozó békák, megvagytok! – csattan fel nevetne, mire a gyerekek kacagva ezerfelé ugranak, és körbeszaladják a nappalit. – Nyomás a kocsiba, az utolsó a platón utazik!

– Szia, Lu! – tűnik fel Borrow, és arcon puszilja a nőt, akiben El most ismeri fel azt a szőkeséget, aki annak idején a kocsmá udvarán sütögetett.

– Helló, házsártos grizzly! Újra ember vagy?

Borrow széttárja a karját, megmutatja ingbe és farmerbe csomagolt alakját.

– Régi motoros vagyok, már nem dőlök be a csomagolásnak... – jegyzi meg a nő, majd a tekintete hirtelen Elre rebben. – Ó, szia!

– Lu, ő El!

– Ismerősnek tűnsz – lép közelebb a nő, mire El automatikusan rázni kezdi a fejét.

– Nem találkoztunk még – állítja, ám Lu ekkor felemeli a kezét, hogy a távolból eltakarja El arcának felét.

– De, igen – kacsint játékosan. – Na, mi elhúztunk! Margotnak táncórája lesz délután, de akkor már tart a műszakom.

– Nem gond, elmegyek értük – feleli Borrow.

– Nagyon örültem! – int még hátra Lu, és becsukja maga után az ajtót.

– Ugye egyikük sincs a platón? – mondja Borrow bőszen lapozgatva a konyhaszigeten lévő újságot. El már pusztán kíváncsiságból is az előszoba ablakához lép, és kinéz a metálfényű, narancsvörös, lapos platós kocsira. Minden gyerek biztonságban, az utasfülkében.

– Margot húzta a rövidebbet. De erősen kapaszkodik a tetőbe, és élvezi, hogy a szél belekap a hajába – feleli komolyan, de ahogy visszaindul a konyhába, Borrow riadt tekintetével találja szemben magát. – Csak vicceltem! – mosolyodik el, és mentében végigsimít a férfi mellkasán.

Borrow utána fordul, és El két oldalán megtámaszkodik a pult peremén:

– Nem kell ám elmosogatnod – mondja, és ajkával megcirógatja a lány fülét.

– Szívesen megcsinálom. Valójában bármit megcsinállok, csak főznöm ne kelljen – dönti hátra a fejét El.

– Hm... – bújja Borrow a lány nyakába, keze előrecsúszik lapos hasán, és magához szorítja őt. – Bármit?

– Szinte szó szerint – bólint El. – De nem most – ingatja a fejét a lány, ami alig hihető, mert Borrow keze eközben besiklik a nadrágjába, és megmarkolja a fenekét. El erőt vesz magán, és visszakényszeríti a vágtyól felszakadó nyögését. – Azt hiszem, dolgod van – rántja meg a férfi gallérját, amit nem gombolt be.

– Jogos... – morogja kiábrándultan Borrow, és megcsókolja Elt. – Ez korábban nem zavart...

– Pedig piszok elfoglalt vagy – nyitja meg El a csapot, és előlbiti az utolsó két poharat, míg Borrow megpihenteti homlokát a haján. – És gyalázat lenne, ha elkésnél.

El megtörli a kezét, és kisiklik a feladástól ellazuló karok közül. Elindul a háló felé:

– De én itt leszek, ha visszajössz.

– Nem jössz velem? – éri utol a kérdés, miközben Borrow odalép hozzá a konyha lépcsőjéhez.

– Hová mész? – kérdezi El, és érzi, hogy zavarában fülíg vörösödik.

– Meglátogatok egy barátot a kórházban.

– Nem akarok zavarni...

– Ha zavarnál, nem hívnálak. Gyere el velem, kérlek! – A zöld szemek nyíltan tekintenek rá, a kérés őszinte.

El számtalan okot tudna felsorolni, hogy miért is nem jó ötlet, de az a tény, hogy Borrow-val akar lenni, mindent felülír.

– Jól van – egyezik bele El. – Összekapom magam.

* * * * *

Az égen felhők gyülekeznek, de még süt a nap. El a hihetetlenül magas Ranger hatalmas ülésébe süpped, és módszeresen nézelődik a kesztyűtartóban.

– Ez kiábrándító – állapítja meg a túl steril rekeszről.

– Miért is?

– Az emberekről rengeteget elárul a kesztyűtartó. Ahogy a telefonjukba mentett cuccok is. Vagy a nőkről a táskájuk.

– A női táska egy kiismerhetetlen másik dimenzió – ért egyet Borrow.

– Ebben azonban semmi sincs! – dől hátra El, és törökülésbe húzza a lábait. – Látszik, hogy szinte sosem használsz. Ráadásul még új szaga van! Mikor vetted?

Borrow visszahúzza őt az ülésbe, mikor hátrafordul, hogy ott is szétnézzen.

– Két hónapja, a srácok miatt. Ne ficákolj! Rosszabb vagy, mint Margot – mondja nevetve.

A kórházban nincs nagy nyüzsgés. Az oldalsó bejáraton lépnek be a fertőtlenítőszagú, tiszta folyosóra. El pislog néhányat a túl éles műfényben; ez a hely minden érzékét kisüti. Amikor Borrow megfogja a kezét, ő készséggel belékapaszkodik, és követi őt a liftbe. Egymás mellett állnak, a férfi felnyúl, megfogja a copfját, és halántékon csókolja. A vállára veti a karját, El pedig összefűzi az ujjait.

A nővérpultnál előre köszönnek Borrow-nak, és azonnal tájékoztatják a barátja állapotáról. A férfi jó hírekről megnyugodni látszik. A szoba bejárata előtt semleges ruhába öltözött, kétajtós szekrény méretű férfi áll, és figyeli a folyosót.

– Üdvözlöm, atyám! – hajt fejet Borrow már a küszöbön állva.

– Isten hozott, fiam! – kedves, rekedtes hang fogadja őket.

Az ágyban fekvő, ősz hajú, fekete férfi arcán széles mosoly jelenik meg. Magához inti Borrow-t, és összeérinti a homlokukat.

– Kit hoztál magaddal? – kérdezi, és Elre pillant, aki türelmesen vár az ajtóban, meghagyva nekik a szívélyes vizionlátás pillanatát.

– Elia, bemutatom neked Jackson atyát.

– Nagyon örülök, atyám!

El óvatosan fogja meg a felé nyújtott kezet, mert azon szinte friss égési sebet fedez fel.

– Hogy érzi magát?

– Isten akaratából életben vagyok, és jobban is leszek...

– feleli kedélyesen Jackson atya, de arca megváltozik, mikor megérzi magán Borrow fürkésző, vizsgáló pillantását. – Sean, hagy abba...

– Örülök, hogy jobban vagy – rázza meg magát Borrow, és hatalmas markával barátian megszorítja az atya vállát.

– Ül le, Sean! – mutat a férfi az ágy melletti székre.

Amíg beszélgetnek, El körülnéz. Az ágy melletti szekrénykéhez lép. Automatikusan újra tölti az üres vizes poharat, és félredöntött fejjel nézegeti a virágcsokrot.

Ezer éve nem láttam ilyen.

És ez alig költői túlzás. Olykor Kellyéknél az asztalra állítanak egy-egy kisebb csokrot, de hát az sokkal szerényebb és fakóbb ennél. Ez színes, vidám és illatos. Nem tudja megállni, kihúz belőle néhány elkókadt virágot, megigazítja a többit...

– Kedvesem... – Az atya épp olyan hangsúllyal szólítja meg őt, ahogy korábban Borrow-t is figyelmeztette. Nyüzsög, ténykedik, nem nyugszik, érti meg El.

– Elnézést – mosolyodik el zavarában. Borrow-hoz lép, mikor a férfi magához inti, de feszengve enged, mert a térdére akarja vonni őt.

– Mondja csak, hogy viseli el ezt morcos, makacs szamarat? – kérdezi Jackson atya Eltől. – Két hete jószerivel elviselhetetlen, olyan háború dúl benne.

– Valóban? Ezt mintha hallottam volna már... – mereng el El. – De nem tudom, mi lehet az oka...

Borrow figyelmeztetően meghúzza a copfját, és El felkacag.

– Jó ilyenek látni – mondja Jackson, és Borrow mosolyára mutat. – Maradjon így!

– Majd sűrűn megcsikizem, egy ekkora test komoly csábítást jelent – komolytalankodik El, és Borrow megfeszül alatta a székben.

– Majd meggyónod, lányom – feleli Jackson atya, de mikor ő rákapja pironkodó tekintetét, a kedves szemekben huncutságot lát.

– Borrow! – fordul be hirtelen a férfi, aki a odakint állt eddig őrt, és ellenőrizte a szobába belépőket. – Telefon!

– Elnézést! – áll fel Borrow, és kimegy a folyosóra.

– Aggódik érte? – kérdezi Jackson atya Elt. A lány ekkor ébred rá, hogy pillantása azután is az ajtón függ, hogy Borrow kilépett azon.

– Sok teher van a vállán. Rengeteg mindent tart kézben, és félek... hogy tovább nehezítem a dolgát – mereng el a lány, hisz fogalma sincs, mit hozhat magával a kapcsolatuk.

Jackson felkacag, és megpaskolja maga mellett a matracot:

– Jöjjön ide! Ide, no!

El szót fogad, és átül az ágy szélére. Kezén megérzi a határozott, bátorító szorítást, és a férfiben lakó kedvességtől mosoly húzódik az arcára.

– Az olyan terhet, amitől így mosolyog az ember, cipelni kell, ha fene fenét eszik is! – súgja a férfi közelebb hajolva. – És az nem fáradtság! Hagyd cipelje csak! – Csak a többit kellene letennie, de Sean Borrow sosem veszi le a kezét azokról, akikkel törődhet is.

– Régóta ismeri őt?

Jackson atya legyint.

– Én kereszteltem meg! Rá öt évre már nagy csirkefogó volt – nevet fel. – Az édesanyja még mindig az én gyülekezetembe jár. Csak mióta...

Jackson felemeli sérült kezét, így El tekintete a kórházi hálóing alól kilátszó kötésre is odaterelődik. Az beboríthatja a férfi egyik vállát, és nyakának egy részét is eltakarja.

– Felgyújtották a templomot – ad a magyarázatot a lány kérdő pillantásának. – A miénk volt a harmadik.

El levegő után kap. Nem csoda, ha Borrow-t annyira dühítik és felháborítják a történetek.

– A fenyegetés kívülről jön, nem Leftside-ból. Hergelik Borrow-t, és közben próbálják összeugrasztani Wallace-szal, mert ha megbomlik a szövetségük...

– Oszd meg és uralkodj – érti meg El.

– Tarak nem nyerhet békességet, míg a külvilág nem ismeri el a függetlenségét. Az esetek elharapódnak, és Borrow-t nem nehéz felhergelni. De semmiképp sem veszítheti el a fejét, mert annak beláthatatlan következményei lehetnek...

– Miért mondja el ezt nekem? Nem ismer engem, és még én sem tudom...

– Én azt tudom, hogy te vagy a lány, aki mosolyt csal Sean Borrow arcára – emeli fel Jackson atya a kezét, és ez a mozdulat tele van intellemmel. – Nekem ez elég.

– El! – fordul be Borrow a szobába, és a lány felé nyújtja a kezét. – Elnézést, atyám, de mennünk kell!

– Mi történt? – A férfi rosszat sejtve összevonja összes szemöldökét.

– Megvannak – Borrow csak ennyit mond, és már ki is fordul az ajtón. El pedig követi, de még túl sokáig érzi magán Jackson atya segélykérő tekintetét.

– Itt maradsz Codyval! – közli Borrow ellentmondást nem tűrve.

A kocsmánál parkolnak, és a férfi a bejárat mellett ülő ismerős férfit mutat. Ő hozta Elt Rightownba egy évvel korábban.

– Borrow... – El kérdezne valamit, de a férfi már el is engedte a kezét, Cody pedig sokatmondó pillantást vet rá sötét szemöldöke alól.

– Hányan voltak? – kérdezi a lány.

– Hárman.

– Hol vannak most? – El aggódik, rossz érzés feszül levegő helyett a mellkasában, ahogy Cody az út felé mutat, a szíve kihagy egy ütemet.

– Joe! – dördül Borrow, és újra feltűnik a kocsmá ajtajában.

– Borrow! – siet ki utána Lu, és egy sisakot dob a férfi felé. Csatlakozik egy készülődő csoporthoz, miközben az úton egy kisebb konvoj közeledik.

Az élén két motoros. Kezük a levegőben, mert együttesen tartanak láncon egy alakot, úgy húzzák végig az aszfalton.

– Jézusom... – hunyja le a szemét El.

Karba fonja a kezét, ahogy a korábbi béke szilánkokra törlik körülötte. Tekintete rémülten keresi Borrow-t, aki megérzi magán a kétségbeesett pillantást. Tekintetük összekapcsolódik, de El egy szót se szól. Erősebben karolja magát, és szeretné, ha az a férfi tenné meg helyette, aki éppen véresen torolja meg azt, amit az övéi ellen követtek el.

A két motoros végighajt az úton, őket egy platós furgon követi, azon négy férfi áll, a lábuk előtt feltehetőleg a két másik gyújtogató. A motorosok rajként követik őket.

– A rendőrök? – kérdezi El Codytól, bár nincsenek illúziói.

– Semmire se jutottak az üggyel kapcsolatban, így most készséggel kivárják, amíg a városon kívül megtalálhatják őket.

– A városon kívül?

– Bárki küldte ide őket, az üzenet ma eljut hozzá.

Tizenharmadik fejezet

El lába feszülten rugózik a járdán, ahogy a távolodó konvoj után néz. Tekintetét Borrow erős hátára szegezi, de eltakarja őt a motorosok összetartó csoportja, mely akár a pokolba is követné a város urát.

El lehajtott fejjel összeszorítja a szemét, keze a zsebében lévő maszkra szorul. Mellkasában érzelmek kavarnak, egymást szítják, viharra erősödnek, mely elsodorná őt, ha hagyná. Tudatában újra és újra lejátszódik a jelenet, ahogy a két férfit az aszfalton húzzák, ahogy York emberei annak idején a kosárpálya betonjába nyögték a megadásukat. Elnék nincsenek illúziói, pontosan tudja, mivel jár a béke fenntartása egy olyan világban, mely senkit sem kímél. Még Borrow-t sem... És ott is van. Az érzelmi vihar epicentruma.

Minden borzalom Borrow-on csapódik le. Minden küzdelmet ő vív meg. És rendre felül kerekedik, mert a bukást nem ismeri, nem engedheti meg magának, ha ennyi veszteni valója van. Minden nap a biztonságot teremti meg, miközben ő maga állandó veszélyben van...

El a nevét hallja, de a pulzusa a fülében dobol, talán csak képzelte. Gondolatai cikáznak, szükség dolgozik a lelke mélyén; az érzés, hogy megvédje Sean Borrow-t és a világát, mindent felülír. Cselekedni akar, tenni valamit, megoldást találni... és sikerülni is fog, ő tehet valamit, ő megvédheti attól az ellenségtől, melyet talán későn venne észre.

– El! – Cody határozott hangja közelről éri el, így El odakapja a tekintetét. Majd lenéz a férfi kezére, ami az övére kulcsolódik, és a benne tartott maszkra. Így veszi

észre, hogy már a járda szélén áll, az óvóösztone már előrevinné, el innen. Ezt Cody is tudja.

– Gyere! – mondja a férfi, és kiveszi El kezéből a maszkot, mintha ezzel maradásra bírhatná. – Nem tart soká. Borrow gyorsan pontot tesz az ügy végére...

– De ezzel nincs vége, Cody! – El érzi a dühöt és aggodalmat a hangjában, mely elégedetlenül és tehetetlenül támad a férfira. És mikor Cody újra felé fordul, a szemében ugyanezeket az érzelmeket pillantja meg. Összekapcsolja kettejüket egy hosszúra nyúló pillanatban, melyben Cody azon töpreng, hogy a lány csak újabb kockázati tényező vagy egy szövetséges, aki valóban aggódik Borrow-ért.

– Jóformán minden nap háborút vívunk ezért a városrésztért, az otthonunkért, El! Kisebb tömeg portyázik a határon, hogy rátegye a kezét Leftside-ra, és Borrow valamennyiükkel szembeszáll. Ő meghozza a döntést és megteszi, amit kell!

– Pajzsként áll Leftside és a fenyegetés közé, de ki lesz az ő páncélja, Cody? Hányszor engeditek még, hogy egymaga álljon ki értetek?

– És te?! – Cody félresöpri az őt érő vádat, és egész közel lép Elhez. Farkasszemet néznek egymással, miként próbára teszik egymást. – Te mit tennél azért, hogy Sean Borrow ne bukjon el?

Bármit.

El nagy levegőt vesz, és visszanyeli az őt is meglepő igazságot. Egyszerűen csak felemeli a kezét, és egy mozdulattal visszakéri a maszkját. Mert az alatt a maszk alatt az az árnyék lehet, aki védheti Sean Borrow hátát, amíg ő a csatáit vívja.

* * * * *

– Sean?

– Lent! – érkezik a tompa válasz, így a hang irányát követve lekocog az alagsorba.

– Sean? – El már magán mosolyog, hisz elveszetten nézelődik a hatalmas térben.

Az egyik hátsó sarokban két fotel áll, mögötte a falat polcok borítják. Annak alsó részén több mappa sorakozik.

– Itt – emeli fel Borrow a kezét, és úgy is tartja, míg a lány meg nem fogja azt.

A kerek szőnyegen térdel, így El leül mellé, és térdeire ráhúzza a bő pólót, mert idelent picit hűvös van. Kap egy csókot a férfitől az arcára.

– Mit keresel?

Borrow kivesz egy újabb mappát, melynek az elején a címke egy három évvel ezelőtti dátumot hirdet.

– Már megtaláltam. – Ettől ugyan El nem lesz okosabb, de figyel, ahogy a férfi fél kézzel óvatosan szétteríti a nagy méretű fotókat. Mind fekete-fehér, és mind a társairól készült. Codyről három is. Borrow rámutat, majd állát a lány vállára támasztja, míg ő a képeket nézegeti.

– A fotózás megnyugtat? – El kíváncsian néz fel a férfi merengő arcára, aki némán bólint.

– Szabad? – kérdezi El, mielőtt felvinné az egyik fotót.

– Persze, csak a szélét fogd.

Ő felveszi a közepső képet: ezen Cody háttal áll, fejét oldalra fordítja, a távolba tekint. El újra a fejében hallja a motoros minden szavát, de most egy olyannak látja, amilyennek Borrow ismeri őt.

– Miért épp ez fogott meg?

Borrow kíváncsi, valóban érdekli a válasz, így El próbálja megfogalmazni az érzést, ami miatt épp ezt nézte meg közelebbről.

– A tekintete miatt, azt hiszem – mondja, de még mindig töpreng.

– De ezen néz bele a kamerába – mutat a férfi a másik képre, ahol Cody tekintete sokkal egyértelműbb, hiszen azt épp rajta tartja.

– Igen, itt rád figyel, talán egy feladatra vár, hogy mondj valamit, vagy csak hogy végre túlessetek a dolgon. – El halkan kuncog, a férfi ölelése a derekán szorosabb lesz. – Itt azonban a környezetét figyeli. Éber és óvatos.

– Óvatos?

– Igen. Látod? – El a férfi vállára mutat, mely a képen egyenes és feszes, akár egy katonának. Majd végighúzza az egyik ujját Cody szemöldökén, mely lejjebb ereszkedik a szokásosnál, ahogy a távolságban fürkészi. El Borrow-nak próbál magyarázatot adni, pedig ő ébred rá valamire. Az ajkába harap, mikor felismeri az igazságot. – Rád vigyázott – állapítja meg El. – Tudja, hogy ott vagy mellette.

Csend ereszkedik rájuk, Borrow egy szót sem szól. A képet fürkészi, szabad karjával a lábán támaszkodik, így El fel tud nézni rá. Fél, hogy felfedezi majd rajta a feszült, komor ráncokat, melyek mindig olyan szigorúvá és durvává teszik az arcát, mikor dühös. De vonásai most nyugodtak. Csak szemeiben kavargó néhány gondolat, és mintha azokat ő sem látná tisztán.

– Elég lett volna annyit mondanom, hogy mert ez tetszik a legjobban? – kérdezi El zavarában, és büntudatosan visszafekteti a képet a többire.

Borrow megcsóválja a fejét, megcsókolja El vállát.

– Dehogy, tetszik, ami a fejedben jár – feleli komolyan.

– Talán, mert mióta itt vagyok, a fejem kilencven százalékában te jársz. – El próbálja őt felvidítani, de a férfi szája épp csak megrándul egy mosoly ígéretétől. Azt

inkább a lány arcához simítja, így ő felnyúl, és megcirógatja a szakállas arcot.

– Róla három kép is van. Miért fotóztad le őt? – kockáztatja meg a kérdést.

– Jók voltak a fények.

El felsóhajt, és lehunyt szemmel a fejét ingatja. Irtózatossággal próbálja megszokni, hogy Borrow mindig egy teljesen értelmetlen válasszal felel egy komoly kérdésre. Csak utána felel őszintén. El felállna, de a férfi nem engedi el.

– Abban az időben több komoly fenyegetést is kaptunk...

– Cody arckifejezése alapján inkább csak te kaptál fenyegetést.

– Igen, kaptam. A fiúk pedig ezt elképesztően komolyan vették, sehova sem mehettem egyedül. Cody szinte végig ott volt, mindenhova először lépett be, előttem haladt, ő indult el először... Nem mellettem, előttem. Mindig előttem.

– De... – El elmereng a következő kérdésen, mert érzékeny területre merészkedik, érzi, ahogy a férfi mellkasa a háta mögött morajlik. – Ma nem ment veled...

– Nem – csóválja a fejét Borrow. – Codynak már akkor is négy gyereke volt. Tette, amit helyesnek vélt, amíg meglőtték. Ezután nem akartam többet a frontvonalban tudni, hisz a családjának szüksége van rá.

El megérinti maga mellett a mozdulatot, feláll, Borrow pedig összerendezi a képeket, és visszateszi a mappát a sorba.

Olyan érzés néznie a férfit, mintha hirtelen egy fal kezdene emelkedni kettejük között, és ő nagyon szeretne visszajutni a másik oldalára.

– Ez az ő döntésük, Sean – El újra a szavakat keresi, de érzi, hogy nem kellene őket kimondania. De attól fél, hogy soha senki sem teszi meg, mert mindenki ennyire óvatos Borrow közelében. Várakozón fordul a férfi után. – Azért vigyáznak rád, mert tisztelnek és szeret... .

– Értem senki se vállaljon felesleges kockázatot – morogja Borrow halkán, de ő már alig hallja, hiszen közben eléri a lépcsőt.

– Nem kell egyedül csinálnod, Sean – ismeri fel El az igazságot, amivel a férfi talán már évek óta nem néz szembe, és nem fogad el.

El kinn reked. A fal fölé magasodik, és elzárja tőle Borrow-t. Megtörli az arcát, mert azokat idegen könnyek borítják, melyekről nem is tudott, meg sem érezte őket. Nem hitte, hogy még képes sírni. Próbálja felfogni az érzéseit; lenéz nedves ujjaira, hátha a bőréről leolvashatja a válaszokat, és talán sikerül, mert megrendülten ő is ráébred a saját igazságára.

Újra lenéz a fekete mappára, miközben beismeri magának: Codyval együtt ő is végig Sean biztonságáért fohászkozott.

A lépcső felé fordul, ahol eltűnt a férfi.

Három évvel ezelőtt Codyt is biztonságban tudta, vigyáz a családjára, a társaira, és minden döntésével azon az életen dolgozik, amiben az itt élők biztonságban és boldogok lehetnek.

Ezt az életet akarja a gyerekeinek is.

És ehhez Sean Borrow sosem léphet hátrébb. Ő mindig pár lépéssel a frontvonal előtt halad, mindig ő van célkeresztben.

Hogy védhetnélek meg, Sean?

* * * * *

– Margot...

Borrow küzdelmes sóhaja hallatszik, amit megelőzött a bejárati ajtó nyitódása, és a kislány feldúlt száguldása, mellyel épp az előteret szeli keresztül.

El felnéz rájuk a konyhapultról.

– Nem beszélünk erről! – emeli meg a hangját Margot. Arca piros, szemei gyanúsán könnyesek.

– Ha nem beszélünk róla, mégis, hogy segítsek...

– Nem tudsz segíteni, ne beszéljünk róla! – A kislány mezítláb van. Egy húzott aljú melegítőnadrágban, és egy dresszben. A tánccipőjét erővel a földre dobja.

– Margot! – A dühös mozdulatra Borrow is dühösen reagál. A kislány dacosan megpördül, és felnéz a hatalmas alakra. Szája megremeg, visszafeleselne, de végül csak zaklatottan felrohan az emeletre. Az ajtó csapódása tesz pontot a vita végére.

Eközben Lion, hogy elmeneküljön a feszült légkörből, besomfordál a konyhába. Figyelmet követelve húzza meg El pólóját.

– Szia – mosolyodik fel rá Lion, amikor El felemeli a konyhapultra.

Gyanúsán csokimaszatos kezével megfogja a lány arcát, hogy puszt adjon rá. Mika zsebre tett kézzel tűnik fel, iskolatáskával a hátán ballag be. Mentében felnyúl, hogy megpaskolja Borrow hátát, majd ő is eltűnik az emeleten.

– A táncórán történt valami? – kérdezi El, mikor Borrow ingerülten végigsimít a karján, majd feléjük fordul.

– Vagy a kocsiban... Fogalmam sincs – tárja szét a karját a férfi tehetetlenül, majd a pultra támaszkodik, és lehajtja a fejét. Lion kinyúl, megpaskolja a busa fejet. El pedig elmosolyodik ettől a szeretettel teli mozdulattól.

– Szerintem a táncórán – állapítja meg El. – Úgy tűnt, a cipőkre haragszik.

– Gondolod? A hangjából arra következtettem én vagyok a ludas... – mondja cinikusan a férfi.

– Ő egy lány. Ha rád haragszik, hozzád vágja a cipőit – feleli El, hogy feloldódjon a feszültség.

Ez persze merő túlzás, hiszen Margot sosem tenne ilyet. De Borrow halkan felnevetve elismeri az igazságot.

– Remélem, mire felnő, máson tölti ki a dühét! – grimaszol a férfi, mielőtt megcsókolja Elt.

– Addigra okos és bölcs lesz, és szavakkal kerekedik majd föled.

– Ahogy te is, kis fúria? – élcelődik Borrow.

– Most róla van szó! Ő okos és bölcs lesz.

– Margot tényleg okos – ért egyet Lion. – Megtanította, hogy kell úgy fogat mosni, hogy ne legyen döglött borz szagú a szám.

Bár ezt a fiú teljesen komoly hangon meséli, ők ketten hangosan felnevetnek.

– A táncpartnere kilépett a csoportból. – Mika a konyhalépcsőn áll, onnét nyújtja át nekik a magyarázatot. És úgy tűnik, Borrow-t nem lepi meg, hogy Margot a fiúval megosztotta a szomorúságát. El azonban őszintén meglepődik.

– Köszönöm, Mika! – néz a férfi komoly pillantással a fiúra, aki épp ily komolyan, bajtársiasan biccent.

– Kézmosás, lecke, vacsora hatkor! – ossza a parancsokat Borrow, és felhúzza a pulton ülő tojásóráát, ami valójában kézigránátnak tűnik.

– Segítesz? – kérdezi Borrow a hűtőszekrény előtt állva, abban a reményben, hogy El segít vacsorát csinálni.

El épp csak felpillant rá:

– Nem.

Majd rajzolni kezd Lion utasításai alapján, és a pultot hamarosan szivárványszínbe öltöztetik a zsírkréták.

– Cuki, a zsiráf barna – mondja El tudományosan, mikor a fiú fekete csíkokkal satírozza be a ceruzaállatot.

– De én zsiráfnyakú zebrát akarok – közli Lion, és közel hajolva a színezésre fókuszál.

– Hm... az más – feleli El, és mellékönyökölve figyeli, ahogy a fiú a képzeletét használva új fajt hoz létre. Borrow halkán kuncog, és fűszert szór a rotyogó paradicsomszószbába.

– Mi a te kedvenc állatod? – néz fel Lion.

– Nem hiszem, hogy van olyanom – mondja a lány tanácstalanul.

– El... – figyelmezteti Borrow játékosan, de egyfajta szülői hanggal. Nem fordul feléjük, a főzésre koncentrál.

– Azt hiszem, a delfinek. Játékosak – választ egyet a lány találomra, mire a fiú elfintorodik.

– Válassz valami jobbat!

– Ó, lehet az enyém is a zsiráfnyakú zebra?

– Amíg nem találunk jobbat – bólint Lion kegyesen, majd a fekete zsírkrétával göndör sörényt rajzol az állatának. Mikor Borrow meglátja, szélesen elmosolyodik:

– Most már az enyém is az.

* * * * *

El egy kis ideig vár az emeleti előtérben, ahol hatalmas babzsákfotelek ülnek körben, mintha csak színes varázsgombák lennének a fűben. Van itt műanyag asztalka is székekkel övezve, úgy tűnik, eredetileg a gyerekek itt szoktak alkotni. Az egyik hatalmas ablak alacsony párkányán valami iskolai tanulmány kapott helyett, mert műanyag poharából, és vizes vattapamacsoból különböző zöldek kígyóznak elő. A magas, ferde tető alatt egy tornászgyűrű lóg a plafonról, és valahogy épp oly

furcsán mutat itt, mint Tristen edzőtermében a dupla kápás ló.

El bekopog Margot szobájába.

– Nem vagyok éhes! – kiáltja a kislány.

– Az jó, mert már vacsoráztunk – feleli El közömbösen. Alig öt másodperc telik el, és Margot felrántja az ajtót, szomorú, durcás, felháborodott tekintettel néz fel rá.

– Nem viccelek. Jelzett az óra, és Sean szólt is... – mondja, amire a kislány nem talál frappáns választ, így elfordítja a fejét. – Bejöhetek?

Margot egy ideig töpreng, és El reméli, hogy tudja, tényleg mondhatna nemet. Válasz végül nem érkezik, csak a lány lép arrébb.

– Biztos? – El nyomatékosítja a lehetőséget, de Margot bólint.

– Ejha! – néz körbe El, és nem tudja leplezni döbbenetét.

Tény, hogy ő is volt gyerek, de egészen más körülmények közt nőtt fel. És valahogy nem ilyenek képzelte el egy olyan kislány szobáját, aki tulajdonképpen bármit megkaphat. A halványzöld falak közt makulátlan rend uralkodik. Alig pár játékot pillant meg itt-ott, színt is csak a kinyitott szekrény visz a térbe, melyben jól látszódnak a vállfákon és polcokon elrendezett ruhák csoportjai.

– Ez hová való? – emeli fel El a tánccipőket, és belép a hófehér hajópadlóra.

Margot elveszi tőle, és a beépített szekrényhez lép, ahol különböző cipős dobozok ülnek egymáson. Előveszi az egyiket, és gondosan belecsoomagolja a cipőt, amit igenis nagy becsben tart. Ezt Borrow is tudja, ezért is ingerelte fel, mikor a lány dühösen a földhöz vágta a cipőjét.

– Ezt neked hoztam – El a nadrágja zsebéből előhúzza egy zacskót, amibe Mika csokis kekszet rejtett.

– Ilyenkor már nem ehetek édességet – közli a lány komolyan.

– Tudom. Ahogy azt is, hogy egy szomorú lánynak nem hiányzik a spagetti, bármilyen finom is – sóhajtja El, mert Borrow valami mennyei vacsorát főzött. – A lelki sebekre jó a nasi.

Megzörgeti a zacskót, amiben nem sok keksz van, de talán Margot eszik legalább valamit. Mikor leül a sötétkék-fehér csíkos körszőnyegre, El is így tesz; hátát egy komódnak dönti.

– Mióta táncoltatok együtt? – kérdezi, miközben a kislány ropogatni kezdi a kekszet.

– Mióta a csoportba kerültem. Nem akarok mással táncolni.

– Ez érthető – bólint El, és hátradönti a fejét, kinéz az ablakon. Jólesik neki a szoba békéje.

– Szerintem egy ideig egyedül kellene gyakorolnod. Amíg el nem döntöd, hogy melyiket szereted jobban: a táncot vagy őt...

– Őt! – fakad ki Margot, majd azonnal fülig pirul. Nagyon zavarba jön, és vet egy mérges pillantást Elre, ő azonban csak sokat tudó, megértő mosollyal néz vissza rá.

– Az sem baj.

Gyerekszerzem. Csupa sziporka és napsütés. El irigykedik. Próbál mélyre nyúlni az emlékeiben, hogy a felszínre hozzon egy hasonló érzést, de arra valahogy nem talál rá. Ahogy az emlékre sem.

– Miért lépett ki a csoportból?

– Elköltöznek... – Margot makacs kis álla most megfeszül, majd minden vonása ellágyul a beletörődéstől. Félreteszi a zacskót, és lehajtja a fejét.

– Jogosan vagy szomorú – ért egyet El, és újra kinéz az ablakon. – Csak közben ne feledkezz meg a többi dolgról, ami megmosolyogtat és boldoggá tesz.

Ezt El nem bölcs intelemként mondja, inkább egyfajta tapasztalatként, amire önmagát is emlékezteti.

– Mint a csokis keksz? – kérdezi Margot, és mosoly sejlik a hangjában, így ő újra felé fordul. A kislány őt figyeli, és El zavarba jön ettől a pillantástól, ami olyasmit is láthatott rajta, amit ő talán nem is akart megmutatni.

Vagy mégis?

– Igen, mint a süti. De azt könnyű túlzásba vinni, szóval keressünk valami mást. – El nevetve kapja el a zacskót, és bár Margot utána nyúl, nem gondolja komolyan a tiltakozást.

– Majd holnap – mondja a kislány újra szomorúan, mire El csak némán bólint.

– Mondd csak, mi a kedvenc színed? – kérdezi néhány pillanatnyi csend után, és tekintete körbefut a falakon.

– Az a fura, hogy nem rózsaszín? – kérdezi Margot olyan hangsúllyal, mint aki beletörődik egy olyan vitába, amiből már sokszor próbált szabadulni.

– Lúnak és Mikának sem tetszik a zöld.

– Nem mondtam, hogy nem tetszik. Csak valami úgy hiányzik ebből a szobából... – feleli El őszintén.

– Micsoda? – néz fel Margot újra, szemében valódi érdeklődés csillan. Olyan válaszban bízik, aminek a kérdésén már nagyon régen tépelődik.

– Te. Azt hiszem – feleli El.

Margot újra körbenéz. A plüsstakarón, a tavrózsa formájú üveg mécsestartókon, a fehér függönyön. A könyveken és rengeteg kirakón, ami a polcokon sorakozik. Az íróasztalon fehér lámpa, fehér tartóban neonszínű tollak csokra. Fölötte a parafatáblára egyetlen fotót tűzött

ki, amin ő, Mika, Lion és Sean kapaszkodnak össze egy nagy ölelésben. El elmosolyodik, mert a kislány is a képet nézi.

– Na, jó, megyek – áll fel, és a kilincsért nyúl.

– Benézel még lefekvés előtt? – a kérdés váratlanul éri, jószérivel visszarántja a küszöbről.

– Persze – feleli, és nehéz megmondani ez melyiküknek is esik jobban.

Tizennegyedik fejezet

Úgy tűnik, hogy az esték sem egyszerűbbek Borrow életében, mint a nappalok.

Sokadik ott töltött éjjel után a mostani kicsit más. El arra ébred, hogy megmozdul rajta a takaró. Borrow kiül az ágy szélére, és fejét oldalra fordítja, miközben a bébiórt figyeli. Annak másik fele a tetőtérben van, hogy felfigyeljen rá, ha a gyerekek mozgolódnak, vagy valami baj van.

Most semmi sem hallatszik, legalábbis El így hiszi. Nehéz eldönteni, hogy az olykor felsejlő, halk zörej az éterben, mi is lehet. A férfi mégis kihegyezett figyelemmel fókuszál erre. Majd egyszer meghallják Mika halk hangját.

– Apa, Lion rosszat álmodik...

És Borrow feláll, pár lépéssel az emeleten terem, El pedig hallja, ahogy halk duruzsolással visszatereli a fiút a szobájába, mielőtt belépne Lionhoz.

Hosszú percek telnek el, és El a csendet hallgatja, várja, hogy egy apró nesz elérje. Szeretne megnyugodni, de ez nem történik meg, mert semmi sem hallatszik. Borrow olyan halkán hagyja el az emeletet, hogy fel sem figyel rá, csak mikor újra feltűnik a hálósobában.

– Aludnod kellene – mondja, ahogy visszafekszik az ágyba. Megtámaszkodik a könyökén, és megsimítja El párnán pihenő arcát.

– Úgy tűnik, nekem sem megy, amíg te nem jössz – mosolyodik el, de a férfi azt csak halványan viszonzozza.

– Mindig nehezen alszik el, hiába ég az éjjeli fény. Ha éjszaka felébred, vagy rosszat álmodik, szinte lehetetlen

visszaaltatni... szóval nem vagyok benne biztos, hogy segít, ha ott vagyok.

– Dehogynem...

Borrow kételkedve vesz mély lélegzetet, ahogy a hátára fekszik. El a mellkasára fekteti a kezét, és ujjjaival cirógatja, míg újra rájuk ereszkedik a hangtalan sötétség. Apró neszek hallatszanak a bébiőr felől, El próbál olvasni bennük.

– Nem alszik – mondja Borrow reményvesztetten, és megdörzsöli a szemeit. Teste mozdulna, de nem tudja, menjen-e. Tényleg tehetetlennek érzi magát, de képtelen hallgatni a kisfiú szomorúságát. El szívébe pedig a kettejük gyötrelme hasít bele.

– Megpróbálhatom én?

Borrow elgyötörten, fáradtan bólint, mégis felkel, habár nem követi Elt az emeletre. A lány tudja, hogy a közelben marad.

Felsétál a játszószobába, odapillant Mikára, aki a résnyire nyitott ajtóban áll. Épp olyan bizonytalannak tűnik, mint Borrow, és épp úgy tudja, hogy valami nincs rendben.

– Lion. – El megáll az előtérben, nem megy közelebb a szobához.

– Én vagyok az, bejöhetek? – kérdezi halkán, és aggódva hallgatózik.

Lion kikukkant a takaró alól, és mikor felismeri őt, azonnal bólint.

– Nagyon álmos vagyok – motyogja.

El elindul az ágy felé, menetében felveszi a könyvespolcra a kis műanyag rádiót.

– Itt maradok – mondja El megnyugtató hangon.

Leteszi Lion ablakpárkányára a rádiót, és halkra véve keres egy teljesen semleges csatornát. Talál két műanyag

mécsest, mint amilyen Margot szobájában is van. Csak itt azokat különböző játéktárgyak ülik körbe, akár a tábornözet. Felkapcsolva az éjjeliszekrényre teszi őket.

Bebújik Lion mellé a feldúlt ágyba.

– Oké. Most jó – sóhajt fel El, ahogy a fiúra húzza a takarót. Majd halkán dúdolni kezd a hegyekről, és a szél sodorta lelkükről, mely talán ide is eltalál...

Amikor Lion már mélyen alszik, kionson a szobából, és becsukja az ajtót. Megéri a lépcső tetején ülő férfi vállát, és maga után húzza őt.

– Sosem működött nála az, ami a többiekénél – ingatja a fejét Borrow, ahogy szoroson magához vonja Elt az ágy melegében.

– Csak azért, mert hasonló körülmények között találtál rájuk, nem ugyanolyan körülmények közül jöttek.

Borrow felkönyököl, és lenéz a lány szomorú arcára. Tekintete olyan megrendítő, mintha csak magával hozta volna Lion bánatát. A férfi megcirógatja az arcát, végighúzza ujját az ornyergén, telt ajkán, majd tenyerét a nyakára simítja. Odahúzza magához az arcát, El pedig azonnal hozzá bújik.

– Mondtam, hogy túl nagy a csend. A zajok emlékeztetnek valami megszokottra...

– Ezért kellett a rádió.

– És ijesztő, ha nem látod az arcát annak, aki bejön.

– Ezért van fény a szobában – bólint Borrow elraktározva a tanulságot. – És az ajtó? – El nem felel, arcát a férfi pólójába temeti. – A többieket megnyugtatja, ha nyitva marad.

– Lion szobaajtóját azért hagyták nyitva, hogy senki se hallja meg, ha bemegy hozzá valaki...

– Jézusom... – mordul fel Borrow, és a lány hajába markolva, arcát a nyakába fúrja.

Ha rajta múlik, többé egyiküknek sem kell így elaludnia!

* * * * *

– Mika! Ne dobj ilyen magasat! – kiáltja Margot a kert vége felől.

A délelőtti napfény homályos árnyakat vet a fűre, amiben a három gyerek mezítláb rohangál. Egy frizbit űznek, amit a fiú egy erős mozdulattal újra messzire repít el. Amit a két kisebb persze kicsit sem értékel.

– Ugorj fel érte! – tanácsolja Mika nevetve.

– Ezt még Sean sem tudná elkapni! – dobbant a lány mérgesen, de a játék keresésére indul.

Mika arcán elégedett, büszke mosoly terül el, amit El nem tud megállni szó nélkül:

– Szerintem ezt nem dicséretnek szánta.

Az egyik napozóágyon ül törökülésben, előtte egy rajz. Arra figyel, de így is látja, ahogy a fiú megrántja a vállát.

– Megint fel fog akadni egy fára! – panaszolja Lion, előre figyelmeztetve a bátyját.

– És Sean nem tudja majd levenni, mert dolgozik! – csattan fel Margot, és Lion felé repteti a frizbit.

El önkéntelenül benéz a hatalmas üvegfelületen, de Borrow-t sem a konyhában, sem a nappaliban nem látja. Már jó ideje telefonon beszél.

– Látod, mondtam! – kiáltja Lion, így a lány újra feléjük fordul.

Lion csalódottan szalad egy fa alá, és felnéz annak ágai közé.

– A fenébe is, Mika! – tombol Margot.

– Hé! – szól El figyelmeztetőleg, de kívárja, mire jut a három gyerek egymás közt.

– Szedd le onnét! – követeli Lion, mire Mika megrántja a vállát. De közben zsebre teszi a kezét, és háta enyhén meggörnyed, nem alakítja jól a közömböst.

– Nem éred el, Mika! – olvassa rá Margot.

– El! – néz rá Lion esdeklőn.

El szívesen megtenné, de még nem mozdul, mert kíváncsi, hogy mit kezd Mika a helyzettel. Arra vár, hogy ha már nem hallgatott a testvéreire, legalább belássa, hogy engedhetett volna a kérésüknek a nagyzolás helyett.

El vár.

A fiú tekintete tétován fordul felé. Arrébb somfordál a teraszon túl, felnéz a fára, majd újra rá.

– Segítesz leszedni? – hallja meg El a kérdést.

Mika úgy pillant a bejárat felé, mintha tudná, hogy Borrow is ezt várná tőle.

– Persze.

– A létra a kis épület mellett van – mondja a fiú, és a telek túlsó vége felé mutat. Abban a kis házban a kertész és a medencetisztító dolgai vannak.

Lion felkacag:

– Elnék nem kell létra! – mondja büszkén.

El megmosolyogja Lion szavait, és hogy igazolja, felkap az asztal mellől egy keményfa széket, és a fatörzs mellé állítja. Mika és Margot hátrébb lép, Lion azonban ott marad, és újra felnéz a fára, mintha felmérné a magasságát, ahogy a lány is teszi.

– Nem vészes – állapítja meg, mire El is egyetértően biccent, ahogy elhátrál.

A zsebéből előveszi egy vágott ujjú kesztyűt – magánál tartja, akárcsak a tartalék maszkokat –, csakhog Lion teljes műsort kapjon. Belebújtatja a kezét, majd egyszerűen előrelendül. Lendületből a székre szökken, onnan pedig fellöki magát az egyik ágra. Karjában minden

izom megfeszül, ahogy a hasában is, mikor felhúzza magát. Feldobja a lábát, és felkapaszkodik. Átlép a magasabban lévő ágra, és a levelek közül leemeli a frizbit. Leejti Lionnak, mielőtt könnyedén a földre szökken.

– Lehetne a kedvenc állatod a mókus – állapítja meg Lion szívből jövő kacajjal. – Hasonlítasz rá.

– Lehetne a repülőmókus?

– De hát repülni nem tudsz! – botránkozik meg a fiú.

– Épp ezért legalább a kedvenc állatom tudhatna – nevet a lány, miközben magán érzi a másik két gyerek lenyűgözött tekintetét. Ami épp olyan jólesik neki, mint Lion büszke pillantása.

– Oké! – ugrik előre a kisfiú, és felszáguld a teraszra. – Lerajzolom neked!

– Apa azt mondta, délelőtt idekint játszunk! – emlékezteti Mika.

– Kint is tudok rajzolni!

Lion átrohan a házon, El hallja odakint, ahogy Borrow rászól, lassítson le.

A fiú lassabban trappol tovább a ház hátsó része felé. El hallja odakint az izgatott csipogását:

– Lehozta nekünk a frizbit a fáról, és még létrát sem használt, Sean! Most rajzolok neki egy mókust – közli a fiú immár komolyan, és már száguld is ki a zsírkrétákkal a kertbe.

A délután egészen csendesen telik el.

– El! – A lány nem nyitja ki a szemét Mika hangjára.

– Hm? – kérdezi, és az arcát takaró kezét sem mozdítja meg.

– Unatkozol?

El a hasára fekteti a kezét, és felnéz a fiúra. Mika és Margot fölöttük áll fejfelé, mert ő Lionnal a kanapén fekszenek. Fejük lelóg, lábuk a támlára nyújtva. Borrow-

nak el kellett mennie, ők pedig magukra maradtak így vasárnap délután. A kisfiú semmihez sem kapott kedvet az ebéd után, és szép lassan Lion kínládása – *vergődése* – ragályossá vált. El megpróbált valami ötlettel előállni, de végül könnyebb volt csatlakozni hozzá az unalomban. Így Mika nem téved.

– Sütsz nekünk palacsintát? – kérdezi Margot. Uzsonna idő van.

– Nem – közli El nyomatékosan.

– El nem főz! – nevet fel Lion, és hasra fordul, amitől ruganyos kis alakja teljesen természetellenes pózt vesz fel. Arca a párnába temetődik.

– Nem – feleli El újra, sokkal könnyedebb hangszínen.

– Sean minden vasárnap palacsintát süt! – böki oda Margot már-már szemrehányóan.

– Csatlakozom hozzátok, ha ezt elpanaszolnátok neki, mikor visszajön – feleli a két kérlelhetetlen pillantásnak. – Ez az ő kiváltsága, én nem sütök palacsintát.

– Akkor süss mást!

– Csokis kekszet! – ajánlja Mika. – Mima mindig hoz egy csomót, de Margot mindet megette!

– Az pedig az ő specialitása – szögezi le El, de meglátja a kislány elszomorodó arcát.

Sokat javult a hangulata az elmúlt két napban, de a keksz gondolata újra emlékezteti, hogy rosszkedvű is lehetne. Ezt pedig El nem engedi meg. Margotnak mosolyognia kell.

– Jól van! De találjunk ki valami mást. Oké?

– Jó! – csap le a lehetőségre Margot, Lion pedig feltornázza magát a kanapén. Rámászik El hátára, így ő egy jelentős málhával indul a konyhába.

– Ez azonban közös feladat, mert sütésben béna vagyok! – követeli meg El a segítséget, mire a két gyerek

döbbsen néz rá. Valószínűleg nem sűrűn ismerik be nekik a felnőttek, ha valamiben nem ők a legjobbak. De ő sem ismerhet lehetetlent, így az elszántsága már megingathatatlan.

– Tényleg? – kérdezi Mika kiábrándultan.

– Figyelj, jó vagyok rajzolásban, festésben, falmászásban, zár feltörésben...

– Betörésben? – csillan fel a fiú szeme.

– Felejts el! – vet rá El lesújtó pillantást. Már megtanulhatta volna, hogy sosem azt hallják meg az ember mondanivalójából, amit kellene. – A főzést együtt csináljuk, oké?

– Jó, de mi legyen az? – Margot lekapja az egyik szakácskönyvet a polcra.

A három gyerek letelepszik a konyhasziget mellé, és felé tolják a könyvet.

– Ne már! – néz rájuk El kétségbeesve. – Álljatok elő valami ötlettel! Mégis mit szoktak az emberek sütni a családjuknak?

Tanácsstalanul néznek össze, hisz egyiküknek sincs igazán tapasztalata a normális családról, vagy arról, hogy abban, hogyan is működnek a dolgok. El felsóhajt, és felcsapja a könyvet.

Már egy ideje lapozgatnak, mikor Mika megszólal:

– Süssünk pitét. A filmekben folyton pitét sütnék a nagymamák.

El lassan emeli fel rá a pillantását, és intően megemeli a szemöldökét, hogy a fiú értsen belőle.

– Az anyukák, a gyorsbüfék... a lányok? – folytatja a sort, hátha eltalálja azt, ami El tetszését is elnyeri. Margot és Lion halkán felnevetnek, de bölcsen elrejtik a mosolyukat.

El a tartalomjegyzékhez lapoz.

– Legyen pite! Gyümölcs? – néz Margotra, mint a személyre, akinek talán a legtöbb köze lehet ehhez a konyhához.

– Van Mima féle befőtt a felső polcon – mutat a konyhabútort lezáró, plafonig érő szekrényre.

– Hozzam a széket? – kérdezi Mika szemtelenül, de El összehúzott szemmel a nyelvét nyújtja rá. A fiú felnevet.

El a pultra ülteti Liont, aki óvatosan feláll oda. A lány karjai óvják őt, míg kinyitja a felső ajtót, és kikap egy cseresznyebefőttet. Leadja, majd újra megkapaszkodik a lány vállában, és onnét a földre szökken.

Mire El visszalép a szigethez, annak túloldalára már két magasítás is került a kisebbeknek. El elmosolyodik, mert ez már csapatmunka.

El a sütikészítés közben a szeme sarkából látja, hogy Borrow a garázs felől érkezik a konyhába, óvatosan les be, és valószínűleg azért, mert túl nagy a csend. Az arcán látszik, kénytelen elismerni, hogy ennek valóban vannak változatai, és furcsamód mind beszédes. Kezével megmarkolja a tarkóját, és tisztán látszik, azon töpreng, hogyan élte túl mindegyikük a délutánt. A konyha padlóján a fehér lábnyomokat vesz észre, és megcsóválja a fejét.

– Inkább álljatok hátrébb... – tanácsolja El nevetős hangon, és visszafordítja a figyelmét a gyerekek felé. – Lion! Ne bújj a pult mögé, inkább támogass!

– Gyerünk, El! – biztatja Mika nevetve.

A férfi nem jön be, az ajtóból figyelni őket, a teljes konyhai atombomba támadás közepén. A pultot valóban liszt borítja, melyet ugyan összébb söpörtek, az mégis mindent beborít. Piros ragacs csillog benne, ahogy Margot vidám arcán is. Sütit sütöttek.

Elnek fogalma sincs róla, hogyan vették erre rá.

A lány kizárja az izgatott gyerekek hangját, és kesztyűs kezeivel kiemeli a pitét sütőből, és azt a káosz közepére alátétre fekteti.

Meglehetően szépre sikerült tésztaács van a tetején.

A kis csoport távolról néz le rá, lassan megemelkednek, hogy szemügyre vegyék az eredményt, de úgy tekintenek rá, mintha valami hatástalanításra váró bomba lenne.

– Túl barna a széle – állapítja meg Margot kritikusan, és közelebb húzódva majdnem megérinti a forró süteményt. Lion kapja el a kezét.

– Kóstoljuk meg! – kiált fel a kisfiú.

– Nem! – jelenti ki El határozottan. – Tűzforró.

– Hogy mi?! – háborodik fel Mika, de Elnek a szeme sem rebben:

– Megvárjuk, amíg kihűl.

– Tessék?! Több mint két órába telt megsütni egy pitét, és még várunk is rá?!

El lekönyököl a pultra, hogy közelebb hajoljon a fiúhoz.

– Ki akarta, hogy süssek? Te. Te is tudtad, hogy az melegen lehetséges? Pedig kérhettél volna fagyit is – mondja, és Margot és Lion kórusban ismétli.

– Az biztos finomabb is – jegyzi meg Mika, de szemében nincs rosszindulat, csak Elt húzza. Kihívást intéz felé.

– Akkor nem eszel belőle – közli a lány, mire a fiú szeme elnyílik a döbbenettől. Majd ravasz fény villan a szemében. Kezével letörli a befőtt cukros levét a pultról, és végighúzza azt a lány arcán.

– Míka! – szól rá Margot.

– Hú, de meglakolsz! – dob El egy marék lisztet a fiú felé.

– El, ne!

A szava hatástalan, El és Mika már körbeszáguld a konyhában, hangosan nevetnek és birkóznak. Egy-két percig küzdenek, majd mikor Mikával kissé elszalad a ló, El egy könnyed mozdulattal a földre juttatja. A fiú nem üti meg magát, de tüdejéből kiszalad a levegő. Lion leszökken a fellépőről, és leüti a mérkőzést, akár a birkózóknál.

A két tekintet újra találkozik, farkasszemet néznek egymással, majd El oldalra dönti a fejét, kérdő pillantással várja a választ. Mika pedig bólint, megértette a figyelmeztetést.

És Borrow-t ez épp úgy meglepi, mint az, hogy elfogadja El segítő kezét. Korrektül felhúzza őt a földről.

– Ezt hol tanultad? – kérdezi Mika.

– Kicsi vagyok, de fürge. Ezt használom ki, ha muszáj. Önvédelemben is jó vagyok.

– Megtanítod?

– Nem – közli El ezt is határozottan. – Nem hiszem, hogy tőlem kellene megtanulnod.

– Akkor kitől?

– Biztonság és védekezés kérdésében apa szava a mérvadó. Oké? – kérdezi El, és megpróbálja Liont kitakarítani a ragacsból.

– És ha ő megengedi?

– Akkor bármit csinálhatunk, amit szeretnél – feleli El, és a vigyorgó fiúéhoz koccintja az öklét.

– Hát a sütés miatt nagyon mérges lesz. Csak mondom – közli Margot, és az ajtóra mutat.

Ők egyszerre húzzák ki magukat, mintha egyetlen pillantás a sarokba küldené őket, pedig Borrow mosolyog.

– Mi folyik itt? – kérdezi jókedvűen, bár próbálja magát komolynak bemutatni.

A helyzetet Lion menti, aki azon nyomban észbe kap:

– Most először nem süttöttél nekünk palacsintát vasárnap! – veti a szemére, mire a másik két gyerek is bólogatni kezd.

Borrow szemöldöke magasra szökik a döbbenettől, és már fogalma sincs, hogyan is akarta őket megdorgálni.

– Nyomás mosakodni, én addig tartom a hátamat! – mutat El a szobák felé.

Mika indul meg először, mentében megöleli Borrow derekát:

– Szia, apa!

A férfi leguggol, így Margot is adhat neki egy lekenyerező puszit. Lion óvatosan lép felé, és felmutatja továbbra is maszatos kezeit, de azzal a férfi nem törődik, ahogy makulátlan ingével sem. Liont is megöleli, mielőtt továbbengedi.

– Szóval? – kérdezi Borrow besétálva a konyhába, ahol El már összegyűjtötte a koszos edényeket.

– Hát... úgy kezdődött, hogy elmentél, és mi unatkozni kezdtünk... aztán éhesek lettünk... – feleli El felé fordulva, de ő is ösztönösen odafigyel rá, nehogy a férfihez érjen. Mindenét liszt borítja, és feltehetőleg egy olyan ragacsos melléktermék is, ami akkor is létrejön amatőr sütőknél, ha ilyen alapanyagot nem is használnak fel. Borrow megtámaszkodik a két oldalán.

– Tanulság, hogy ne hagyjalak magatokra titeket unatkozva és éhesen? – kérdezi somolyogva, és lesimít egy lisztcsíkot El alkarjáról.

– Szerintem az elsődleges tanulság, hogy jobb, ha nem bízod őket rám – súgja a lány, mintha titokban akarná tartani, hogy Borrow most az egyszer hibás döntést hozott.

– Szerintem primán megvoltatok – közli a férfi, és feldobja őt a pultra. – Ez micsoda?

El is lenéz a kezére.

– A főzés alaptana, hogy szándékosan létrehozol valamiféle új ételt. Úgy néz ki, én erre véletlenül is képes vagyok – tárja szét a karját, mire Borrow felnevet.

– Sean! – kiáltja Lion, és lába már a lépcsőn csattog.

– Túl gyorsan végeztél! – kiáltja vissza a férfi.

– Jaj, ne már! Szappant is használtam... – dohogja a kisfiú, de szófogadóan visszaindul az emeletre.

– Köszönöm, hogy vigyáztál rájuk! – dönti Borrow a homlokát a lányénak. El két kezébe fogná az arcát, de végül érintés nélkül csókolja meg őt.

– Én is kimosakszom.

– Rendben. Én intézem a vacsorát.

* * * * *

– Üdv, atyám! Mizu? – fordul be El a betegszobába élénk mosollyal, amit Jackson atya azonnal viszonz is. A nyomában érkező Borrow azonban csak a fejét ingatja, mintha egy cserfes, sidri kislányt próbálna teljesen hiábavalóan megfékezni.

– Üdvözlöm, atyám! – hajtja le a fejét, és Jackson atya a vállára teszi a kezét, míg homlokuk összeér.

– Későn jöttetek – állapítja meg.

– Sajnálom, rá akartam nézni a templom felújítására. Szétnéztem, és...

– Hoztunk ebédet! – emeli fel El az ételhordókat, félbeszakítva Borrow túl komoly szavait.

A férfi újra a fejét ingatja, és a székbe ülve folytatná, de most az atya szakítja félbe:

– Mennyei illata van! Mi van benne?

A kíváncsi kérdést hallva El az ágy túloldalára megy, és a szekrénykére teszi a zacskót. Kiemeli az átlátszó dobozokat.

– Ez valami zöldséges, paradicsomos levesnek tűnik...
– forgatja a felső dobozt a levegőben. – Ragu tésztaival? És gyümölcskenyér?

Amint a süteményt meglátja, Jackson atya szeme felcsillan:

– Ó, akkor ezt Mrs. Rickham küldte! Az az asszony igazán szívből főz!

– Hát figyelembe véve, hogy lábadozó beteg, én azt mondanám, koleszterinbombát küldött – jegyzi meg El, mire Borrow felnevet.

– Hűtőbe tegyem?

– A sütit kérem – nyúl érte a férfi, mire Borrow emlékeztetné, hogy alig lehet túl a reggelin.

– Fiam... lábadozó beteg vagyok, ennyi jár nekem.

– Feloldozást kapott a falánkság bűne alól?

– Addig mi is másfelé nézünk – El cinkos pillantást vet Jackson atyára.

– És hát alapvető udvariasság, hogy megkínállak valamivel titeket – Az atya leveszi a fedőt a dobozról, és az édes szeleteket a lány felé nyújtja.

– El... – szól rá Borrow gyengéden, mert érzi, hogy csalódást fog okozni. A lány már lelkes csillogással a szemében kivett egy darab süteményt, de azt most ő magához inti.

Jackson atya értetlenkedve figyel, ahogy El átadja azt Borrow-nak.

– Epres – mondja Borrow, és a barátja felé nyújtja a szeletet.

– Allergiás rá? – kérdezi az atya.

– Igen... – sóhajtja El, és visszahúzódik az ágy végébe.

– Kapsz helyette valami finomat – mondja Borrow csábító ígéretként. A lány arca újra felragyog, és egy szalvétát terít Jackson atya ölébe.

– Ez érdekes – töpreng el Jackson atya. – Viszonylag ritka jelenség, én pedig ismertem még valakit, aki allergiás volt rá.

El háta úgy egyenesedik ki, mint ahogy a lehűtött edzett acél válik keménnyé. Mozdulata épp egy pillanatra dermed meg, de végül bekötözi a zacskót, és a kis hűtőhöz lép vele.

– Egy elveszett barát? – Borrow hátradől, egyik bokáját felteszi a másik térdére, kezeit összefűzi a hasa előtt.

– Csak ismertük egymást – nyomatékosítja Jackson atya. – Már néhány éve távozott az élők sorából.

– Remélem, nem az eper végzett vele – El egyszerre viccel és cinizál, csakhogy megtörje a pillanatot, Borrow mégis feszengve kihúzza magát.

– Nem, ha jól emlékszem, nem – feleli Jackson atya, és a tekintete Borrow-ra terelődik.

Mikor az idős férfi újra ránéz, El nagyot nyel. Semmit sem tud erről a papról, akit Borrow és a társai annyira nagyra tartanak. De érzi, hogy meg kell ismernie. Itt és most, hogy megértse, mit is üzen neki. Tudnia kell, hogy oka van-e félni tőle.

– Mi híred van a tatarozásról? – vált témát hirtelen a férfi, mire Borrow fellélegezve kihúzza magát, és megosztja az információkat, amiket ma kapott.

– Úgy gondolom, egy ideig nyugalom lesz – mondja Borrow már az ablaknál állva, Jackson atya továbbra is őt figyeli.

El pedig valamiért most figyel fel rá, hogy ő nem lépett vissza az ágyhoz. Továbbra is a másik, fakeretes fotel mellett áll, egyik térdével a karfán támasztva meg magát.

Nem lép vissza a bizalmas, baráti közelségbe, külső szemlélő marad, úgy figyeli őket.

– De a fiúk figyelnek a szalonra és az edzőteremre.

– Gondolod veszélyben vannak? – kérdezi az idős férfi aggodalommal a szemében.

– Nem hiszem, hogy az egyház volt a célpont – Borrow egyik karja a mellkasát íveli át, másik kezével most megmasszírozza a homlokát.

– Akkor...

– Te – közli ilyen nyíltan. – Addig gyűjtogattak, míg téged meg nem találtak. A helyükben én is ezt tenném. És így a logika azt követeli, hogy a következő Colin és Isaiah lesz...

– Hogy mi?! – csap le El az információra, és minden gondolata arra fókuszál át.

Rémülten lép előre, Borrow tekintete épp olyan együttérző, mint korábban, a lány ebből tudja, hogy ennek a hírnek sem fog örülni.

– Miért van Colin veszélyben? – El már megszokásból sem követel választ a város urától, pedig nem Tristennel áll szemben. De érzi, hogy türelme felmorzsolódik, ezért a kezeit ökölbe zárja, mintha ezzel még egyben tarthatná azt.

– Leftside-ot nem egyedül vezetem. A különböző kerületek olyan emberek felügyelete alá tartozik, akikben az ottaniak megbíznak, akik ismerik az ott lakókat. Jackson atya, Colin, Isaiah...

– Úgy érted, őket fenyegetik, mert veled nem bírnak? – El maga is érzi, hogy ez szemrehányás. Dühöt érez, és gyűlöletet valaki iránt, akihez ez idáig semmi köze nem volt, most mégis az egész valóságát veszélyezteti. A szíve hevesen ver, a vér a fülében lüktet megsemmisítve a külvilágot.

Szerencsére, nem árthatnak neki... Nem férközhetnek Colin közelébe ...

– El... – szólítja meg Borrow. A férfi már szemben áll vele, ebből veszi észre, hogy a gondolatai között tépelődve az ajtó felé húzódott.

...Csak most is vedd majd észre a pillanatot...

– Ezért maradtak az embereim a szalon közelében... – mondja, mire El bólint.

A lány ujjai szorosra fogott hajába szántanak, de hálás pillantást vet a felé közeledő férfira.

– Nem lesz semmi baj.

El hisz ezekben a szavakban, hisz Borrow-nak.

– Néhányan a templom felújításán is dolgoznak majd. A biztonság kedvéért – biztosítja Jackson atyát, aki meg sem próbál ellenkezni. Egyszerűen csak bólint.

Borrow közelsége új aggodalmat hoz magával. El a fejében immár egyre a férfi korábbi szavai járnak. A reménye, hogy nem kell tovább foglalkoznia ezzel az üggyel. Bizakodott, hogy az eset ennyivel le van zárva. *Egyszerű* gyújtogatók voltak, akiket elkaptak, és a bűncselekmény sorozatnak vége szakad. De Jackson atyának igaza van: Borrow-on akarnak fogást találni. Minden oldalról támadást mérnek rá, és semmilyen eszköztől nem rettennek vissza. Itt nincs olyan, hogy egyszerű ügy. Itt is mindenki nagy tétellel játszik.

Borrow még mindig nagy veszélyben van!

Elt annyira elsodorták a gondolatai, hogy arra eszmél fel, hogy a férfi megfogja a kezét, mert indulni készül. Már a barátjától is elbúcsúzott, hát most ő is így tesz.

– Köszönöm a látogatást! – mosolyodik el az atya. – El, még megtenné, hogy ideadja nekem azt a rejtvényűjságot? – mutat az asztalkára.

A lány lelke felrázza magát, tudatát kitisztítja, úgy lép újra az ágyhoz.

– Köszönöm! – veszi át Jackson atya az újságot, majd őt is úgy húzza magához, ahogy Borrow-t szokta. Homlokuk összeér.

– Nem mi vagyunk a leggyengébb pontja – mondja a férfi halkán, mintha csak imát mormolna. – Veszélyt hozol rá, de meg is mentheted, te is tudod.

El úgy lép hátra mintha ütést kapott volna, és a kezét is kitépi az atya szorításából. Dühös pillantása a férfi idős arcát égeti, kinek tekintete az ajtóra rebben, melyben már nem áll ott Borrow.

– És ha megtudják, hogy neked is van gyenge pontod, akkor nem bujkálhatsz tovább...

– Fogalmam sincs, miről beszél – veti oda El, mert ez is olyasfajta válasz, amit egy ilyen ködös párbeszéd önkéntelenül megteremt. Egyszerűen, mert bízik benne, hogy így van. Ők ketten semmit sem tudnak egymásról.

Borrow odakint beszélget, de azonnal felé nyújtja a kezét, mikor meglátja őt. És El belé kapaszkodik, tudva, hogy a szíve így újra verni kezd majd.

* * * * *

Borrow egyik motorján járnak be a várost, a templomtól, a kórházon át, a város pereméig. És azon túl is.

Elhagyják a kertvárost, nyárban halkán tikkadó fák között száguldanak egyre távolabb. El minden kanyarban, minden lejtőn erősebben szorítja Borrow derekát. Tekintete képtelen követni az elsuhanó fákat, pedig a környezete olyan, mintha egy másik világba csöppenne. Olyanba, melyben sohasem járt ezelőtt, pedig itt volt nem

messze, elérhető távolságban, mégis megközelíthetetlenül messze.

Az út éles kanyarokkal tekereg fel a dombok közé, egyre magasabbra. Kevesebb a fa, azonban a dombtetőn és a túloldali lejtőkön újra sűrűsödnek, eddig ismeretlen káprázatot teremtve.

Borrow lekanyarodik a szerpentinről egy keskeny földútra, mely még magasabbra viszi őket. Egy pihenőig hajtanak, melynél több túraútvonal is összefut. Padok és asztalok állnak a fák alatt, és egy kis faépítmény ad menedéket a megpihenőknek.

El lelép a földre, a sisakját átadja Borrow-nak. El a kicsit sem szép, leftside-i, zsúfolt területeket nézi, melyeket pókhálószerűen feldarabolnak a főutak. De messze van, innen távolinak hat, itt az ember...

Máshol van...

A ragyogó napfényben El leárnyékolja a szemét, mert az egészen távoli messzeségben sejleni látszik Blackmountain égbetörő központja is. Majd megfordul, mikor a fák felzúgnak a háta mögött. Levelek zörögnek a feje fölött, olyan zenével töltve meg a csendet, amilyenhez hasonlót még sosem hallott. Az izgatottság a bőrén futkos, akár a hangyák.

– Egek... ez százalmas... – állapítja meg, és arcát az ég felé emeli.

– Micsoda? – kérdezi Borrow, egyre a lány reakcióját figyelve. Saját sisakját a háta mögé tette, a másik az ölében, mintha arra számítana, hogy El azonnal vissza akar fordulni.

– Hogy ez ennyire tetszik nekem... És hogy ez új élmény... – Borrow felé fordul, de karját egy olyan irányba nyújtja ki, mely túl van a láthatáron. Nem magasodik, nem csillog a semmibe. Nem hívogat, nem csábít. Az otthona

felé mutat: – Ott lakom, Borrow, és még sosem jártam itt. Mifelénk még park sincs. Az életben nem láttam egyszerre ennyi fát, és elképzelni sem tudtam, hogy a zöld egy illat is lehet, és hogy attól megfájdulhat az ember feje...

El megdörzsöli az orrát a túl tiszta levegő szokatlan érzésétől, amitől valóban sajnás kúszik a koponyájába.

– Sajnálom!

Mikor felnéz a férfira, akkor ébred rá, hogy akaratlanul is büntudatot ébresztett benne.

– Nem a te hibád – rázza a fejét határozottan, de Borrow-ot nem győzi meg.

– Righttown már a Király idején is morális és anyagi csőd volt, és mi sem akartunk ilyen koloncot a nyakunkba venni – ismeri be a férfi azt, amit valójában mindenki tud.

És csak a bolond veti a szemükre. El tökéletesen megérti, mekkora munka és kockázat lenne felhozni azt a városrészt legalább egy elfogadható szintre... kisöpörni és rendet rakni, esetleg fákat telepíteni pár köztérre... Nála jobban, talán senki sem tudja.

– Engedtük, hogy megrekedjen azon a szinten, amin volt, hacsak nem jutott azóta még mélyebbre...

– Annál nincs lejjebb – nevet fel El keserűen. – Ez már régóta így van, és az ott élőknek volt ideje megszokni, miközben ti elkényelmesedtetek a túloldalon.

A férfibe csíp, aki csak a fejét ingatja, de végül egy halvány mosollyal újra ránéz. Végre leteszi a sisakot, és átvetve hosszú lábát a motoron, felé fordul. Neki támaszkodik a súlyos motortestnek, El pedig egészen közel lép hozzá, be a két bakancsos láb közé.

– Köszönöm! Nagyon tetszik – mondja a lány, és megcsókolja a férfi mellkasát ott, ahol a póló V-nyaka szabadon hagyja a bőrét.

– Reméltem, hogy így lesz. Szeretek idejárni.

– Gondolkodni?

– Nem – nevet fel Borrow, és a lány farmere hátsózebébe csúsztatja a kezeit.

El lábujjhegyre állva megcirógatja a férfi arcát az ajkával. Hosszan megsókolja, mielőtt ellépne tőle. Lehúzza magáról a pulcsit. Fehér trikójában a napfény a bőrére hevíti. Felül az egyik asztalra, hogy felhajtsa a nadrágja szárát is.

– Többnyire gyönyörködöm a kilátásban – feleli a férfi mellkasán összefont karokkal.

El lassan felnéz rá, hiszen Borrow tekintete rajta pihen, háttal áll az elterülő látképnek.

– Eszedbe ne jusson megölni a pillanatot egy cinikus megjegyzéssel – figyelmezteti a férfi, mire ő elmosolyodik. Hálásan néz Borrow-ra, amiért levette róla a pillanat súlyát.

Borrow előrelép, leveszi a dzsekijét, és a lányhoz sétál. Ő így mindkét lábát leteszi az asztalról, hogy a férfi egész közel léphessen hozzá. Az erős kezek átfogják El copfját, és többször végigsimítanak az ezúttal nem szögegyenesre vasalt, hanem göndörön hagyott hajkötegen. El az érzéstől a legszívesebben dorombolni kezdene.

– Azt hiszem, ez az egyetlen hely, ahol semmit sem csinálok.

– Az nagyon fura lehet – töpreng el a lány. Újra felemeli a fejét, állát megtámasztja a férfi mellkasán. Kezével a pólója alá nyúl, végigsimít Borrow a derekát, egészen hátra, a gerince völgyéig. Az ujjai ezt az izgató ívet cirógatják.

– Szokott is kelleni egy kis idő, míg átállok.

– Addig csendben maradjak? – El komolyan kérdezi, a férfi mégis elmosolyodik:

– Nem kell. Tetszik, ami a fejedben jár.

– Nekem is tetszik, amikor itt vagyok, veled vagyok – feleli El őszintén, hiszen a férfi mellett a gondolatai valóban képesek jó irányt venni.

– Akkor maradj.

– Nem lehet – ingatja a fejét El, és az arcát a bordák kemény vonalára hajtja, amely alatt ott zakatol a férfi szíve. De nem kell hallania ahhoz, hogy tudja Borrow-nak ez a kérés fontos.

– Alig vannak olyanok Tarak nyugati részén, akik foglalkoznak még az ottaniakkal. És a legtöbben nem tudnak, mit tenni. De P. J., Cherry és én... – El megvonja a vállát. – Mi próbálkozunk.

Borrow a két kezébe fogja El arcát, hogy a szemébe nézhessen. És bár a lány tudja, hogy nem kellene tovább magyaráznia, mégis megteszi:

– Ott még túl sok a Lionhoz hasonló...

– És nem segíthetnél nekik innen?

– De, igen – bólint El, amivel határozottan megdöbbsenti a férfit, aki nyilván vitára készült. Talán egy hosszú monológra az eszméiről és az okokról, amiért a nyugati kerületben kell maradnia. – Azonban, bármilyen morbid is, én oda tartozom. Ez nem változik meg csak úgy...

Borrow elmosolyodik. Tekintete átható, melengető és büszke.

– Ennélfogva... – mereng el a lány, és töprengve az ajkába harap. – Kettős állampolgárságnak minősül, ha ide és oda is tartozom?

– Majdnem – nevet fel Borrow. – De legfőképp párkapcsolatnak.

– Hát én konkrétan a két helyre gondoltam, de ez elgondolkodtató...

El megugrik ültében, mert a férfi hirtelen a nyakába harap. Majd hosszan, forrón megcsókolja az enyhén égő bőrt, mielőtt hozzásimítaná az arcát.

– Tartozz csak hozzám – morogja a selymes bőrbe. Alatta szaporán ver a lány szíve, mely ekkor kihagy egy ütemet.

– Jól van – bólint El.

Borrow karja átfogja a derekát, a feneke alá nyúl, és felemeli. Így ő teljesen köré fonódhat. Átnyújtja karjait a férfi vállain, és összeérinti a homlokukat.

Tizenötödik fejezet

Hétfő van, és El egyedül van a házban. Ez önmagában egy teljesen átlagos nap, de fogalma sincs, azt hogyan is kell eltölteni Leftside-ban. Lionék iskolában vannak, Borrow-nak elintéznivalói akadtak, így ő magára maradt a semmittevéssel. Gondolt rá, hogy hazamehetne. Megnézhetné, mi újság odaát, és beugorhatna P. J.-hez. De amint végiggondolja a lehetőségeket, máris arra gondol, hogy alig töltene ott időt, már jöhetne is vissza, hisz...

Három után a többiek is visszaérnek. Hazajönnek...

És ez egy olyan új, ijesztő gondolat, amit fel kellett ismernie, beazonosítania, és valami módon a sajátjává tennie, hiszen ott van már a mindennapjaiban. És ez nem könnyű. Nem könnyű úgy, hogy énje egy része határozottan ellenáll neki, tudja, hogy nem teheti meg. Visszább kellene lépnie, hátat fordítani, mert ez veszélyes... Jackson atya ebben nem tévedett.

El mégis itt van. A garázs oldalsó helyiségében a fekvő nyomó pad melletti rúdon húzódkodik már hosszú percek óta. Teste dolgozik, verítékben úszik, megszokott erőpróbának van kitéve. Ezzel megbirkózik, felülmúlja, ezáltal erősebbé válik. Ezt ismeri, tudja hová vezet, irányíthatja.

Szabályosan lélegzik, a pulzusa egyenletes, a feje kiürül, a gondolatai elcsitulnak. Mikor a karjai elfáradnak lelazítja őket. Végigcsinál egy sorozatot a felülésekből, és a különböző lábemelésekből. Rádolgozik a fenekére is.

Odakint zene szól, arról a listáról, amit a férfi legutóbb hallgatott. Ezért nem figyel fel rá, hogy valaki belép a

garázsba. Borrow-ért kiáltanak, azt gondolják, ő van idelent.

El felpattan, egy törölközővel felitatja nyakáról a verítéket, és az ajtóhoz sétál, hogy lássa, kik érkeztek. Hárman vannak, és nagyon úgy tűnik, hogy kulcsuk van a házhoz. El az egyikükkel már találkozott, egy rövid, őszülő szakállú pasas, világos szemekkel.

– Mondtam, hogy nem lesz itt. Codyékkel ment el, kizárt, hogy visszaértek már – mondja, és rámutat két fiatalabb társára, akik a hűtőhöz léptek kutakodni. – Csukd vissza!

– A dögös apróság! – veszi észre Elt az egyikük, és széles vigyorral felé lép.

– El – mutat magára a lány faarccal.

– Szia, El! – mondja a másik, alaposan végigmérve El csatakos alakját.

– Már itt sem vagyunk, csak Borrow-ot keressük – mondja az idősebb, és ő ténylegesen közelebb lép, egyfajta határt képezve a lány, és a két társa között. – Dave, vagyok.

El lenéz a gyűrűtlen kézre, melynek inas csuklóján azonban rengeteg karkötő fityeg, köztük egy keleti imafüzér is.

– El – rázza meg a felé nyújtott békejobbot. – Sean csak késő délután jön, Lionékat is Lu hozza haza. Fontos?

– Kissé – bólint Dave, és összeüti a tenyereit, hogy a társai figyelmét magára irányítsa. Küinti őket a garázból, majd ő is indul. – Beszélek vele. Nem biztos, hogy jó kedve lesz, mikor megjön.

Ez egy meglepő, baráti figyelmeztetés, és még némi aggodalom is elegyedik bele, így El ösztönösen megnyugtató:

– Nem lesz gond. Megbirkózunk vele.

– Bezárom – lép Dave az ajtóhoz, mikor ő a lépcső felé indul. – Bármilyen gond van, hívj! Mi vagyunk a kettes gyors hívó.

– Rend! – feleli El a lépcsőről, és megcélozza a fürdőszobát.

Csak később bizonytalanodik el. Mikor Colin megérkezik egy egészen komolyan megpakolt fodrászkellékes táskával, aminek tartalmát alapos gonddal pakolja ki a konyhapultra.

El bízik Dave tapasztalatában, nem vonja kétségbe a jóslatát. És azt is biztosan tudja, hogy Sean ettől sem lesz boldog. Ahogy már magától a tényről sem, hogy Elnek haza kell mennie.

De ezt ugyebár, nem teheti meg bárhogy, Colin segítségét kell kérnie a hazajutásban, és hajvasaló híján a haja rendbetételében is.

– Ül le! – mondja a férfi rezzenéstelen arccal, és ő elsőre megtalálja az elosztót a pultban. Pontosan tudja, hol keresse, és ez elgondolkoztatja a lányt.

– Mióta ismered Seant? – Ez a kérdés nem hagyja nyugodni.

Colin már azelőtt ismerte őt, hogy a város ura lett. Eddig azt hitte, hogy valamilyen formában talán barátok is, de mióta megtudta, hogy Colin a város vezetésében is segít neki, azóta képtelen dűlőre jutni kettejük kapcsolatával.

– Mióta Leftside-ban élek.

Ez váratlanul éri, hiszen Borrow maradéktalanul megbízik a férfiban. Valamivel ki kellett ezt érdemelnie, valaminek történnie kellett...

– Én azt hittem... Sean elmondta, hogy Te, Jackson atya és Isaiah segítetek neki rendet tartani Leftside-ban. Ez mégis, hogy történt? – El fordítva ül a széken, így karjait

most kinyújtja a támlára. Colin mellé lép, és összesodort tincseket képez, hogy azokat eltűzhesse az útból, és szintenként egyenesíthesse ki a loknikat.

– Ez nem bonyolult, El – a férfi ujjai serényen, és megdöböntően ügyesen járnak. – Ha baj történik, mindenki hozzánk fordul segítségért. Borrow pedig elgondolkozott, miért van ez így. Az emberek bennünk bíznak, mi pedig benne.

– És Borrow? – mereng el a lány, hiszen a férfi mindent próbál egymaga elintézni, ő maga vállalja a felelősséget mindenért. De valakinek fedeznie kell őt, nem állhat szemben mindennel teljesen egyedül...

– Borrow kiben bízik? – kérdez vissza Colin.

– Szerintem ez olyan kiváltság, amit nem engedhet meg magának.

– Ránk mindig számíthat, és ezt tudja is. De Jacksonon kívül, talán te vagy az egyetlen, aki előtt nem játssza meg magát. Így azt gondolom, a kérdésre a „*benned bízik*” a válasz.

* * * * *

Későre jár. El segített Margotnak az egyik házi feladatban, majd megvacsoráztatta őket a hűtőben hagyott fasírtból és törtkrumpliból. A két nagyobb már túl van a fürdésen is, most Lionon lenne a sor, de ő még a pultnál ül, figyel, ahogy El mosogat és elpakol.

– Nekem jobban tetszett úgy, amilyen volt – jelenti ki durcásan, és a lány élesen beszívja a levegőt, ahogy megállja az automatikus, türelmetlen választ.

Vacsora közben már túlestek ezen a beszélgetésen, mert Margot azonnal szóvá tette, hogy újra egyenes a haja, és ő is osztja ezt a véleményt.

– Eddig is ilyen volt – feleli El. – Mindig is ilyen volt, és sosem zavart.

– Mert nem láttam göndörnek. De most, hogy láttam: szerintem az jobb.

– Szerintem pedig így a jobb – fordul meg a lány, és a pult túlsó oldalára támaszkodik. – Akkor ez patthelyzet? – kérdezi komolyan, ellentmondást nem tűrve. Nincs kedve belefolyani egy újabb, felesleges vitába.

– Az vidámabb volt. Úgy te is vidámabb voltál – feleli a fiú megbántottan, és lecsúszik a székről. – Megyek, megfürdök...

El mély lélegzetet vesz, és büntudattal küzdve a karjára hajtja a fejét. Lába rugóra jár a pult mögött, de próbálja ezt az ingerült kényszert is elnyomni.

– Lion, várj!

A fiú megtorpan, de csak azért, mert ennyire szófogadó, és mindent nagyon komolyan vesz, amit mondanak neki. El utána siet, és letérdel elé.

– Gyere, ölelj meg! – és Lion megkönnyebbülve azonnal így tesz. Kis karjait a lány nyaka köré fonja, amit most akadály nélkül megtehet.

– Sajnálom – dűnnyögi El a törékeny vállba. – De te is tudod, hogy ilyennek kell lennie, hogy vissza tudjak menni. Ott csak így tudok észrevétlen maradni.

– Akkor maradj itt te is...

– Nem lehet, P. J. számít rám. Igaz? – Lion habozva, de végül belátón bólint. – De jövök, amilyen gyakran lehet. Rendben?

– Ígéred?

– Ígérem – szorítja magához El, és felállnak. – Most pedig irány a fürdőszoba, és az ágy!

* * * * *

Borrow este ér haza, El a nappaliban a tévét nézi, amikor a férfi belöki maga után az ajtót. Dave-nek igaza volt: Borrow dühöng. Így mikor El feláll, inkább a konyhasziget túloldaláról tekint rá, és csak ennyire közelíti meg őt, hogy felmérje a hangulata összetételét. Azt azonban csak az izzó harag alkotja, ez nyilvánvalóvá válik, mikor a férfi pillantása őrá rebben. Akkor arca még jobban elsötétül, tekintete villámokat szór:

– A picsába! – mordul fel, és egy mappát a pultra dob.

Átcsörtet az étkezőbe, ahol az egyik széket arrébb löki mérgében. Azt Elék hagyták elől, így a lány most odasiet, és betolja az asztal alá. Mozdulat közben pillantja meg Mikát a lépcsőn, de a fejét rázva jelzi, hogy ez most nem jó pillanat. A fiú aggódón az apjára néz, majd csendben visszaoson a szobájába.

El egy rövid ideig figyeli a háborgó alakot az ablakok sora előtt. Odakint már sötét van, ezért Borrow alakja forrongón tükröződik a felszínükön, és megsokszorozódik, pedig abból egy is épp elég. El ezúttal óvatosabb, nem lép Borrow háta mögé. Inkább lassan megkerüli őt, felnéz az arcára, hogy a tekintetéből olvassa ki, neki hol is van helye a napi pokolban. De mivel a férfi nem néz rá, megpróbálja azt kitapintani: Ujjjaival megérinti a vadul hullámozó, sötétkék ing fedte mellkast. Tenyere ráfekszik az anyagra, de egyre csak Borrow arcát figyeli, melyet eldurvít a harag. És mivel az érintésekre sem reagál, de nem is tiltakozik, El közelebb lép, hogy egész testével hozzá simuljon. Erős mozdulatokkal simít végig az izmos karokon, figyelmet követelve.

– Mi nagyon vártunk haza... – mondja lágyan, és a férfi legalább felmordul. Mintha ellenkezne, még enyhén hátrébb is lépne, de El nem engedi meg neki. Az ingébe

markol, és határozottan visszahúzza magához. Újra felnéz, és tekintetük végre találkozik.

– Úgy tudom, holnap már itt sem leszel... – Borrow hangja érdes, átítatja a magával hozott indulat és a harag, amit a lány távozása miatt érez.

– Különösen azért vártalak, olyan nagyon... – ismeri be El. Hátradönti a fejét, mert a férfi szokása szerint a csuklója köré tekeri a copfját.

– Gyűlölöm, hogy elmész...

– Tudom – bólint El.

Borrow nem mond többet. Másik kezét El arcára simítja, és maga felé emeli. A csókja enyhén durva és érdes, határozottan követelő. Már-már büntető, de El ezt is megérti.

– Elmondod, mi történt? – kérdezi pihegve.

A férfinak nem tetszik a kérdés, azonnal elengedi. Mindkét kezét leereszti, és ahogy a lány mögé lép, úgy morogja a fülébe:

– Eddig sem hittem teljesen beszámíthatónak, de most már egyértelmű, hogy teljesen megőrült! – mutat gyűrűs kezével a pulton lévő mappára. A levegő szikrázik körülötte, csípi a lány csupasz karját.

El érdeklődését felcsigázta a homályos válasz, ezért habozás nélkül odasétál, és felnyitja a mappát.

Jézusom!

– Alig, hogy visszaértem, Dave ezt nyomta a kezemből – Borrow folytatja a dühöngést, hangjától borsószik El háta. Nem azért, mert félne a férfitől, hanem mert ez, az az oldala, amitől még a klánok is megrettennek. – Azt mondta, a rendőrség pucolta ki a kikötőt! Ők számolták fel a karteleteket!

– Ott voltak, láttam őket, Borrow – feleli El, de a tekintete továbbra is a rendőrségi fotókra szegeződik.

Azon a holttest alig felismerhető. Mégis úgy érzi, látta már a férfit, és a nyaka köré tekert pórázból már biztosan tudja, hogy nem téved...

Istenem, Tristen!

El leteszi a mappát, pultra csúsznak belőle a képek. Tenyerét a homlokára szorítja, ahogy próbálja elhinni, ami történt.

– Így kell példát statuálni – ismeri el Borrow, hangja morajló és vészjósló. El kihallja belőle, és miközben a felé közelít, kissé összehúzza magát. – Álszent lennék, ha szóvá tenném... De erre nem volt szükség! A kartelek enélkül is eltakarodtak volna! Ezt miattad csinálta! Azért, mert megtehetted!

– Nem én kértem rá...

– Csak mert ehhez volt kedve!

– Akkor vele üvölts, ne velem! – pördül felé El, és ösztönösen lök egyet a férfin. Ami persze nevetséges a férfi méreteit tekintve, ám a támadás kizökkenti Borrowot. Enged a mozdulatnak, és hátrébb lép. De mivel El is így tesz, ő újra közelebb lép.

– Tristen egy hatalommániás, szar alak! Ezt mindenki tudja – hátrál El, hogy megadja a férfi dühének a szükséges teret. Ám Borrow egyre követi, nem engedi megnőni a köztük lévő távolságot. Sötét árnyként magasodik fölé. Egyetlen szót sem szól. – Önző és egoista, és egy csöppet hirtelen haragú is – jegyzi meg El gunyoros iróniával, ahogy a képekre mutat. – Mégis...

– Mégis? – kérdezi Borrow a csendtől, mikor a lány megtorpan. Közvetlenül előtte áll, egyformán szaporán kapkodják a levegőt. A lány arcát a harag pírja borítja.

– Nem tudom... – vonja meg a vállát El. – Sosem tudjuk meg, mi következik a mégis után, nem igaz? – kérdezi, ahogy már nem csak önmagának ismeri el, hogy

igenis kedveli Tristent. Borrow egyetértően a fejét ingatja. Felemeli a kezét, és megcirógatja a lány rózsás orcáját. – Kicseszettül fel tud húzni, mégis... – El megvonja a vállát.

– Vigyázz a szádra! – figyelmezteti a férfi már teljesen automatikusan.

– Ne haragudj... – néz fel rá újra a lány bűnbánóan.

– Rá haragszom – vonja magához Borrow a sötétben.

– Amiért elmegyek.

– Azért rád haragszom – bólint Borrow. – De az elmúlik, ha megcsókolsz...

Az elsuttogott mondat végét El magába szívja, mert lábujjhegyre állva, sebesen a férfi szájára tapasztja a sajátját. A csók mély és éhes. Kapaszkodó, mely kirántja őket a történekből, és semmissé tesz mindent, ami kettejükön kívül van.

Ezt a részt a férfiből El magával viszi amikor hajnalban óvatosan kisiklik az ágyból, és kionson a házból, el Leftside-ből.

Tizenhatodik fejezet

– Edd meg a zöldséget is, Picúr! – utasítja Wallace, anélkül hogy felpillantana a tányérjáról.

A férfi saját éttermében, a galérián lévő magánbokszban ebédelnek. El a tányérján manőverezik, hogy a szüzérmével az összes szószot feltunkolja. A férfi ezt már szóra sem méltatja, annak ellenére, hogy a gondolatától is rosszul van, El azonban minden cseppjét kiélvezi a fogásnak.

Mikor felkap egy ropogós kérgű, kis zsömlét, azzal végképp átlépi a határt, mert a férfi átnyúl az asztalon. Kikapja azt a kezéből, és egyszerűen félrehajítja, mielőtt El kitörölhetné a tányérját. A pincérjük odaszökken, és azonnal eltünteti a zsömlét a földről.

– Edd meg a zöldséget!

– Nem szeretem. Zöld íze van.

– Spárga. Spárgaíze van – feleli Wallace, óhatatlanul is belekeveredve egy vitába, ami valójában abszolút a méltóságán aluli. Elnék nem kell a fal mellett posztoló Ramsom felé fordulnia: tudja, hogy a férfi hangtalanul somolyog.

– Nem szeretem a spárgát, mert rossz íze van – jegyzi meg El higgadtan, mint egyértelmű tény, amivel a férfi is tisztában lehetne már, így idestova, két év távlatából. – Még szósz sincs hozzá...

– Mártás – javítja ki Wallace újfent, és tovább eszik. Akkor torpan meg, mikor El egy spárgával az ő tányérjába nyúl, hogy abba tunkolja a párolt zöldséget.

A férfi teljesen sokkot kap, keze megáll a levegőben, és vészjósló lassúsággal emeli fel a pillantását. Mondana

valamit, de a lány ekkor tettetett lelkesedéssel beleharap a zöldségbe, és az egészet elropogtatja.

Wallace ezt látva a plafon felé emeli szemét, leteszi az evőeszközeit, és nagy kegyesen a lánynak adja a tányérját. El számíthatott volna erre a reakcióra, és némi csalódottsággal fogadja azt el. Elvégre a férfi inkább lemond a vacsorájáról, mintsem osztozzon rajta.

– Hozhatok másikat, uram? – tűnik fel a serény pincérek gyöngye.

– Elég volt. Hozza a desszertet!

– A mandulás...

– Lehet az eperhab – vág a szavába Wallace, majd elégedett, kíméletlen pillantást vet a megbotránkozott lányra. – A hölgy nem eszik desszertet.

El lenyeli a következő falatot, míg a pincér eltűnik szem elől, csak utána szólal meg:

– Te mekkora szemét vagy! Pedig megettem a zöldséget is! – csattan fel, annak ellenére, hogy tudja, Wallace valójában azért bünteti, mert beleevett a tányérjába.

– Azért ne várj elismerést! Még egy nyolcéves is megette volna – feleli a férfi rezzenéstelen arccal. Hátradől és vár, míg a pincér elé teszi az édességet.

– Egy nyolcéves cserébe megdobna az utolsó darab spárgával – jegyzi meg El, mire Ramsom felnevet.

– Ezt úgy mondod, mintha téged nem kínozza a kísértés.

Ha az arcába nyomnám az eperhabot, az még váratlanul érné?

A lépcsőn feltűnik Hugo és a társa. Egy férfit kísérnek fel, ezért Ramsom előzékenyen kifordít egy széket, hogy Hugo arra nyomhassa le a verítékben úszó, rémült nyúl tekintetű, öltönyös alakot.

– Mr. Wallace... – habogja a férfi azonnal.

– Hallgass! – szól rá Ramsom. Wallace még arra sem méltatta, hogy figyelmeztető mozdulatával belé forrassza a szót.

– Uram, meg tudom magyarázni... – A férfi egész testében remeg, alkarjával megtörli izzadtságban úszó homlokát.

– Azt kétlem – Wallace továbbra sem néz rá. Int a pincérnek, hogy húzza ki a negyedik széket, mert a lépcsőn ekkor Regan is feltűnik. Ugyanúgy néz ki, mint mindig: Rövidre nyírt, hullámos, szőke haja az állát súrolja, hóna alatt egy laptop, és a szemüvege tökéletesen ül az orrán.

– Helló! – nyújtja át a kezét az asztal fölött, hogy El lepacsizhasson vele. Regan leül, és felnyitja a gépét. A képernyőn megnyílik egy táblázat, amit a kétségbeesett férfi felé fordít, kinek az arca a látottakra tökéletesen falfehérré változik. Meglátja az összesített értéket az egyik oszlop alján, és látszik az arcán, hogy felismeri.

– Örülök, hogy ismerős, mert ez az a kibaszott nagy összeg, amivel meglopott! – dörgi Wallace.

– Uram, én... nekem muszáj volt...

– Baromira nem érdekel, és még kevésbé érek rá a nyomorult magyarázkodására! Kevesen olyan őrült bátrak, hogy meglopjanak! Ráadásul maga még nem is olyan ostoba, hiszen hónapokig tudta csinálni láthatatlanul.

Ez valójában Elt is megdöbbeneti. Lenyűgözve nézi meg magának a fickót, hiszen már akkor is érdekesnek gondolta az esetet, amikor először hallott róla. Arról nem is beszélve, hogy Regan nem tudta teljesen visszagöngyölíteni a szálakat, nem tudta kideríteni, közvetlenül ki áll a dolog mögött. A pasas tényleg ügyes.

De aztán egyszer csak előkerítették, és az ügy a végéhez ér.

El aggasztóan kíváncsi rá, ez végül, hogyan is sikerült nekik, mégis feszengve csúszik hátrébb a bőrhuzatú ülésen, és eltolja a tányérját. Az azonnal eltűnik előle, és valóban nem kap desszertet.

– Uram, megfenyegettek, a családom...

– A családja már külföldön van – vág a szavába Wallace. Ez a szívesség Elt és Regant is váratlanul éri, értetlenül össze is néznek az asztal fölött.

– Én...

– Maga nem. Sitten rohad majd, amiért milliókat sikkasztott el, cseszse meg! De kap egy kis haladékot, amíg segít a teljes összeget visszajuttatni a birtokomba!

– Hogy? – nyílik el a férfi szeme. – Az szinte lehetetlen... és rengeteg időt vehet igénybe...

– Akkor azt ajánlom, lásson neki! – csap az asztalra Blackmountain ura, majd előrehajolva a férfirra mutat. – És kurva gyorsan dolgozzon!

És mintha a parancs neki szólna, Regan sebesen felpattan, a hóna alá csapja a gépét, és lekocog a lépcsőn.

– Húzzon már utána, a picsába is! – dördül fel Wallace, így Ramsom megmarkolja a zakót a férfi vállán, és felrántja őt a székből.

– Menjetez velük, és két ember vigyázzon Reganre, míg dolgoznak!

Hugo bólint, és a társával elvezetik a rémült sikkasztót.

Mikor mind távoznak, El közelebb húzódik, és megigazítja az ütéstől megugrott evőeszközöket, hogy Wallace mielőbb megnyugodjon.

– Hozzon egy másikat – adja át a pincérnek az enyhén összeesett eperhabot.

El Wallace-ra néz, aki még mindig kitágult orrlyukakkal fújtat, és az üres székre mered. A dühe lassan enyészik el. Akkor dől hátra, amikor a pincér elé teszi a friss desszertet.

– Köszönöm! – mondja, de nem a férfinak, hanem Elnök.

– Szívesen! – bólint a lány semleges arccal, és hangtalanul kivárja, míg Wallace végez az ebéddel.

* * * * *

El az arca elé húzza a maszkot, amikor a mélygarázsban ő is kiszáll a hatalmas, fekete terepjáróból. Pár lépéssel Wallace mögött halad, ahogy megközelítik a fekete torony liftjét, és felmennek az irodájába. Mikor megérkeznek, a titkárnő felpattanva üdvözli őket, és bár ideges, mégis mámoros tekintettel nyitja ki a férfi előtt az iroda ajtaját. El a szemét forgatja; Ramsom csak diszkrétan elvigyorodik.

– Érkezett egy csomagja, Mr. Wallace. Az asztalára készítettem, mellékelve a számlát. Amennyiben jóváhagyja, eljuttatom a pénzügyre.

– Miféle csomag? – érkezik a zord kérdés, amitől a titkárnőben meghűl a vér. Megriad, mintha az ő hibája lenne, hogy holmi idegen csomaggal zavarja meg a főnökét. Rémuló tekintetét tanácstalanul Ramsomra kapja.

– Alig egy órája hozta egy futár...

Wallace ez idő alatt elérte az asztalát, és lenéz a jókora, lapos, fekete díszdobozra. El is megáll mellette, az ő arca felragyog. Ez a férfi figyelmét sem kerüli el. Magyarázatot követelve megemeli az egyik szemöldökét, mikor a lány egyetlen szó nélkül maga elé veszi a csomagot.

Ő a mellette heverő boríték után nyúl. A tekintete meg sem rebben, az állában azonban megrándul egy izom.

– Rendben van. Küldje le a pénzügyre, hogy rendezzék! – nyújtja hátra vakon a számlát, amivel a titkárnő azonnal kimenekül a szobából.

– Mi a fasz ez, Picúr? – tör ki belőle a kérdés, amint becsukódik az ajtó. Ramsom kíváncsian közelebb lép.

– Egy csomag – vonja meg a vállát El, akkor is, ha tudja, ezt Wallace mennyire rühelli.

– Értékelném, ha nem hozzám hozatnád a cuccaidat, ráadásul az én kontómra! Egy vagyont fizettem ki érte, bassza meg!

– Hozzám nem hozták volna ki – feleli El rezzenéstelen arccal. – És csak úgy nem sétálhattam be érte a butikba.

– Még jó, hogy nem vásárolgatni jársz, mikor más dolgod lenne! Külön díjazást vársz, hogy elvégezd?!

– Épp azt teszem – feleli El teljes nyugalommal, és magához veszi a dobozt. – És mivel hajlamos vagy úgy tenni, mintha én is az egyik nyomorult bérenced lennék, jár nekem a munkaruha!

– Munkaruha?!

– Az – bólint El lezártnak tekintve a vitát.

Válasz nem érkezik, ő pedig menni készül, ezért Ramsom is elhagyja az irodát. Ám a lánynak ekkor újra eszébe jutnak a talányok. Újra maga előtt látja a sikkasztó veritékes arcát, és az összeget, amit eljuttatott a zsarolójának.

– Tristen...

A férfi már a székében ül. A komolytalan vita azonnal jelentőségét veszítette, mintha csak az időjárásról beszélgettek volna.

– Én úgy tudtam, Regan nem találta meg a fickót. Hogy került mégis elő?

Wallace nem néz fel, meg sem szólal, csak némi türelmetlenséggel és egy félig hanyag mozdulattal az egyik falra mutat, ahol a két igencsak az agyasoknak kijáró diploma függ egyszerű fekete keretben.

Ez hibetetlen...

El a fejét ingatja, majd hátraejti, miként megérti: Wallace-nak talán alig pár órájába került megtalálni a szükséges nyomokat, és máris előkerítette a vétkest. De csak azután, hogy Reganék már vagy két hete vadásztak rá.

Vajon épp ilyen egyszerűen vissza is tudná szerezni a pénzét, csak a pasast bünteti azzal, hogy ilyen feladatot kényszerít rá? A kisujját sem mozdítja meg, ha nem muszáj, még ha milliókról is van szó? A saját millióiról? És ha ennyire nem számít egy ekkora hiány, akkor mit tépi a száját az ő ruhája miatt?

El lába sebesen rugózik, majd mély lélegzetet vesz, hogy ki tudja mondani:

– Köszönöm a ruhát!

Wallace fel sem néz a laptopjáról, csak kurtán biccent.

– Holnap találkozunk – sétál ki El az irodából.

* * * * *

Minden pénzt megért.

El ezt azonnal belátja, mikor belép az operaház gálatermébe. Tekintetek állapodnak meg a ruháján, mely a sikere bizonyítéka, mégis próbál nem tudomást venni róluk. Sem az ideges görcsről a gyomrában.

A sötétkék, selyemfényű ruha vékony pánntal fut a nyakába, és lágy szalagok kereszteződnek mélyen kivágott hátán. A szoknyarész elől van felvágva; a lábai minden lépésnél elővillannak, a ruha anyaga pedig enyhe uszályt képez a padlón. El mégsem ettől érzi magát meztelennek. Az arcát semmi sem takarja. A haját három részre osztva hátrafonták, és kontyba tűzték. Jókora súlyos fülbevalót visel, hogy az elterelje a vonásairól a figyelmet, és csak bízik benne, hogy a működik.

Milliomosokkal, pontosabban *robadt gazdagokkal* van tele az aranyfényben úszó terem. Az estélyt az az üzletember adja, aki Tarak kikötőjének igen nagy részét birtokolja, és Wallace egyik legjelentősebb üzleti partnere. És így a kikötő révén Borrow-é is...

Nem miatta jött, a feladatra kell koncentrálnia. Már hetek óta tűnnek el fiatal lányok a városrészükből. És néhány túl egészséges, túl szép lány eltűnt Blackmountain peremvidékéről is. El feladata körbeszimatolni, utánajárni az eltűnéseknek, és a nyomok végül a kikötőbe vezették. Nem sokkal ezután Ramsom emberei elzárták az útját egy kisebb hajónak, amelyen hat lányt akartak kicsempészni a városból. A legénységet elfogták, kivallatták, a hajót pedig továbbvitték, hogy Pelletier, az egyik gazdag ribanc ne fogjon gyanút. Csakhogy a Blackmountain beli lányok nem voltak rajta. Őket feltehetőleg kiemelkedőbb partnereknek adja majd tovább, az országon kívül.

El mély lélegzetet vesz, keze rászorul a táskájára.

– Nocsak! Egy igen káprázatos, kicsi húszéves! – lép elé Ramsom teljesen feketébe öltözve.

El fellélegzik, nem gondolta, hogy ő is itt lesz. A férfi jobbára kerüli az ilyen rendezvényeket, hiszen azok nem igénylik a jelenlétét, így általában készséggel a háttérben marad.

– Ne tévesszen meg: A cipőm és a ruhám is ideális egy tökön rúgáshoz – figyelmezteti El a férfit mosolyogva. Túl feszült ahhoz, hogy jól fogadja a megszokott adokkapokat.

– Hidd el, ma abszolút nem tűnsz gyereknek! – súgja Ramsom, és felajánlja a karját. – De jobb, ha úgy teszek, mintha az lennél!

– Felszínre hívod az apai ösztöneidet?

– Jobb óvatosnak lenni – sóhajtja a férfi, és a bárpult felé indul a lánnyal.

– Tristen? – kérdezi El, míg az italukra várnak.

– Jacobyval – A férfi a terem másik felébe mutat, ahol egy kisebb csoport beszélget távol a táncterttől.

– Nem veszélyes őket összeereszteni? – El a pezsgőspohara fölött a csoportra néz. A férfi trió harmadik tagja Borrow.

– Itt? – Ramsom nagyot kortyol a poharából. Az itala olyan erősnek tűnik, amit jobb mielőbb meginni, még azelőtt, hogy elpárologna vagy lángra kapna az alkoholtartalma miatt.

– Ez Tristen felségterülete, és minden könnyen biztosítható, nem lesz balhé.

– Én kettejük miatt aggódom – feleli El cinikus pillantást vetve a két városúrra.

– Ha üzletről van szó, meglepően civilizáltan tudnak viselkedni. Amíg az érdekük egy, nem lesz baj. És ebben évek óta nincs hiba. – Ramsom leteszi a poharát. – Táncoljunk!

– Mi?! Minek?! – hördül fel a lány szinte kétségbeesve, mellőzve minden finom nőiességet.

– Mert itt az a feltűnő, ha nem táncolsz – kapja a teljesen logikus magyarázatot, El bensőjébe mégis mintha egy jégtömb ágyazódna be.

Ramsom megfogja a kezét, és maga után vonja. Kénytelen-kelletlen hagyja magát.

– Egész végig szitkozódni fogsz? – kérdezi a férfi nevetve, és hátranéz a válla fölött.

– Tánc közben nem lenne valami elegáns...

– Lassítsak, hogy fel tudd élni a teljes vulgáris szókészletedet?

– Olyan szívesen kiosztanálak most... – figyelmezteti El önkéntelenül is elmosolyodva.

– Kedvelsz engem – mond ellent a férfi, miközben besétálnak a táncolók közé.

– Attól még igazam lenne – mosolyog fel rá El.

– Te, mégis milyen ez a mogyoró zúzó cipő? – kérdezi Ramsom, miközben szemrevételezi, hogy El ma kimondottan magasabb a megszokottnál.

– Rá is van pár jelzőm, annak ellenére, hogy ezt a cipőt is szeretem.

– Amíg ilyenek mondasz, bárkit tökön rúgok neked – feleli a férfi játékosan vigyorogva.

– Szabad? – tűnik fel mellettük Wallace, és hangja valójában mellőz minden udvariasságot.

– Kivéve őt – vonja meg a vállát Ramsom, és lemondóan hátrébb lép, hogy átengedje a lányt.

El nem tagadja, milyen kelletlenül vált partnert, és bűnbánó pillantást vet Ramsomra.

Miközben beleolvadnak a ringó, hullámzó párok közé, El a látványuktól is feszengeni kezd. Ellenben Wallace rezzenéstelen arcára nem ül ki most az emberundor.

– Ez ritka seggfej dolog volt – állapítja meg El; a férfi válaszul csak megforgatja őt. – Különösen azért, mert csak leszólni akartod a ruhámat.

– Pár anyagdarab. Ne hibáztass, ha még keresem, mi került benne olyan rohadt sokba...

– Talán én? – vág a szavába El, amitől a férfi szája félmosolyra rándul. Jóváhagyólag bólint, és megnyalja az ajkát, mintha így tüntetné el róla a derűt.

– Kurva drága volt, de minden pénzt megért – tekintete végigvándorol a lányon, aki ettől fülig pirul.

– Remélem is, mert kicsit sem élvezem...

– Dehogynem! – mondja Wallace, szinte utasítva, hogy igenis így érezze.

– De kellett valami, hogy Pelletier felfigyeljen rám...

– Hát abban nem lesz hiba... – jegyzi meg Wallace, és El látja, hogy a gondolat már távolról sem lelkesíti. – Minden tekintet rajtad csüng.

Ezt hallva Elen újra idegesség lesz úrrá, és tekintete végigfut az elegáns társaságon. Wallace is így tesz, minek hatására – bár ezt lehet, hogy csak El képzeleli – minden kíváncsi pillantás tovasiklik róluk. Kivéve egyetlen egyet...

Borrow...

– Minden rendben? – kérdezi Wallace, ami egy ritka, törődő gesztus a részéről. El ujjai jószerivel a kezébe marnak.

– Csak szeretnék túlesni ezen, Tris... – El képtelen megállni, szinte riadtan kapkodja a tekintetét, annyira szeretne máshol lenni.

– Beszélek Ramsommal, hogy mielőbb sort kerítsünk a találkozóra.

– Oké – bólint El megkönnyebbülve. – Addig megyek egy kört.

Wallace valóban nem húzza az időt. Kézen fogja őt, és levezeti a táncparkettről. Ám éppen Borrow felé indul meg, ezért El gyomra idegesen összeugrik. Képtelen felemelni a tekintetét, és a férfi szemébe nézni. Mikor megtorpannak előtte, a szíve kihagy egy ütemet.

– Menj, aztán várj meg a rózsáknál! – mondja Wallace. Kivételesen nem határozott utasításként, a lány mégis azonnal engedelmeskedik.

El bólint, és megkerülve őket beleolvadna a tömegbe. Csakhogy Borrow közelébe érve, testét túl ismerős forróság önti el, és önkéntelenül felnéz a férfi arcára. Vonásai rezzenéstelenek, világos szemeiben azonban

vihar tombol. Borrow hatalmas alakjára hibátlanul illik a szmoking, ami kiemeli karcsú derekát. A kabátot hanyagul kigombolta, mintha ezzel is az elvárások ellen tiltakozna, és a sznoboknak üzenne. De El tudja, hogy csak így tudja kényelmesen zsebre tenni ökölbe szoruló kezeit, hogy azok ne akarjanak törni, zúzni, *vagy őt megragadni*, és kirángatni innét. Már jó ideje nem találkoztak, és nem túl szerencsés, hogy épp itt látják egymást viszont.

Lehetetlen volt, hogy El felkészüljön a viszontlátásra.

Próbál megnyugodni. Végigsimít a haján, ahogy bóklászva bejárja a hatalmas termet. Igyekszik a feladatára koncentrálni. Nem engedni a rászzegeződő, éles pillantásnak, ami ötpercenként kizökkentené a szerepéből.

El szemügyre veszi a díszítést, a dekorációt, a beszélgető csoportokat. Az egyikben felfedezi Pelletiert.

A nő a negyvenes éveiben járó igazi dáma. Hamvasszőke haja egészen rövidre vágva, és elegánsan hátrafésülve. Hatalmas, súlyos fülbevaló a fülében, hozzá illő, legalább kétkilós karkötővel. Fekete, mélyen dekoltált ruhát visel, pontosabban nadrágszoknyát, légius uszályal, ami még akkor is fodrozódni látszik hosszú lábai körül, mikor meg sem mozdul.

Mellette nem halad el, hanem jóval távolabb megáll, háttal neki. A karzat festményeit veszi szemügyre a magasban, és lassan körbefordul. Elállja az egyik bejáratot, így a ki- és besétáló emberek kénytelenek őt kikerülni, és teret adni neki. Majd újra elindul, útba ejti a bárpultot, szerez egy pezsgőt. A pezsgőspohár karimája fölött a tekintete találkozik Ramsoméval. A férfi halványan bólint, és alig láthatóan Pelletier felé biccent.

El a jelzésre a rózsák felé sétál. Az este egyik meglepetése volt, hogy a legkülönlegesebb, legritkább

rózsákból állítottak fel kompozíciót, melyekből a férfiak újra és újra választhatnak a partnereik részére.

El magába szívja a már-már émelyítő illatelegyet, miközben tekintete befogadja a színekavalkádót, mellyel éles kontrasztot mutat sötét ruhája.

– A fehéret választanám – lép mellé Pelletier, és szépen manikűrözött kezével egy apró fejű, hófehér rózsára mutat. – Tiszta és az egyszerűségében lenyűgöző. Illik önhöz.

– Gondolja? – dönti oldalra a fejét El, mintha a javaslaton töprengene. Tudják a nőről, hogy komoly rajongója és szakértője a rózsáknak.

– A virágja alig nyílik ki, és csak nagyon rövid időre. Viszont az illata minden más rózsáénál különlegesebb. Csak az igazán szerencsések tapasztalhatják meg a csodáját.

– Ez igazán titokzatosan hangzik – feleli El, és sejtelmes mosollyal Pelletier felé fordul. – De én arra gondoltam, hogy ma egy harmatos vörössel megyek haza.

A nő szép ívű, már-már bájos arcán élénk, sötétbarna szemében – melyek pillantása sokat tapasztalt és szigorú – érdeklődés csillan.

– És választott már?

– Abban bízom, megteszi ön helyettem. Azt mondják csalhatatlan az ízlése és megítélése.

– Hogy ismert fel? – kérdezi Pelletier komolyan, még a hangszíne is megváltozik, ahogy levetkőzi csiszolt modorosságát, és tisztába kerülnek egymással.

– Őszintén? Rajongok a hajókért. Mikor egy gyönyörűség érkezik a jachtklubba, azonnal kiderítem, kihez tartozik – vonja meg El a vállát, miközben mosolyával élvezetet fejez ki. – Ebből következett az információ, hogy itt lesz ma ön is. Élni akartam a

lehetőséggel, hogy találkozzunk. Megmozgattam egy-két követ, ezért van egy üzleti ügyünk is.

– Őszintén lenyűgöz, hogy képes volt kijátszani az üzletkötőmet – mosolyodik el Pelletier, és kinyúl egy fodros szirmú, jóformán kéttenyérsnyi vörösrózsáért, és átadja Elnek.

– Az Albatroszon, holnap este kilenckor – hajol bizalmasan közel hozzá.

– Rendben – bólint El halvány mosollyal. – Köszönöm a virágot!

Pelletier elegáns, légies léptekkel elsétál, Wallace pedig felismeri El idegességét, hiszen a gyönyörű virágot a tenyeréhez ütögeti.

– Vörös! – horkan fel, és kikapja azt a kezéből. – Tipikus.

– Tipikus? – El halkán felnevet, miközben a férfi végignézi a virágokon, és bólint:

– Egy tucat.

El várakozó kíváncsisággal karba fonja a kezét:

– Akkor szerinted? És most tekintsünk el attól, hogy nem szereted a rózsákat.

A férfi cinikusan felnevet, mintha a lány újabb megfigyelése nem leplezte volna le.

– Szeretem én bármelyik virágot is?

– Nem. Maximum az orchideákat. Bonsai fáid vannak.

Tristen futólag újra Elre néz, majd kihúz egy szálát, amin három, apró, halvány rózsaszín rózsza tündököl. Szépen ápolt, elegáns ujjai között tartva felemeli.

– Ez... – El nem jut szóhoz, érzi, hogy még a füle is lángol zavarában.

– Ez? – emeli meg Wallace az egyik szemöldökét, és félmosolya most határozottan csúfondáros.

– Ez gyönyörű. Köszönöm!

- Szívesen! – biccent a férfi. – Most mi lesz?
- Ramsom holnap elvisz a kikötőbe. Kilenckor lesz találkozóm az Albatroszon.
- Húsz percet várunk majd, nem többet – mondja Wallace.
- Az ablakok előtt lassan tesznek egy kört a csoportokon kívül.
- Mit csinálsz, ha baj van?
- Sikítok? – kérdezi El viccelődve, amivel egy határozottan gyilkos pillantást érdemel ki. – Mi történhetne?...
- Kifut a hajóval, mielőtt odaérnék? – veti fel Wallace mellékesen, mégis komolyan.
- Nem tudok úszni – feleli El felismeréssel a szemében, és nagyot nyel.
- Tudom – A férfi megáll, és szembefordul vele, valóban választ vár.
- Futok és ugrok – mondja a lány. – Abban jó vagyok.
- Igen... abban jó vagy. De lehetőleg ne ebben a cipőben menj.
- Nehogy kitörjem a bokámat? – nevet fel El, cinizmussal könnyítve meg a férfinak az aggodást.
- Hogy vigyázz rájuk, és mert többbe kerültek, mint a ruhád! – feleli Wallace, majd egyszerűen magára hagyja őt.

Tizenhetedik fejezet

Ramsom leparkol a jachtklub parkolójában, de nem száll ki.

– Elmentek majd a klubépület mellett, azután balra van a kapu a magándokkokhoz. Az utolsó, többszintes hajó Pelletieré. A férfi a kapuban az ő embere, nem engedi majd, hogy elkísérjelek. Hagy higgye, hogy bízol benne, menj csak vele! Ha izzik a talaj...

– Szaladok, tudom.

– Azért te találkozol vele, mert így van a legnagyobb esély rá, hogy ő maga tárgyál majd veled. Meglepted, különösen, mert az esete vagy...

– Jézusom... – szállna ki El a kocsiból, de Ramsom visszahúzza:

– Viszont épp ezért lehetsz veszélyben is! Légy észnél, mert ez tuti rázós lesz! – figyelmezteti a férfi, de ezt a lány magától is tudja. Az adrenalin már egy órája száguld a vérében. A tenyere viszket, mert azóta szeretné kikaparni a szemét ennek a perverz ribancnak, hogy végre szemtől-szemben állhatott vele.

– Értesz engem, El?

– De ott leszel te is, igaz? – kérdez vissza, és aggasztóan sok reménytől remeg a hangja.

– Igen, ott leszek.

– Oké! – El teleszívja a tüdejét, majd lassan kifújja a levegőt. Végigsimít méregdrága, egyedi, nadrágszoknyás ruháján. – Minden oké lesz!

Pontosan azon az úton haladnak végig, amit Ramsom megjósolt. El kényelmesen halad a testőr mellett, aki nem sürgeti őt, szinte már úriember. Előreengedi a korlátos kis

hídon, ami a hajóra vezet. Ott egy másik alak lesz a kísérője, aki végigvezeti a külső folyosón a hajó hátsó részére, ahol egy kivilágított medence csillog. A mellette álló asztalnál Pelletier borozgat.

– Üdvözlöm! Tökéletesen pontos, ezt nagyra értékelem!

– Az idő pénz, ezt mindketten tudjuk.

– Bort?

– Ma pezsgőzöm – feleli ő a fejét csóválva. – Hisz ünnepelek.

– Minden oka megvan rá, higgyen nekem! – feleli a nő, és intésére egy felszolgáló pezsgőt bont. – Annak is örülök, hogy kettesben találkozhatunk itt.

– A diszkréciót nagyra tartom, de nem vagyok óvatlan – csóválja a fejét El. – Várnak rám a másik kapunál is.

– Előrelátó. Sok bennünk a közös.

– Nagyon úgy tűnik – ért egyet, és kiüssza a hűtött poharat. A felszolgáló felé nyújtja, aki azonnal újra tölti. – Remélem, nem ítélt el, de szeretnék túlesni az üzleti részen, hogy aztán... esetleg jobban megismerhessük egymást...

A tekintetük találkozik, és Pelletier szeme félreérthetetlenül felcsillan.

– Gondolod, arra egy este elég?

– Nekem ajánlottad azt a fehér rózsát, pedig szerintem hozzád illik. A társaságod ritka kiváltság, kiélvezném, még ha rövid időre is van ilyen szerencsém.

Pelletier tapogatózó, érdeklődő pillantással méri végig Elt, akinek ugyan a gyomra összeugrik ettől, és eluralkodik rajta a hányinger, mégis rezzenéstelenül tűri.

– Jól van. Az üzlettől mindig izgatott leszek! Élvezem, ha teljesíthetem a vevőim vágyait, és piszkosul elégedett vagyok, ha sikerül eltalálnom az ízlésüket.

– Nem lehet gond az önbizalmaddal, azt mondják te vagy a legjobb.

– Ezért vagy itt – indul el Pelletier, és hívogatóan kinyit egy ajtót.

– Ezért is – bólint El, és követi őt.

Tíz perc, és El előtt egy alig tizennyolc éves, vörös hajú lány térdel a szőnyegen, bekötött szemmel. Nincs megbilincselve, sem megkötözve, két kezét engedelmesen a térdein tartja, arca lehajtvá. Enyhén összerezzen, amikor El a következő kört valamivel közelebb teszi meg körülötte. A lány bőre világos, szeplővel szórt, jobb orcáján halvány zúzódás.

– Arról volt szó, hogy sértetlen lesz! – mondja szigorúan, és nem rest ezt Pelletier szemére vetni.

– Tisztában vagyok vele. Egyetlen egyszer mutatott engedetlenséget, és az egyik új emberem keze eljárt. De nyom nélkül elmúlik majd, és ezen túl csak érdemei vannak.

– Ez tény.

El lassan végigsimít a lány, vörös hajszálaikon, és megérinti az arca túlsó, sérült felét. Megcirógatja, amitől a lány remegése abbamarad. El pedig megállja, hogy óvón magához húzza őt.

– Rendben, essünk túl a szükséges procedúrán! – A táskájából kikapja a telefonját, mire Pelletier az asztalon kinyitott laptopához lép. El üzenetben elküldi Regannek a számlaszámot, hogy generálhasson egy hamis utalást a nő felé.

Amikor az összeg megjelenik, Pelletier utasításba adja, hogy öltöztessék fel a lányt, és készítsék fel az átadásra. El már épp felé fordulna, hogy húzza az időt Ramsoméék számára, mikor tekintete megakad valamin.

Az egyik komódon különleges, tűzzománcos fülbevaló fekszik. Egyedi, kézzel készített, és ő felismeri.

A robadt, büdös szajhája!

– Gyönyörű, igaz? Egy kis szuvenir erről az utamról – dicsekszik Pelletier.

– Jó választás... – bólint El, de ez már inkább ösztönös, mint tudatos. Az indulat fokozódó hullámokban borítja el, és kimos minden józan gondolatot a fejéből. Mikor kinyúl, hogy megérintse a súlyos, csillogó korongot, észrevesz rajta néhány göndör, barna hajszálat.

A torka elszorul, a hányinger kerülgeti. Ujjai ökölbe záródnak, nem érinti meg az ékszer.

– Megengeded, hogy kezet mossak? – fordul a fürdőszoba felé. – Tudod, gyönyörű, de...

Maga elé emeli a kezét, amivel megérintette a lányt, és már be is nyit a csempézett helyiségbe. Épp akkor, mikor Pelletier feltartóztatná.

Azonban El megfordul, így meglátja a levágott, sötét loknik mosdókagylóba gyűjtött tengerét. És hirtelen már semmi mást nem lát. Csak azokat és emlékeiben Kelly örökké mosolygó arcát...

– Hol van? – bukik ki belőle a kérdés, és megfontolt, higgadt mozdulattal visszacsukja az ajtót.

– Ehhez az égvilágon semmi közöd. És azt ajánlom, takarodj innen, de azonnal! – A bűbajos Pelletier azonnal eltűnik, ahogy megvillantja a foga fehérjét. Átváltozik azzá az erkölcsstelen emberkereskedővé, akinek semmi sem szent, ha pénzről van szó. Még az emberélet sem.

De Elt nem tudja zavarba hozni. Megragadja a felékszerezett csuklót, még csak nem is töpreng, mielőtt cselekedne, és mivel a nő túsarkút visel, könnyű kibillenteni az egyensúlyából. Két pillanat alatt a földre teríti, ráveti magát, és ujjait a torkára fonja. Pelletiernek

van ideje röviden felsikítani, de a folyosón senki sem mozdul. El gonoszán elvigyorodik:

– Ohó! Ezzel nem számoltál, igaz? Hogy ha sikítasz, senki sem hiszi el már, hogy te vagy bajban... – gúnyolódik, és ujjai erősebben szorítanak.

Am Pelletier kihasználja súlybéli fölényét, és addig vergődik, míg leküzdí magáról Elt. Kezdőmód tenyérral pofozza fel őt. Ettől Elnék nevetetnékje támad, és egy ideális pillanatban többször is hibátlan ütést visz be ököllel a nő oldalába. Pelletier legördül róla, és arrébb vonszolja magát.

– Ezt nagyon megbánod...

– Jaj, ne szájalj, ribanc! – lódul felé El, ám Pelletier lerántja a komódról a lámpát, és felé suhint vele. El kitér a csapás elől, és kicsavarja a kezéből.

Közben a nő segítségért kiált, ezért El az ajtó mellé pördül, és a lámpa súlyos fémtalpával a becsörtető férfi tarkójára sújt le.

– Mit akarsz tőlem, te... – tornázza fel magát Pelletier.

– A barátnőmet, rohadj meg!

El előrelendül, mert Pelletier suttyomban kihúzza egy fiókot. Még benne van a keze, mikor a lány teljes súlyával neki veti magát. Az visszacsúszik, fogságba ejtve a gyönyörűen ápolt kezét. Pelletier felkiált, ahogy a csont törik, de nem adja meg magát. Visszakézből kétszer is arcon üti Elt, aki válaszul megragadja a sérült kezét.

Pelletier térdre rogy a testén végighasító kintól.

– Ilyen a fájdalom... – sziszegi felé El, miközben a fiókból előhúzza a pisztolyt, amiért a nő eddig kapálódzott.

Azt azonnal Pelletier halántékának szegezi, és fedezékbe vonul mögé, hiszen három férfi ront be a folyosóról.

– Félre az útból, most! – biztosítja ki a fegyvert.

Tekintetét rajtuk tartja, bár táskájában rezegni kezd a telefon.

Ramsom.

– Azt mondtam, félre az útból! – El rászorít a törött ujjakra, és Pelletier sikolya rábírja a három férfit, hogy visszább húzódjanak.

– Kifelé! Te is, mozogj! – löki előre a nőt, és lassan kivonulnak a fedélzetre. A tarkójának szegezi a pisztolyt.

– Most megismétem a kérdést: Hol van?! – követeli, és a hangját kibiztosított fegyverek kattánása nyomja el. Pelletier felnevet:

– Tényleg azt hitted, megúszhatod?

– Hol van?!

– El... – érkezik Ramsom hangja a stégről.

Ezt nevezik patthelyzetnek.

El tökéletesen tudatában van a háta mögött őt célba vevő testőröknek, de legalább Pelletierre is tucatszámú fegyver irányul.

– El, baromira nem ezt beszéltük meg! – förmed rá Ramsom a feszült csendben.

– A megváltozott helyzetet értelmezve rögtönzők... – feleli félvállról, de a kétségbeeséstől megremeg a keze.

– Meg fogsz halni, és a nyomorult kis barátnődön sem segíthetsz – sziszegi a nő.

– El... – egy új hang figyelmezteti, mert ekkor közelebb lép Pelletierhez.

Tristen az.

– Kelly, a barátnőm is nála van... – feleli, és a zokogás megvonaglik a mellkasában, csak hogy ne törjön a felszínre.

– Mi?! Mi az isten folyik itt? Beszéljük ezt meg, és megkeressük... – mondja Tristen feltűnően lassan, amit

El kihasználva hirtelen megpördül, és leguggol. A lehető legminimálisabb célzással süti el a pisztolyt, aminek valószínűleg alig van jelentősége. Ám a testőrököt váratlanul éri, és épp egy pillanatnyi meglepetést okoz vele. Ez elég ahhoz, hogy Ramsoméék leszedjék a hét férfit a hajón, és felvonulva megtisztítják a fedélzetet.

– El, várj! – szól utána Ramsom, mert a lány újra eltűnik a hajó belsejében, egy pillanatra sem habozik.

– El, a szentségit, gyere vissza! – üvölt utána Wallace is.

Ám egyre tovább rohan, ajtókat tép fel, és kalapáló szívvel kutat Kelly után. Mikor elérne egy szűkebb lépcsőhöz, két férfi megelőzi őt, és megtisztítja előtte a lenti folyosót. El a nyomukban marad. Sikolyok hallatszódhatnak, és látja, ahogy megkeresve az ideális ajtót, betörik azt.

Szinte azonnal az ajtóban terem, lenéz a fénytől hunyorgó arckokra, de közülük egyikük sem Kelly.

– Kelly! – kiáltja torkaszakadtából, de a foglyul ejtett lányok sírásán túl semmi sem hallatszik.

– Csend! – szól rá El a négy lányra, akik riadtan próbálnak elcsendesedni.

A folyosón már Wallace is feltűnt, de az utasításra még ő is megtorpan.

– Kelly! – kiáltja újra, mire Wallace oldalra kapja a fejét. Az egyik ajtóhoz lép, és egyetlen rúgással behatol azon.

El félrelöki Wallace-t. Berohan a szobába, és azonnal leveti magát a földön kuporgó alak mellé.

Kellyt vér és veríték borítja. Egy száll trikóban és bugyiban fekszik a tárolóhelyiség padlóján. Alig van magánál. Száját előzőleg beköthették, mert sebes és száradt, az egyik karja mozdulatlanul fekszik mellette. Több rajta a zúzódás, mint a többiekén – nyilván jobban küzdött. A haját pedig lenyírták.

Karjával most eltakarja az arcát, mert zavarják a fények.

– Hé, bébi, én vagyok... én vagyok az, El...

Végigsimít Kelly arcán; a lány még az ő érintésétől is összerándul. Megpróbálna elhúzódni, de sérült karja megakadályozza ebben. Azonban az ismerős, nyugtató hangra lassan felemeli a fejét, és Elre néz. Végre felismeri őt.

– Elia... – nyöszörgi, arcán könnyek peregnek végig.

– Igen, itt vagyok – mondja, mire Kelly olyan megkönnyebbüléssel simul az ölelésébe, ami még Wallace-t is megrendíti.

– Minden tiszta, uram! – érkezik a szobába egy rohamosztagos alak, akit a férfi azonnal kizavar a helyiségből. Ahogy mindenkit kotródásra szólít fel, így a többiek a lányokat menekítve elhagyják a fedélközt.

– Semmi baj nem lesz... Itt vagyok!

És ez a két szó jobban megnyugtató a lányt, mint bármi más. Arcát El nyakához fúrja, belé kapaszkodik.

– Kimegyünk innét, bébi. Orvosra és pihenésre van szükséged.

Kelly kicsire húzza össze magát, mintha el akarna tűnni a barátnője ölelésében, aki minden mozdulatával oltalmazza, elrejtene a világ elől.

– Muszáj felállnod, hogy elmehessünk... – kéri El határozottan, de a lány csak a fejét rázza.

– Segítetek! – Wallace lassan lép közelebb hozzájuk. Először El vállát érinti meg, hogy Kelly lássa, ezt a barátnője gond nélkül engedi neki. Majd magához húzza, így Kelly kénytelen elengedni őt.

– Wallace? El? – érkezik Ramsom a folyosón, így a lány kinéz az ajtón.

– A dzsekidet! – nyújtja a kezét, a férfi pedig nem kérdez semmit, csak átadja azt. El belebújtatja a barátnőjét, akit aztán Tristen gyengéden felemel a földről.

– El... – nyöszörgi Kelly, amibe a lány szíve belefacsarodik.

– Itt vagyok – fogja meg El a felé nyúló kezét. Megpuszítja a lány véres tenyerét és kézfejét.

– Veled megyek, itt maradok!

* * * * *

Kelly Blackmountain egyik klinikáján fekszik. A magánszoba üvegezett ajtaján túl Tristen Dr. Carlsonnal egyeztet. Úgy tűnik, Kellynek semmije sem tört el, a válla is csak kificamodott. Ám sok a zúzódása, és enyhén sokkos állapotba került. De rendbe fog jönni.

Teljesen rendbe fog jönni.

El mellette fekszik az ágyban, összebújva a lánnyal, épp úgy mint régen. Még akkor sem mozdul, mikor Wallace belép.

– Egy ideig megfigyelés alatt tartják, aztán haza engedik. Rendbe jön, El.

– Pelletier?

– Eltalálta egy kósza golyó, de pechjére még él, és a rendőrök letartóztatták. A nyomozók begyűjtik az információkat, és valószínűleg rajta ütnek azon a találkozáson, ahová a lányokat vitte volna.

El bólint, nem felel. Magához szorítja Kellyt, mert az a legfontosabb, hogy ő itt van.

– Sokáig fog aludni. Gyere, Ramsom hazavisz!

El újra végigsimít Kelly arcán, és enyhén sebes fejbőréen. Néhány csókkal hinti be, vigasztalja, még ha a barátnője ezt most nem is érzékeli.

– Gyere... – Tristen a kezét nyújtja, és kiségti őt az ágyból.

– Itt marad veled valaki?

– Jamal, az ajtónál lesz, bár nincs mitől tartanunk – mondja a férfi komolyan. És bár El hisz neki, mégsem teljesen nyugodt.

– Nem hiszem el, hogy nem találtál valaki mást... – morogja halkán, hogy ne ébressze fel Kellyt.

– Nem bíznam bárkire. És csak mert szerinted egy seggfej, attól még rohadt jól végzi a munkáját!

Wallace káromkodása suttogva enyhén hiteltelen, de El végre képes elmosolyodni.

* * * * *

El a házuk előtt száll ki Ramsom kocsijából. Visszaadja a kölcsön kapott dzsekit, elbúcsúzik, és hosszú léptekkel eltűnik a lépcsőházban. Egészen behúzódik a folyosóra, és a falnak veti a hátát. Ujjjaival szorosra fogott hajába szánt, és lehunyja a szemét. Beszívja a levegőt, elszámol háromig, hogy megnyugodjon a légzése. Kifújja. Újra be. Elszámol hatig. Ki. A lába a padlón rugózik. Beszívja a levegőt. Elszámol tízig.

Meg kell nyugodnia neki is.

Másnap bevásárol, hogy egy csomag finomsággal látogassa meg Kellyt.

A lány sokkal jobban van, a pihenés mindenképp jót tett neki. De az ágyban ülve, elgyötörten dől felhúzott térdeire. Mikor a szeméi könnyel telnek meg, El a két kezébe veszi az arcát, és végigcsókolja a csupasz bőrt, amitől Kelly önkéntelenül elmosolyodik.

– Köszönöm, hogy itt vagy... – suttogja, de El csak a fejét ingatja. Hiszen ez a legkevesebb, amit megtenne érte.

- Mit mond az orvos? – kérdezi visszaülve a székre.
- Csupa megnyugtató dolgot, amint lehet, haza enged.
- Jamalék majd hazavisznek.
- Tudom – bólint Kelly, ami meglepi Elt. Ezt ő is észreveszi, így magyarázkodni kezd:
 - Nemrég újra itt volt...
 - A doktor?
 - Nem... – Kelly hirtelen elfordítja a pillantását, zavarban van.
 - Wallace?
 - Igen. Beszélt az orvossal, aki aztán mindent elmagyarázott. Egyedül nem engedhet el.
 - Helyes – ez valóban megnyugtató Elt, de vagy hétmillió kérdést fogalmazódik meg a fejében, amikre azonnal választ akar kapni. – Alig várom, hogy újra otthon legyél!
 - Én is – bólint Kelly megkönnyebbülve, és szép tejeskávészín arcán könny gördül le.
 - Elképzelné sem tudom, hogy kerülhetél az útjukba – dől előre El, és megcirógatja barátnője arcát, letörli a könnyek fényes csíkjait.
 - Munkából mentem haza felé... aztán egy kocsiban tértem magamhoz.
 - Cherrynek igaza volt. Nem kellett volna elvállalnod azt a nyavalyás blakmunteinbeli munkát...
 - Rémisztő látnoki képességei vannak, de legközelebb lehetne konkrétabb... – morogja Kelly sötét humorral. Jó jel, hogy kezd visszatérni önmagához.
 - Igen, az nem ártana.
- Abog az sem, ha sűrűbben gyakorolná...*

* * * * *

Késő délután van. El az elmúlt órákat P. J.-nél töltötte. Deniz is ott tekergett vele, és Claut szórakoztatta be nem álló szájával. Bárki hasába lyukat beszélne, ez nem is kérdés. És bármelyik másik üzletből képes lenne ellovasítani bármit anélkül, hogy lebukna – mintha az emberek nem is feltételeznék róla, hogy képes ilyesmire...

Már El és P. J. is figyelmeztette, hogy ne használja gyakorlótérnek az üzletet; a fiú végül beült a pult mögé, ahol Clau megmutatta neki a felvételeket, a boltjukban megesett legviccesebb rablási kísérletekről. Eközben a férfi újra próbálta meggyőzni Elt, hogy ekkora megtakarításnak már más helyet kellene keresnie, és talán valami hasznosba fektetni, de ő továbbra is csak a vállát vonogatta.

Fogalma sincs, mihez kezdjen ennyi pénzzel.

Talán Tristennek lenne tippje. Esetleg betehetné arra a nincs is számlára, amire amúgy is önkényesen pakolja a fizetésemet...

– L? – néz fel rá Deniz, mert már haza felé tartanak, a lány gondolatai egyértelműen elterelődtek. Most feleszmél, és beletúr a fiú gyapjas hajába, hogy lenéz rá.

– Mi az, Deniz?

– Beszélek hozzád, de egy szavamat se hallottad meg. Nem szoktad ezt csinálni. Még figyelni is én figyelek helyetted, nehogy orra bukj valami szutyokban! – vonja ekkor arrébb a lányt. Az állítását bizonyítandó még le is mutat egy gyanúsán tocsogó újságcsomóra a járdán.

– Csak azon töprengek, amit P. J. mondott nekem.

– Na, ő nekem is feszt olyan dolgokat mond, hogy azonnal megtelik a fejem, és nem marad benne hely egy agyvérzésnek sem... – Deniz elhallgat, mert El megtorpan. Azonnal mellé húzódik, és körbenéz. Mellkasán megérzi El tenyerét, ahogy magához húzza.

– Nem ajánlom, hogy kiálts! – mondja a sikátorból eléjük lépő férfi, miközben kettő másik is feltűnik.

– El... – Deniz háta hozzá préselődik, mikor egy pisztoly egyenesen neki szegeződik.

Ezt látva El pulzusa az egekbe szökik. Próbálja mindhármukat szemmel tartani, de figyelme a szószólóra fókuszálódik. Ez a helyzet valahogy nagyon ismerős, de nem őt fenyegetik, *hanem valaki mást...*

– Őt engedjétek el – mondja azonnal.

– Meglesz, ne aggódj! – int a férfi, így a trió gyűrűjében belépnek az immár homályba merülő, szűk utcába. Abban konténerek, dobozokból eszkábált otthonok, kóbor kutyák és rengeteg szemét. Őket is elnyeli, mintha nem is léteztek volna.

El csontjai elnehezednek a kiszolgáltatottságtól és tehetetlenségtől. Halálos félelem lesz úrrá rajta, tekintete a férfi és Deniz között ingázik. A fiút eközben magához rántja a harmadik alak, a pisztoly csöve a bőrébe nyomódik. El kapaszkodó ujjába fájdalom nyilall.

– Vetkőzz! – érkezik az utasítás.

El riadt tekintete nem a férfira szegeződik döbbenetében, hanem a kisfiúra, aki túl hevesen kapkodja a levegőt, és szemébe könny gyűlik, miközben tiltakozva a fejét ingatja – miatta ne tegye meg.

Mikor vetkőzni kezd, a fiú lesüti a pillantását, ellenben az őt tartó alakkal, akinek a szemei persze kocsányon lógnak.

– Elég! – szól rá a másik, amikor már csak a trikója és bugyija van hátra. A lány ekkor újra Denizre néz, mondana neki valamit, ám ekkor egy pisztollyal lesújtanak a tarkójára.

Deniz felnyűszít. El fájdmában az utca szennyébe csuklik. Nem veszi el az eszméletét, de arra sem képes, hogy megmozduljon.

– Na, jól figyelj ide, szaros! – lép a férfi Deniz elé, és felpofozza, hogy magára vonja a figyelmét.

Mikor a fiú felnéz rá, szemében már nyoma sincs könnynek, csak makacsságnak és haragnak. Előrefeszül, a pisztoly csöve a homlokába mélyed.

– Ha életben akarsz maradni, akkor te leszel a futárunk. Ne nézz rá! – üti meg újra a férfi, így Deniz újra a szemébe néz. – Ő is nagyobb eséllyel marad életben, ha úgy mozogsz, mintha ágyúból lőttek volna ki! Fogod ezt a csomagot, és átadod valakinek!

Az intésére a társa El pulcsijába csomagolja a többi ruháját és a maszkját, majd a fiú kezébe nyomja.

– Tudod, ki Sean Borrow?

Deniz bólint, és ha nem takarná maszk az arcát, a három férfi talán felismerné rajta a megkönnyebbülést.

– Nincs más dolgod, mint elvinni ezt neki.

– Mit mondjak neki? – kérdezi Deniz.

– Semmit. Kurvára semmit sem kell mondanod neki, mert mindent magától is tudni fog! És most takarodj! – utasítja, így a harmadik férfi elengedi a fiút, és az utca felé taszítja.

Deniz megbotlik, elejti a csomagot, de felkapja és rohanni kezd.

Elt egy jellegtelen, rendszám nélküli kocsiba teszik, és elhajtanak.

* * * * *

El tudja, hogy amit érez, az nagyon nem jó. Az sem megnyugtató, hogy amikor kinyitva a szemét, épp olyan

sötétség fogadja, mint mikor behunyta azt. Nincs különbség.

Hideg, nedves padlón fekszik, ami nem meglepő, hiszen Rightownban nehéz valamire való zugot találni, amit nem zabál fel a penész és a doh.

Ez a mi környékünk. A szagából ítélve csak az lebet...

Tenyereit lefekteti, és lassan feltolja magát. Bárhol van, bármi is történt, bárki tette is ezt, semmiképp sem maradhat ilyen kiszolgáltatott helyzetben. A helyiséget egyöntetű sötétség uralja, a padló biztos, de El úgy érzi, megfordul vele a sötét szoba. Iszonyatosan szédül. A tarkója lüktet, és minden fejmozdulatnál apró villámokat lát a bal szeme előtt.

Ez nagyon nem jó...

Körbenéz, és a vaksötétben mégis észreveszi az ajtó körvonalait, itt-ott fény sejlik át a réseken. Szembefordul vele, és addig hátrál a földön kúszva, míg háta a falnak nem ütközik.

– A francba! A francba! A francba! – préseli magát az érdes téglákhoz. Lábait felhúzza, maga köré fonja a karjait; átöleli magát. Fejét hátradönti a falnak, mintha felnézhetne az égre. Ez mindig megkönnyebbülést hozott, de most nem működik. És valószínűleg többé már nem is fog...

Ennek itt a vége... ezt nagyon elszúrtad!

Tizennyolcadik fejezet

- SEAN -

19:20

Nem kétséges, hogy Borrow az alapig koptatta a padlót. A nappaliban cirkál, szinte tíz másodpercenként az ajtóra néz. Mintha egyetlen szigorú, dühös pillantással iderendelhetné Elt.

Az egy dolog, hogy a lány sosem késik. Óramű pontossággal működik, minden percét beosztva, hiszen az esetek többségében egyszerre több helyen kellene ott lennie.

De ha azt mondja, ott lesz, akkor mindig feltűnik. Mindig!

– De most hol vagy?!

Borrow keze rászorul a tarkójára. Beszívja a levegőt, elszámol háromig, hogy megnyugodjon a légzése. Elszámol hatig, majd megismétli előlről a procedúrát. Ismétél.

Csakhogy ezt az instrukciót is a lány csendes, megnyugtató hangján hallja, így mikor újra a pulthoz ér, felkapja a fűszertartó állványt, és a falhoz vágja.

Na, ez a gond. Ez a düh, ez a szürreális aggodalom. A bizonyosság, hogy valami nincs rendben. A meggyőződés, hogy El nem egyszerűen késik...

A tény ott feszül a mellkasában, berágja magát a csontjaiba, a részévé válik, szenvedéssé és félelemmé.

– A francba! – hangjától remegnek a falak. Porrá zúzná őket, valamennyit a földig rombolná, csak hogy megtalálja a lányt, és itt tudja maga mellett.

Felhívhatná Wallace-t, elvégre neki tudnia kell, hol van El. Ám ezért El utólag biztos megölné. Különösen, hogy ezt csak húsz perc késés után játszáná be. Húsz perc még semmi.

Visszamegy a hálósobába, és újra lenéz a kis ezüstsín dobozkára. Szalag fut rajta körbe, az évfordulós ajándéka. Mellette egy üzenet:

Tudni fogom, ha nélkülem bontod ki...

Ezt a játékot én is ismerem!

Sietek!

Szeretlek.

Borrow erre is körülbelül milliomodjára néz le. Ezzel győzve meg magát, hogy El igenis vissza akart jönni! Nem hagyta el, hanem feltartóztatják!

– Basszus... – leül az ágy szélére, a térdeire könyököl, újra összefűzi ujjait a tarkóján.

...ezt a játékot én is ismerem!

Kínozza azzal, hogy nem nézheti meg, pedig itt van az orra előtt. Megérdemelten kapja meg a jussát, amiért egész este a türelme határait feszegette. De játszottak és szeretkeztek, minden percben mérhetetlenül szerette őt, és ezt El is tudja. Nem büntetné.

* * * * *

19:23.

Ez a huszonhárom perc nem a játék része.

Borrow újra a dobozra néz, és felkapja a szekrényről. Az könnyű, szinte üresnek hat. Körbeforgatja és mérlegel. Majd a mellkasát feszítő kintól vezérelve meghúzza a szalagot.

Nem találja a szavakat. Csak mered az elé táruló látványra. Nem üres a doboz. Nagyon nem. Szó szerint belepréselte El a közös jövőjüket.

„Soha, semmit nem akartam annyira, mint téged. Ezt a házát, ezt a családot veled...”

Túl lassú mozdulattal, aminek talán már tudatában sincs, leteszi a dobozt maga mellé az ágyra. Újra a térdére könyököl, és a légzési gyakorlatok már rohadtul nem működnek. Ujjai közé szorítja az orrnyergét, ahogy a szemét is lehunyja.

– Uramisten, kicsim...

– Borrow! – dördül egy kiáltás a garázsból.

Sem a hang nem biztató, sem az, hogy Borrow-nak szólítják a házában. Azonnal felpattan. Elindulna, de még visszazárja az apró, mégis hatalmas meglepetést a dobozba. Rászegezi a pillantását, ahogy hátralép, majd jószerivel berobban a garázsba.

– Mi az?! – kiáltja a lépcsőről, amint meglátja Codyt.

A barátja válaszadás helyett egy gyereket tol maga elé.

Deniz alig áll a lábán, csoda, hogy el nem ájul. Verítékben úszik, nem kap rendesen levegőt, és néhány horzsolás és zúzódás is látszik rajta.

– Sean... – őt hívja, vagy nyöszörög kínjában, nehéz megmondani, de Borrow azonnal ott terem, és leülteti az egyik fotelbe.

– Mi történt, Deni?! – Hatalmas markában szinte elveszik a fiú arca, és csuklói is túl vékonyak a kezében, mikor alaposan szemügyre veszi őt.

– Rosszul... mértem fel... egy... távolságot... – fújtatja Deniz. Erősen zihál, fejét büntudatosan lehajtja. – Utánuk mentem... de elvesztettem... őket...

Borrow próbálja felfogni a hallottakat, és magyarázatért Codyra néz.

– Egészen a határig rohanhatott. Ott feltartóztatták, és a srácok hozzám hozták. Ez volt nála. – A kis batyut is felé nyújtja, amit Borrow azonnal felismer.

A Codyval érkezett kisebb csoport egyöntetűen hátrál egy lépést, mikor Borrow fújtatva, fenyegetően felemelkedik.

– Nem hagyták el a kerületet? – dörmögi a férfi földöntúlian mély hangon, mire Deniz a fejét ingatja.

– Nem... a régi Austin pláza felé mentek...

– Szedjetelek elő mindenkit, aki él és mozog! – indul el Borrow a motorja felé, így az egyik embere rátenyerel az ajtónyitó konzolra.

– Hogy mozdítsak el mindenkit... – kérdezné Cody, ám ekkor a barátja, a város ura, hirtelen szembe fordul vele, az arcába mászva fölé tornyosul.

– Nem érdekel, hogy csinálod, bassza meg! De mindenki húzza a belét a határhoz, mert kisöpörjük Rightownt! Előkerítjük Elt és a gyermekemet! Ha kell, mindent a földig rombolunk, világos voltam?!

– Jézusom... – Cody arca megváltozik a döbbenettől és aggodalomtól. – Mozduljatok! Gyerünk már! – üvölti ő is, és kirontanak a garázból.

* * * * *

A csend.

Ma Sean Borrow hozza el magával, és a jelenség hibátlanul fut végig a kerületükön.

Deniz jól ismeri.

A konvoj nem El házához vonul, hanem a kosárpályához, ahol még este is sokan talpon vannak. Bent a pályán, az ivóutak körül és valamivel arrébb, a lepusztult boltok előtt.

Deniz leszáll Cody mögül, és figyeli, ahogy Borrow letámasztja a motorját. Lerántja magáról a sisakját, és az út közepére sétál a lámpák gyér fényébe. Felismerik őt, így a csend hátrébb taszítja az embereket, és lehúzza a tekintetüket. Borrow körbefordul, de nem a pillantásukat keresi, hanem a tényt, hogy figyelnek rá.

– Keresek valakit! Mi mindannyian! – mutat a társaira, a több mint, két tucat motorosra, akik egyre csak többen lesznek.

Deniz lassan közelebb sétál hozzá. Nem árthat, ha egy itteni is mellette van, hogy a népek halálfélelme ne vacogjon ott a fogaik között. Másrészt, mert kétli, hogy a fenyegetés most jó ötlet lenne.

– Borrow, ez nem jó taktika... – mondaná, de a férfi csak felé nyúl, és átveszi tőle a képet, amit még a házában adott a kezébe.

– Őt keresem! – emeli fel Borrow. – Meg kell találnom, mert veszélyben van!

Denizt meglepi a férfi, így kíváncsian körbenéz. Máshol már hallani lehetne a tanácstalan összesúgásokat, de a csend él, az itteniek szinte eggyé válnak vele.

– Nyilvánvaló, hogy nem ismeritek fel őt – ezzel Borrow számolt, ahogy azzal is, hogy ezért még nagyon meglakol. De neki segítségre van szüksége, és bár Leftside szemrebbenés nélkül leigazza ezt a városrészt, most nem lehetnek elég gyorsak.

– De mind ismertek valakit, aki... figyel a pályán játszó gyerekekre. Aki rendezi az adósságot a boltban, mikor rossz idők járnak. Aki eltussolja a kisebb balhékat, mielőtt a jard megérkezne. Gyógyszert és munkát szerez...

– Jézusom, hallgasson már! – csörtet hozzá egy kamasz lány, és kikapja kezéből a képet.

Emlékszik rá, és meséltek róla a gyerekei. A Bobby nevű lány Deniz kezébe nyomja vissza a képet.

– Elnék hívják, de ezt itt senki sem fogja kimondani hangosan – suttogja a lány villámokat szóró szemmel. – Deniz, spurizz P. J.-hez!

– Szóval segítesz? – kérdezi Borrow.

– Maga is segített, nem? – feleli Bobby flegmán. – De nézzen már körül...

A lány megragadja Deniz pólóját, és elhúzza magával az útról, miközben a környező csoportok lassan szállingózni kezdenek, és emberek szivárognak be a házakba, a sikátorokba, és minden árnyékba.

– Borrow... – lép hozzá Cody. – Biztos jó ötlet ez?

– Ez hamarosan kiderül...

Tizenkilencedik fejezet

- EL -

Egy idegen férfi tépi fel az ajtót. Fehér neon fénye szaggatja szét a szoba sötétjét, és úgy hasít El fejébe, mintha egy lesújtó fejsze lenne. A fájdalomtól a karjai közé hajtaná az arcát, de a férfi megragadja őt, és felrántja a földről.

– Mozogj! – löki a folyosóra, és El nem tiltakozik.

Küzdhetne. Foggal, körömmel, jól kiszámolt, hatásos ütésekkel. És két hete még meg is tette volna. Felmérte volna a kockázatot, a lehetséges sérüléseket, és az erőfölény ellenére is megpróbált volna elmenekülni. Hisz bárhol is vannak, ez biztos, hogy inkább az ő terepe, mintsem ezeké a seggfejeké. De valószínűleg el sem érné a kijáratot, és olyan sérüléseket szenvedne el, amibe egy része belehalhat...

– Ide! Befelé! – taszítja előre a férfi. Amire persze semmi szükség, ez pusztán erőfitogtatás és megfélemlítés.

Ketten is játszhatják ezt a játékot, és El alaposan összezavarja azzal, hogy készségesen előresétál, és lehajol a padlóba rögzített, karikába fűzött, hosszú láncon csüngő bilincserért. Friss a furat a betonban, port sem takarították el, így ezt csakis neki készíthették oda.

Megtisztelő... de kurva teátrálisak vagytok!

Azonban lehet valami a tekintetében, mikor a saját csuklójára kattintja a bilincset, mert a férfi erővel préseli a másikat a csuklójára, majd visszakézből alaposan szájon vágja.

Nem finomkodik: Megrántja a láncot, amitől El térdre esik, közvetlenül a lábai elé.

A lány a szája belső felére tapasztja a nyelvét, ahol a foga sebet hasított az ütéskor.

– Kushadsz! – olvassa rá a férfi, majd távozik. Az ajtót sem csukja be.

El előrehajol, hátha megállíthatja a sivár, üres szoba forgását. Csuklóit a homlokára szorítja, mert a fájdalom most épp ott lüktet.

– Tessék.

Egy újabb férfi. A modora kifinomultabbnak tetszik, de Elt ez sem nyugtatja meg. Nem számít semmi jóra, szinte várja az elkerülhetetlent. Kinyitja a szemét, így meglátja az ismerős, fájdalomcsillapítónak tűnő pirulát a térdei előtt, a földön.

Vizet bezzeg nem hoztak...

– Mondanám, hogy dugja fel magának, de az nem lenne valami nőies, igaz? – néz fel a férfira, aki jól vasalt nadrágban és felhajtott ujjú ingben tesz körülötte egy kört.

– És idejekorán felhúzna vele. – Még bólint is az egyetértése jeleként, majd megáll Ellel szemben.

– Akkor átugorhatnánk a következő részt is, és tömören vázolná, hogy miért vagyok itt?

– Nincs tippje? – a férfi megigazítja a nadrágját, mielőtt tisztos távolságban tőle leguggol.

– De, van. Azonban kértem, hogy ezt a huszadrangú párbeszédet ugorjuk át...

– Nyomást gyakorlunk Borrow-ra. Elérkezett az ideje, hogy átadja a helyét, és elkotródjon végre Tarakból.

– Ez korábban sem sikerült, pedig rágyújtották a templomot a papjára, és a barátját a saját ringjében feszítették ki rommá verve...

– Az csak figyelmeztetés volt! – tárja szét a karját a férfi, akár egy kispályás porondmester. – Ez a végső felszólítás. Visszakap téged egész Leftsidért cserébe.

Borrow nem áldozna fel mindenkit csakis értem... Mondd, hogy nem...

El megfeszül, és önkéntelenül lesüti a pillantását.

– Roppant kreatív... – jegyzi meg, hogy leplezze kétségbeesését, hiszen talán ő maga adott okot Borrownak arra, hogy elfogadja ezt a lehetetlen ajánlatot... A fájdalomtól cinikussá válik, amivel végül kiérdemli a büntetést.

A férfi megrántja a láncot, így El előrezuhan. Az elegáns cipő talpát az összebilincselts csuklóira nyomja, és közben a hosszú ujjak a hajába markolnak. Felhúzza El fejét:

– Még egy darabig a vendégszeretetünk élvezed. Megbeszéltük, hogy jobb, ha nem húzol fel idejekorán!

– Mindketten tudjuk, hogy Borrow itt sosem talál meg. Szóval ugorjunk a következő részhez, és hagyjátok a fejem egyből a küszöbén...

– Szeretnéd, mi? – vigyorodik el a férfi, – Csakhogy én órábérben vagyok itt. Így akár mulatva is tölthetjük az időt!

* * * * *

El nem tudja, mióta van egyedül a szobában. Törökülésben ült a hideg padlón, majd maga alá húzta a lábait. Mikor zsibbadni kezdenek, lassan cirkálni kezd körbe-körbe, a lánc sugarát méricskélve. Aztán éhes lett.

A csend és agónia becsapja az időérzékét, mégis úgy véli, hogy a férfi nagyjából két óra múlva tér vissza.

Nagyon lassan telik az idő az ajtónyitásig.

– Mondja csak – szólítja meg El, mivel ez alkalommal a férfi nem készült semmiféle nyitánnyal. – Nem kellene lennie itt valamiféle kínzópadnak? Vagy nincs egy olyan baljóslatú, fekete táskája tele mindenféle szerszámmal?

– Én az egyszerűs típus vagyok, szeretem általa megmutatni a kín összes szintjét.

– Hát ez... – El megtorpan, mert immár egymással szemben, ugyanazon az íven járnak körbe. – Nagyon kifinomult... és nagyon unalmas.

A férfi gyors. Enyhén hosszú hajából egy tincs az arcába hullik, ahogy a lány előtt terem. Megragadja a bilincset, másik öklével kétszer sújt le El arcára.

Azonnal térdre csuklik, és közvetlenül a füle mellett hallja a kérdést:

– Mi a picsáért sürgeted úgy a dolgokat?!

– Mert meg fogok halni, és azt mondják, jobb gyorsan túlesni rajta...

El arca megvonaglik. Nem ettől a hazugságtól, hanem a hasogató fájdalomtól, ami szinte satuba szorítja az állkapcsát. De így hamar megtudta, mire is számíthat.

– Hát erre esélyed sincs. Mert amíg te szenvedsz, addig Borrow is. És annak a faszkalapnak akkora mákja van, hogy a főnököm kifejezetten rühelli. Az enyhe pszichopata jellemvonása csak hab a tortán! És mi azért vagyunk itt, hogy a kedvére tegyünk.

Az ajtó becsukódik a távozó férfi mögött. El hanyatt fekszik. A lánc halkán csörög a visszhangos teremben, ahogy megemeli a kezét. A súlyát a hasán érzi, mérlegeli azt. A kezére tekeri, hogy felmérje az erejét, a lehetséges kárt, amit önmagának okozhat vele. A szemeket számolja, míg az idő telik. Felhúzott lába rugózik az idegtől.

Nyugalomra van szüksége, ezért hosszú pillanatra behunyja a szemét.

Beszívja a levegőt, elszámol háromig, hogy megnyugodjon a légzése. *Kifújja. Újra be. Elszámol hatig. Ki. A lába a padlón rugózik. Beszívja a levegőt. Elszámol tízig...*

Felriad. A feje tisztának hat, de minden porcikája fáj. Hideg sugárzik a csontjaiból, alig képes megmozdulni. De a túlélő ösztöne sebesen arrébb rántja. A lánc sugarában húzódik távolabb, hiszen egy már ismerősnek tűnő alak – a legelső férfi, akivel itt találkozott – megpróbál belé rúgni. Azonnal, ösztönből védekezik. A szoba túlfelén a kínzója áll, fenyegetően magasodik felé.

Ketten már túl sok fájdalmat tudnának neki okozni, bármit megtehetnek vele...

Ám ekkor a roppant bájos noszogatója távozik is, és rájuk csukja az ajtót.

El újra a fogva tartójához fordul. Felismeri, de a férfin másik nadrág és másik ing van. Most rendezett és jólfésült; kezében egy ostor.

– Egy ostor? – hitetlenkedik hangosan a karikába hajtott bőrszerszámot látva.

– Tetszik? Régi, egyedileg készített darab. Szeretem, mert sok, kisebb-nagyobb, látványos sebeset lehet vele okozni – feleli a férfi egyszerű, csevegő hangnemben. Ezzel azonban éles kontrasztban áll a könnyed mozdulat, amivel irdatlan fájdalmat okoz Elnek.

A lány combján rövid, nem túl mély seb nyílik meg.

– Basszus... – szorítja össze a fogait. A lába megremeg, így a súlyát a másokra helyezi, míg enyhül az égő kín.

Nem zúzódás, hanem felületi seb. Egy őriült mércéjével ez talán egy kettes szintű fájdalom. Ha tízes skálában gondolkodunk, még a nyolcas előtt összeomlok?

Újabb csattanás, és El felkiált. Lenéz a felkarján keletkező sebre.

– Elkalandoztak a gondolataid – adja a magyarázatot a férfi.

– Higgye el, nehéz megfelekedezni magáról... – El megemeli a karját, így száját a felvérző sebre tudja szorítani. Ezzel próbálja leplezi, hogy úgy remeg, hogy alig áll a lábán. De amíg a férfi dicsfényben fürdőzik, és a mániákusságát éli ki, addig csak az ostort használja.

Az még talán túlélhető.

Az ostor újra csattan, de az most közvetlenül a lába előtt a padlón. El megugrik, és talán csak azért nem esik el, mert a lánc teljesen megfeszül, és meg tudja tartani a súlyát. Gyilkos pillantást vet a férfira válaszul.

– Alakul – mondja az elégedetten, és újra suhint egyet. El másik karjába is fájdalom hasít. Most azonban megállja: lába nem remeg meg, és le sem néz az új sebre.

Na, jó... a hatosra sincs esélyem... De a gyors halál továbbra sem jön szóba, igaz?

El lehajtott fejjel áll, még a szemét is lehunyja, ahogy súlyát felváltva egyik lábáról a másikra helyezi, lassan ringatja magát.

– Tudja, hihetetlen, hogy maga ezt egyszerű munkának fogja fel. Állják a fogorvost is? Járadékok? Év végi bónusz?

– Jól megélek belőle – ismeri el a férfi, és kezében végighúzza az ostort, hogy letörölje róla a lány véré.

– Semmi lelkiismereti kérdés... Maga meg a főnöke jó párost alkotnak. De maga nem igazi szadista.

– Gondolja?

– Akkor már meztelen lennék, sokkal több sebbel. – El határozottan meglepi a szavaival. A férfi mozdulata megdermed. Tekintete találkozik a lány nyíltan vállalt, makacs, kihívó pillantásával. Elhíti, hogy nem törte meg...

Az ostor újra lecsap, és El csak abban bízik, hogy a férfi most is elég pontos. A trikója végighasad a mellkasán. Értzi bőrén a csattanást, de seb nem keletkezik. Az anyag azonban szétnylik, láthatóvá válik a hasa, és a mellei közötti völgy határozott vonala, hiszen a karjai a teste előtt vannak összeláncolva.

Mind... egyformák vagytok...

Elnék nincs különleges képessége, sem egyedi személyisége. Amit tud, azt megtanulta, és maradéktalanul kamatoztatta. Az emberismeret is egy lehet ezek közül, hogy olvas a viselkedésmintákból, hiszen azok ismétlődnek. Ahogy ez a férfi is kiszámítható.

Kínozni akarta Elt, de talán ő maga sem volt tisztában vele, hogy ez milyen hatással lesz őrá. A pusztá, meztelen női test látványa kizökkentette.

El enyhén elfordul, hogy eltakarja magát.

– Vissza! – dörgi a férfi.

A teste mellett csattan az ostor. Ettől most is megugrik, enyhén előrébb lépve visszafordul. Leguggol, hogy így fedje el magát.

– Megmondtam, hogy csak sürgeted az eseményeket! De így több minden belefér az időnkbe!

A férfi körülötte köröz, megáll El mögött. Csattan az ostor, és El hátába fájdalom hasít. Bőrére vér és veríték csapódik ki, kezei ökölbe záródnak.

– Állj fel!

El nem mozdul, összeszorítja a fogsorát, hogy lenyelje a fájdalmat. A férfi a lánc sugarán kívül áll, de aztán türelmetlenül előrenyomul:

– Azt mondtam, állj fel!

Tipikus!

Önmagát is meglepi, hogy a megszülető mozdulathoz emlék társul. Egy emlék Mikával: Arra tanítja, hogyan használja ki azt, hogy kisebb és fürgébb.

Sebesen megpördül, a férfi nyakába lendíti a láncot, lefelé rántja azt, a térdét pedig felfelé. Lábát összekeni a férfi orrából kibuggyanó vér, de nem érdekli. Sebesen mögé kerül, megtaszítja, és újra ránt rajta egyet. A férfi térde zuhan, és Elnek lehetősége adódik megcsavarni a láncot. Közel sincs elég ereje ellene, ezért két lábát a férfi lapockájának veti. Mindketten hátrazuhannak, de a testsúlyával már kellően szorosra tudja húzni a béklyót a nyakán.

A férfi felnyög, hátrafelé kapkod, próbálja elérni El bokáját, de ő teljes erejéből megfeszíti magát. A liluló ajkakon nyál csapódik ki, ahogy a férfi fuldoklik. Az arca vörösödik, a szemei rémültek. Mikor egyre csak vergődik, El lába megcsúszik, így újra a kezére tekeri a láncot, és újra meghúzza azt.

A férfi veritékes karja a földre hull, a teste rángásai abbamaradnak, de El még vár. Sokáig, hogy biztosra menjen. Csak utána löki el magát. Megkaparintja az ostort is, biztos, ami biztos alapon. Belilult kezével alig tudja megfogni, de közel tartja magához. Riadtan hallgatózik, a folyosón semmi sem hallatszik. Vár még egy kicsit, majd a mozdulatlan testhez kúszik, sebesen, rutinos mozdulatokkal átkutatja a zsebeit. Feleslegesen, mert a kinzónál nincs kulcs.

– A francba!

Újra távolabb löki magát, onnan figyelni a férfit, próbálja megállapítani, hogy lélegzik-e. De mintha beszélgetést hallana odakintről, ezért megragadja a testet, enyhén elfordítja és felülteti, hogy kényelmesen a háta mögé

kuporodva fedezékbe húzódjon. Bárki is jön be, így nyerhet pár pillanatot.

Átkarolja felhúzott térdeit, és vár. Nem tudja, mire, de vár...

* * * * *

Zaj. Lövések. Összesen hat.

Léptek és durva kiáltások közelednek a folyosón.

El felkapja a fejét. Végig sem gondolja, mi történhet, és minden korábbi, kidolgozott tervét felülírja a rémület, ezért amikor az ajtót feltépik, ő ösztönösen ellöki magát a hullától, hogy minél távolabb kerüljön tőle és az érkezőtől.

A lánc megcsörren, megtölti az üres, nedves falak között, éppúgy, ahogy kapkodó levegővételeinek zaja is. A fém megfeszül, a bilincs a csuklójába vág, és farkasszemet néz a tomboló idegennel.

Nem, nem idegen...

– Kicsim! – Borrow arca szinte démoni átalakuláson ment át az indulattól. Szeme sosem látott, sötét árnyalatban játszik. És pillantásának ereje van, akár egy ütésnek.

Azonban egész testében, sokkosan megdermed El látványától. Megtorpan, és aggodalomtól megvonagló arccal méri végig. El nem habozik, azonnal felé lendül.

Borrow lehajtja a fejét, így El a nyaka köré tudja fogni a karjait. A férfi felemeli, ő pedig köré fonódik, belé olvad, és elszánja, hogy soha többet nem engedi el. A kétméteres körzetét sem hagyja el többé.

– Uramisten! Végre megvagy! – Borrow erősen szorítja a remegő testet, nyakán érzi a lány könnyáztatta arcát.

– Soha többet nem mozdulok a karjaidból... –
dűnnyögi El, de a hangja megremeg, ahogy elkínzottan
felzokog a megkönnyebbüléstől.

– Ez egy jó terv! – Borrow a hajára simítja a kezét, és
még jobban magához szorítja őt. – De most próbálj
megnyugodni... El, muszáj megnyugodnod...

El engedelmeskedne is, de az szörnyen nehezen sikerül.
Az erős kéz a hátán simít végig újra és újra, de a légzése
nem lassul. A teste most veti ki magából a pánikot. Most
omlik össze, mert van, aki egyben tartsa, aki vigyáz rá...

– Meghalt? – kérdezi, mikor végre levegőhöz jut, mert
ettől a gondolattól képtelen szabadulni.

Borrow lassan leengedi a lányt a földre, a fejét kihúzza
a karjainak szoros hurkából, és magához szorítja őt.
Kérdőn néz Codyra, aki már a férfi mellett guggol, és
halványan bólint.

El kétségbeesetten kapaszkodik belé, nem mer
felnézni. És összerándul a túl közeli lövés hangjától.

– Most már igen – mondja Borrow, és eldobja a
pisztolyt, hogy mindkét kezével magához ölelhesse őt.

Cody az ajtóhoz lép, és átvesz egy, a lány számára
nagyon ismerős sporttáskát.

– Melegítő és cipő – teszi melléjük anélkül, hogy
valóban El meggyötört alakjára nézne, és Borrow
tenyerébe ejti a bilincskulcsot is. – Minden tiszta. Haza
mehetünk – mondja aztán, majd kísétál a szobából.

– Ne nézz oda! – mondja Borrow gyengéden, mikor El
bátorságot gyűjtve megfordulna. Végigsimít a haján, és
halántékon csókolja, hogy a lány újra rá fókuszáljon.
Kinyitja, és félredobja a bilincset, majd leguggol a táska
mellé:

– Támaszkodj rám.

El ujjai vakon belemarnak a steppelt vállú bőrdzsekibe, majd a korábbi tanács ellenére mégis átnéz a válla fölött.

– Én voltam... igaz? – kérdezi, és alig ismeri fel tulajdon hangját.

– Nem – érkezik az azonnali válasz.

– Borrow...

A férfi előkapja a pulcsit a táskából, és feláll, úgy néz a szemébe:

– Én voltam – mondja megkérdőjelezhetetlen hangsúllyal. – Azt kívánom, bár én fojthattam volna meg a pusztá kezemmel.

– Ez nem igaz – mondja a lány meggyőződéssel, és Borrow nem felel. Lesimítja a szakadt trikót a válláról, vigyázva a karjain lévő sebekre. Letekeri a csuklóján lévő fekete-fehér kendőt, és azzal beköti az egyiket.

– Van egy maszk a táskában – mondja El, mire a férfi összevonja a szemöldökét. Így ő bűnbánóan lesüti a pillantását: – Mindig van benne egy. És mindenhol van tartalék.

Borrow újra beletúr a táskába, és meg is találja a fekete, fehér csillagos anyagot. Azzal kötözi be a másik sebet. Utána bújtatja bele Elt a pulcsiba. És nem kerüli el a figyelmét, ahogy a lány azonnal a fejére húzza a kapucnit, és a kezeit is megkönnyebbüléssel rásimítja. Elrejt, és kicsire húzza össze magát, miközben ő ismét előtte guggolva a lábán lévő sebet veszi szemügyre:

– Ez nem olyan mély. – Hüvelykujja a vágás menti sima bőrt cirógatja.

– Biztos lepattant azokról a durva izmokról – feleli a lány halvány mosolyt erőltetve az arcára, hogy kicsit oldja a feszültséget. Elvégre a férfi erre a pár percre mélyre ássa magában a mérhetetlen dühöt, nem enged teret neki, míg róla gondoskodik. De az ott tekereg a bőre alatt, másfajta

mozdulatokra sarkallná, ő mégis fölé kerekedik. Mikor felnéz, arcán éppoly halvány mosoly sejlik, mint a lányén. Megcsókolja combjának külső felét, majd a nadrágot is ráadja.

– Lépj bele!

El megtámaszkodva belelép a puha nadrágszárba, azonban mikor a másik lábára kellene helyeznie a súlyát, az csak másodszorra sikerül.

– Jól van – Borrow türelemmel kivárja azt is, míg ő megigazítja a csípőjén a nadrág derekát. – Most a cipőt!

– Majdnem olyan rutinos vagy öltöztetésben, mint vetkőztetésben – állapítja meg El, de csak utána veszi észre, hogy elfelejtett hozzá mosolyogni.

– Veled inkább az utóbbit gyakorlom – feleli a férfi komolyan, és felkapja a táskát. Kézen fogja Elt, és úgy vezeti ki őt a szobából, hogy a lehető legtávolabb legyen a holttesttől.

Az alagsor csendes és elhagyatott. A gyéren megvilágított folyosón csak Cody és Colin várakozik. Követik őket, mikor felsétálnak a napfényre. Odafent El egy szedett-vedett, lommal teli udvaron találja magát, amely egy tucatszámra készült sorházhoz tartozik. Közel s távol semmi sem mozdul. Csak az enyészet és a folyamatos sorvadás látszik, pedig világos, hogy némelyik házban még mindig laknak.

A következő utca mentén sorakozó, lapos tetejű házak egykor talán üzletsort alkottak. A tetejükön kémények, szellőzők; két üzlet közt a sikátorban összeeszkábált kunyhók és maszkosok. Nem sokan, de El észreveszi őket, és felismeri köztük Bobbyt. Ám tekintete elterelődik róla, mert ekkor halk morajra lesz figyelmes. A motorosok a sisakjukat kocogtatják az ujjukkal, ami így ismerős,

koppanó hangot ad. Ez ugyanaz a ritmus, amivel Borrow felé szokták kifejezni a tiszteletüket, de ez most neki szól.

Megszéppenve fordul a csoport felé, ami a ház előtt felsorakozva várja őket. Erősebben kapaszkodik Borrow kezébe, aki most először elmosolyodik ezt a jól ismert ritmust hallva.

– Ez olyan ciki... – suttogja El az erős karba, és újra végignéz az őszintén megkönnyebbült arcokon.

– Majd megszokod – feleli Borrow komolyan, és felkapja a motorjáról az egyik sisakot.

– Rick... elég – kéri El elgyötörten az egyik, legközelebbi motorostól, mire a férfi megadón felemeli a kezét, majd mindkét kezével csókot dob felé.

– Olyan hülye vagy! – ingatja a fejét El, de megdermed, mikor Borrow a kezébe veszi az arcát. Megvizsgálja a zúzódást, Cody pedig odapillantva felszisszen.

– Ennyire vészes?

– Mennyire fáj? – kérdezi a férfi.

– Ha beszélek, nagyon.

– Annyira vészes – ennyivel jellemzi az állapotát, El pedig elfintorodik.

– Óvatosan – mondja Borrow, átadva a sisakot, majd jelez a társainak. – Menjünk haza!

* * * * *

El besétál a klinika egyik kezelőszobájába. Őt követi az orvos és az ápoló, aki elhúzza a függőnyt. Mivel Borrow már egyeztetett velük, csakis az állapotáról és a közérzetéről érkeznek kérdések.

Felhúzza magát az ágyra, az orvos pedig szemügyre veszi az arcát. Majd kéri, hogy mutassa meg a nyílt sebeket.

– Előtte nem lehetne... – El kezei ökölbe szorulnak a kenguruzsebes pulcsiban, és tekintete ösztönösen az ajtó felé rebben. – A baba jól van?

– Hány hetes terhes? – kérdezi az orvos, és int, hogy feküdjön le.

– Kilenc.

– Lássuk csak – az ápoló rutinos mozdulatokkal készül elő, El pedig felhúzza a pulcsiját.

– Tapasztalt görcsöket vagy vérzést?

– Nem – mondja El bizakodva, mégis félve követi a férfi valamennyi mozdulatát, és türelmetlenül néz a monitorra. – Próbáltam odafigyelni rá, de...

El szeme könnybe lábad, ahogy felnéz az orvosra.

– Próbáljon megnyugodni. Ez épp olyan fontos, mint az, hogy nem szenvedett el komolyabb fizikai sérülést.

El bólint, és visszaejti fejét a párnára.

– Most pedig vegye el a kezét – mondja a férfi kedvesen, mert azt még óvón a hasán tartja. Vonakodva veszi el onnét, az ápoló pedig óvatosan teríti szét rajta az ultrahang gélt a bőrére.

– Ez az ön szívhangja, Elia, túl szapora – magyarázza az orvos. – Ez pedig...

El felfigyel a megváltozó ritmusra.

– A magzaté – mosolyodik el az orvos. – Sokkal kiegyensúlyozottabb az édesanyjánál. De ez most talán érthető. Úgy tűnik, minden rendben van. Még egy-két gyors vizsgálat. Gaby ellátja a sebeket, aztán haza is mehet. Szeretném, ha ki sem moccanna az ágyból, és két nap múlva szeretném újra látni egy gyors vizsgálatra.

El bólint, de nem nyitja ki a szemét. Eltakarja a tenyereivel, mintha így visszazárhatná a megkönnyebbülés könnyeit.

Az orvos a vizsgálatok végeztével távozott. Már a sebei is bekötözték.

– Legyen óvatos! Az ilyen típusú sebek szeretnek megnyílni a gyógyulás folyamata alatt. Ez különösen igaz a hátára és a bal karjára – magyarázza az ápolónő.

El vakon bólint, és visszabújik a pulcsijába.

– Találkozunk két nap múlva. Keressen nyugodtan engem, bent leszek – mondja Gaby kedvesen, tudva, hogy El megnyugszik, ha nem egy idegennel kell majd újra szembesülnie.

– Köszönöm!

Magára marad a világos, steril szobában, és megretten a régi érzéstől. Átkarolja magát, miközben a *minden rendben van* érzéssel ismerkedik. Próbál mély lélegzetet venni, de az elég reszketegre sikerül. Fáradtnak érzi magát, iszonyatosan kimerültnek. Szeretne otthon lenni.

Lesiklik az ágyról, és elhúzza a függönyt, hogy megkeresse Borrow-t. Ám a férfi ott van. Végig ott volt a függöny túloldalán.

Az ajtó mellett ül, a fal mellett. Felhúzott térdein könyököl, ujjait összefűzi a tarkóján, maga elé révül. A léghőrt szinte vágni lehet körülötte, karjaiban is ijesztően feszülnek az izmok.

El mégis habozás nélkül hozzásétál, megérinti a csuklóit, amitől Borrow felemeli a fejét. Ő így le tud ülni elé, és behúzódik a két lába közé, arcát hozzá simítja a nyakához.

A világot tartó karok azonnal köré fonódnak. Talán több perc is eltelik, mire Borrow megnyugodni látszik, és El szívverése is felvesz egy egyenletes, erős ritmust. Újra és újra végigsimít a kivarrt karokon, ujjai rászorulnak a meg-megránduló bicepszre, szorosabbra vonja maga körül az ölelést.

– Mondd, hogy megnézted a dobozkát, és nem így tudtad meg... – suttogja El a férfi szakállába. A homlokán érzi, ahogy Borrow elmosolyodva bólint.

– Majdnem megőrültem. Azt hittem, az majd segít... De teljes képszakadást okozott... Csak az lebegett előttem, hogy vissza kell kapjalak titeket...

– Megtaláltál.

Borrow elégedetlenül felmorran, erős kezével beletúr a lány kibontott hajába.

– Biztosra vettem, hogy elveszítelek. Esélyünk sem volt rá, hogy időben rátok találjunk. Rightown segített. Ők adtak vissza nekem – ismeri be a férfi büntudatosan.

El tudja, hogy bármennyire is hálás a férfi, amiért így történt, mérhetetlenül dühíti, hogy ennyire kiszolgáltatott és tehetetlen volt.

* * * * *

El már óvatosan megtisztálkodott. Iszonyatosan vágyott egy forró fürdőre, ami lemoshatta volna az elmúlt nap rémségeit, de a bekötözött sebekre vigyáznia kellett. Helyette, egyfajta kényszertől vezérelve, a kezét súrolta perceken át. Újra és újra leöblítette, majd újra szappanozta. Még mindig látja maga előtt a halott férfi arcát, miként az életéért küzdött, mely az utolsó lélegzetével illant tova.

Borrow neki akart jót, és Elt valóban megnyugtatta a lehetőség, hogy talán nem ő gyilkolt. Pedig legbelül érzi, hogy képes lenne rá. Hogy megvédje önmagát, de legfőképp azt, akit szeret. Értük megtenné...

De az is gyilkosságnak számít, ha valaki mást áldozunk fel értük?...

El hirtelen elzárja a csapot, és hátralépve a hajába túr. Képtelen belenézni a tükörbe. A lábát figyeli, ami idegesen rugózik a padlón. Elkínzottan felnyüszít. Leguggol, kicsire húzza össze magát. Szeretne eltűnni, megsemmisülni, újrakezdeni...

A zúzódásokra kapott krémmel sétál ki a konyhába, miután összeszedte magát. Borrow sűrög-forog, vacsorát készít. El felkapaszkodik a konyhaszigetre, a kikészített tányér mellé, melyen két sajtos melegszendvics várakozik.

Isteni illata van...

– Egyél! – A férfi felé tolja az ételt, ahogy megáll közvetlenül előtte. Átveszi a tégelyt, és megdöbbentő gyengédséggel keni be El arcán a véraláfutásokat.

– És te? – sziszegi El, mikor Borrow egy érzékenyebb ponthoz ér. Automatikusan felé fordítja az ajkát, hogy gyógyító csókot kérjen cserébe. És meg is kapja azt.

– Nem vagyok éhes – feleli a férfi, de El már felé nyújt egy letépett darabot a szendvicséből. Ő lenyeli a falatot, és beleegyezően bólint:

– Felezünk, rendben?

– Aha. Ha csinálsz még kettőt – bólint a lány is, mire egy gyomorremegtető mosoly a válasz.

Borrow akkurátusan El kezébe is beledörgöli a krémet. Egyetlen puha bőrfelületet sem hagy ki. És a tekintete éppoly alaposan járja be az egész testét, akárcsak az ujjai.

– A lánc volt...

– Ne gondoldj rá! – érkezik a figyelmeztetés, bár inkább aggódó kérdésnek hangzik.

– Te is azt teszed – feleli El, és a kezeibe fogja a férfi arcát. Ahogy a homlokuk összeér, karjait kinyújtja a rendíthetetlen vállakra, Borrow pedig közelebb húzza magához.

– Hol vannak Mikáék? – villan a lányba a kérdés, és tudja, hogy ez a férfi gondolatait is jobb irányba tereli majd.

– Lúnál. Ott maradnak, míg nem szólok. Amíg te pihensz, én pedig elintézek egy-két dolgot.

– Jól van – ért egyet a lány azonnal, ami merőben újdonság. De most valóban nem akar tiltakozni, és nem is lenne képes rá.

– Mi lesz most, Sean?

– Véget vetünk ennek. Most már biztosan tudjuk, ki áll emögött, és bizonyítékunk is lesz. Efölött a klán sem hunyhat szemet. Brogen előszeretettel élősködik a Király egykori területein, és...

– Elbírnunk majd vele? – El a szavába vág, mert ez érdeklő leginkább, ez a legfontosabb.

A kérdés többszáma pedig ördögi mosolyt rajzol Borrow arcára, és ajkával megcirógatja a lányét.

– Ha a Királlyal elbírtunk, ez is menni fog – bólint.

– Szólsz Tirstennek?

– A biztonság kedvéért – bólint a férfi újra, és ettől El is megnyugodni látszik.

A két férfi rendíthetetlen párosa bármire képes. El hisz bennük, nem kételkedik. És tudja róluk ezt az egész klán is, ezért is tartanak tőlük annyira. Ezért próbálják megingatni ezt az egységet. És ezért akad mindig valaki, aki megpróbálja félreállítani őket az útból...

– Mielőtt bármi is történne Codyval és Rickkel a lakásodra méssz, és összeszeded a holmidat – mondja a férfi immár a város urának kérlelhetetlen, ellentmondást nem tűrő hangján. És bár El ezt kikérhetné magának, ő mégis mérhetetlenül megkönnyebbül ezektől a szavaktól. Szívéről egy mázsás súly zuhan le. Borrow felé nyújtózik, ajka az arcára siklik, és mélyen magába szívja az illatát.

– Rendben.

– Rendben? – Ez a simulékonyság újra meglepi Borrow-t. Bár kimondhatatlanul örül neki, egy csöppet mintha mégis gyanakodna.

– Rendben – ismétli El. – Bár nem mondhatnám, hogy túl sok mindent kell majd megmozgatni.

A férfi arca elkomorul, és El automatikusan elképzeli, hogy a férfi arra gondol, hogyan élhet a lány, amikor nincs vele. Hogy az életének mennyire nem volt része eddig a kényelem, a nyugalom és a biztonság, amit pedig minden percben megérdemelne.

El nem kétli, hogy itt meg fogja kapni.

– Úgy érted, akadékoskodás nélkül rábólintasz arra, hogy ideköltözzöl? – kérdezi Borrow, miközben feszengve kihúzza magát, hogy úgy nézzen le Elre.

– Szerintem nincs olyan nő a földön, aki egyetlen pillanatig is tiltakozna ez ellen. – A lány arcán játszó pajkos mosoly már-már megmosolyogtatja Borrow-t is.

– De én csak tőled kérdezem meg.

– Én pedig ezért mondok rá igent – feleli El komolyan, és egyre a férfi élénk szemeit figyeli, nehogy elmulassza a bennük felcsillanó boldog érzéseket. Hosszan figyeli, mert tudja, hogy egyetlen perc alatt képes eltűnni ez a fény... talán örökre, mintha soha nem is lett volna.

Elbe belehasít a fájdalom, amivel az eltelő hónapok alatt megpróbált együtt élni. A büntudat savvá változtatja a vért, ami belülről próbálja szétmarni a bensőjét.

– De előtte meg kell beszélnünk pár dolgot...

– Jó, majd megbeszéljük – bólint a férfi, és felkapja őt a pultról. Leteszi maga elé, és a hálószoba felé tereli. – De most szeretném, ha lefeküdnél végre.

– Sean, ne csináld! Tényleg beszélünk kell! – veti meg a lábát El, és felé fordul. És ahogy azt előre látta, a kis szikrák kialszanak a férfi szemében, arca újra túl komoly.

– Pihenj előtte! Jövök én is.

– Ez most tipikusan az a szituáció, amikor nekem a tiltakozásod ellenére is ki kellene böknöm, amit akarok, de ez most nem működne.

– Nem fogok neki örülni, igaz? – kérdezi Borrow reszelős hangon, és beletúr a lány hajába. El megcsóválja a fejét.

– Mára elegendem van a rossz hírekből. – Ez nyilvánvaló, a férfi vonásaiban továbbra is rengeteg a gyötrelm és fáradtság, és El gyűlöli, hogy ilyennek kell lennie vele. – Szóval kössünk kompromisszumot. Most mindketten lefekszünk, de holnap beszélünk. Az lesz az első.

– Ígéred? – kérdezi El kételkedve, ami kicsit sem esik jól Borrow-nak.

– Ígérem! – mondja határozottan.

– Legyen! – bólint El nagy levegőt véve, és lassan folytatja útját a hálószoba felé. – De előtte még segítesz megmosni a hajamat?

Mentében visszafordul, így látja megszületni a férfi lelkes mosolyát.

Huszedik fejezet

El csak komoly erőfeszítés árán képes kinyitni a szemét. Minden porcikája tiltakozik az ébrenlét ellen. A takaróba burkolódzva fordul Borrow felé, de ő nincs mellette az ágyban. Így felül, hallgatózik, hátha a kintről jövő neszek elárulnak valamit, de teljes a csend. A jófajta csend.

Ahogy körbenéz, megtalálja a férfi kék-zöld kockás pizsamanadrágiát. Egy fiók nyitva, az egyik szekrény ajtaja is elhúzva. Borrow felöltözött, de semmit sem csukott vissza maga után, nehogy felébressze. El az éjjeliszekrényen álló vizespoharára néz, ami mellé egy cédulát támasztottak.

„Wallace hívott, el kellett mennem. A fiúk 11-re jönnek érted. Siess te is! Itthon találkozunk.”

– A francba is, Sean! – löki le magáról a takarót, és dühösen felpattan. Beletúr az ezerfelé göndörödő hajába. – Baromira, nem ezt beszéltük meg!

Mindkét lábán billeg, ahogy próbálja eldönteni, mi is legyen. És ekkor belenyilall a felismerés, hogy most lenne alkalma a két férfival egyszerre beszélni. Ezért sebesen feltépi a saját fiókját, és amilyen gyorsan csak tud felöltözik. A konyhában újabb cetli várja:

„Ne hagyd ki a reggelit!”

El gyorsan megiszik egy pohár tejet, és kikapja a szekrényből az előrecsomagolt gofrit, mert van, ami nem változik.

Mire Cody és Rick megérkezik, ő már lent jár a garázsban.

– El. – Cody szemében egyfajta apai féltés.

– Mehetünk! – indul feléjük, és menet közben megpróbálja összefogni a haját.

– Újra hullámos – állapítja meg Cody elégedett vigyorral.

– Lesz ez még göndör is, ha párát lát... – feleli a lány kevésbé lelkesen.

– Elvisszük Sean kocsiját, arra fel tudunk pakolni – vonja vissza Elt a karjánál fogva, és finoman a Ranger felé penderíti.

– Jó, de kicsit változott a program. Teszünk előtte egy kitérőt! – mondja El elszántan.

– Biztos, hogy nem – Az elutasítás azonnali jön Ricktől, ahogy kinyitja Elnek az ajtót.

– De, igen!

– Nem! Borrow erről nem szólt, szóval elmegyünk a lakásodba, és utána egyből vissza!

– Cody, nem akadékoskodom, a francba is! Seanról van szó, ezért megyünk utána.

Cody megtorpan, hezitálva nyitja ki a vezetőülés felőli ajtót. Futólag összenéz Rickkel, de ő is tanácsalannak tűnik. Még a vállát is megvonja. A férfi lehajtott fejjel töpreng, és mérlegel. El bízik benne, hogy a barátja biztonsága úgymint felülír majd minden mást. Így teljesen ledöbben, mikor Cody megcsóválja a fejét:

– Csakhogy a fontossági sorrendet Borrow szabja meg. Ideköltöztetünk, nincs kitérő. Ez az utasítás!

– Cody! – förmed rá El.

– Szállj be! Mire visszaérünk már ő is itt lesz, és vele megbeszéled.

– Úgy volt, hogy vele reggel beszéltem meg, de ő lelépett!

– Mert közbejött valami.

- Valami fontos, mondjuk, ahol én is ott akarok lenni?
– kérdezi a lány cinikusan.
– Szállj be, El!

* * * * *

El belöki a lakása ajtaját, a kulcsot felakasztja az üres fogasok egyikére.

– Mit viszünk el? – áll meg Rick a nappali közepén, és az arcán megjelenik egy döbbsent fintor.

A lány ezt nem igazán veszi magára. A lakása régi és kopottas, de tiszta. Rend uralkodik benne, amit mondjuk nem nehéz megteremteni, hiszen alapvetően alig van benne valami. Cody tesz egy kört a sivár, puritán környezetben, és még az ő tekintete is elárulja, ez mennyire nem illik a lányhoz.

El csak megrántja a vállát, miközben vizet enged egy pohárba. Ráönti egy sínylődő, kis virágra a konyhaablakban. Majd egy kivételesen fájó mozdulattal felszökken a pultra, hogy a polcra tett páfrányt is meglocsolja.

– Azok jönnek? – Cody már mellette áll, és a hangsúlya elárulja, hogy valójában nem adott létjogosultságot a két növénynek. El mégis töprengve érinti meg az apró páfrány élénk zöld fodrait. Épp olyan túlélő, amilyen ő is.

– Igen... Jönnek.

– Add! – nyújtja a kezét a férfi, és lassan mindent egy dobozba gyűjt, amit a lány a kezébe ad.

A hálószobából egy-egy nagyobb bútordarab is kikerül, és míg ők leviszik azokat, El szétnéz a műteremben. Nem kétséges, hogy az új házban minden a rendelkezésére állna, de van, amihez ragaszkodik. Azokat ő gyűjti egy másik dobozba és egy rekeszbe. Kiválogat néhány vásznat, egy

bejáratott komódot, amiben a festékeit is tartja. A kedvenc ecsetjeit a kantáros farmere zsebébe csúsztatja, így veszi észre, hogy valamelyik tubustól vagy tégelytől máris festékes lett.

Codyék újabb körrel indulnak lefelé, így ő leül a székére. Lenéz az asztalra fektetett, fehér lapra, mely egészen melegnek hat a beeső napsugaraknak hála. Kezét is megmeríti bennük, és már épp átmelegedne a lelke is, mikor megérzi maga mellett a határozott jelenlétet. Ami túl korán, a semmiből terem ott, így egyértelműen nem Cody az.

– Mit akar már megint? – dönti hátra a fejét, hogy lássa a mellette álló Jamal arcát.

- Borrow -

Borrow kiszáll a kocsijából – mert állítsanak róla bármit, abból még neki is kettő van –, és besiet a kapun. Lúék háza a szomszédos utcában áll, hangulatos kerttel és egy nagyon széles tornáccal körülvéve. Öklével bedönget az ajtón, de választ sem várva azonnal be is lép a házba.

– Lu, én vagyok! El Codyékkel nekiállt a költözésnek, nekem pedig dolgom van Blackmountainben. A srácokért csak utána jövünk el...

– Szia, Borrow – köszön rá Lu, épp egyszerre lépnek a nappaliba.

– Mi a... – Borrow egy pisztollyal néz szembe. A nő hideg, számító pillantással néz végig rajta, és arcára elégedett, éles vigyor húzódik.

– Ezzel a dologgal csak kis dolog hibádzik – mondja Lu, és kezében még csak meg sem remeg a fegyver. – A kölykök, az új kis lelenceddel együtt, már nincsenek itt.

Borrow a fogai között élesen szívja be a levegőt, kezei ökölbe záródnak. Egyetlen pillanat alatt összetörhetné a nő csontos testét, ha a puszta kéznél nem lenne hatásosabb a hússzagató golyó, amivel azonnal megküldené őt.

– Mit műveltél velük?! – dörgi.

– Nálam nem működik ez a leftside-i atyaúristen stílus!

– HOL VANNAK A GYEREKEIM?!

Borrow kifordul magából, a szavainak még a rászegezett fegyver sem állja útját. A nő árulása minden iránta érzett jó érzést kiöl a férfiből. Három éve megszámlálhatatlanul sokszor bízta rá őket, mindig

vigyázott rájuk, elaltatta őket, játszott velük, miközben csak a pillanatot várta, hogy hátba szúrhatta őt.

– Ó, jó helyen vannak, és bajuk sem lesz, amíg minden a tervek szerint alakul. Ez csakis rajtad áll!

– Mit művelsz, Lu?!

– Minden kedvezett: aktuálisan elvesztetted a józan eszedet El elrablása miatt, így aligha vagy beszámítható, és Wallace magához hivatott. Szóval megmondom, mi lesz most! Fogod magad, elmész, találkozol vele, és megölsz őt. Máskülönben a gyerekeid hullnak el szépen sorban...

– Nem tennéd meg... – Borrow szavai szinte eltorzulnak az indulattól, és a félelemtől, mert pontosan tudja, hogy a nő nem viccel. Elég a szemébe néznie, hogy lássa benne az elszántságot.

– Nem szívesen, de valamit valamiért! Míg te feltornáztad magad a trónra, én továbbra is egy lebuiban dolgoztam, pedig végig tartottam érted a hátamat! Főzök rád, vigyázok a gyerekeidre, a csillagokat is lehoznám neked, de te nagy ívben tettél rám. – A nő szemébe csalódott könnyek szöknek, amit dühösen letöröl onnét, hiszen csúfos bizonyítékok a sértettségére és fájdalmára. – Nem leszek többé a csicskád! Jobb ajánlatot kaptam, és én többet akarok kapni!

– Lu, erre nem ez a megoldás...

– Megoldás, mert a te megoldásaidból, én mindig kurvára rosszul jövök ki! – csattan fel a nő. – Szóval, azonnal kotródj át Blackmountainbe, és csináld ki azt a tetű Wallace-t, különben a trónodnál sokkal többet veszítesz el!

– Honnan tudjam, hogy nem versz át...

– Évek óta megbízol bennem, gyakorold még egy kicsit!

– Úgy tűnik, eddig is ráfizettem...

– Lehetett volna másképp is. És most takarodj innen!

* * * * *

Sean ujjai elfehérednek a kormányon. Már leparkolt a fekete torony mélygarázsában, háta mögött két motoros társával. Újra lenéz a telefonjára, és rajta a fotóra, amit úgy egy perce kapott. Azon a négy gyerek egy szoba közepén kirakózik. A hüvelykujja végigsiklik a kijelzőn, mintha így megérinthetné őket.

– A szentség! – fordítja el a fejét, és összeszorítja a szemét, hogy képes legyen feldolgozni mindazt, ami történik. Nem tépelődik rajta sokat, mert az csak elbizonytalanítaná.

Fel kell jutnia Wallace-hoz. És ez a pár perc áll rendelkezésére, hogy kitaláljon valamit. Valahogy időt kell nyernie, csak eltüntetni Tristent egy időre...

A kesztyűtartóból kikapja a pisztolyát, és a bakancsába csúsztatja, ráhúzza a nadrágja szárát.

Feltépi az ajtót, és becsapja maga után.

– Várjatok meg itt! – dördül oda a társainak, és beszáll a liftbe.

Borrow keze megfeszül a telefonján, melynek kijelzőjén Lu neve világít, vonalban van. Nem fogja megszakítani a hívást.

Odafent Hugo várja, aki néhány mozdulattal – mint máskor is – átkutatná, de ez alkalommal Borrow ingerülten felmordul. Jószerivel félrelöki a testőrt, és alig visszafogott léptekkel Wallace irodája felé indul.

– Nem érek rá egész nap, bassza meg! Hol voltál?! – Ez Wallace üdvözlése, de Borrow-ról minden szó leperreg. Megáll az iroda közepén, nem lép az asztalhoz.

– Meglepetésként érhet, de nekem is van fontosabb dolgom nálad! – feleli rezignáltan.

– Meglepne, cseszd meg, mert tegnap óta utánad takarítok! Elmondanád, mi a jó ég történt Righttownban?!

– Miért érdekel olyan nagyon? Sosem törődtél az ottaniakkal.

Wallace keze ökölbe zárul, ami határozottan váratlan reakció a higgadság szobrától, így Borrow sokáig figyelni őt.

– Okod van rá – állapítja meg, és szemrebbenés nélkül leleplezi Blackmountain kikezdhetetlen urát, az egykori barátját. – Mi az, Tris?

A férfi arca megváltozik, közömbösség álarcát ölti magára, és könnyed léptekkel megkerüli az asztalt. Fesztelenül támaszkodik az asztal szélének.

– Az a bajom, hogy ismét megszegted a megállapodásunkat! A kurva életbel! – mondja Wallace meglepően higgadtan, de kisebb ütést visz be Borrow-nak egy újabb káromkodással. Tudja, mennyire hergeli vele. Egymást kószolgatják, és ez nem újdonság.

– Jó okom volt rá, a szentségit, és nem volt időm előtte írásos beleegyezést kérni! – Borrow is kibillen az egyensúlyából, és ettől mintha Wallace megkönnyebbülne.

– Kiről van szó? – kérdezi komolyan, őszinte érdeklődéssel, józanul. Így Borrow-ban remény sejlik fel.

– Brogenről, már évek óta szorongatja Leftside-ot, de most túlment minden határon!

– Nyomorult idióta – ingatja a fejét Wallace, és kihúzza magát. – Nem jelent gondot félreállítani, de biztos, hogy nem most tesszük meg.

– Hogy mondd? – kérdezi Borrow döbbenten.

– A klán most jobban ki van ránk hegyezve, mint korábban bármikor. Arról nem beszélve, hogy két hete Asher meghalt.

– A támogatása nélkül is kisöpörjük Brogent a környékről! – Borrow-t jelenleg fikarcnyit sem érdeklí, kapnak-e támogatást a klánon belülről.

– Ő volt az egyetlen a klánban, aki a szövetségesünknek mondhattunk. Az egyetlen, aki belátta, hogy nélkülünk ez a régió elesik, és azok a mohó barmok darabokra szagatják. Fejtelenség és vérontás lesz, de ha lehet, ezúttal nem én váltanám ki – közli Wallace semleges hangon.

– Így is, úgy is vérontás lesz, Tris... Érik már egy ideje, és immár a határainkon belülré is élér!

– Tegyéél rendet! – tanácsolja Wallace, és ellép az asztaltól.

– Ezért vagyok itt! Ezért kérem a segítségedet, ahogyan te tetted évekké elelőtt!

Wallace megtorpan. Nem fordul Borrow-hoz, csak az arcát fordítja felé:

– Nem rémlik, hogy nálam fegyver lett volna – szemrebbenés nélkül, hidegvérrel néz szembe a rászégezett pisztollyal.

– Új időék, új eszközök – vonja meg a vállát Borrow. Korábban sosem látta tőle ezt a mozdulatot, ami Elre emlékezteti Wallace-t.

– A családomat fenyegetik, ezért jöttem hozzád...

– Mondtam, hogy bajt hoznak rád – fordul ismét szembe Borrow-val.

– Cseszd meg!

– Azt ajánlom, fogd vissza magad, baszd meg! – Wallace ösztönösen közelebb lép, mintha nem is lebegne kettejük között egy halálos fegyver. Mintha cseppet sem tartana attól, vagy épp Borrow-tól magától.

– Tudod, rohadt nagy álszent vagy! Állandóan a felhozott eszközeimről papolsz, elítélsz a céljaim miatt, most meg van pofád idejönni, és fegyvert fogni rám!

Borrow kezében recseg a mobilja.

– Hát azok nem csak engem idegesítenek. De korábban se nyírtalak ki értük...

– De most mégis?! – tárja szét a karját Wallace hitetlenkedve.

– Segítene, ha eltűnnél a színről – bólint Borrow, és meghúzza a ravaszt. Wallace válla hátrarándul, és automatikusan rászorítja a kezét, mintha nem hinné el, hogy az ő vére is vörös.

– Baszd meg!

– Csak két napra tűnj el... – kezd a mondatba Borrow, de ekkor újabb lövés dördül, előtte pedig elsötétedik a világ.

- EL -

– El! – biccent a katonás frizurájú, őszülőhalántékú Ramsom. Ő éberén, de kényelmesen a falnak dőlve várakozik, és ezen még akkor sem változtat, mikor Jamal feltűnik, és kemény pillantásával próbálja fegyvelmezni az őrt.

– Ramsom! – El az ujjaival belecsap a férfi enyhén felemelt kezébe, mikor gyorsít léptein. – Itt van?! – kérdezi tőle, mert úgy tűnik, valaki végre hajlandó vele kommunikálni.

– Bent – biccent a szélesebb ajtó felé, így El megnyújtva lépteit kikerüli Jamalt.

– El! – A mély morgás figyelmeztetés, de a lányt ezen a ponton már végképp nem érdekli semmi.

El kinyújtott karral ront az ajtóknak, és a két lengőszárnyat belöki maga előtt. Jamal és a társa sebesen követve őt besurrannak mögötte.

– Sajnálom, uram! – mondja a testőr, és tekintete immár játszi könnyedséggel ignorálja Elt. Egyenesen a főnökére néz. Ahogyan El is.

– Wallace! – fakad ki El forrongva. – Úgy tűnik, bár milliószor elbeszélgettünk a határokról, számodra azok abszolút nem léteznek! Kezd iszonyatosan elegendem lenni!

– Szép munka, Jamal! Épp időben érkeztetek – érkezik a válasz a testőrnek. Mintha El meg sem szólalt volna.

El érzi, hogy vér szökik az arcába, és a dühtől kezd vöröset látni.

Úgy tőkön rúgnálak...

Jamal némán biccent, és megállnak a becsukott ajtó belső oldalán, kezük a testük előtt, tartásuk szálfá egyenes.

– Tristen! – kiáltja El immár minden türelmét elveszítve.

A férfi végre teljesen felé fordul. Hihetetlenül sötét szemei tiszták és higgadtak, de mindig jól fésült, barna haja most enyhén zilált. Egy gepárd kecsességével fordul szembe Ellel. Karcsú, izmos alakján ezúttal nem visel zakót. Fehér inge ujját felhajtotta, nyakkendője és nadrágja makulátlan, csuklóján súlyos karóra. Éles vonású, szikár arca rezzenéstelen, tekintete teljesen higgadt, már-már nyugodt, ami megdöbbenő, hiszen a bal vállán véráztatta folt éktelenkedik.

Tristenre rálóttek.

Megsérült.

Ez egy morbid, alternatív valóság.

– Jesszusom, mi történt? Jól vagy? – El tekintete akaratlanul is végigcikázik a férfin, hogy felmérje az állapotát. Hiába az aggodalma, a férfi sziklaszilárdan áll előtte, és teljes mértékben uralja a teret. A jelenléte éppoly domináns és meghatározó, mint mindig.

– Meg akartak ölni, Picúr. De köszönöm kérdésed! – Szarkazmus, amitől a El dühét újra a rossz sejtelem váltja fel.

– Mi történt? – El ujjai ökölbe záródnak, hátán veríték gyöngyözik.

– Épp erre próbálunk választ kapni – feleli Tristen, és a szeme szinte játékosan csillan.

Elégedett diadal, ismeri fel El, és a gyomra kicsire zsugorodik. Próbálja megérteni, mi is történik, olvasni akar a férfi jól ismert vonásaiból, csakhogy Tristen ekkor a kezelőpulton megnyom egy gombot.

Egy berendezés zúgni kezd, és hangos vízcsobogás közepette, az egyik átfolyó medencéből egy férfi emelkedik ki. Láncon lóg, fejfelé, hangosan kapna

levegő után, de egyszerre köhög és öklendezik. Víz zubog le összevert alakjáról. Tekintete kicsit sem tiszta, nem fókuszál, hisz majdnem megfulladt. *Ki tudja hányadszor...*

Sean...

Felismeri a megkínzott férfit.

Hogyne ismerném fel?!

– Mi az isten folyik itt?! – El követeli a választ, pedig a pánik vörös lámpával riadót fúj a tudatában.

– Megpróbált megölni – feleli Tristen, mintha mi sem lenne egyértelműbb.

Enyhén meggörnyeszi a hátát, lehajtja fejét, hogy jobban El arcába lásson. Ez egy ösztönös mozdulat, mely az eltelt idő alatt természetessé vált, és talán máig ez az egyetlen kivétel, mikor Tristen Wallace gerince enged szilárd, egyenes tartásából. Soha máskor nem hajt fejet, nem hajol meg...

Miért is tenné? Hiszen ő a város megkérdőjelezhetetlen, félve tisztelt ura.

Az ő keze az az erős marok, mely mindent összefog, és mely mindenek fölött rendelkezik...

Még az élet és halál fölött is.

Mások és a sajátja fölött is...

– Az kizárt! – El csak ennyit nyög ki végül, és nagyot nyel.

Komoly erőfeszítés árán elvonja tekintetét a megkínzott alakról, és újra Tristenre néz, akit valami morbid sorsfintor útján mára a barátjának, a bátyjának tekintett.

– Úgy véled? – kérdezi Tristen kíváncsian, és megdörzsöli erőteljes állkapcsát.

– Igen – feleli El habozás nélkül.

Mert úgy volt, hogy én öllek meg...

– Bízom benne, hogy számíthatok az ítélőképességedre és emberismeretedre – mondja Tristen könnyedén, mégis jeges rettegést oltva a Elbe. A pillanat súlya és az események határozottan ellentmondanak ennek a fesztelenségnek.

– Ezért is hívtalak ide, Picúr...

– Hozattál.

– Mondj egyetlen egy okot, miért kellene életben hagynom ezt a nyomorult tetűt, azok után, hogy megpróbált szemtől szembe szíven lőni? – Talán az árulás súlyától, talán az egyszerű dühtől Tristen megemeli a hangját, melyet a rideg falak rémisztően tovább fokoznak.

– Nem... – ingatja a fejét El, mintha ezzel megcáfolhatná a tényeket.

Sean meg fog halni.

Másokat kevesebbért is *lefejeztetett*, hiszen Tristen egyetlen, semmit sem néz el, és mindent megtorol.

– Rajta, Picúr! Csak egyetlen nyomós érv kell! – Tristen az asztról felkap, és kibiztosít egy pisztolyt. Egyenesen Borrow összezúzott testét veszi célba, de végig El szemébe néz. Tekintete ekkor már nyíltan dühös és csalódott, szemei vérben forognak az indulattól. Karja megfeszül, ahogy Borrow-ra mutat.

Tristenben egyetlen pillanat alatt átszakad a gát – melyért ezidáig mindig hálát adhattak, mert rettegtek attól, ami mögötte volt elzárva.

Egyetlen érve marad, amitől El aligha remélhet megváltást, hisz azzal valószínűleg megpecsételi mindannyiuk sorsát. De ez az egyetlen ok, amit képes kimondani:

– Szeretem őt...

– A rohadt életbe! – dörgi Tristen, és mindkét kezét a fejére szorítja, még úgy is, hogy egyikben a pisztolyt tartja.

– És még volt pofád tőlem kérdezni, hogy mit érdekel Righttown?! – üvölti Borrow felé. Majd int, így az egyik embere a padló fölé húzza a tehetetlen testet, és engedi azt lezuhanni. Borrow felnyögve terül el a betonon, a becsapódástól semmi sem védi.

El reakciója ösztönös, azonnal odaszalad. Ebben csakis a Sean mellett álló alak akadályozná meg, de őt teljes erejéből félre löki.

– Hagyd! – Wallace utasítására a férfi még hátrébb áll.

El végigsimít Sean mellkasán, aki újra köhögni és öklendezni kezd, de végre rendesen kap levegőt. Szemei bevériztek, ajkai lilák, arcát rengeteg zúzódás borítja.

– Mi az isten történt?! – kérdezi El. Tristen nem hisz a fülének, elnyílt szemmel néz le rá:

– Ezt te kérdezed tőlem?!

– Te hívtad magadhoz ma reggel, szóval erősen kétlem, hogy előre eltervezte volna ezt! – förmed rá a lány.

– Még jó, hogy beszélünk kellett, hiszen kifordította magából Rightownt! Én takarítok utána, csak mert van valami ügye Brogennel!

– Elrabolta... – Borrow lassan az oldalára fordul. A hangja recseg, a levegő olyan hangosan áramlik a torkába, mintha az üvegcserepekből állna. Olyan érzés is lehet. – Elrabolta... Elt...

– Hogy mi van?! – Tristen újra a lányra néz, aki ezúttal nem állja a pillantását. A férfi a düh vörös kódén át csak most veszi észre az arcát borító zúzódásokat. – Mi a rohadt élet folyik itt?!

– Gyenge pontot keres... Ma a gyerekeimet... ejtette túsul...

El rákapja rémült pillantását, és közben segít neki felülni. A mellettük strázsáló férfi ekkor kioldja a lakatot,

és lerángatja a láncot Borrow bokáiról. A felsőtestén is körbehurkolták, így azt El fejt le róla.

– Mi a faszért nem szóltál?! – dühöng Tristen.

– Lu végig... vonalban volt... Elég lett volna, ha azt hiszi... megöltelek.

– Lu?! – háborodik fel El, és a pulzusa dühre cseréli az aggodalmát.

– Komolyan két nap alatt akartad elintézni Brogent?! – Tristen hitetlenkedve a fejét rázza.

Ping!

Egy üzenet éles hangja szürreálisnak hangosan hat a teremben.

Tristen rezignáltan Jamal felé fordul, aki a telefont tartja a kezében.

– Ez most komoly?! SMS-ezel, baszd meg?!

Jamal csak biccent, fel sem néz a kijelzőről. Vakon emeli fel a fegyverét, és szegezi azt a főnökére:

– Arra kell kérnem, tegye le a fegyvert!

– Szórakozol velem?!

– Nem kérném kétszer – feleli a férfi ironikus mosollyal, miközben a társa lelövi az El mellett álló férfit.

– A rohadt életbe... – ejti a földre Tristen a pisztolyát, és Jamal felé löki a lábával.

– Azt ne mondd, Picúr, hogy te megmondtad... – figyelmezteti a lányt.

– De hát így volt.

– És mondja is... – jegyzi meg Borrow. Halkan fel is nevet, de a levegő hiánya ezt még nehezen engedi meg.

– Ez aligha Brogen műve... – ingatja a fejét Tristen. – Kurva kevés ő ahhoz, hogy mindkettőnkre egyszerre állítsa rá az embereit...

– Uram isten... – leheli El, mikor megérti a férfi szavainak jelentését. És rádöbben, hogy elkésett. Hiába akarta figyelmeztetni Borrow-t...

Már egy évvel ezelőtt hallgatnia kellett volna a megérzésére, még amikor belefolyt ebbe a kapcsolatba Borrow-val. Azt hitte, képes lesz uralni a helyzetet. Egérutat találni és mindent megoldani. Megtalálni az ideális alkalmat, és mindezt elkerülni... De az idő letelt, és ő nem vette észre...

Huszonegyedik fejezet

Lövések, kiáltások, majd csend.

CSEND.

A széles lengőajtó újra kitarul, de azt a besereglő férfiak meg is tartják. Rengetegen vannak.

Az élen haladó négyfős csoport szétszéled, és takarásából egy fekete inges alak tűnik fel.

– Thomas Asher... már csak te hiányoztál ide! Nem apádat kellene gyászolnod? – dünnyögi Tristen a szemét forgatva. Még a körülményekre való tekintettel sem képes komolyan venni a férfit.

– Wallace! – biccent a túl jól fésült alak, és kezét hajszálcsíkos nadrágjába törli. Mintha koszos lehetne, pedig a kinti mézárásban nyilván nem vett részt. Ő csak besétált abba, mint a vérontás diadalfényes istene.

El képtelen felnézni rá, mert tekintete egyre Ramsomon függ. A férfi odakint fekszik a folyosón, vöröslő vértócsában.

– Nem illene még mindig gyászolnia? – kérdezi Tristen gúnyosan, mire Asher csak az ingére mutat válaszul.

– Mit akar? – Borrow felemelkedik. És bár ezt fájdalmasan lassan teszi, jelenléte mégis megtölti a termet, ahogy szembenéz a tucatnyi fegyveressel.

– Látom, megzavartam valamit. Csakhogy lenne itt egy kis elintéznivaló. De ti is sorra kerültök, ne aggódjatok! – lép előrébb Asher, és egy könnyed mozdulattal int:

– Elia, gyere ide! – a hangja már-már baráti, de ellentmondást nem tűrő.

El jól ismeri.

Lehunyja a szemét, a tüdeje összeszorul, a szíve több ütemet is kihagy.

Nincs értelme az életnek... már nem lesz...

– El? – hallja meg a nevét a háta mögül. Borrow határozottan nem érti, mi történik, de Tristen döbbenete is nyilvánvaló. És csak ront a helyzeten, mikor ő azonnal, engedelmesen a férfihoz sétál.

– A hölgyeké az elsőbbség – adja a magyarázatot Asher, és lenéz a lány arcára. Ő is észreveszi rajta a lilában játszó foltokat. Kíváncsian megemeli a szemöldökét, de valójában nem érdekli a történet. Azonban van benne annyi, hogy El másik orcájára mérjen ütést.

– Asher! – dördül Borrow, és Tristennel egyszerre lép előre, ám a rájuk szegeződő fegyverek meglehetősen hatásos visszatartóerőt képviselnek.

– Kibaszottul megállapodtunk, Elia! – üvölti Asher a lány arcába, majd intésére még több embere masírozik be a terembe.

El arcából minden vér kifut, a szíve fájdalmas csomóvá szorul össze a bordái mögött. Hiszen magukkal hozzák P. J.-t, Cherryt, Kellyt és Bobbyt. Egymás mellé térdeltetik őket, szabályos sorban.

– A kis Denizt nem találtuk, hová rejtetted el? – kérdezi Asher enyhén őrült vigyorral, de El most sem néz fel rá:

– Kérlek, ne csináld ezt... – könyörög, egyetlen pillanat alatt megadja magát az esdeklésnek.

– Ó, nem! – csóválja a fejét a férfi. – Ezen túl vagyunk, emlékszel? Könyörögtél, hogy kegyelmezzek, és én megtettem! Azonban baromira átvertél!

– Ennek nem...

– Ennek nem? Nem így kellene történnie? – fejezi be helyette a gondolatot. – Mégis mire számítottál?! Eltelt a

világ összes ideje, és ők még mindig kurvára életben vannak! – mutat Asher Tristenékre.

Borrow idegességtől remegő kezekkel simít végig a haján.

– Hogy mi... El, mi a franc folyik itt?! – mordul rá Tristen. – És én még Jamalonnal buktam ki, bassza meg! – kiált a lányra, kinek megfeszül a háta, mintha a szavak újabb ostorcsapások lennének a testén. Érzi, ahogy a könnyei kigördülnek összeszorított szemhéjai közül.

– Nocsak – mereng el Asher. – Csak nem személyes üggyé vált a dolog, Elia?! Csaknem megdugattad magad az egyikkel? Vagy talán mindkettővel? – nevet fel a férfi. – De én legyek az utolsó, aki elítél érte, hiszen bármilyen eszköz megengedett volt.

– El! – Borrow hangja úgy morajlik, akár a viharos égbolt.

De El nem tud ennek véget vetni, és aligha tudja elhallgattatni Ashert. Hiszen a férfi külön élvezi, hogy újabb és újabb ütést mér rájuk:

– Szeretnéd te elmesélni? – kérdezi, mintha hatalmas, kegyes gesztust tenne.

El továbbra sem néz fel, mert tekintete összekapcsolódik P. J. fájdalommal, büntudatos tekintetével.

– Sajnálom... – suttogja a férfi.

– Ne húzzuk ezzel az időt – sóhajtja végül Asher türelmetlenül. – Zárjuk le a picsábal!

Enyhén hátrafordul, és rámutat az egyik emberére, mire az habozás nélkül meghúzza a ravaszt. A lövés visszhangzik a teremben, El és Kelly sikolyával egyetemben.

Kelly felzokogva görnyed előre:

– Cher! Jézusom, Cherry...

– Asher!

– Kussolsz, Borrow! – mutat rá a férfi fenyegetően. – Még te is sorra kerülsz, legyél türelemmel!

– Uramisten... – El testéből minden erő kiszalad, a gondolatai összevissza csapkodnak, képtelen rendet tenni közöttük. Kétségbeesve újra P. J.-re néz. A világ összezsugorodik, és lassan teljesen semmivé válik.

Asher megragadja Elt, mikor kétségbeesve összecsucsklana. A karjába hasító fájdalom azonban azonnal visszahozza a jelenbe, és most villámló tekintettel felnéz rá.

– Megbeszéltük: elnézem Mr. Paul John tartozását, életben maradhatnak, és cserébe te megteszel nekem valamit. Vagy meghal ez a két tetű, vagy azok, akiket szeretsz!

Asher elengedi őt, és El erőt vesz magán, hogy ne omoljon össze. Összeszorítja a száját, hogy ne zokogjon fel hangosan. Hiszen a férfi ekkor P.J. mellé lép. Kezében immár fegyver van, és ő maga tartja azt a férfi halántékához.

– A közelükbe férközöl és beépülsz. De két tetves év alatt sem voltál képes végezni velük! Mi több, az életüket is megmentetted, basszus! Hogy is volt az a legutóbbi kis közúti incidens Leftside mellett? – Asher egy kurta fejmozdulattal biztatja a lányt válaszra. Követeli azt. Hallani akarja az egyik főbűnt, amit elkövetett ellene azzal, hogy megmentette Borrow-ékat.

– Felismertem őt... – vallja be El. – Maszkosnak álcázta magát, Borrow-ra és a társaira várt a lehajtó aljában.

– Végre valaki kicsinálta volna, még a kezedet se kellett volna bemocskolni, csak félrenézni! Erre megmented őt, bassza meg! Újra és újra megtetted! És ebből, már ne haragudjon az ég, de arra következtek, hogy őket

választottad, velük szemben! – mutat Asher a pisztollyal Kellyékre.

– Asher, elég... – figyelmezteti Tristen, tekintetét elvonva a gyötrődő lány alakjáról.

– Hát ebbe nem igazán van beleszólásod! Zabos vagyok, mert számtalan lehetőség volt arra, hogy mára már az enyém legyen az egész tetves régió!

– Az apádat is te ölted meg? – kérdezi Tristen semleges hangon.

– Azzal mázlim volt. Beteg volt és szenvedett, nekem csak várnom kellett.

– Túl feltűnő lett volna, ha korán meghal – bólint Tristen.

– De ha titeket tüntetlek el, az senkit sem zavar. Szóval térjünk vissza erre a témakörré. Halljam, Elia, mi legyen?!

A pisztoly P.J. halántékának nyomul. Egy másik pedig Tristent veszi újra célba.

– Válassz! – kiáltja Asher.

– Semmi baj! – mondja P. J. – Én rontottam el még a kezdetek kezdetén...

– Nem... – rázza a fejét El, a torka összeszorul a zokogástól. Az egyetlen vérrokona, akit ismer, ott térdel előtte. Az ember, aki gondoskodott róla, vigyázott rá. Korábban kellett volna megmentenie, mikor még képes lett volna rá...

– Gyerünk, Elia! – Asher kibiztosítja a fegyverét.

– Nem lesz semmi baj – nyugtatja P. J. – Ezt nem kell elvenedd, ezt én adom neked...

– Jézusom... – morogja Borrow tehetetlenül.

– Elia... – sürgeti Asher, így El önkéntelenül Tristenre pillant.

A férfi barna szemében teljes érzelmi káosz kavargó, egyre a fejét ingatja.

– Miattam ne, Picúr – mondja most is semleges, érzelemmentes hangon.

– Elég! – mozdul előre P. J., és ezzel eléri, hogy Asher meghúzza a ravaszt.

– Ne! – kiáltja El, és mellé csuklik a földre. – Ne, ne, ne...

– Megállapodtunk vagy megállapodtunk? – morogja Asher a lányhoz hajolva, aki a könnyein át néz le a szeretett arcra, remegő kézzel megérinti azt.

– Próbáljuk meg újra! – Asher a pisztolyt Borrow-ra fogja.

– El, ne! – üvölti Sean, és előrelendül.

A lány azonnal közé, és a pisztoly közé állna. Ezt megakadályozva ragadja meg a karját, és rántja be maga mögé. Asher pedig meghúzza a ravaszt.

El tehetetlen kétségbeeséssel pördül meg a férfi háta mögött, érzi, ahogy Borrow teste megrándul. Asher nem célozhatott pontosan, így a golyó csak a vállát érte.

Azonban eldördül még egy lövés és egy kiáltás.

– Asher elég! – förmed rá Tristen, aki már lefegyverezte az őt sakkban tartó alakot. A pillanatnyi káoszban megszerezte a pisztolyt, és azt Asherre szegezi.

– Tristen, ne! – ingatja a fejét Borrow.

– Hát nagyon úgy tűnik, hogy ezt is együtt csináljuk – feleli ő félvállról.

– Tedd le azt a szaros pisztolyt, Wallace!

– Asher... – lép ki a lány Borrow háta mögül, bár a férfi vasmarka még tartja a csuklóját. – Azt mondtad, ez a mi ügyünk.

– Igen, de ők így is úgy is meghalnak – feleli Asher mosolyogva.

– Ez mi a fasz? – Asher a háta mögé pillantana, de továbbra is farkasszemét néz Tristennel.

A folyosón kisebb zavar alakul ki, pattogó párbeszéd hallatszik, majd egy újabb csoport tűnik fel.

– Mint egy komédia... – emeli az égre a szemét Tristen.

– Bassza meg! – veti ki magából Asher, és a klán Végrehajtójára tekint.

Ő is csak egy átlagos, öltönyös pasas. Hátrafésült, őszülő hajjal és régimódi ascot sállal a nyakában. Egy tablettet tart a kezében.

– Azt ajánlom, mindenki tegye le a fegyvert – mondja az idegen, és mindenki azonnal engedelmeskedik neki. Még Tristen is.

Borrow elengedi El kezét, és előrébb lép.

– Egy bizonyos Mr. Paul Johnt keresek. A kialakult helyzetet értelmezve, azt gyanítom ő is itt van.

Borrow az, aki a férfi holttestére pillant, a Végrehajtó pedig szintén így tesz:

– Hát ez kínos – ismeri el, és teátrálisan felsóhajt.

– Az úrtól kapott információk fényében, a klán tanácsa úgy rendelkezett, hogy a Tarakban kialakult állapot beavatkozást igényel.

– A Klánnak itt baromira nincs semmi keresnivalója, és ezt ők is tudják!

– Tristen... – figyelmezteti Borrow.

– Mivel több klántag is érintett az eseményekben, úgy vélem, mégis csak van. Mr. Brogent a Tanács elítélte a klánon belül elkövetett vétségei miatt, és még a mai napon likvidálva lett.

– Brogen Borrow-val arcszkodott, ez mióta érdekli a véneket? – kérdezi Tristen fáradtan.

– Klánon belüli vétségekről van szó, Mr. Wallace, értékelném, ha figyelne! – mondja a Végrehajtó rezzenéstelen arccal.

– Továbbá – néz le újra a tabletjére. – Ugyanez vonatkozik Mr. Asherre is. Így őt a Tanács elé vesszük!

Szavaira a kíséretéből két férfi is előrelép, lefegyverzik a döbbsent Ashert, és megbilincselik. Néhány pillanatig méltatlankodva vergődik és káromkodik, de gyorsan elhallgattatják.

– Mi folyik itt? – kérdezi Borrow megdöbbsentően higgadtan és józanul, hiszen ez idáig a Tanácsot valóban hidegen hagyta, mi zajlik Tarakban. Mivel nem tudták rátenni a kezüket, készséggel átengedték a kisebb maffiák marakodásának, és ezáltal nekik is.

– Miss Dawson! – int a Végrehajtó Elnek.

– Hogy mi...?! Őt hagyja ki ebből! – figyelmezteti Borrow.

– Aligha tehetem, figyelembe véve, hogy miatta kellett idejőnnöm.

– Tessék? – lép előre El, és teljesen összezavarodva néz fel Borrow-ra, majd Tristenre.

– Mr. John az ön elrablása után egy üzenetet és bizonyítékot juttatott el a Tanács részére, mely igazolja, hogy ön is a klán tagja.

El elkínzottan felnevet.

– Ez valami tévedés...

– Ó, istenem! – nyögi Tristen. – Ez hihetetlen!

– Micsoda? – néz rá El értetlenkedve.

– A hajad, az eper... a Király lánya vagy, bassza meg... – feleli Tristen lemondóan, mire Borrow is felhördül El háta mögött.

– Pontosan erről van szó – bólint a Végrehajtó formálisan, és megemeli a táblagépet. – Ez már hivatalos, mert van egy DNS-tesztünk is.

– Ennek fényében a nyugati régió kéthatoda, a Király egykori territórium, hivatalosan is önre szállt. Beleértve

Tarakot is, az egész terület Miss Dawson fennhatósága alá tartozik.

– Nem – rázza a fejét El.

– De igen – mondja a Végrehajtó.

– Biztos, hogy nem az egész! – szögezi le El, mert ennél komolyabb vitába képtelen belebocsátkozni. És a klán nem is fogja hagyni, mert ez nem egyszerűen az ő döntése. Ez olyan örökség, amit akkor is kiosztanak rá, ha nem kér belőle.

– Ezt vegyem rendelkezésnek?

– Vegye, aminek akarja, de ennek a városnak két ura van!

– Ahogy óhajtja – bólint a férfi, és ujjai egyre a képernyőn suhannak ide-oda. – És azt hiszem, most velem kellene jönnie.

– Nem! – jelenti ki El határozottan.

– Vannak bizonyos protokollok, amiknek...

– Nem!

– Jogában áll birtokba venni a teljes örökségét, és a klánban elfoglalt helyével járó kiváltságokat. A Tanács intézkedni fog, hogy eltakarításra kerüljenek a betelepült maffiacsaládok, és újra megerősítik a területi határokat...

– Tegyétek azt, de maga... – lép a férfihez El –, lépjen ki a bácsikám véréből, és menjen innen!

A Végrehajtó lenéz a lányra, majd maga mögé, P. J. holttestére.

– Máris! – bólint komolyan. – Az embereim már gondoskodtak orvosi ellátásról, és a letartóztatásokról – tájékoztatja erről is, hiszen immár ő a legjelentősebb személy a teremben, akinek még jelentéssel is tartozik.

El bólint, hiszen fogalma sincs, mit kellene mondania.

– Odafent leszek, ha szüksége van rám.

A férfi távozik, és magával viszi a kíséretét is, miközben Asher embereit is elvezetik.

Tristen már kint van a folyosón, tenyere Ramsom hátán fekszik. El látja, hogy mond valamit, de a szavait nem hallja. Ramsom azonban igen. El szemébe újra könny szökik, mikor látja őt pislogni, és elnyílt szájjal mély lélegzetet venni.

Azonban nem reménykedik hasonló csodában, mikor újra letérdel P. J. mellé. Megcirógatja a férfi halántékát, majd egy gyengéd mozdulattal lecsukja a férfi szemeit.

– El... – Bobby remegő hangja közvetlen közletről éri el, hiszen ott áll mellette.

– Mi lesz most? – kérdezi, mikor El feláll.

– Hazaviszlek – feleli, mire Bobby a vállára hajtja a fejét.

– Borrow! – Tristen a két mentős mellett áll, akik már hordágyra fektették Ramsomot. Most telefonnal a kezében visszasétál a terembe. – Cody keres!

És Elt valahogy már meg sem lepi, hogy Cody tudja Tristen számát.

Borrow-t figyel, aki vontatott léptekkel arrébb sétál. Egyre azon töpreng, hogy a férfi mikor nézett rá utoljára. Hogy a szemébe néz e még valaha?

– Itt van velem a...

– A katteni vízműnél – segíti ki Tristen.

– A katteni vízműnél. Gyertek ide érte, nekem még van egy kis dolgom...

El tudja, hogy nem érdemel ennél több törődést, mégis epekedve vágyik legalább egyetlen pillantásra. Vagy egy szóra, egy bíráló, csalódott dührohamra... bármire, csak Borrow figyeljen rá... Ám a férfi ekkor visszaadja a telefont Tristennek, és kísétál a teremből.

– Kelly... – El a hang irányába fordul, és komoly erőfeszítés árán fordítja el pillantását az ajtóról, melyen át Borrow elhagyta.

Tristen már pár méterre guggol a lánytól, aki félelmében behúzódott egy szivattyúház fedezékébe, és hátát még most is remegve préseli a falhoz.

– Semmi baj... már minden rendben van... – nyugtatná Tristen, és még a kezét is felé nyújtja.

– Hogy mondatsz ilyet... – a lány hangja remeg. És El tőle kapja meg a megérdemelt ítéletet és csalódottságot:

– Cher és P. J. miatta halt meg!

– Nem – mondja Tristen határozottan. – Őket Asher ölte meg.

– Ördögi alkut kötöttél, amibe neked kellett volna belehalnod! – veti El szemére, miközben könnyek peregnek az arcán.

– Azt hiszed, nem tudom? – kérdezi El halkán. Bobby még most is mellette áll, megfogná a kezét, de ő elhúzódik tőle. Nem jár neki a vigasztalás. Egyre távolabb hátrál, ujjait feszesre fogott hajába fúrja.

– El, gyere! – inti magához Tristen, aki már Kelly kezét fogja. – Hazaviszlek!

– Nem – rázza a fejét a lány. – És a sebedet látnia kell egy orvosnak...

– Majd látja utána, jól vagyok!

– Akkor menjetek, és vigyétek Bobbyt is!

– El, nem! – tiltakozik a lány azonnal.

– Ezen most ne vitázzunk! Velük jutsz a leggyorsabban haza. Menj!

– Nem vitatkozom, veled megyek! – szögezi le Bobby, és megvetett lábakkal karba fonja a kezeit.

– Tristen... – ingatja a fejét El, mert nincs energiája a lány makacsságához.

– Várjatok meg odafent! – mondja Tristen, és vele egyikük sem száll szembe. A két lány azonnal engedelmeskedik, és kisiet a teremből.

El egyedül marad Tristennel.

A férfi megmasszírozza az állát, ahogy megáll vele szemben. Nem néz le azonnal a lányra, a gondolatai ezerfelé száguldanak. Csak kis idő után teszi zsebre a kezét.

– Nézz rám, a francba is! – követeli meg tőle. El engedelmesen felemeli a fejét.

– Miért nem szóltál már a legelején?

– Mert a legelején még nem számítottál. És szemernyit sem bíztam benned – feleli a lány őszintén.

– És később?

El tanácstalanul megvonja a vállát.

– Ezt kurvára ne csináld! – emeli fel Tristen figyelmeztetően az ujját. – Mert rühellem! Válaszolj, a szentségit!

– Egy éve elvitték P. J.-t és a barátnőjét Moniqot. Csak P. J. jött vissza, szinte halálra verték. Figyelmeztetett az alkunkra, és hogy figyel engem, ne merjem jártatni a számát. És amikor épp nem felejtettem el rettegni a jövőtől, akkor kerestem az alkalmat, amibe belefér egy ekkora árulás, és annak a lehetősége, hogy esetleg a fél országot felégetitek.

– Hagytam volna porig égni – ért egyet Tristen, és tekintete újra körbejárja a termet. Épp olyan hirtelen nyugszik meg, mint ahogy korábban kifordult magából. Most is egyszerűen továbblép, hisz az ügyet szinte lezártnak tekinti.

– Hazajuttatom Kellyt, és előkerítjük Borrow gyerekeit. Értékelném, ha addig biztonságban meghúznád magad!

– Hazamegyek – feleli El, mire Tristen bólint. Homlokon csókolja a lányt, és kifelé indul.

– Azért ugorj majd be Ramsomhoz!... Az az ember acélból van... Beszarás! – dűnnyögi maga elé Tristen, és eltűnik a folyosón.

El lehajtja a fejét, és behunyja a szemét. Egyik lábáról a másikra billeg.

Mindent elvesztett. Így érzi, pedig épp annyira van egyedül, mint azelőtt. De valahogy még annál is jobban...

A pillantása a vérfoltokra rebben, majd a másik irányba, ahol Borrow-t kiemelték a vízből.

Nagyon szeretne újra elrejtőzni. Visszahúzódni az árnyak közé, ahol nem vártak tőle semmit, ahol annyit tett meg, amennyire képes volt. Ahonnét csak figyelte az életet, ami sohasem lehetett az övé. Ahonnét csak áttekintett a napfényes oldalra, és az azutáni sóvárgás csak kósza pillanat volt, nem pedig egy állandó érzés, mely beköltözött a mellkasába.

– Miss Dawson? – lép az ajtóba a Végrehajtó.

– Mit akar? – kérdezi a lány meglehetősen faragatlanul, de a férfi nem veszi magára. Készséggel arrébb lép az útból, mikor El felé indul.

– Ha óhajtja, néhány emberem itt marad, hogy gondoskodjanak a biztonságáról. Aztán pedig egy-két napon belül mozgósítani tudjuk az apja egykori embereit.

– Nincs szükségem az embereire, és valójában semmire, ami valaha az övé volt...

– Sajnos ez ügyben nem igazán van választása.

– Hát ezt majd meglátjuk – néz vissza rá El, majd folytatja útját ki ebből a földi pokolból.

– Hová megy, Miss Dawson?

– Haza. Haza megyek.

– Én hátul pakolok, te pedig kiosonsz az első ajtón?! – fakad ki Cody, amint megpillantja Elt.

– Hagytam üzenetet.

– BM?! – húz elő egy papírgalacsint a zsebéből, és a levegőbe tartja azt, mielőtt elhajítaná.

– Jamal nem a türelméről híres... – jegyzi meg El cinikusan. – Újabban az árulásról... Te miért nem Mikáékat keresed?

– Egész Leftside őket keresi. Én téged viszlek haza.

És a tény, hogy Cody El háza előtt parkol le, nem hagy sok kétséget a lányban. Remegő kézzel nyúl a kilincsért, és száll ki a kocsiból.

– Borrow hol van? – Képtelen megállni, tudni akarja a választ, mert a kétség túl hosszú ideje őrlődik benne. A kérdéstől Cody megfeszül, és csak lassan fordul felé a kocsni túldalán.

– Nagy a felfordulás. Ő is Lút és a gyerekeket próbálja megtalálni. Aztán találkozik Wallace-szal, néhány dolgot nem árt tisztázni...

– L!

Deniz szökken le a ház lépcsőjéről, és a lány felé száguld. Mindketten döbbenten fordulnak felé, Cody szeme értetlenül elnyílik.

– Deniz! – El leguggol, és két kezébe fogja a fiú csatakos arcát. – Hogy... hogy kerülsz te ide? És a többiek?

– Fent vannak a lakásodban.

– Micsoda? – kapja fel a tekintetét Cody, mintha innen is láthatná a három gyereket.

– Margot csatjával kinyitottam a zárat – vonja meg a vállát Deniz, de szemében leplezetlen büszkeség csillog. –

Átcsempésztem őket Leftside-ból. Gondoltam, jobb, ha nem maradnak ott.

– Jézusom! – leheli El, és magához öleli a fiút. Közben int Codynak, hogy menjen fel.

A három gyerek a férfi körül nyüzsög, mind egyszerre mesél. Mind nagyon dühösek, nagyon rémültek és lenyűgözöttek. Deniz a hősük, ez nem is kétséges.

– Jó, jó, jó! – csitítja őket Cody. – De most mind a kocsiba! Hazamegyünk, mielőtt apátok teljesen megbolondul!

– De Cody... – Margot nem mozdul, szomorú tekintete a férfi és El között ingázik. – Mi lesz most Lúval?

– Figyelj rám, kis nyuszi – guggol elé a férfi. – Lu nagyon sokáig volt a barátunk. De aztán valami fontosabb lett a számára, és elárulta Seant. Így nem látjuk őt többé.

– Tudom – folytatja. – Lu jó fej volt. De ez megváltozott.

– Haragszotok rá? – kérdezi a lány ártatlanul.

– Igen, kicsim, haragszom rá. Amit ő tett, azt nem lehet jóvá tenni.

– Apa azt mondta mindig, hogy minden bűnt meg lehet bocsátani...

– Na, erről majd holnap őt is megkérdezzük – jegyzi meg cinikusan Cody. – Gyere, nyuszi, menjünk!

Felkarolja Margotot, és kitereli a fiúkat az ajtón.

– El? – torpan meg a küszöbön, és várakozón fordul vissza, hiszen a lány nem követi.

– Én nem megyek.

– El!

– Nem. Ahogy te is tudod, Sean ma aligha képes a megbocsátásra...

– Nekem azt mondta, vigyelek haza.

– És szerinted, az ma számomra, hol van? – kérdezi a lány elgyötörten.

– Ez nem kérdés, El.

– De én ma nem tartom többre magam Lúnál – ingatja a fejét El. – Csak engedd, hogy ezt én rendezzem el, rendben?

– Dühös lesz, ha nem talál otthon.

– Örülni fog Margotéknak. Mi majd beszélünk utána.

– Biztos ezt akarod? – kérdezi a férfi, de az arcán végigfutó grimasz alapján kicsit sem tetszik neki a lány döntése.

– Igen.

– Jól van. Deniz, gyere! – int a fiúnak, de ő sem indul el.

– Ne csináljátok ezt! – kéri a férfi, ám ők továbbra sem mozdulnak. Deniz Elnek dől, és egyik lábát megtámasztja a másik vádliján. Egy túl ismerős képet mutatnak így együtt, így Cody kénytelen beletörődni az egységük makacosságába.

– Persze, én mondjam el neki... – ingatja a fejét Cody, és elhagyja a lakást.

* * * * *

– El.

Deniz a hálószoza ajtajában áll. A lakásban sötét van, bár odakint még dereng az ég alja. Nincs túl késő, és a lány sem alszik még. A takarón fekszik, és ujjaival köröket rajzol lapos hasára.

– Köszönöm, hogy vigyáztál ma Mikáékra. És előtte rám is. Hogy elmentél érte.

– Nem kell megköszönnöd.

El oldalra fordítja a fejét, úgy néz fel az ellenfényben kirajzolódó kis alakra, aki iszonyatos komolysággal figyeli őt.

– Jól vagy? – kérdezi Deniz, és az El karján lévő kötésre mutat.

– Gyógyul, nincs nagy baj.

– Az arcoddal sem? Mert az nagyon rusnya...

El felkacag, és ettől a fiú tekintete is megváltozik.

– Nem fogsz tudni elaludni – állapítja meg Deniz, ezt is komoly éleslátással. – Mondanám, hogy nézzünk tévét, de nincs tévéd.

– Menjünk el, és vegyünk egyet? – kérdezi a lány tömény szarkazmussal, de lényegesen jobb kedvvel.

– Nem. Szerintem aludnod kellene.

– Te is megmondtad, hogy ez ma úgysem sikerül.

– Én azt mondom, hogy sikerülhetne – feleli a fiú, teljesen meglepve őt.

– Te is ezen rugózol már vagy két órája.

És teszi ezt El szó szerint, hiszen a lába most is feszülten topog a padlón. Mély lélegzetet vesz, és bátorságot gyűjt. Nem akar itt lenni, de fogalma sincs van-e még helye máshol? Hogy képes lesz-e a történeteket helyre hozni? Hogy mekkora csalódást okozott Seannak, hiszen ő is elárulta őt...

Válaszokat akar kapni. Megfutamodott, elmenekült és elrejtőzött. Felmérte a legegyszerűbb utat, és eliramodott rajta.

Mert az már rémesen könnyen megy.

Pedig meg akarta menteni a férfit, de biztos nem azért, hogy utána megfutamodjon a következményektől.

– Jól van, menjünk haza!

* * * * *

A házban teljes csend honol.

Az a fajta csend, amelyben már elhalkultak a vacsora zajai, és az este óráit már nem tölti meg a tévé zöreje. Alvó gyerekek szuszogása ad neki mélységet. És egy éber, őrködő kutya szimatolása a hálószoba felől.

Borrow nincs bent, bár az éjjeliszekrényen álló lámpa meleg, sárga fénybe vonja a szobát. Az ágy még bevetve, mellette még ott a kis ezüstsín doboz.

Jafar tűnik fel a folyosón, és a lábához simulva ő is ellenőrzi a szobát. Belefordítja fejét El simításába, aki finoman meggyűrögeti a csonka fület.

– Hol van Sean? Hm?

A kutya tesz egy kört a szobában, majd kiinal, és lekocog a garázsba.

Hát persze!

Borrow a bukósisak-gyűjtemény gondosan rendezett sorai előtt áll, és karjait a falnak támasztja. Feje lehajtva, mélyen elmerül a gondolataiban. Még Jafarra sem néz fel, pedig a kutya izgatottan körbeszimatolja a bakancsos lábát. A férfi fejben már máshol van, de még hezitál és töpreng.

Ugye értem indultál?

– Jafar, elég! – parancsol rá Borrow hirtelen, mire a kutya azonnal arrébb somfordál és leül.

– Feltöltöttem a táljukat. Nagyon úgy tűnt, hogy elmaradt a vacsora... – mondja El, hogy ne a férfi szigorúan kivetett szavai határozzák meg a légkört.

Borrow minden izma megfeszül, és ellöki magát a faltól. Csak lassan fordul meg, és néz fel a lányra, aki még mindig a lépcsőn áll.

– Eddig vártam, mert féltem idejönni. Halogattam ezt a percet, hiszen épp úgy haragudhatsz rám, mint Lúra, ha nem jobban.

– Jobban – szögezi le a férfi, és hangja nem evilágian mély. A szemei sötétek, tekintetének súlya van a lány lelkén.

El elfogadóan bólint. A szája kiszáradt, ezért megnedvesíti az ajkát, mielőtt újra megszólalna. De a fő gond az, hogy nem tudja, mit mondjon.

Mégis hogy kér az ember bocsánatot, ha eredetileg azért kerül valaki közelébe, hogy megölje?!

– Erről akartál beszélni? – kérdezi Borrow, és továbbra sem megy közelebb hozzá.

– Többek közt... – mosolyodik el El kényszeredetten, és letöröl egy kóbor könnycseppet az arcáról. Bár a távolság most túl nagy kettejük között, úgy tűnik, a férfi valami csoda folytán hajlandó őt meghallgatni. El pedig nem válogatja meg a szavait, mindent elmond, ami a fejében jár:

– Akkoriban szinte semmim nem volt. Csakis P. J. és Deniz. És nem is számított semmi, hiszen minden elérhetetlennek tűnt. Azt hiszem, éheztem és sóvárogtam minden után, és ez az érzés csak akkor enyhült kissé, mikor velük voltam. Az esély, hogy elveszíthetem őket, halálra rémisztett, és bármit megtettem volna értük. Aztán jött Kelly és Cherry... és jöttetek ti ketten. Sokszor elfelejtettem, miért is vagyok itt. Pontosabban más miatt voltam itt. Asher nem tévedett, titeket választottalak, mindenki más helyett, de róluk sem mondhattam le. Azt hittem, képes leszek megoldani. Tudtam, hogy úgyis eljön majd értem, és akkor elég lesz csak Asherrel végezni. De nyilvánvalóvá vált, hogy erre már több okból sem

leszek képes. Erről akartam beszélni veled, még akkor is, ha ezzel mindent kockára teszek.

– Mindent?

– Téged. Leginkább – bólint El. – Én nem hazudtam az elmúlt egy évben, minden igaz volt.

– Minden? – kérdezi újra a férfi tömény szkepticizmussal, és arcán torz mosoly jelenik meg. Mintha ön magát nevetné ki, amiért hinni akar ebben.

– Minden – erősíti meg El. – Sosem gondoltam volna, hogy Tristen Wallace közelébe kerülni könnyebb lesz, mint téged megkönyékezni. A találkozásunk őszinte volt, egyszerűen csak megtörtént. Nem az az ember voltál, akinek hittelek, akinek valamiért a legtöbben gondolnak... Az elmúlt hónapokban pedig egyre azon rettegetem, hogy tarthatnám meg azokat a perceket, amiket veled élek meg. Hogyan lehetne ez az életem...

– Szólnod kellett volna! – mondja a férfi a hangjában remegő iszonyatos dühtől csendesen.

– Korábban nem tudtam, szeretsz-e annyira, hogy túléljük ezt... – ismeri be El, mire Borrow tekintete szinte erővel belé csapódik.

– Én ma azt mondtam Codynak, hogy hozzon haza!

– Tudom. De elmentünk hozzám még pár holmiért, és ott minden lehetőségem megvolt rá, hogy összezavarjam magam. Fogalmam sem volt, hogy az otthon, mindkettőnknek még ugyanazt jelenti-e...

– A rohadt életbe, El! – robban ki Borrow. – Órák óta azon tépelődöm, hogy merre vagy! Hogy végleg elhagytál-e?! Utánad mentem volna, hogy kicsikarjak belőled egy magyarázatot arra, hogy miért téped ki a szívemet!

– De nem jöttél... – El ajka megremeg. Ez nem panasz.

De, igen, kicsit az...

– Nem mentem. Mert épp a minap raboltak el miattam! És bár ezt soha többet nem engedném megtörténni, sajnos valami szarság mindig benne lehet a pakliban, mert ez az életem! Leftside az én felelősségem, és ez nem mindig egyszerű. Talán Mikáékat sem kellene ennek kitennem, de ő közölte, hogy ez még mindig milliószor jobb élet, mint bármi más, amiben része lehetne.

El szinte látja maga előtt a fiút, miként ezt határozott kis felnőttként közli Seannal. És ő tökéletesen megérti az álláspontját. Önkéntelenül felkunkorodik a szája sarka, és hogy elrejtse ezt a mosolyt Borrow elől, lehajtja a fejét.

– Féltetek, kicsim. És tudtam, hogy időre lehet szükséged...

El megszeppenve néz fel; az arcába vér szökik, hiszen már közvetlen közletről néz az oly ismerős, zöld szemekbe. Borrow ott áll előtte.

– Mindig megrettensz, ha van választási lehetőség – sóhajta a férfi. – Majd ezt is gyakoroljuk...

El újra elmosolyodik, és újra megtörli az arcát.

– Erre is keresünk egy technikát?

– Kezdjük most – bólínt Borrow, és a nadrágja lábszárzsebéből előhúzza egy gyűrűt.

El szeme elnyílik, összeszorul a mellkasa. Hiperventillál. Képtelen megszólalni, és önkéntelenül feljebb lép a lépcsőn.

– Segít, ha megölheted a pillanatot? – kérdezi a férfi, és leteszi a gyűrűt a széles fakorlátra.

– Nem futotta dobozra? – kérdezi El megkönnyebbülve, Borrow pedig elvagyorodik.

– Ne szájalj! Hanem válaszolj!

– Igen! – mondja El habozás nélkül, mire a férfi szeme elnyílik, és elismerően bólínt. Így ő még hozzáteszi: – Ez könnyű volt, kérdezz mást!

Borrow mély hangon, felszabadultan nevet fel, és ettől El gyomra megremeg, a szíve pedig melegebb vért kezd el pumpálni. Újra minden porcikája életre kel, és az első mozdulat a férfi felé viszi. Mikor a mellkasuk majdnem összeér, ujjával megérinti a széles, kívül kalapált, belül rózsaszín árnyalatú aranygyűrűt.

– Biztos? – kérdezi bizonytalanul. Borrow nem hagy menekülési útvonalat: Felhúzza a kezére a gyűrűt.

– Már csak azért is, mert a gyerekem rendes családba fog születni.

– Szóval teljesíted úriemberi kötelességedet?

– Kicsit félek Jackson atyától – feleli a férfi, elsöpörve egy kóbor loknit a lány arcából. És ezzel a könnyed, bár kicsit sem igaz kijelentéssel megkönnyíti El számára a percet. – Szeretlek! – teszi hozzá, ezzel pedig igazi megnyugvást hoz El számára.

– Én is téged.

Huszonkettedik fejezet

El leveszi a sisakját, és végighúzza kezét szorosan végigfont haján – négyszer fogott neki a tincsek megzabolásának, de végül Borrow kellett hozzá, hogy a haja ne bomoljon szét. Felnéz a templom megjavított tetejére, és az érintetlen toronyra, melyet nem értek el a lángok. Néhány ablak is cserére került, már csak az utolsó simítások vannak hátra. Sean a társaival ma fejezik be a karzatot, és teszik helyükre az ottani padokat.

Jólesőn a napsütés felé fordítja az arcát.

– Munkára fogom a srácokat. Gyorsak leszünk – mondja a férfi a háta mögött állva, szavai El nyakához érnek.

– Ne kapkodj.

– Itt leszel?

– Szétnézek odabent.

– Rendben. – Borrow bólint, és megcsókolja a lány nyakát. – Néha nézz rám.

– Szemmel tartalak! – El felé fordítja az arcát, és mosolygós csókot ad neki.

Eközben körülöttük a többiek is megérkeznek, és sorban leparkolnak a járda mellett. Az egész banda elindul a széles lépcsőn a dupla szárnyas faajtóhoz. A csoport enyhén szétválik, ahogy Borrow is csatlakozik hozzájuk. Mentében két fiatalabb srác fejről lekapja a sapkát és a kendőt, mielőtt belépnének az épületbe.

El elmosolyodik.

Mellette feltűnik Mady, a fekete bőrű, rasztahajú lány, kerek lencsés napszemüvegben. Három nappal ezelőtt

tűnt fel először a semmiből, és azóta ezt a mutatványt túl sűrűn bemutatja El közelében.

– Nem tudtam, hogy itt leszel.

– A borrowisták ma Jackson atyának segítenek – vonja meg a vállát Mady.

– Akkor segíts nekik – szól kissé ingerülten El. Bízott benne, hogy legalább Leftside-on belül megússza a felügyeletet.

– Te vagy a legfőbb borrowista – közli Mady, és hatalmas buborékot fúj a rágójából, mely fölött találkozik beletörődő pillantásuk. Ez ellen El sem tiltakozhat. Nem lenne értelme.

– Menjünk le, nézzünk szét a családsegítőben és a napköziben.

– Okézsoké! – Mady bólint, és lendületes lépteivel megindul az oldalsó kapu felé.

Vékony lábain nehéz, magas szárú bakancsot, és egy szinte fenékgig vágott szárú farmernadrágot visel. Hasán megkötött ingén rövid bőrmellény. Orrában karika, csuklóján ormótlan férfi karóra. El önkéntelenül rásimítja a kezét saját csuklójára. Tenyerén érzi a titánvázban rendületlenül dolgozó mutatók lágy ketyegését. Elmosolyodik.

– L? – a lány a kihelyezett hirdetőtáblát vizsgálgatja. Valahogy mégis tudja, hogy El habozik, és újra az arcát fürdőzteti a napfényben.

– Itt vagyok – mondja, ahogy átlép a kapun, a virágágyásokkal övezett járdára.

A frissen rendbe tett ágyások mentén új virágok sorakoznak. Mellettük egy idősebb, alacsony nő térdel. Vállig érő hajában két fonat, amit gondosan hátratűztek. Margot munkájának tűnik, mert gyöngyös szalag fogja össze.

– Jó napot, Mrs. Borrow! – mondja a két lány egyszerre.
– A harisnyád, Madeline... – háborog oldalra pillantva a nő, még eligazgatva egy lila árvácskát, és csak utána néz fel rájuk.

– Nincs is rajtam harisnya – néz le Mady riadtan, mire El csak az orra alatt kuncog.

– Tudom – feleli Mrs. Borrow, rezzenéstelen, pedagógus arccal, de világos szemeiben huncutság csillog. Cinkosan összenéz Ellel, aki óvatosan az ágyás szélére lép, hogy áthajoljon egy pusziért.

– Szia, drágám! – Mrs. Borrow a két kezébe fogja az arcát, míg Mady a háttérben méltatlankodik a ruházatát ért sérelem miatt.

– Segíthetünk valamiben? – kérdezi El, és végignéz a fűben sorakozó szerszámokon és zsákokon. Néhány rekeszben még jó néhány virág pompázik.

– Segíthetsz – bólint a nő szeretettel teli pillantással, amivel már hónapok óta megmelengeti El szívét. – Ha van itt legalább két dolog, aminek tudod a nevét.

Mady gonoszul kuncog a háttérben, ez számára az elégtétel, de csak Mrs. Borrow vet rá intő pillantást.

El az ajkába harap, újra végignéz a kis munkaterületen:

– Egy jó pedagógus nem azt mondaná, hogy ez egy jó alkalom a tanulásra, és munkára fogna?

– Ezt mondaná – ért egyet Borrow édesanyja. – Ha ennek nem a város virágai látnák kárát, és legfőképp, ha munkaidőben lenne...

El felnevet a komolytalan érvelésen. Mrs. Borrow ízig-veéig valódi tanár, ez a hivatása, és soha senkitől nem sajnálja a tudást, amit átadhat.

– Ne térdepelj itt órákon át – ingatja a fejét a nő immár komolyan, és anyai pillantással végigméri Elt. – Mady!

– Tessék?! – hördül fel a lány, és méltatlankodva fordul feléjük. – Nekem miért kell kertészkednem?

– Nyolc éves voltál, és az adománygyűjtő vásáron voltunk... – idézi fel az asszony egy régi emléket, melyben Mady nyilván valami borzasztó vétket követett el, de most lehetősége nyílik jóvá tenni azt.

– Ó, jóságos ég! Azért már biztos megbűnhődtem százszor! – Makacsul csípőre vágja a kezét, majd mikor El az alagsor felé indul, segélykérően néz utána:

– El, lécci!

El visszafordul, de tehetetlenül csak széttárja a karját, hiszen ez ügyben teljesen tehetetlen. Még talán Sean Borrow is az lenne.

Lekocog a lépcsőn a világos folyosóra, melynek falát a gyerekek rajzokkal és egyéb alkotásokkal díszítették. Ruhásszekrények és padok állnak a fal mentén, azokon túl nyitott ajtó. Körbenéz, de az óvodára emlékeztető helyiség hétvége lévén üres.

A tűzoltástól átázott falakat már itt is helyrehozták. Tiszta fehérek voltak, hibátlan vásznak, melyeken El hónapokkal ezelőtt alkotott meg egy mesebeli világot, hogy még vidámabb környezetet teremtsen a gyerekeknek.

Belemerül ismét a munkába.

– Üdv, atyám! – már jó ideje békés csend veszi körül, így nem volt nehéz figyelni a legkisebb változásra is a környezetében.

– Már arra figyelte, hogy a folyosón közeledem? – kérdezi Jackson atya az ajtóból.

– Nem árt, ha szemfüles vagyok – vonja meg a vállát a lány, és a kis fellépőn állva lenéz a barátságos szemekbe.

– Hogy van, atyám?

– Köszönöm, jól. Én is épp efelől szerettem volna érdeklődni.

Utoljára P. J.-ék temetésén találkoztak, de akkor El számára semmi sem volt valóságos. Alig érzékelt valamit a környezetéből. Azt újra ki kell tapogatnia, bele kell kapaszkodnia. Ám a lelkén tátongó seb még enyhén vérzik, nem heged be elég gyorsan. Még ha a mindennapok és a családja gyógyírt jelentenek, szüksége van rájuk.

– Jól vagyok – feleli őszinte nyugalommal, és ettől az érzéstől egy halvány mosoly is megjelenik az arcán. – Jól vagyunk...

Javítja ki magát, mert jól tudja, hogy Borrow épp tegnap járt Jackson atyánál, és sokáig beszélgettek.

– Sean elmesélte – bólogat az atya felderült arccal. – Gratulálok! És örülök, hogy jól vagy. Olyasmiken mentél át, amin senkinek sem lenne szabad.

– Túl vagyunk rajta... – feleli El, és óvatosan megfordul, leül a fellepő tetejére. Félreteszi az ecsetet, és összedörzsöli a kezét. Napok óta foglalkoztatja egy kérdés, ezért is szeretett volna ma eljönni ide. Most mégis sokáig forgatja azt magában, az igazsággal együtt, amit érez. Jackson atya pedig nem sűrgeti, érdeklődve veszi szemügyre a lány munkáját.

– Én tökéletesen megvoltam anélkül, hogy tudnám ki az apám. És visszakívánom azt az időt.

– Miért?

– Nem akarom, hogy ő legyen az... – hajtja le a fejét El büntudatosan, hiszen ez nyilván egy olyan vallomás, amire nem lehet büszke.

– Ő volt az? – kérdez vissza Jackson atya, mire a lány bizakodóan felnéz rá. De hiába várja tőle a választ is, hiszen a férfi hallgat. Türelemmel, bölcs pillantással várja ki, hogy El felismerje a saját igazságait.

– Nem tartom annak, de ez ma nem sokat számít... Ön tudta?

Jackson atya merengve elfordul a festménytől, és a letakart asztalon álló vizes tálhoz lép. Benedvesíti a kéztörölt, és visszalép a lányhoz. Puha tenyerével megérinti az arcát, és letöröl róla egy festékfoltot.

– Aki látta a fiatal Jonathan Wallace-t, a *Királyt*, és látott téged, abban felmerülhetett a gondolat – bólint lassan. – Tarakban nem sok ilyen ember akadhat. És csak mert külsőre hasonlítasz rá, nem jelenti azt, hogy olyan vagy, mint ő. A világ semmi jót nem kapott tőle, míg élt. De te talán igen.

– Hogy én? – El cinikusan felnevet ezen a képtelenségen. – Én erről az örökségről is készséggel lemondanék...

– Miért?

– Mert vér és mocsok tapad hozzá...

– Mosd tisztára – mondja a férfi határozottan, nem engedve, hogy El gondolatai rossz irányt vegyenek.

El átveszi a kéztörölt, hogy az ujjait is megtisztítsa. Egyre csak dörgöli, míg minden nyom el nem tűnik róla. Majd a mozdulatai megdermednek, újra felnéz. Ekkor érti meg, mire gondolt Jackson atya.

– Gondolja, sikerülhet? Ha már a klán a nyakamba varrta mindezt, azzal kezdhethetnek valami jót is?

– Hét évvel ezelőtt, valaki megtörtén ült a templom lépcsőjén. Lenézett véres kezére, és ugyanezt kérdezte: kezdhethetnek velük valami jót is?

– Mit felelt neki? – El még nem gondolt bele, milyen lehetett Borrow és Tristen azelőtt. Hogy miként váltak azokká a rendíthetetlen alakokká, akiket ő megismert.

Most megpróbálja maga elé képzelni azt az egyszerű bandavezért, aki csupán egyetlen kerületet tartott a

felügyelete alatt. Aki olyan fiatalon torolta meg a sanyargatást, ami az ittenieket sújtotta.

– Hogy először mossa őket tisztára.

El mosolyodik. De az tova is tűnik a félelemtől és kétségektől.

– Elia, ő sem volt egyedül, és te sem maradsz magadra a felelősséggel. Ez mindig a *Királyok* városa volt, de a legutolsó mindig is gyűlölte ezt a felelősséget. Ezért is vetette oda annak idején Tristennek, hogy kezdjen vele, amit akar. A sors iróniája, hogy a nevelt fia olyan lehetőségekre kezdett el építkezni, amit valójában sosem akart megadni neki...

* * * * *

A templom mögötti parkban fából ácsolt kempingasztalok sorakoznak, masszív padokkal és tűzrakó hellyel. Az egyiket piros-fehér kockás abrosszal takarták le, és rengeteg, ínycsiklandozó étellel pakolták meg. Nők és gyerekek nyüzsögnek körülötte, várják, hogy a férfiak végezzenek a munkával.

El is erre vár, így besétál a hűvös falak közé, a padok közé. Borrow is ott áll, és felemelt arccal vizsgálhatja az eredményt. Cody még válaszol egy kérdésre, majd ő is lesiet a karzatról, melyen újra helyet kaphat a kórus.

– Végeztetek? – kérdezi El, és megáll Borrow mellett, ügyelve rá, hogy legyen kettejük között egy kis távolság. Erre a férfi is felfigyel, és kaján vigyor húzódik az arcára.

– Tisztelettudó és illedelmes – mondja, de El elképzelni sem tudja, hogy tudja ezeket a szavakat olyan buján kiejteni, hogy neki azonnal ellentétes gondolatai támadnak tőle. – Csak nem elbeszélgettél Jackson atyával?

El bólint, ő pedig felnevet.

– Én igyekszem! – háborodik fel suttogva El, és megsuhintja a férfi karját. – Már az is kész csoda, hogy nem kaptam lángra, mikor beléptem ide, vagy sújtott villám már a lépcsőn...

– Csak mert halkán mondd, nem fog kisebb eséllyel megtörténni... – susogja Borrow is közelebb hajolva, mire El nevetve ellöki magától:

– Olyan genyó vagy! Amilyen az én formám, biztos akkor történik meg, mikor ott állok majd az oldaladon! – mutat az oltár felé. Borrow elkapja a kezét, és Cody felé indul:

– Emiatt nem kell aggódnod.

– Mégis azt teszem – feleli El komolyan.

Cody szélesen elvigyorodik.

– Nem itt lesz az esküvőnk – közli Borrow lekocogva a lépcsőn, El azonban megveti a lábát.

– Hogy? De... – Teljesen összezavarodik, és ezen a férfi várakozó pillantása sem segít. – Ez fontos neked, én azt hittem...

Borrow elmosolyodik. Felemeli a kezét, belecsókol a tenyerébe, és vállára fekteti azt, ahogy közelebb lép a lányhoz.

– Így van – bólint elismerően. – Szeretném, hogy Jackson atya adjon össze minket. De az, hogy hol, az neked fontos...

Zavart pillantását látva Borrow újra elmosolyodik, végigsimítja a derekán, és közelebb vonja magához:

– A ruhád alatt rugózna a lábad, gyöngyözne a hátad, és a fátylon át suttognád, hogy csak essünk túl rajta... – vetíti előre a teljesen valószínű jövőt. – Ezt pedig nem szeretném... Ezért messzire megyünk innét...

Borrow erős karja kinyúl a város pereme felé, ahol a dombok zölden hullámoznak. Ettől El mellkasában

fickándozni kezdenek a jó érzések. Elmosolyodva a férfiénak dönti a homlokát:

– Máshová?

– Máshová – bólint a férfi.

– Az jó... – ismeri el a lány, és iszonyatosan jólesik neki, hogy Borrow erre is gondolt. – Köszönöm! De ezt az *essünk túl rajta* dolgot, most sem bánám.

El fülíg pirulva lesüti a pillantását, így nem látja Borrow meghökkenett tekintetét. Azt még Codyra is odakapja, hogy jól értett-e a lányt, ám a barátja tanácstalanul megvonja a vállát.

– Azt hiszem, a mi kapcsolatunkban ez nagyjából mindenre igaz: Mindegy, hogy hol, csak minél előbb...

El arcára huncut mosoly húzódik, Borrow pedig felnevet. Két kezébe fogja az arcát, úgy csókolja meg. Majd újra kézen fogja, és a templom felé húzza.

– Csak gyorsan, mert a srácok baromi éhesek! – emeli az ég felé a szemét Cody, és utánuk indul.

* * * * *

Az összes csemete túl van a fürdésen, végre El is elkészül. Margot az ágyuk végén ül, ő pedig előtte a szőnyegen. Kellemes csend ereszkedik rájuk, miközben a kislány egyre a göndör loknikat fésüli át tincsről tincsre. El ölében Jafar feje pihen, ő is megadta magát a kényeztető simogatásnak.

– El... – A kislány keze lassan megáll, de a gondolatát nem folytatja. El vár egy kicsit, majd hátra hajtja fejét az ölébe, és felnéz rá:

– Igen, Nyuszi?

– Arra gondoltam... Szóval most, hogy végeztél a templomban... – A kislány sokáig forgatja magában a

szavakat, El pedig ujján az új gyűrűt. A gyerekek örültek a hírnek, nem idegeskedett emiatt, most mégis idegesen tördeli az ujjait. – Nincs más festenivalód?

El szívéről hatalmas kő esik le, és megkönnyebbülten elmosolyodik:

– Nincs.

– Légy szíves, fessd fel Denizt is a falra – kéri szépen, és El pillanatról pillanatra egyre jobban szereti őt. A kérés a szívéig hatol.

Nagyjából fél évvel ezelőtt vetette fel Margotnak, hogy szívesen elkészíti a kedvenc fotóját festményként a falra. A kislánynak nagyon tetszett az ötlet, csak annyi kérése volt, hogy önmagát is fesse melléjük. És bár El megtette, a keze minden ecsetvonáskor remegett. Egy családdá váltak, de akkor még nem hitte el, hogy megérdemli ezt.

Deniznek azonban megkérdőjelezhetetlenül helye lett itt, ő is természetesen lett része ennek a családnak, mely senkitől sem sajnálja a szeretetet.

– Ha szeretnéd, semmi akadály. Bármikor nekifoghatok.

– Szeretném – bólint Margot.

– Jól van – El újra felemeli a fejét, és lenéz a szunyókáló Jafarra. Margot végigszánt a haján a kefével, és azt mindig követik az ujjai is.

Mozdulatai elvarázsolják a lányt, és a csendben csak El veszi észre, hogy Borrow az ajtóba lép. Egy ideig csak némán figyeli őket az ajtókeretnek dőlve, végül mégis halkán megtöri a békét:

– Nyuszi, késő van. Ideje lefeküdni.

Margot felkapja a fejét, és El is a hang irányába fordul.

– De még nincs kész – tiltakozik a kislány.

– Majd holnap befejezzük – fordul felé El.

– Akkor kezdhethjük majd előlről! – feleli Margot némi pánikkal a hangjában.

– Akkor korábban nekifogunk majd.

– Vagy fejezd be te! – A kislány Borrow felé nyújtja a kezét. – En lefekszem egyedül.

El elmosolyodik ezt az önfeláldozást hallva, és kíváncsian – *és nem kevés sóvárgással* – várja, mit felel a férfi.

– Áll az alku – bólint Borrow, és előrelépve átveszi a kezét.

Margot feláll a matracon, a férfi nyaka köré fonja a karjait, és a búcsúlelésben egy cuppanós puszit is ad neki.

– Jó éjszakát! – szökken le az ágyról, és egy puszit ad El arcára is.

– Álmodj szépeket, Nyuszi!

Margot még az ajtót is becsukja maga után, Borrow pedig elfoglalja a helyét. Élvezettel beletúr a már átfésült tincsekbe, El pedig mély lélegzetet véve beledönti a fejét a mozdulatba. Jafar a párnájához kocog, és Chloé mellett folytatja a szunyókálást.

Borrow ügye keze gyengéden simítja végig El haját, de ez egészen másképpen jó érzés, mint az előbb. A férfi erős lábai közt ülve, érezve magán a kezei határozott mozdulatait, El teljesen megnyugszik. Lehunyt szemmel ismerkedik az érzéssel, pedig igazán megszokhatta volna már. De van, ami egyszerűen nem lesz természetes, nem lesz hétköznapi. Számára a jó érzések mindig új tapasztalatok, és minden alkalommal teljesen megéli őket. Nem szeretne elsiklani fölötte, ezért a következő mozdulatnál megfogja Borrow kezét. Feltérdel és felé fordul.

– Mi az, gyönyörűm? – A férfi El hajába szánt az ujjjaival, elsöpörve az arcából a tincseket.

– Sss! – El megkapaszkodik az erős combokban, ahogy közelebb férkőzik hozzá. Orrát és ajkát Borrow arcához, majd nyakához simítja, és magába szívja az illatát.

A gyengéd kéz a tarkójára siklik, ahogy a férfi magához öleli, és átengedi neki ezt a percet. Majd elmosolyodik, mikor a lány lehúzza magáról a pólót, és befészkei magát az ölébe, mellkasuk összesimul. És ettől a pokolian jó érzéstől Borrow felmordul. Ezt El annyira élvezi, hogy csábítóan elégedett mosoly húzódik az arcára, mielőtt megcsókolva őt lenyomja az ágyra.

– Mik a terveid? – kérdezi a férfi évődve, miközben a lány szája bejárja a nyakát és a mellkasát.

– Tudom, hogy Leftside fejeként és rendíthetetlen uraként, valamint négy és egyharmad gyerek apjaként... hihetetlenül elfoglalt... – halad El egyre lejjebb, és mutatóujját végighúzza a férfi melegítőnadrágjának dereka alatt. – De tartozik nekem egy nászéjszakával!

Borrow hasa megrándul, mikor a lány lassan végighúzza rajta a nyelvét, és belecsókol a köldökébe. Hangosan felnyög:

– Hogy is feledkezhettem meg róla...

– Elképesztő vétek... – El a választ végigcsókolja a kivarrt mellkason, miközben keze lesiklik a férfi farkára, ami követelőzve rándul meg a markában. Borrow újra felmordul. – De szívesen emlékeztetek rá... – mosolyodik el El, és megcsókolja őt. Borrow belemarkol a hajába, és nem engedi elhúzódnia. El magába szívja a férfi súlyos lélegzeteit.

– Kérem a kezed! – mondja vágytól rekedt hangon.

– Már neked adtam – mosolyog El, de azonnal engedelmeskedik. Így Borrow megfogja felemelt kezét, átfogja a derekát, és hirtelen a hátára fordítja Elt.

Összefűzi az ujjaikat, ahogy a kezét a takaróhoz szorítja a feje fölött.

– Igen, tisztán emlékszem rá – a férfi mosolyába beleremeg El gyomra, és a vágy felzubog a testében, melyet sóvárgón a fölé boltosuló testhez simít.

– Az az igazság... – mondja El, mikor Borrow egy hosszú pillanatig a szemébe néz. – Hogy már mindenemet odaadtam, azt hiszem...

– Azt hiszed? – kérdezi a férfi egyszerre játékosan, mégis komolyan. Orrát a lányéhoz dörzsöli, majd csókokkal járja végig a bőre minden négyzetcentiméterét, miközben a kis pamutsortot is lehúzza róla.

– Igen... egyszerűen megtörtént... mert minden nálad van a legjobb helyen – feleli El merengve, és lenéz Borrow-ra. A férfi a hasára fekteti a tenyerét, és megtámasztja rajta az állát.

– Ne is kelljen visszaadnom – kéri a férfi, mire ő habozás nélkül bólint. Felül, és hevesen megcsókolja őt, miközben Borrow újra magához szorítja őt.

Huszonharmadik fejezet

– Csak dobd le magad. Mindjárt jövök! – mondja El Madynek, amint felértek a fekete torony liftjével. A lány biccent, és buborékot fújva megáll közvetlenül Raphael előtt, aki épp az egyik titkárnővel egyezteteti Wallace heti programját. A férfi Ramsom megbízottja, aki most lapos pillantást vet Madyre, és megvárja, míg kipukkad a lufija.

– Üljön le! – mondja rezzenéstelen arccal, mire a lány szélesen elvigyorodik. Hosszú léptekkel az ülőgarnitúrához megy, és beleveti magát az egyik fotelbe.

– Sikíts, ha kellek! – szól El után fennhangon, csakhogy hergelje Raphaelt. El csak jóváhagyólag rámutat a lányra, majd belöki maga előtt az iroda ajtaját.

Wallace nincs egyedül. A szoba távolabbi pontján egy férfi élvezi a vendégszeretetét. Igen csak sok kötéllel a keze körül, a székhez bilincselve. El természetesen ismeri...

– Jó napot, Mr. Wallace! Siettem, ahogy csak tudtam. Miért hivatott? – lépked egészen a férfi asztalához figyelmen kívül hagyva a vendéget.

Wallace az asztal túloldalán ül egy laptop, egy tablet és egy halom papír társaságában. Rezzenéstelen arccal néz fel, de a szemöldökeit összevonja:

– Ez baromi fura, ne csináld!

– Mit akarsz már megint? – löki oldalra a csípőjét El, és megszokott türelmetlenséget színelve összefonja a karját maga előtt. Ettől feltűnik Wallace féloldalas mosolya.

– Jött egy csomagod – biccent az asztal sarka felé, de a lány nem nyúl azonnal utána.

– Nem rendeltem semmit.

– Nem is ezt mondtam.

El az ég felé emeli a szemét.

– Mi ez? – egyetlen ujjával érinti meg a kis fadobozt, úgy húzza maga elé. Szándékosan mellőz minden lelkesedést, ahogy a férfi sem mutat semmiféle érzelmet az ajándék átadásakor. Wallace tekintete követi a mozdulatát, és megakad az El ujján lévő gyűrűpáron. – Tris, mégis mi ez?

El valamiért hallani akarja, bár tudja, hogy hiába minden reménye.

– Ha kinyitnád végre, nem kellene tépnem a számat. – Wallace aláír két papírt, és új stócot vesz maga elé.

El mély lélegzetet vesz. Egészen közel lép, és felnyitja a fadobozt. Annak selymes párnáján egy karóra pihen, aminek látványától összeugrik a gyomra, és önkéntelenül rásimítja kezét a csuklójára. Ismét. A szívverése határozottan gyorsabb, mint a mutatók szabályozott ketyegése.

A titánfoglatban gyönyörű gyöngyház fényű belső lap pihen, azelőtt meglepően robusztus, mívés mutatók járnak körbe. Fémblokkokkal kapcsolódik a fekete bőrszíjhoz. Kicsit hasonlít arra, amit két éve adott neki a férfi, amit most is hord. Csak annak a kecsesebb, világosabb, nőiesebb változata. Imádja.

– Készítettél nekem egy órát? – kérdezi meg a nyilvánvalót, a bizonyosság súlyával a lelkén. Pontosan tudja, ennek mekkora jelentősége van. A férfi kurtán bólint, anélkül hogy felnézne. Mintha nem tulajdonítana jelentőséget a pillanatnak.

Mintha.

– Ez gyönyörű! Köszönöm! – mondja, mire újabb biccentés a felelet. El lecsukja a fedelet, és a dobozt Wallace felé tolja. – De nem kérem.

A férfi megdermed, és pillantása nem sok jó ígér, mikor felnéz. Határozottan döbbsent és felháborodott. Ő pedig számított erre. Elérte, hogy felnézzen.

– Már kaptam tőled egyet. Azt jobban szeretem – mondja El, és egy lassú mozdulattal látványosan megvonja a vállát. Megállja, hogy elmosolyodjon.

Wallace az arcáról a régi órára pillant. Újra bólint, és a dobozt az asztal fiókjába teszi.

Ez a pillanat egy ritka anomália a kapcsolatukban. Az a fajta, amiből ugyan nem sok volt az elmúlt két évben, de egy is elég volt ahhoz, hogy...

Mindenáron életben tartsam őt...

Wallace nem sokakkal törődik, de akik bekerülnek ezen kiváltságosok szűk körébe, azok mindig számíthatnak rá. Azok tényleg szeretik őt. Még akkor is, ha a gondoskodását néha – *szinte mindig...* – baromi elcseszettül mutatja ki.

El ellép az asztaltól, az azzal szemben álló szék mellé áll.

– Tristen – elengedi a korábbi percet, mert ez mindkettejüknek könnyebbség. De megpróbálja újra magára vonni a figyelmét: – Mit keres itt Dr. Carlson?

A férfi a szoba túloldalán ül a széken, melynek támlája mögött összekötözték a kezét. A homlokán veríték gyöngyözik, szája bekötve, mégis teljes nyugalommal néz fel a lányra. El ismeri ezt a pillantást, azok sajátja, akik már semmin sem lepődnek meg, ha Wallace-ról van szó. Még Ramsom is sűrűn néz így rá...

– Mondd meg te – dől hátra Wallace teljes nyugalommal.

– Ő az orvosom! – csattan fel El felháborodva, hiszen ez már neki is túlzás. – Teljesen megőrültél?!

A férfi mögé lép, és kiköti a száját. Majd leguggol, és a zsebéből kikapott csattal kinyitja a bilincset is.

– Köszönöm, Elia! – masszírozza meg a csuklóit Dr. Carlson.

– Jól van? – kérdezi a lány aggódva, és Wallace helyett is szégyellve magát.

– Hogyne, de majd odakint hazudok... – állna fel a doktor, ám ekkor Wallace ráparancsol:

– Üljön vissza!

– Wallace, ne csináld ezt! – El fáradt mozdulattal megmasszírozza a homlokát.

– Akkor elmondanád végre, hogy miért tőle kell megtudnom, hogy gyereket vársz?

– Tris... – sóhajt fel El, mert ez a beszélgetés teljesen szürreális. Erősen kétkli, hogy ez a hír valóban érdekli őt.

– Alig két hete küldtelek ki a kikötőbe! Összevertél egy nőt, rád lőttek és megkínoztak, bassza meg!

Wallace dühöngése közepette Dr. Carlson zavarodott pillantást vet a lányra, aki csak megrázza a fejét, mintha a kikötői este teljesen ártalmatlan lett volna őrá nézve.

– Ott nem esett bajom...

– Hát az sem rajtad múlt! – pattan fel Wallace, és a mozdulat hevességétől a széke az ablakig sodródik.

– Nem történt baj. Ott voltatok. És még nem mondhattam el, hiszen Sean sem tudott róla...

– Ó, hát ő meg csak a hab tortán, a rohadt életbe!

– Mi zavar a legjobban, Tristen? – kérdezi El, és oldalra dönti a fejét, ahogy az érzésektől örvénylő sötét szemekbe néz.

– Szerinted tudom a választ?!

El lassan bólint, és futólag Dr. Carlsonra néz, így kérve fel őt a távozásra. Megvárja, míg a férfi becsukja maga mögött az ajtót. A résen át még meglátja Raphael ugrásra kész alakját.

– Hihetetlen, hogy ez jobban zavar, mint a tény, hogy Asher...

– De nem öltél meg! Ő viszont baromira másodszorra árult el!

– Sean a barátod, Tristen – mondja ki El az igazat, mert a férfi úgysem tenné meg.

Wallace keserűen felnevet, de az olyan mesterkéltnak, akár egy tárgy, ami karcolja az ablaküveget.

– Nincsenek barátaim, Picúr, te is tudod...

– Készítettél nekem egy órát.

– Prémium – legyint a férfi merő közönnyel, de elfordul a lánytól, és ő ebből is olvas.

– Hazudsz! És még csak nem is a szemembe.

Ezt hallva Wallace újra felé pördül, tekintete hideg és feszült.

– Végre valami, amit szarul csinálsz – mondja El rezzenéstelen hangon, mire a férfi pillantása átmelegszik. Vonásai ellazulnak, szinte mosoly sejlik az arcán.

– Megyek. Meglátogatom Ramsomot – fordít hátat a lány, és zsebre tett kézzel távozna, ám Wallace hangja utoléri:

– Hé, szaros!

El megtorpan, lehajtja a fejét, elszámol háromig. Az ajkába harap, nehogy elvigyorodjon. Mikor visszanez a válla fölött, a férfi szépen ápolt keze a levegőbe emelkedik, ujjai sürgetően megrándulnak. Így ő visszaballag, és a kezébe adja az asztalról elcsent, drága tollat. Megvonja a vállát.

Túl nagy volt a kísértés.

– Szabadságra megyek, Wallace. Pár hónapig szállj le rólam! – hátrál el az asztaltól, a férfi pedig bólint.

– Vacsora csütörtökön?

El beleegyezően int, és hazaindul. Leftside-ba.

Vége!

L lejátszási listája (legalábbis az 1%-a)

Twenty One Pilots – Heathens

Tomme Profitt (feat. Liv Ash) – A storm is comin

Davina Michelle – Beat Me

The Score – Bulletproof

Sia – Save my life

Ursine Vulpine & Annaca – Without you

Alan Walker – Memories of Angel

Within Temptation – Shot in the dark

Chord Overstreet – Hold on

Fleurie and Tomme Profitt: Soldier

Tomme Profit: Here I Am

Bishop Briggs: Champion

Alan Walker Feat. Isák: Sorry